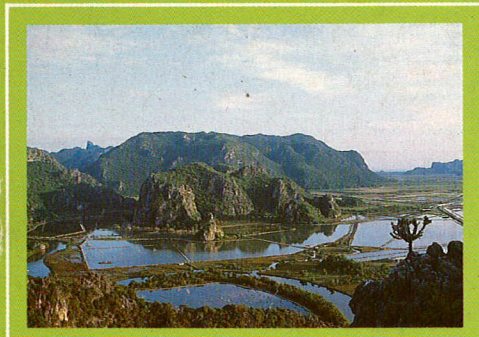

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
จังหวัดเพชรบุรี และ
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
จังหวัดเพชรบุรี และ
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

๑

จัดทำโดย

สาขาวิจัยสิ่งแวดล้อมและทรัพยากร
สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย

พฤษภาคม ๒๕๓๐

005532

๑๑๐.๔

๑๑๖

๑-๑

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
แห่งประเทศไทย

196 ถนนพหลโยธิน
บางเขน กรุงเทพฯ ๓ 10900
โทรศัพท์ 579-1121-80

Telex : 21392 TISTR TH
Cable : TISTR/Bangkok

THAILAND INSTITUTE OF SCIENTIFIC
AND TECHNOLOGICAL RESEARCH

196 Phahonyothin Road,
Bang Khen, Bangkok 10900
Telephone 579-1121-30

ที่ วพ 5101/ 5530

10 พฤศจิกายน 2530

เรื่อง ขอส่งรายงานฉบับสมบูรณ์แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด เพชรบุรี
และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

เรียน ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

อ้างถึง หนังสือสัญญาที่ จ 169/2529

- สิ่งที่ส่งมาด้วย (1) รายงานฉบับภาษาไทย จำนวน 350 ชุด
(ฉบับสมบูรณ์ 200 ชุด สรุ่ยย่อ 150 ชุด)
(2) รายงานฉบับภาษาอังกฤษ จำนวน 200 ชุด
(ฉบับสมบูรณ์ 100 ชุด สรุ่ยย่อ 100 ชุด)

ตามที่สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (วท.) ได้รับ
มอบจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ให้จัดทำแผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด-
เพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ดังรายละเอียดที่อ้างถึงในสัญญานั้น

บัดนี้ วท. ได้ดำเนินการจัดทำรายงานฉบับสมบูรณ์ (Final Report) เสร็จ
เรียบร้อยแล้ว จึงขอส่งรายงานดังกล่าวมาพร้อมนี้

ท้ายที่สุดนี้ วท. โค้รขอขอบคุณ ททท. ที่ให้ความไว้วางใจในการจัดทำแผนหลัก
ฉบับนี้ ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะ จนผลการจัดทำแผนหลักสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และ วท.
หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความไว้วางใจร่วมงานกับ ททท. เช่นนี้อีกในอนาคตต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายเย็นใจ เลาทวีชัย)

รองผู้ว่าการ

รักษาการแทนผู้ว่าการ

คำนำ

รายงานฉบับนี้เป็นรายงานฉบับสมบูรณ์ (Final Report) แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว จังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้มอบให้ สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (วท.) จัดทำขึ้นตามข้อตกลงในสัญญาที่ได้กระทำกันไว้เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๒๔

รายงานฉบับนี้ได้เสนอผลการศึกษา วางแผน การกำหนดแผนงานและโครงการพัฒนา ตลอดจนการประเมินผลกระทบและแนวทางปฏิบัติ โดยได้แบ่งการเสนอออกเป็น ๒ เล่ม เล่ม ๑ เป็นรายงานแผนพัฒนาโดยรวม ประกอบด้วย บทที่ ๑ เป็นบทนำ ซึ่งได้กล่าวถึงความเป็นมาของโครงการ วัตถุประสงค์ของแผนหลัก ขอบเขตโครงการ แนวความคิดในการวางแผน บทที่ ๒ เป็นการเสนอกรอบ การพัฒนาการท่องเที่ยว ประกอบด้วย การพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับชาติ การพัฒนาการท่องเที่ยว ระดับภาคตะวันตก และการเปรียบเทียบหัวหิน-ชะอำกับแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ จากผลการศึกษาของ บทนี้จะ เป็นกรอบในการกำหนดทิศทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบ-คีรีขันธ์ ส่วนบทที่ ๓ เสนอสภาพโดยทั่วไปของพื้นที่วางแผนที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นผลการศึกษา ของแต่ละสาขาการศึกษา ประกอบด้วย สภาพทางกายภาพและสิ่งแวดล้อม สภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ทรัพยากรการท่องเที่ยว และตลาดการท่องเที่ยว ซึ่งได้พิจารณาแนวโน้มและทำการพยากรณ์เพื่อกำหนด เป้าหมายในการพัฒนาในอนาคต จากผลการศึกษาแต่ละสาขาดังกล่าว ได้บ่งชี้ศักยภาพ ปัญหา และข้อจำกัด ในการพัฒนาการท่องเที่ยว และข้อเสนอแนะทางการพัฒนาของพื้นที่วางแผน

สำหรับบทที่ ๔ ได้เสนอแผนพัฒนาการท่องเที่ยว ประกอบด้วย กรอบการพัฒนาการท่องเที่ยว แผนพัฒนาการท่องเที่ยวโดยรวม และสรุปแผนงานและโครงการพัฒนาทั้งหมด ในบทที่ ๕ ชี้ให้เห็นถึง ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการพัฒนาทั้งหมดที่ได้เสนอในแผนหลักๆ โดยพิจารณาผลการพัฒนาที่เกิด ต่อการท่องเที่ยว ผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคม ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมและนิเวศวิทยา และ การประเมินผลตอบแทนของโครงการทางด้านเศรษฐศาสตร์ และสุดท้ายในบทที่ ๖ เป็นข้อเสนอการนำ แผนไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งได้ศึกษาและเสนอแนะเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านนโยบาย, กฎหมาย, องค์กร และการลงทุน อันจะทำให้แผนงานและโครงการสามารถปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับเล่ม ๒ นั้น ได้เน้นทางด้านเทคนิคเป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือ บทที่ ๑ เป็นบทนำของ รายงานเล่ม ๒ บทที่ ๒ เสนอผลสรุปเกี่ยวกับแผนงานและโครงการ (จากบทที่ ๔ เล่ม ๑) และ ข้อกำหนดโครงการต่าง ๆ รายละเอียดของการออกแบบโครงการพื้นที่เฉพาะ ซึ่งจำแนกตามกลุ่ม แหล่งท่องเที่ยว และแหล่งท่องเที่ยวย่อยบางแห่ง ได้เสนอรวมไว้ในบทที่ ๓ ซึ่งเป็นบทที่สำคัญที่สุด ของเล่ม ๒ นี้ เพราะจะทำให้เห็นรูปแบบการพัฒนาในอนาคตของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ อย่างชัดเจน นอกจากนี้รายละเอียดเหล่านี้ยังจะเป็นแนวทางที่สำคัญสำหรับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในระดับปฏิบัติ สามารถนำไปใช้หรือประยุกต์ใช้อย่างได้ผลด้วย ส่วนบทสุดท้าย เป็นแผนส่งเสริมการตลาด อันเป็น แผนงานพิเศษอีกส่วนหนึ่ง ซึ่งไม่ได้จำกัดลงพื้นที่ แต่ขึ้นอยู่กับความร่วมมือระหว่างพื้นที่ต่าง ๆ

การศึกษาและวางแผนครั้งนี้ ได้ผ่านกระบวนการจัดทำแผนในลักษณะประสมประสาน (Integrated) เน้นการประสานระหว่างสาขาวิจัย (Interdisciplinary approach) ดังนั้น จึงเชื่อว่า แผนหลักฉบับนี้จะเป็นกรอบ แนวทาง และแนวปฏิบัติที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนา การท่องเที่ยวพื้นที่ทั้งสองได้

ดังนั้น วท. หวังเป็นอย่างยิ่งว่า แผนหลักฯ ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานภาครัฐ และเอกชนที่เกี่ยวข้อง ทั้งโดยพื้นที่และโดยสาขาการพัฒนา จะได้นำไปเป็นแนวปฏิบัติ เพื่อประโยชน์ใน การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ รวมถึงการพัฒนาประเทศโดยรวม อีกด้วย

คำขอบคุณ

การจัดทำแผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด เพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ฉบับนี้ คณะทำงานของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (วท.) ได้รับความร่วมมืออย่างดียิ่งจากบุคคล คณะบุคคล และองค์กรต่าง ๆ ทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และท้องถิ่น โดยให้ความสนับสนุนด้านข้อมูล ความคิดเห็น ตลอดจนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดทำแผนหลักครั้งนี้

องค์กรในส่วนกลางที่ให้ความร่วมมือเป็นพิเศษ ประกอบด้วย กองอุทยานแห่งชาติ กรมป่าไม้, กองโบราณคดี กรมศิลปากร, กรมการขนส่งทางบก, กรมทางหลวง เป็นต้น องค์กรในส่วนภูมิภาคและท้องถิ่น ได้แก่ สำนักงานจังหวัด, อำเภอ, เทศบาล และสุขาภิบาล ทุกแห่ง, การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค, การประปาส่วนภูมิภาคในพื้นที่ เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติ แก่งกระจาน และอุทยานแห่งชาติเขาสามร้อยยอด

บุคคลและคณะบุคคลที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง ได้แก่ นักท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่ คณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด เพชรบุรี (โดยมีนายเชาวน์วงศ์ สุตลาภา ผู้ว่าราชการจังหวัด เพชรบุรี เป็นประธาน และนายอมร อนันตชัย รองผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นรองประธาน) คณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (ที่มีนายบุญช่วย ศรีสารคาม ผู้ว่าราชการจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นประธาน) ตลอดจนคณะทำงานร่วม และคณะอนุกรรมการแผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด เพชรบุรี และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้ให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์อย่างมาก นอกจากนี้ ยังมีบุคคลและคณะบุคคลที่ไม่สามารถจะกล่าวนามได้ทั้งหมด วท. ใคร่ขอขอบคุณมา ณ ที่นี้ด้วย

ท้ายที่สุดนี้ วท. ใคร่ขอขอบคุณ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ที่ได้ให้ความไว้วางใจ และมอบให้ วท. ดำเนินการจัดทำแผนหลักฯ ฉบับนี้ พร้อมคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการทำแผนตั้งแต่ต้นจนกระทั่งสำเร็จลุล่วงมาด้วยดี

คณะทำงาน

ที่ปรึกษา	ศาสตราจารย์ (พิเศษ) ดร. สมิตี คำเพิ่มพูล ดร. สันติ โรจนสุนทร
ผู้อำนวยการโครงการ	นายไชยยุทธ กลิ่นสุนทร
ผู้จัดการโครงการ	นายประมุข แก้วเนียม
ผู้ช่วยผู้จัดการโครงการ	นายอนุชา เล็กสกุลติก
กลุ่มกายภาพและสิ่งแวดล้อม	นายไชยยุทธ กลิ่นสุนทร นายประมุข แก้วเนียม นายสุชาติ ทัพกุล นายกิตติ โสภณภักดิ์ นายสุรพงษ์ เนตรรักษ์กุล
กลุ่ม เศรษฐกิจสังคม	นายสุชาติ ลัยละมัย น.ส.สิทธิรัตน์ ปาจีนบูรารักษ์ นายวิจิตร บัวชุม
กลุ่มตลาดและบริการการท่องเที่ยว	นายสมศักดิ์ ศุภรัตน์ นายเชิดชัย นาคทิพวรรณ น.ส.ศิริวรรณ ฤทธิอร่าม น.ส.จิราวรรณ เขษฐคมเตชา Mr. Ilyas Baker
กลุ่มโครงสร้างพื้นฐาน	ผศ.สุเทพ ลีรวิทยาปกรณ์ ผศ.ปราโมทย์ ศรีสุขสันต์ นายกิตติ โสภณภักดิ์ นายวัชระ สุนทรสาร

กลุ่มองค์กรการลงทุน

นายสุชาติ สัยละมัย
นายวรารุช ไทศรภวานนท์
นายเกรียงศักดิ์ ชวัญพ่วง

กลุ่มออกแบบทางกายภาพ

นายอนุชา เล็กสกุลคิดก
นายธีระ ศิริอนุวัฒน์
นายสุทธิศักดิ์ วิลาสเดชาพนธ์
นายวิมุติ ประเสริฐพันธุ์
นายชัยรัตน์ สุระจรัส

กลุ่มสนับสนุนโครงการ

นางละม่อม อินทรกำแหง
นางถวิล พรหมณพันธุ์
นางสุชมาลัย คุรุทธนอม
นางรำไพ อยู่เจริญ
นางทัศนาศุภากรจิตศิริภษ
น.ล.มัทนา วินทวามร
นายศิริ คุรุทธนอม
นายไกรสร พริกทุ่ง

แปลรายงานเป็นภาษาอังกฤษ

นายอัศนี ปาจีนบูรวรรณี
Mr. Ilyas Baker

คณะทำงานร่วม

๑. นายธรรมศักดิ์ โรจนสุนทร ประธาน
ผู้อำนวยการฝ่ายวางแผนโครงการและพัฒนา ททท.
๒. นายเทียนชัย มัชฌมาน รองประธาน
หัวหน้ากองวางแผนโครงการ
๓. นายศักดิ์ดา ทองอุทัยศรี เจ้าหน้าที่ทำงาน
ผู้แทนสำนักผังเมือง
๔. นายบัญชา วัฒนสินธุ์ เจ้าหน้าที่ทำงาน
ผู้แทนกรมทางหลวง
๕. นายมานะ โชติภพนิช เจ้าหน้าที่ทำงาน
ผู้แทนกรมโยธาธิการ
๖. นายพลากร สุวรรณรัฐ เจ้าหน้าที่ทำงาน
ผู้แทนสำนักนโยบายและแผนมหาดไทย
๗. นายชาติริ ช่วยประสิทธิ์ เจ้าหน้าที่ทำงาน
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ
๘. นายบรรจง สิงห์กุล เจ้าหน้าที่ทำงาน
ผู้แทนจังหวัดเพชรบุรี
๙. นายทวี กิตติสถาพร เจ้าหน้าที่ทำงาน
ผู้แทนจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
๑๐. เจ้าหน้าที่กองวางแผนโครงการ ททท. เจ้าหน้าที่ทำงาน
๑๑. นางภทณี รัตนพันธุ์ เจ้าหน้าที่ทำงาน
หัวหน้างานวางแผนโครงการ ๒ และเลขานุการ

**คณะอนุกรรมการแผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
จังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์**

๑. ผู้ว่าราชการ ททท.	ประธานอนุกรรมการ
๒. รองผู้ว่าราชการ ททท. ฝ่ายวางแผนและพัฒนา	รองประธานอนุกรรมการ
๓. ผู้อำนวยการฝ่ายวางแผนโครงการและพัฒนา ททท.	อนุกรรมการ
๔. ผู้ว่าราชการจังหวัด เพชรบุรี	"
๕. ผู้ว่าราชการจังหวัดประจวบคีรีขันธ์	"
๖. ประธานสภาจังหวัด เพชรบุรี	"
๗. ประธานสภาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์	"
๘. นายอำเภอชะอำ	"
๙. นายอำเภอหัวหิน	"
๑๐. นายกเทศมนตรี เทศบาลตำบลชะอำ	"
๑๑. นายกเทศมนตรี เทศบาลตำบลหัวหิน	"
๑๒. ผู้แทนกระทรวงการคลัง	"
๑๓. ผู้แทนกรมทางหลวง	"
๑๔. ผู้แทนกรมป่าไม้	"
๑๕. ผู้แทนกรมโยธาธิการ	"
๑๖. ผู้แทนกรมที่ดิน	"
๑๗. ผู้แทนกรมศิลปากร	"
๑๘. ผู้แทนสำนักผังเมือง	"
๑๙. ผู้แทนสำนักงบประมาณ	"
๒๐. ผู้แทนสำนักนโยบายและแผนมหาดไทย	"
๒๑. ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ	"
๒๒. ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	"
๒๓. หัวหน้าสำนักงาน ททท. กาญจนบุรี	"

๒๔. นายเทียนชัย มีขมาน

อนุกรรมการและเลขานุการ

๒๕. นางภัทณี รัตนพันธุ์

อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

๒๖. นายสามพร มณีไมตรีจิต

" "

๒๗. นายสันติ อุดินธรา

" "

สารบัญรวม

เล่ม ๑	บทที่ ๑	บทนำ
	บทที่ ๒	กรอบการพัฒนาการท่องเที่ยว
	บทที่ ๓	สภาพการท่องเที่ยว
	บทที่ ๔	แผนพัฒนาการท่องเที่ยว
	บทที่ ๕	การประเมินผลการพัฒนาการท่องเที่ยว
	บทที่ ๖	แนวทางการปฏิบัติตามแผน
		ภาคผนวก

เล่ม ๒	บทที่ ๑	บทนำ
	บทที่ ๒	แผนงานและโครงการ
	บทที่ ๓	แผนพัฒนาการท่องเที่ยวพื้นที่เฉพาะ
	บทที่ ๔	แผนส่งเสริมการตลาด
		ภาคผนวก

สรุปย่อสำหรับผู้บริหาร

สารบัญ เล่ม ๑

สารบัญเรื่อง	หน้า
จดหมายนำส่ง	
คำนำ	ก
คำขอบคุณ	ค
คณะทำงาน	ง
คณะทำงานร่วม	ฉ
คณะอนุกรรมการแผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์	ช
สารบัญรวม	ฌ
สารบัญเล่ม ๑	ฉ
สารบัญเรื่อง	ฉ
สารบัญตาราง	ฌ
สารบัญรูป	น
บทที่ ๑ บทนำ	๑-๑
๑.๑ ความเป็นมาของโครงการ	๑-๑
๑.๒ วัตถุประสงค์ของโครงการ	๑-๒
๑.๓ ขอบเขตของโครงการ	๑-๒
๑.๓.๑ พื้นที่วางแผน	๑-๒
๑.๓.๒ ขอบเขตของการศึกษา	๑-๓
๑.๔ แนวความคิดในการดำเนินโครงการ	๑-๔
๑.๔.๑ แนวความคิดในการวางแผน	๑-๔
๑.๔.๒ แนวความคิดในการพัฒนาการท่องเที่ยว	๑-๕

สารบัญเรื่อง (ต่อ)

หน้า

บทที่ ๒	กรอบการพัฒนาการท่องเที่ยว	๒-๑
๒.๑	การพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับชาติ	๒-๑
๒.๑.๑	วัตถุประสงค์และนโยบายในการพัฒนาการท่องเที่ยว ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๖	๒-๓
๒.๑.๒	แนวโน้มที่ผ่านมาของการพัฒนาการท่องเที่ยวในประเทศไทย	๒-๖
๒.๒	การพัฒนาการท่องเที่ยวระดับภาคตะวันตก	๒-๑๖
๒.๒.๑	จุดประสงค์ของการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะวันตก	๒-๑๖
๒.๒.๒	กลยุทธ์การพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะวันตก	๒-๑๖
๒.๓	เปรียบเทียบหัวหิน-ชะอำกับแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ของประเทศ	๒-๑๗
๒.๓.๑	การเปรียบเทียบหัวหิน-ชะอำกับแหล่งท่องเที่ยวในภาคตะวันตก	๒-๑๗
๒.๓.๒	การเปรียบเทียบหัวหิน-ชะอำกับแหล่งท่องเที่ยวชายทะเลของ ประเทศไทย	๒-๑๘
บทที่ ๓	สภาพการท่องเที่ยวของพื้นที่วางแผน	๓-๑
๓.๑	สภาพกายภาพและสิ่งแวดล้อม	๓-๑
๓.๑.๑	ที่ตั้งและอาณาเขต	๓-๑
๓.๑.๒	สภาพทางกายภาพและทรัพยากร	๓-๓
๓.๑.๓	คุณภาพสิ่งแวดล้อม	๓-๑๓
๓.๒	สภาพทางเศรษฐกิจและสังคม	๓-๑๗
๓.๒.๑	ประชากร	๓-๑๗
๓.๒.๒	ประเพณีและวัฒนธรรม	๓-๒๒
๓.๒.๓	สภาพทางเศรษฐกิจ	๓-๒๓
๓.๒.๔	ความสัมพันธ์และผลกระทบระหว่างการท่องเที่ยว กับสภาพเศรษฐกิจและสังคม	๓-๒๗

สารบัญเรื่อง (ต่อ)

	หน้า
๓.๓ ทศพยากรการท่องเที่ยง	๓-๓๑
๓.๓.๑ แหล่งท่องเที่ยง	๓-๓๑
๓.๓.๒ โครงสร้างพื้นฐานและบริการเพื่อการท่องเที่ยง	๓-๔๒
๓.๔ ตลาดการท่องเที่ยง	๓-๕๗
๓.๔.๑ ตลาดการท่องเที่ยงจังหวัดเพชรบุรี-ประจวบคีรีขันธ์	๓-๕๗
๓.๔.๒ ตลาดการท่องเที่ยงพื้นที่เฉพาะ	๓-๖๐
๓.๔.๓ แนวโน้มการขยายตัวของตลาดการท่องเที่ยง	๓-๗๔
๓.๔.๔ การกำหนดเป้าหมายการพัฒนา	๓-๘๘
๓.๕ ศักยภาพ ความต้องการ ปัญหา และข้อจำกัดในการพัฒนาการท่องเที่ยง	๓-๑๐๒
๓.๕.๑ ศักยภาพของการพัฒนาการท่องเที่ยง	๓-๑๐๒
๓.๕.๒ ความต้องการการพัฒนาการท่องเที่ยง	๓-๑๐๓
๓.๕.๓ ปัญหาของการท่องเที่ยง	๓-๑๖๔
๓.๕.๔ ข้อจำกัดในการพัฒนาการท่องเที่ยง	๓-๑๐๖
๓.๖ แนวทางและข้อเสนอกลวิธีการท่องเที่ยง	๓-๑๐๗
๓.๖.๑ การจัดกลุ่มพื้นที่เพื่อการวางแผนและพัฒนา	๓-๑๐๗
๓.๖.๒ การกำหนดระดับของกลวิธีการพัฒนา	๓-๑๑๐
บทที่ ๔ <u>แผนพัฒนาการท่องเที่ยง</u>	๔-๑
๔.๑ กรอบการพัฒนาการท่องเที่ยง	๔-๑
๔.๑.๑ วัตถุประสงค์ของการพัฒนาการท่องเที่ยงโดยรวม	๔-๑
๔.๑.๒ นโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยงโดยรวม	๔-๒
๔.๑.๓ บทบาทและทิศทางกาพัฒนา	๔-๔
๔.๑.๔ กลวิธีพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยง	๔-๗
๔.๑.๕ เป้าหมายเชิงปริมาณการพัฒนา	๔-๑๐

สารบัญเรื่อง (ต่อ)

หน้า

๔.๒	แผนพัฒนารายสาขา	๔-๑๓
๔.๒.๑	แผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	๔-๑๓
๔.๒.๒	แผนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน	๔-๑๖
๔.๒.๓	แผนพัฒนาบริการการท่องเที่ยว	๔-๒๑
๔.๒.๔	แผนพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อม	๔-๒๔
๔.๒.๕	แผนส่งเสริมการตลาด	๔-๒๔
๔.๒.๖	แผนพัฒนาประเพณี ศิลป และวัฒนธรรม	๔-๓๐
๔.๓	แผนงานและโครงการ	๔-๓๓
๔.๓.๑	ประเภทและจำนวน	๔-๓๓
๔.๓.๒	ความสำคัญและระยะเวลาโครงการ	๔-๓๓
๔.๓.๓	สรุปแผนงานและโครงการ	๔-๓๗

<u>บทที่ ๕</u>	<u>การประเมินผลการพัฒนาการท่องเที่ยว</u>	๕-๑
๕.๑	ผลต่อการท่องเที่ยว	๕-๑
๕.๒	ผลทางด้านเศรษฐกิจและสังคม	๕-๕
๕.๒.๑	ผลทางเศรษฐกิจ	๕-๕
๕.๒.๒	ผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรม	๕-๑๑
๕.๓	ผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อมและนิเวศวิทยา	๕-๑๓
๕.๔	ผลตอบแทนของโครงการทางด้านเศรษฐศาสตร์	๕-๑๕

<u>บทที่ ๖</u>	<u>แนวทางการปฏิบัติตามแผน</u>	๖-๑
๖.๑	บทนำ	๖-๑
๖.๒	นโยบายการพัฒนา	๖-๔
๖.๒.๑	แนวนโยบายปัจจุบัน	๖-๔
๖.๒.๒	ข้อเสนอการกำหนดนโยบาย	๖-๔

สารบัญเรื่อง (ต่อ)

	หน้า
๖.๓ องค์การพัฒนาการท่องเที่ยว	๖-๕
๖.๓.๑ องค์การที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	๖-๕
๖.๓.๒ ปัญหาองค์การในการพัฒนา	๖-๑๒
๖.๓.๓ ข้อเสนอการพัฒนางค์กร	๖-๑๔
๖.๔ กฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับ	๖-๑๕
๖.๔.๑ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	๖-๑๕
๖.๔.๒ ปัญหาด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	๖-๑๕
๖.๔.๓ ข้อเสนอการแก้ไขด้านกฎหมาย	๖-๑๒
๖.๕ การลงทุน	๖-๒๔
๖.๕.๑ สภาพการลงทุนในปัจจุบัน	๖-๒๔
๖.๕.๒ สภาพการลงทุนตามแผนหลัก	๖-๒๖
๖.๕.๓ ข้อเสนอแนะด้านการลงทุน	๖-๓๔

ภาคผนวก

ภาคผนวกที่ ๑	ร่างข้อกำหนดในการศึกษาความเหมาะสมแผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว จังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์	ผ-๑
"	๒ สภาพปัญหาและแนวทางแก้ไขการพังทลายของชายหาดชะอำ	ผ-๔
"	๓ รายละเอียดของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่วางแผน	ผ-๑๔
"	๔ รายละเอียดปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว	ผ-๒๖
"	๕ การประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ผ-๒๗
"	๖ รายชื่อสถานที่พักในพื้นที่วางแผนแบ่งตามระดับและกลุ่มที่ตั้งปี ๒๕๒๔	ผ-๓๔
"	๗ ประเภทและแหล่งผลิตสินค้าพื้นเมืองของ ๒ จังหวัด	ผ-๓๔

สารบัญตาราง

หน้า

บทที่ ๒ กรอบการพัฒนาการท่องเที่ยว

ตารางที่ ๒.๑	การเปรียบเทียบมูลค่ารายได้จากสินค้าส่งออกกับรายได้จากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศของประเทศไทย ช่วงปี ๒๕๒๔-๒๕๒๕	๒-๒
" ๒.๒	แนวทางที่แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์ จะมีส่วนช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ ๖	๒-๔
" ๒.๓	แนวโน้มจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ	๒-๗
" ๒.๔	เปรียบเทียบจำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยกับนักท่องเที่ยวประเทศอื่น ๆ ในเอเชีย ตั้งแต่ปี ๒๕๒๓-๒๕๒๕	๒-๘
" ๒.๕	จำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เข้ามาประเทศไทย ปี ๒๕๒๕ จำแนกตามแหล่งที่มาและสัญชาติ	๒-๑๐
" ๒.๖	ระยะเวลาพักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวระหว่างปี ๒๕๒๔-๒๕๒๕	๒-๑๑
" ๒.๗	จำนวนนักท่องเที่ยวเข้าประเทศจำแนกเป็นรายเดือนปี ๒๕๒๕-๒๕๒๕	๒-๑๒
" ๒.๘	รายได้จากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศปี ๒๕๒๕-๒๕๒๕	๒-๑๔
" ๒.๙	การกระจายค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวปี ๒๕๒๕	๒-๑๔
" ๒.๑๐	แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญที่ได้รับความนิยมในภาคตะวันตก	๒-๑๘
" ๒.๑๑	เปรียบเทียบหัวหิน-ชะอำกับชายหาดหลักของประเทศ	๒-๒๐

บทที่ ๓ สภาพการท่องเที่ยวของพื้นที่วางแผน

ตารางที่ ๓.๑	โครงการชลประทานในจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์	๓-๔
" ๓.๒	ลักษณะน้ำทิ้งชุมชนของเทศบาลตำบลหัวหินและน้ำทิ้งจากโรงล้างปลาชายหาดหัวหิน	๓-๑๔
" ๓.๓	ปริมาณขยะและความสามารถในการเก็บขนในปัจจุบัน (๒๕๒๕) ของเทศบาลต่าง ๆ ในพื้นที่วางแผน	๓-๑๔

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า	
ตารางที่ ๓.๔	ระดับความดังของเสียงบริเวณริมถนนเพชรเกษมในเขตเทศบาลตำบลหัวหิน	๓-๑๕
" ๓.๕	ระดับคุณภาพน้ำทะเลบริเวณชายหาดของพื้นที่วางแผน	๓-๑๖
" ๓.๖	จำนวนประชากรและอัตราการเปลี่ยนแปลงประชากรระหว่างปี ๒๕๒๐-๒๕๒๔	๓-๑๘
" ๓.๗	การประมาณการจำนวนประชากรในอนาคตระหว่างปี ๒๕๒๔-๒๕๔๔	๓-๒๐
" ๓.๘	สภาพทางเศรษฐกิจโดยรวมในพื้นที่วางแผนเปรียบเทียบกับภาคตะวันตกกับประเทศไทย	๓-๒๔
" ๓.๙	เปรียบเทียบการขยายตัวทางเศรษฐกิจสาขาเกษตรกรรมในพื้นที่วางแผน	๓-๒๖
" ๓.๑๐	อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ	๓-๒๖
" ๓.๑๑	ผลกระทบจากการใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวต่อการขยายตัวภาคเศรษฐกิจและการจ้างงาน (ของนักท่องเที่ยว ๑ คน)	๓-๒๙
" ๓.๑๒	รายชื่อแหล่งท่องเที่ยวแบ่งแยกตามประเภทและที่ตั้ง	๓-๓๒
" ๓.๑๓	สรุปปัญหาของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่วางแผน	๓-๔๑
" ๓.๑๔	การให้บริการของ กสท. ในจังหวัดเพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์	๓-๔๖
" ๓.๑๕	จำนวนนักท่องเที่ยว โรงแรม และบังกาโลว์ ในจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปี ๒๕๒๔	๓-๔๘
" ๓.๑๖	ระดับคุณภาพของสถานที่พักในพื้นที่วางแผน (แห่ง/จำนวนห้อง) ปี ๒๕๒๔	๓-๕๑
" ๓.๑๗	จำนวนผู้พักแรมจำแนกตามระดับกลุ่มของโรงแรมและพื้นที่	๓-๕๒
" ๓.๑๘	จำนวนนักท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบุรี-ประจวบคีรีขันธ์ ปี ๒๕๒๔	๓-๕๘

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า	
ตารางที่ ๓.๑๙	ส่วนแบ่งของตลาดการท่องเที่ยว จังหวัด เพชรบุรีและจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ ปี ๒๕๒๔	๓-๕๔
" ๓.๒๐	การเปรียบเทียบส่วนแบ่งการตลาดของจังหวัด เพชรบุรีและจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์กับแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ภายในประเทศ	๓-๕๔
" ๓.๒๑	จำนวนนักท่องเที่ยวของจังหวัด เพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามประเภทของนักท่องเที่ยวปี ๒๕๒๔	๓-๖๑
" ๓.๒๒	การกระจายตัวของนักท่องเที่ยวจำแนกตามกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวหลัก ที่สำคัญในพื้นที่วางแผน ปี ๒๕๒๔	๓-๖๒
" ๓.๒๓	จำนวนนักท่องเที่ยวกระจายไปยังส่วนย่อยของพื้นที่หัวหิน-ชะอำ ปี ๒๕๒๔	๓-๖๖
" ๓.๒๔	จำนวนนักท่องเที่ยวและการกระจายตัวของนักท่องเที่ยว เมืองเพชรบุรี และแก่งกระจาน ปี ๒๕๒๔	๓-๖๘
" ๓.๒๕	จำนวนนักท่องเที่ยวพื้นที่ปราณบุรี-สามร้อยยอด ปี ๒๕๒๔	๓-๗๐
" ๓.๒๖	ลักษณะและรูปแบบการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ จำแนกเป็นชาวไทยและชาวต่างประเทศ ปี ๒๕๒๔	๓-๗๒
" ๓.๒๗	แหล่งที่มาของนักท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ	๓-๗๓
" ๓.๒๘	ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยหัวหิน-ชะอำ	๓-๗๔
" ๓.๒๙	ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่หัวหิน-ชะอำ	๓-๗๕
" ๓.๓๐	จำนวนเงินหมุนเวียนจากนักท่องเที่ยวที่จ่ายเพื่อการท่องเที่ยว ของหัวหิน-ชะอำ	๓-๗๖
" ๓.๓๑	สิ่งที่ประทับใจในการมาท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ	๓-๘๐
" ๓.๓๒	ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว จังหวัด เพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์	๓-๘๐
" ๓.๓๓	ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อรูปแบบและลักษณะการพัฒนา แหล่งท่องเที่ยวหลักหัวหิน-ชะอำ	๓-๘๑

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า

ตารางที่	๓.๓๔	ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของหัวหิน-ชะอำ	๓-๘๑
"	๓.๓๕	การเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวที่หัวหินและชะอำระหว่างปี ๒๕๒๕-๒๕๒๘	๓-๘๓
"	๓.๓๖	การคาดประมาณแนวโน้มของนักท่องเที่ยวจังหวัด เพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์ ปี ๒๕๓๐-๒๕๔๔	๓-๘๔
"	๓.๓๗	แนวโน้มการขยายตัวของนักท่องเที่ยวในอดีตของแหล่งท่องเที่ยว	๓-๘๖
"	๓.๓๘	การกำหนดเป้าหมายจำนวนนักท่องเที่ยวชั้นต่ำและสูงของพื้นที่วางแผนปี ๒๕๓๐-๒๕๔๔	๓-๘๘
"	๓.๓๙	การกำหนดเป้าหมายชั้นกลางสำหรับจำนวนนักท่องเที่ยวในอนาคตของพื้นที่วางแผน ปี ๒๕๓๐-๒๕๔๔	๓-๙๑
"	๓.๔๐	การกำหนดเป้าหมายจำนวนนักท่องเที่ยวชั้นต่ำและสูงของพื้นที่วางแผนปี ๒๕๓๐-๒๕๔๔	๓-๙๕
"	๓.๔๑	การกำหนดเป้าหมายวันหยุดเฉลี่ยของนักท่องเที่ยว	๓-๙๗
"	๓.๔๒	ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวและเป้าหมายในอนาคต	๓-๙๘
"	๓.๔๓	การประมาณเงินหมุนเวียนจากการท่องเที่ยวในอนาคต	๓-๙๙
"	๓.๔๔	การกำหนดเป้าหมายการบริการด้านที่พักของหัวหิน-ชะอำปี ๒๕๓๔, ๒๕๔๔	๓-๑๐๑
"	๓.๔๕	ลักษณะของการพัฒนาแต่ละทางเลือก	๓-๑๑๒
"	๓.๔๖	สรุปการพิจารณาความสามารถของแนวทางเลือกกลวิธีพัฒนา	๓-๑๑๔

บทที่ ๔ แผนพัฒนาการท่องเที่ยว

ตารางที่	๔.๑	เป้าหมายเชิงปริมาณของการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด เพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปี ๒๕๓๔, ๒๕๓๘, ๒๕๔๔	๔-๑๑
"	๔.๒	จำนวนแผนงานและโครงการจำแนกตามพื้นที่พัฒนา	๔-๓๔

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ ๔.๓ ลำดับความสำคัญของโครงการ/ชุดโครงการ และระยะเวลาของโครงการย่อย จำแนกตามพื้นที่พัฒนา	๔-๓๖
" ๔.๔ แผนงานและโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด เพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์	๔-๓๘
<u>บทที่ ๕ การประเมินผลการพัฒนาการท่องเที่ยว</u>	
ตารางที่ ๕.๑ การคาดประมาณจำนวนเงินทุนหมุนเวียนในพื้นที่วางแผนในปี ๒๕๒๘, ๒๕๓๔, ๒๕๓๘ และ ๒๕๔๔	๕-๔
" ๕.๒ ปริมาณเงินทุนหมุนเวียนที่เพิ่มขึ้นจากการพัฒนาการท่องเที่ยว พ.ศ.๒๕๓๓-๒๕๔๔	๕-๗
" ๕.๓ เปรียบเทียบรายได้เพิ่มจากการพัฒนาการท่องเที่ยวกับมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด ๒ จังหวัด (ราคาคงที่ ปี ๒๕๑๕)	๕-๗
" ๕.๔ ผลของตัวทวีคูณจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อการขยายตัวในสาขาการผลิต	๕-๘
" ๕.๕ ผลของตัวทวีคูณจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อการจ้างงาน	๕-๑๐
" ๕.๖ การวิเคราะห์ความเหมาะสมเบื้องต้นของโครงการ เพื่อหา B/C Ratio โดยกำหนดให้ประโยชน์ของโครงการคงที่	๕-๑๗
" ๕.๗ การวิเคราะห์ความเหมาะสมเบื้องต้นของโครงการ เพื่อหา IRR โดยกำหนดให้ผลประโยชน์ของโครงการคงที่	๕-๑๘
" ๕.๘ การวิเคราะห์ความเหมาะสมเบื้องต้นของโครงการ เพื่อหา B/C Ratio โดยกำหนดให้ประโยชน์ของโครงการเพิ่มขึ้นในอนาคต	๕-๑๘
" ๕.๙ การวิเคราะห์ความเหมาะสมเบื้องต้นของโครงการ เพื่อหา IRR โดยกำหนดให้ประโยชน์ของโครงการเพิ่มขึ้นในอนาคต	๕-๒๐

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า	
<u>บทที่ ๖ แนวทางการปฏิบัติตามแผน</u>		
ตารางที่ ๖.๑	โครงการและหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว	๖-๘
"	๖.๒ กฎหมายและองค์กรที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว	๖-๑๖
"	๖.๓ งบประมาณการลงทุนตามแผนหลัก จำแนกตามการลงทุนภาครัฐ และเอกชน, ระยะเวลาการลงทุน และจำแนกตามพื้นที่พัฒนาการท่องเที่ยว	๖-๒๗
"	๖.๔ งบประมาณการลงทุนของแผนหลักจำแนกตามสาขาการพัฒนา	๖-๒๘
"	๖.๕ โครงการพัฒนาตามแผนหลักจำแนกตามขนาดงบประมาณโครงการ	๖-๒๙
<u>ภาคผนวก</u>		
ตารางที่ ผ.๕.๑	จำนวนแหล่งท่องเที่ยวแบ่งออกตามกลุ่มความสำคัญ ที่ตั้ง และประเภทของแหล่งท่องเที่ยว	ผ-๒๘
"	ผ.๕.๒ รายละเอียดและระดับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ผ-๓๐
"	ผ.๕.๓ รายชื่อแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญมากและสูง จำแนกตามประเภทที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยว	ผ-๓๒
"	ผ.๗.๑ ประเภทและแหล่งผลิตสินค้าพื้นเมืองของ ๒ จังหวัด	ผ-๓๙
"	ผ.๗.๒ ร้านอาหารและร้านขายของที่ระลึกจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์	ผ-๔๐

สารบัญญรูป

หน้า

บทที่ ๑ บทนำ

- รูปที่ ๑.๑ กระบวนการในการจัดทำแผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบุรี-
ประจวบคีรีขันธ์ ๑-๖
- " ๑.๒ ระบบการท่องเที่ยว ๑-๗

บทที่ ๒ กรอบการพัฒนาการท่องเที่ยว

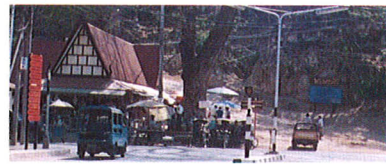
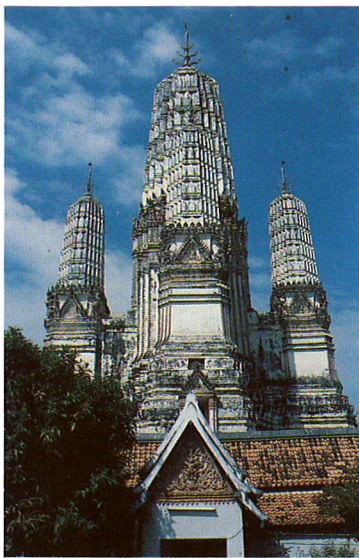
- รูปที่ ๒.๑ จำนวนนักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศไทยรายเดือนและจำแนกตาม
ประเทศที่มา ปี ๒๕๒๘, ๒๕๒๙ ๒-๑๒
- " ๒.๒ ที่ตั้งแหล่งท่องเที่ยวชายหาดหลักของประเทศ ๒-๒๑

บทที่ ๓ สภาพการท่องเที่ยวของพื้นที่วางแผน

- รูปที่ ๓.๑ ที่ตั้งและอาณาเขตของพื้นที่วางแผน ๓-๒
- " ๓.๒ ลักษณะภูมิประเทศ ๓-๔
- " ๓.๓ สภาพภูมิอากาศในพื้นที่วางแผน ๓-๖
- " ๓.๔ ทิศทางและความเร็วลมเฉลี่ยรายเดือน สถานีตรวจอากาศหัวหิน ๓-๗
- " ๓.๕ การจัดการป่าไม้ในพื้นที่วางแผน ๓-๑๑
- " ๓.๖ จำนวนประชากรและการคาดประมาณประชากรในอนาคต
ปี ๒๕๒๐-๒๕๔๔ ๓-๒๑
- " ๓.๗ แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่วางแผน ๓-๓๔
- " ๓.๘ ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่วางแผน ๓-๓๔
- " ๓.๘ โครงข่ายและสภาพถนนในพื้นที่วางแผน ๓-๔๔
- " ๓.๑๐ การกระจายจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่วางแผน ๓-๖๓
- " ๓.๑๑ นักท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ และความสัมพันธ์ของนักท่องเที่ยวทั้ง ๒ พื้นที่ ๓-๖๔

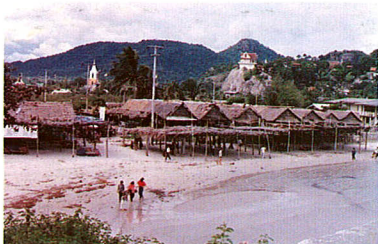
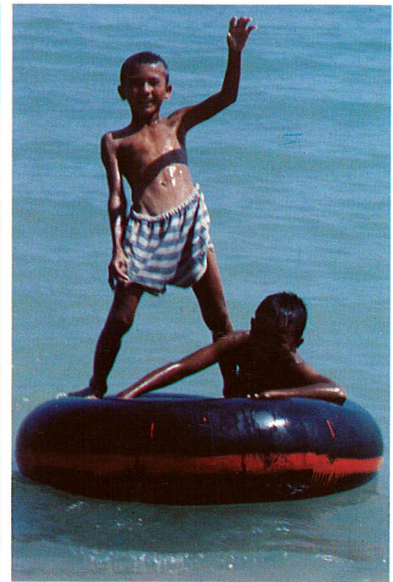
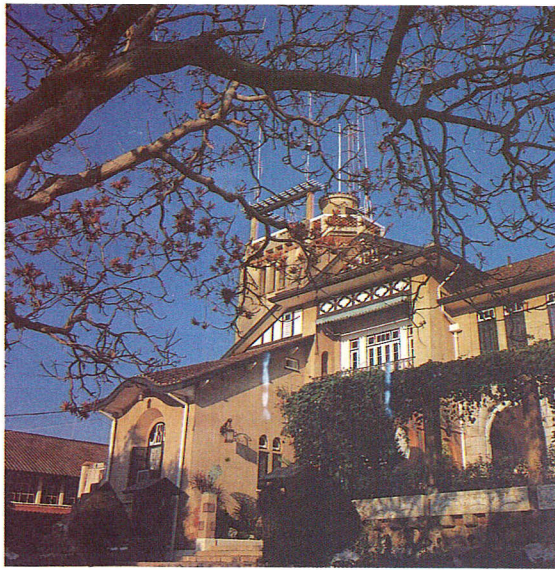
สารบัญรูป (ต่อ)

	หน้า
รูปที่ ๓.๑๒ เปรียบเทียบแนวโน้มและเป้าหมายจำนวนนักท่องเที่ยว ปี ๒๕๓๐-๒๕๔๔	๓-๔๒
" ๓.๑๓ การพยากรณ์เป้าหมายจำนวนนักท่องเที่ยวกับค่าเฉลี่ยเบนที่ยอมรับได้ ในระดับความเชื่อมั่น ๔๕%	๓-๔๔
" ๓.๑๔ กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการวางแผน	๓-๑๐๔
<u>บทที่ ๔ แผนพัฒนาการท่องเที่ยว</u>	
รูปที่ ๔.๑ โครงข่ายเชื่อมโยงระหว่างแหล่งท่องเที่ยวอื่น	๔-๔
" ๔.๒ บทบาทและความเชื่อมโยงกลุ่มแหล่งท่องเที่ยว	๔-๖
" ๔.๓ บทบาทและความเชื่อมโยงภายในกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ	๔-๔
" ๔.๔ แผนการพัฒนาเส้นทางคมนาคมและการขนส่ง	๔-๑๗
" ๔.๕ โครงข่ายการท่องเที่ยวระดับชาติในอนาคต	๔-๑๔
<u>ภาคผนวก</u>	
รูปที่ ผ.๒.๑ ลักษณะกำแพงหักตะกอน	ผ-๑๒
" ผ.๒.๒ ลักษณะอาคารสลายคลื่นนอกชายฝั่ง	ผ-๑๓
" ผ.๔.๑ HISTOGRAM ของคะแนนแหล่งท่องเที่ยว	ผ-๒๔
" ผ.๔.๒ ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	ผ-๓๑

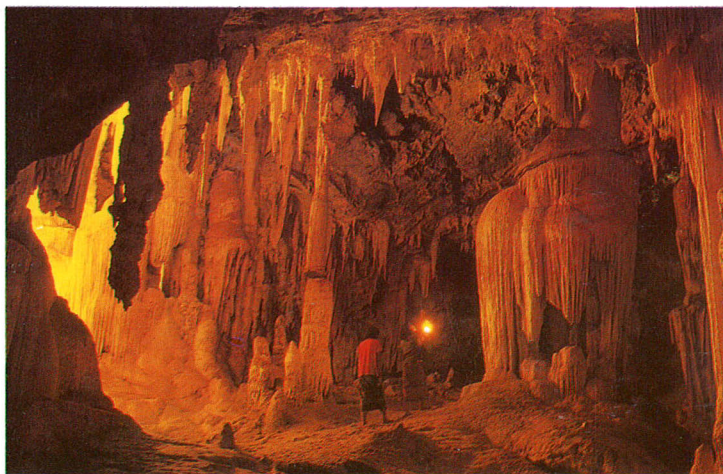
เมืองเพชรบุรี

PHETCHABURI

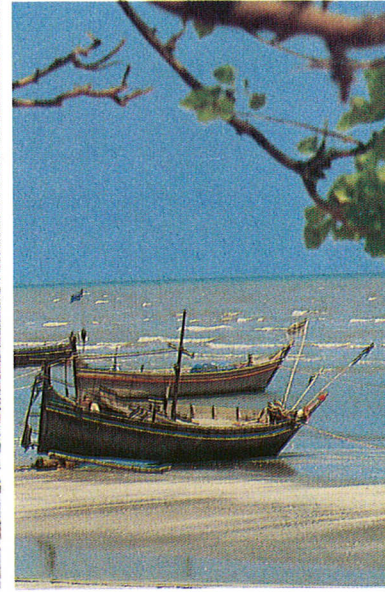
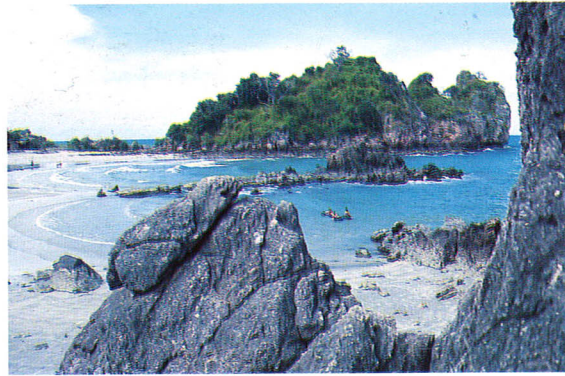
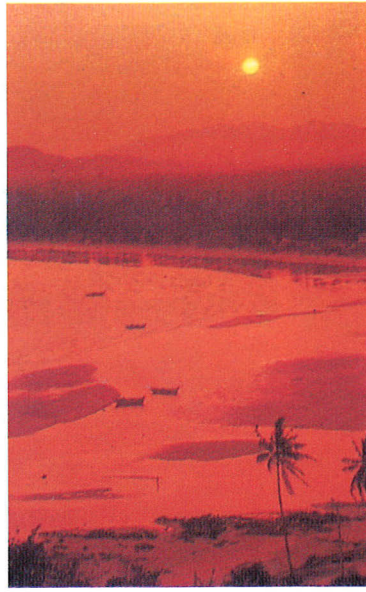
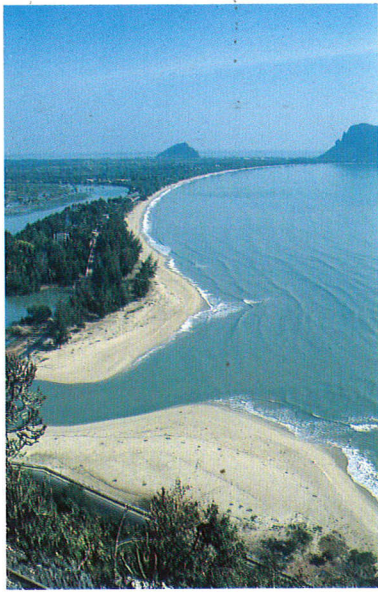
หัวหิน
ชะอำ

HUA HIN
CHA-AM

แก่งกระจาน
สามร้อยยอด

KHAENG KACHAN
SAM ROI YOD

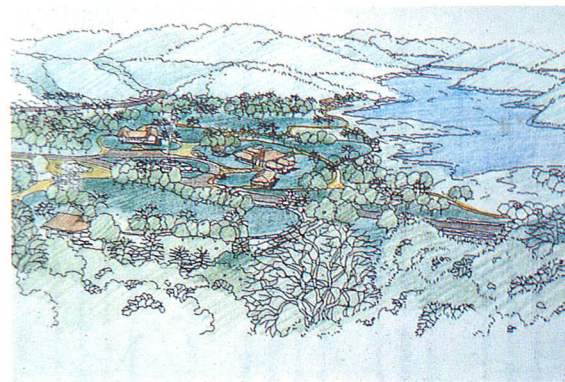
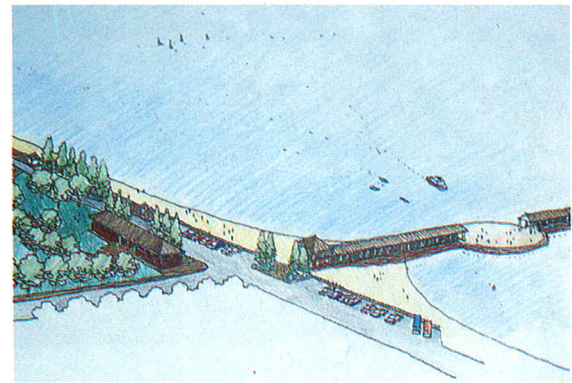
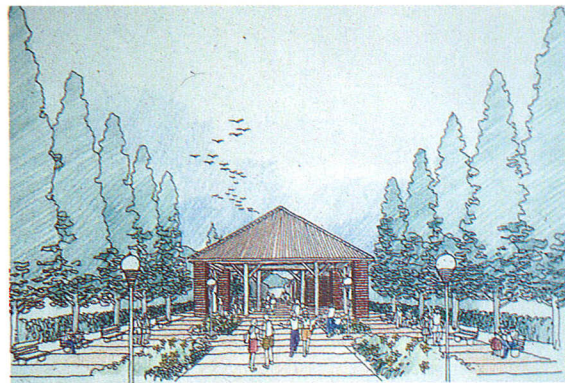
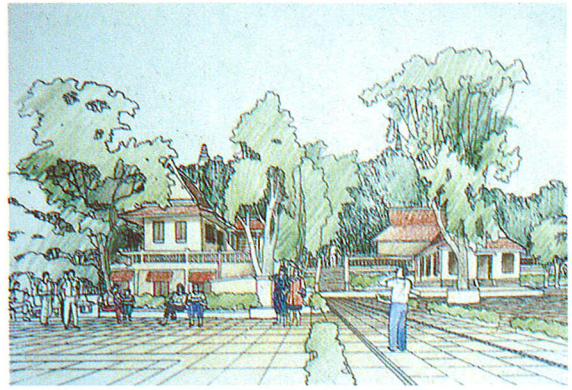
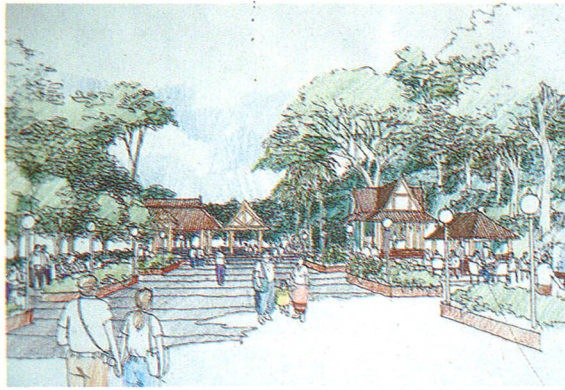
ประจวบคีรีขันธ์
บางสะพาน

PRACHUAP KHIRIKHAN
BANG SAPHAN

ปัญหาของแหล่งท่องเที่ยว

PROBLEMS

บทที่๑

บทนำ

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาของโครงการ

จากการที่รัฐบาลได้มีนโยบายในการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวมาตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๔ (๒๕๒๐-๒๕๒๔) ที่เป็นดังนี้เพราะอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นสาขาการผลิตที่สามารถทำรายได้ให้แก่ประเทศได้อย่างมาก เพราะมีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามจำนวนมาก ทั้งประเภทธรรมชาติ โบราณสถาน และศิลปวัฒนธรรม ซึ่งกระจายอยู่ทั่วประเทศ และเป็นที่ยังดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยว และใช้จ่ายเงินในประเทศมากขึ้น นับตั้งแต่ปี ๒๕๒๕ เป็นต้นมา รายได้จากสาขาการท่องเที่ยวในรูปของเงินตราต่างประเทศเป็นอันดับหนึ่งของประเทศ หลังจากที่ยังเป็นสินค้าออกที่ทำรายได้ให้แก่ประเทศเป็นอันดับหนึ่งมาตลอด เฉพาะในปี ๒๕๒๕ รายได้จากการท่องเที่ยวมีมูลค่าประมาณ ๒๓,๘๗๔ ล้านบาท และเพิ่มขึ้นเป็น ๓๑,๗๖๘ ล้านบาท ในปี ๒๕๒๘ ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบในด้านการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว รวมทั้งด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของประเทศ ได้มีโครงการที่จัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ขึ้น โดยแบ่งขั้นตอนของแผนออกเป็น ๔ ขั้นตอน ได้แก่ การสำรวจเบื้องต้น (Preliminary survey) การศึกษาเบื้องต้น (Preliminary study) การจัดทำแผนหลัก (Master plan) และการศึกษาความเหมาะสม (Feasibility study) จนถึงขณะนี้ ททท. ได้ดำเนินการสำรวจเบื้องต้นและศึกษาเบื้องต้น ๘ แห่ง จัดทำแผนหลัก ๔ แห่ง และศึกษาความเหมาะสม ๒ แห่ง สำหรับการจัดทำแผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ครั้งนี้เป็นอีกแผนหนึ่งที่ ททท. ได้ทำขึ้น โดยได้มอบหมายให้สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (วท.) เป็นผู้จัดทำหลังจากที่ได้ศึกษาขั้นสำรวจเบื้องต้น และศึกษาเบื้องต้นเฉพาะหัวหิน-ชะอำมาแล้วในปี พ.ศ. ๒๕๒๔ และ ๒๕๒๕ ตามลำดับ สำหรับระยะเวลาในการดำเนินการจัดทำแผนหลักทั้งสิ้น ๑๕ เดือน นับตั้งแต่วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๒๔ ถึงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๓๐

สำหรับเนื้อหาสาระที่มีในรายงานแผนฉบับนี้ เป็นไปตามข้อกำหนดโครงการ (Term of reference) ซึ่งกำหนดโดย ททท. ที่จะให้มีการพัฒนาทั้งแหล่งท่องเที่ยวและบริการการท่องเที่ยวที่สอดคล้องและเหมาะสมกับความต้องการของนักท่องเที่ยว โดยมุ่งที่จะให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวในพื้นที่วางแผนเพิ่มมากขึ้น พักนานวันขึ้น และใช้จ่ายเงินมากขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งหนึ่งที่จะช่วยให้สภาพเศรษฐกิจและสังคมของพื้นที่วางแผนดีขึ้นตามไปด้วย

๑.๒ วัตถุประสงค์ของโครงการ

การที่จะดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งให้มากขึ้นนั้น จำเป็นต้องจัดหาสิ่งบริการให้แก่นักท่องเที่ยวอย่างพร้อมเพรียง ซึ่งมีอยู่หลายอย่างด้วยกัน ทำนองเดียวกันกับการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีวัตถุประสงค์เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มากขึ้น จึงจำเป็นต้องพัฒนาหลายด้านที่เกี่ยวข้องและดำเนินการไปพร้อม ๆ กัน เช่น การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และการพัฒนาบริการการท่องเที่ยวเพื่อสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ขณะเดียวกัน การพัฒนาด้านนี้จะให้ผลดีนั้น สภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของพื้นที่นั้น ต้องเหมาะสมและเอื้ออำนวยอีกด้วย

ด้วยเหตุดังกล่าว วัตถุประสงค์หรือประโยชน์ของแผนหลักๆ ที่สำคัญคือ เป็นเครื่องมือสำหรับผู้บริหาร ที่จะนำไปประสานงานการดำเนินงานของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องให้ไปในทิศทางเดียวกันอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ เพราะแผนหลักๆ นอกจากจะบอกการพัฒนาโดยรวมของพื้นที่วางแผนการพัฒนาเฉพาะพื้นที่แล้ว ยังได้เสนอแผนงานและโครงการที่จะพัฒนาในพื้นที่และช่วงปีต่าง ๆ หน่วยงานรับผิดชอบและงบประมาณโครงการ ซึ่งประเด็นต่าง ๆ ดังกล่าว ผู้บริหารสามารถนำไปจัดการและบริหารการดำเนินการให้บรรลุตามเป้าหมายการพัฒนาการท่องเที่ยวของแต่ละพื้นที่ได้

ในเวลาเดียวกัน แผนหลักๆ ไม่เพียงแต่เสนอแนะวิธีการที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเที่ยวในพื้นที่วางแผนอย่างเดียวนั้น แต่ยังสามารถเสนอแนะวิธีการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่จำกัดให้นำมาใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสมกับศักยภาพและอย่างมีประสิทธิภาพด้วย

๑.๓ ขอบเขตของโครงการ

๑.๓.๑ พื้นที่วางแผน

ในการจัดทำแผนครั้งนี้ พื้นที่วางแผนโดยรวมได้แก่ พื้นที่ทั้งจังหวัดของจังหวัดเพชรบุรี

และประจวบคีรีขันธ์ นอกจากนั้น ยังมีพื้นที่วางแผนในระดับกลุ่มแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งมีทั้งหมด ๖ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเมืองเพชรบุรี กลุ่มแก่งกระจาน กลุ่มหัวหิน-ชะอำ กลุ่มสามร้อยยอด กลุ่มเมือง-ประจวบคีรีขันธ์ และกลุ่มบางสะพาน ซึ่งกลุ่มทั้งหมดดังกล่าวมีแหล่งท่องเที่ยวรวมกัน ๘๐ แห่ง แต่ในการจัดทำแผนหลักฯ ครั้งนี้ได้กำหนดพื้นที่วางแผนละเอียดในรูปของแผนเฉพาะ (Site plan) ในแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญสูงทั้งหมดจำนวน ๘ แห่ง ได้แก่ เมืองเพชรบุรี (เขารังและพื้นที่โดยรอบ) อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ชายหาดชะอำ ชายหาดหัวหิน เขาตะเกียบ อุทยานแห่งชาติเขาสามร้อยยอด เมืองประจวบคีรีขันธ์ และชายหาดบางสะพาน ส่วนแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ เป็นการเสนอแนะอย่างกว้าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาต่อไป

๑.๓.๒ ขอบเขตของการศึกษา

การจัดทำแผนหลักฯ เป็นการศึกษาเพิ่มเติมจากการศึกษาเบื้องต้น แต่สำหรับการจัดทำแผนหลักฯ ครั้งนี้ได้ศึกษาเพิ่มเติมมากขึ้น เพราะพื้นที่วางแผนครอบคลุมพื้นที่ทั้งจังหวัดในขณะที่การศึกษาเบื้องต้นมีเฉพาะบริเวณหัวหิน-ชะอำเท่านั้น สำหรับประเด็นการศึกษาประกอบด้วย

(๑) ศึกษาและสำรวจจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งในระดับพื้นที่วางแผนและระดับแหล่งท่องเที่ยว ลักษณะของนักท่องเที่ยว รูปแบบของการท่องเที่ยว และพยากรณ์จำนวนนักท่องเที่ยวในอนาคตทั้งในระดับพื้นที่วางแผนและระดับแหล่งท่องเที่ยว

(๒) ศึกษาและศึกษาแหล่งท่องเที่ยว กำหนดกลุ่มบทบาท และจัดลำดับความสำคัญ รวมทั้งกำหนดรูปแบบและข้อเสนอแนะในการพัฒนา

(๓) ศึกษาและวิเคราะห์สภาพเศรษฐกิจและสังคมของพื้นที่วางแผนทั้งปัจจุบันและอนาคต และเปรียบเทียบสภาพเศรษฐกิจและสังคม ระหว่างมีแผนและไม่มีแผนพัฒนาการท่องเที่ยว

(๔) ศึกษาโครงสร้างพื้นฐานและการพัฒนา เพื่อรองรับการพัฒนา ได้แก่ ไฟฟ้า ประปา การสื่อสารและโทรคมนาคม ถนน การคมนาคมขนส่ง

(๕) ศึกษาบทบาทและความสัมพันธ์ของหัวหินและชะอำในส่วนของที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

(๖) ศึกษาการบริการการท่องเที่ยว ได้แก่

- การบริการการท่องเที่ยว ได้แก่ ที่พัก ภัตตาคาร ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก และแหล่งบันเทิง เป็นต้น
- การบริการทางสังคม ได้แก่ การศึกษา สาธารณสุข และความปลอดภัย เป็นต้น

(๗) ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาทางสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งผลกระทบที่เกิดจากการพัฒนา

(๘) ศึกษาและทบทวนนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว ทั้งระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับจังหวัด เพื่อกำหนดนโยบายในการพัฒนาของพื้นที่วางแผน

(๙) ประเมินผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจและสังคมจากการพัฒนา

(๑๐) เสนอแผนพัฒนา

- แผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
- แผนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
- แผนพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการการท่องเที่ยว
- แผนพัฒนาและส่งเสริมตลาดการท่องเที่ยว

๑.๔ แนวความคิดในการดำเนินโครงการ

๑.๔.๑ แนวความคิดในการวางแผน

การวางแผนเป็นการกำหนดสิ่งที่จะให้เกิดขึ้นในอนาคต จากการศึกษาที่การวางแผนพัฒนาจะต้องเกี่ยวข้องกับกิจกรรมหลายประเภท ฉะนั้น การวางแผนไม่ว่าจะเป็นการวางแผนพัฒนา เศรษฐกิจ และสังคมหรือการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวก็ตาม จำเป็นต้องกระทำในลักษณะที่ประสานประโยชน์และความต้องการของบุคคลหลายกลุ่ม สำหรับแนวความคิดในการวางแผนในการจัดทำแผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ครั้งนี้ มีลักษณะของการวางแผน

๓ ประการ คือ

(๑) การวางแผนแบบประสานความต้องการ (integration of aspirations) โดยเป็นการประสานความต้องการในการพัฒนาระดับชาติ และ/หรือ ระดับภาค (top-down) ให้สอดคล้องและ เอื้ออำนวยประโยชน์ซึ่งกันและกันกับความต้องการในการพัฒนาของผู้เกี่ยวข้องในพื้นที่วางแผน (bottom-up)

(๒) การวางแผนแบบผสมผสานองค์ประกอบการพัฒนา (integration of development components) การพัฒนาองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างผสมผสานกัน นอกจากจะทำให้การพัฒนาเป็นไปอย่างมีระบบแล้ว ยังจะเป็นเครื่องมือในการกระตุ้นการพัฒนาในสาขาเศรษฐกิจ-สังคมที่เกี่ยวข้อง เนื่องด้วย และยังคงส่งผลให้เพิ่มโอกาสการมีงานทำ และรายได้ของประชาชนในจังหวัด ตลอดจนเป็นการกระจายและปรับปรุงคุณภาพของโครงสร้างพื้นฐานและบริการทางสังคมให้ทั่วถึงและดียิ่งขึ้น

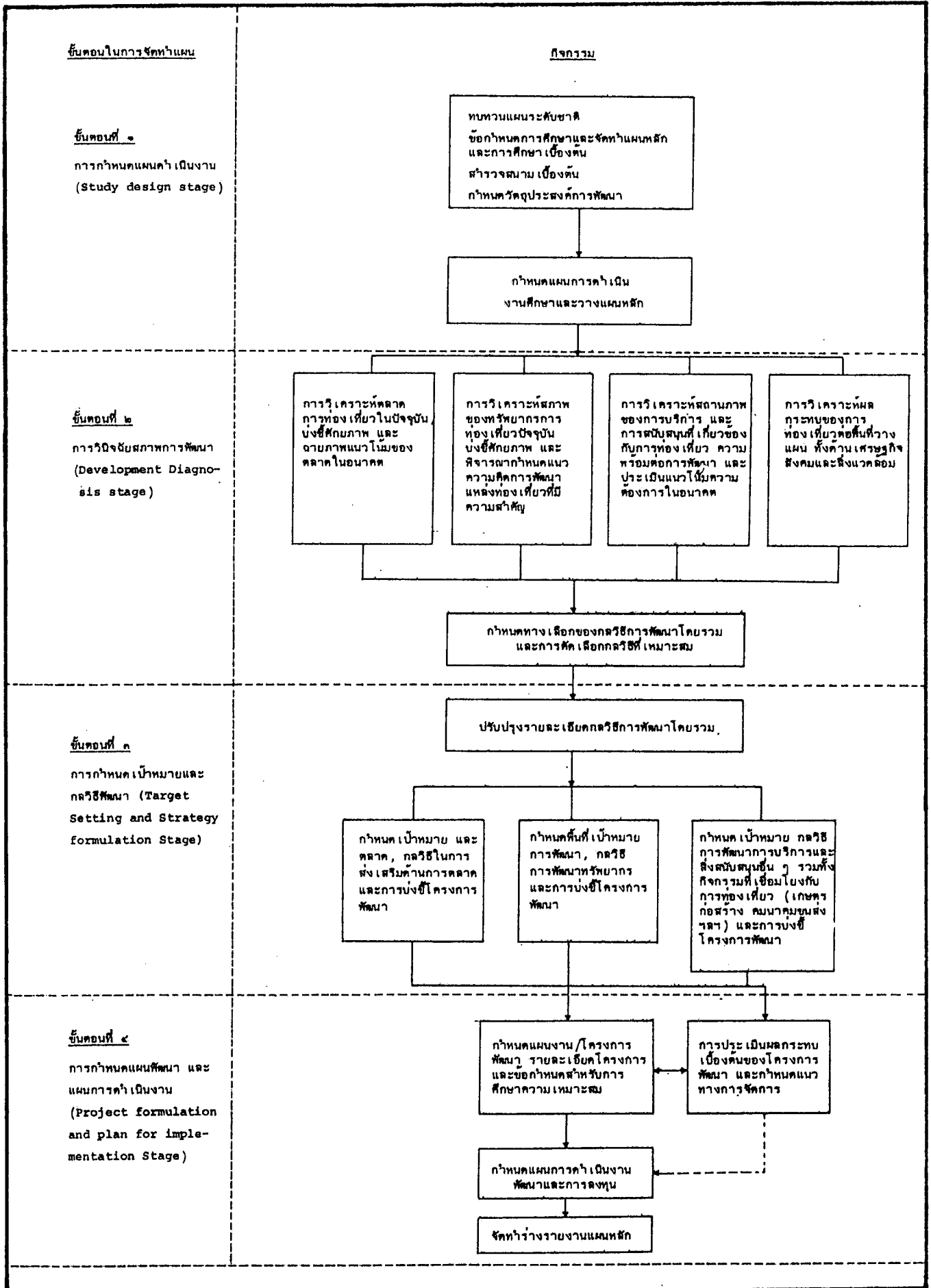
(๓) การวางแผนที่คำนึงถึงขีดความสามารถของสภาพสิ่งแวดล้อม (environmentally sound development) โดยตระหนักถึงข้อจำกัด (constraints) และข้อขีดกั้น (limitations) ของทรัพยากรสิ่งแวดล้อมที่จะใช้ประโยชน์ในการพัฒนา ควบคู่กับการควบคุมป้องกัน และติดตามผลกระทบจากการพัฒนาการท่องเที่ยว และกิจกรรมทางเศรษฐกิจอื่นที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้เพื่อรักษาทรัพยากรสิ่งแวดล้อมให้สามารถอำนวยประโยชน์แก่อนุชนรุ่นต่อไปได้อย่างยั่งยืน (sustainable development) พร้อมกับพยายามใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ของท้องถิ่นให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ในการดำเนินงานได้กำหนดขั้นตอนการวางแผน (Planning steps) ไว้ ๔ ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนกำหนดแผนดำเนินการ (Study design stage) ขั้นวินิจฉัยสภาพการพัฒนา (Development diagnosis stage) ขั้นตอนกำหนดเป้าหมายและกลยุทธ์พัฒนา (Target setting and strategy formulation stage) และขั้นตอนกำหนดแผนพัฒนาและการดำเนินงาน (Project formulation and plan for implementation stage) โดยมีสาระดังแสดงในรูปที่ ๑.๑

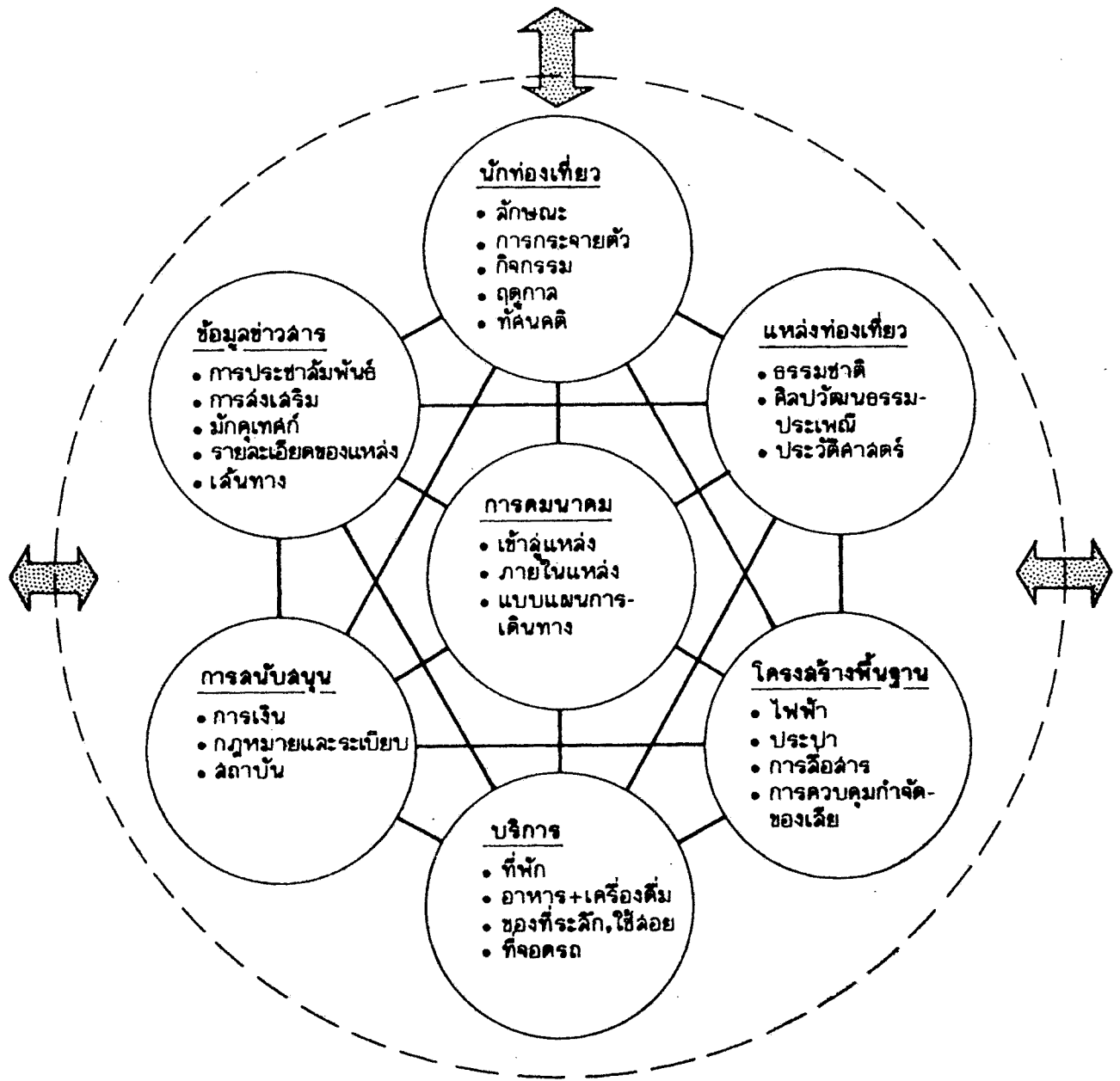
๑.๔.๒ แนวความคิดในการพัฒนาการท่องเที่ยว

แนวความคิดโดยทั่วไปในการพัฒนาการท่องเที่ยวมีอยู่ด้วยกัน ๓ ประการ คือ

(๑) ระบบการท่องเที่ยว (Tourism functional system) ระบบของการท่องเที่ยวมีองค์ประกอบอยู่ทั้งหมด ๗ ประการด้วยกัน ดังรูปที่ ๑.๒ และแต่ละองค์ประกอบนั้นมี

รูปที่ ๑.๑ กระบวนการในการจัดทำแผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด เพชรบุรี-ประจวบฯ

รูปที่ ๑.๒ ระบบการท่องเที่ยว

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
จังหวัดเพชรบุรี และ
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT
OF PHETCHABURI PROVINCE AND
PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

ความสัมพันธ์และเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด การพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องให้องค์ประกอบของระบบการท่องเที่ยวที่มีบทบาทที่เหมาะสมประสานกันและหนุนเสริมซึ่งกันและกัน เพื่อให้การพัฒนาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ถ้าส่วนหนึ่งส่วนใดเกิดภาวะไม่ประสานกัน ก็จะทำให้การพัฒนานั้นไม่บรรลุวัตถุประสงค์หรือสูญเปล่าในการพัฒนาได้

(๒) ระบบความเชื่อมโยงของพื้นที่พัฒนา (Spatial system) ซึ่งพิจารณาออกได้เป็น ๔ ระบบ ได้แก่ ระบบความเชื่อมโยงระหว่างภาค (Inter regional) ระบบความเชื่อมโยงภายในภาค (Intra regional) ระบบความเชื่อมโยงระหว่างจังหวัด (Inter provincial) และระบบความเชื่อมโยงภายในจังหวัด (Intra provincial)

(๓) การกระจาย/การรวมตัวของผลประโยชน์จากการพัฒนา (Spreading versus concentrating the benefits of tourism development) ซึ่งมีปัจจัยสำคัญ ๒ ประการ

(๓.๑) กำหนดมาตรการที่เฉพาะเจาะจงให้เกิดการกระจายของผลประโยชน์ไปสู่กลุ่มชนอื่น ๆ กว้างขวางขึ้น ตัวอย่างเช่น โดยการจัดให้มีการอบรมบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการบริการ การให้ความช่วยเหลือในการปรับปรุงคุณภาพการผลิตสินค้า ของที่ระลึก ปรับปรุงบริการทางสังคมต่าง ๆ เป็นต้น

(๓.๒) กระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาในพื้นที่พัฒนาสูงแล้วไปสู่พื้นที่ข้างเคียงโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ชนบท และจัดวางระเบียบให้มีความเชื่อมโยงกันระหว่างการผลิตและบริการต่าง ๆ ในเขตเมือง กับการผลิต การบริการในเขตชนบทให้มากขึ้น เช่น การส่งเสริมการเกษตร และการประมง เพื่อผลิตสินค้า-บริการป้อนตลาดนักท่องเที่ยวที่อยู่ในเมือง เป็นต้น

ดังนั้น ในการจัดทำแผนหลักฯ นี้ จึงได้เน้นการพัฒนาองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องทุก ๆ ส่วน วางมาตรการเพิ่มความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของรัฐและระหว่างพื้นที่ยิ่งขึ้น ส่งเสริมภาคเอกชน และให้ความสำคัญกับการกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

บทที่ ๒

กรอบการพัฒนาการท่องเที่ยว

บทที่ ๒

กรอบการพัฒนาการท่องเที่ยว

การกำหนดกรอบการพัฒนาการท่องเที่ยว มีจุดประสงค์เพื่อ เป็นแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับจังหวัด และในระดับแหล่งท่องเที่ยว และเพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าการพัฒนาการท่องเที่ยว นั้น ๆ สอดคล้องกับความต้องการทั้งของระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่น โดยได้กำหนดจุดประสงค์ของการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับชาติ และระดับภูมิภาค ซึ่งได้เน้นนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับประเทศและท้องถิ่น เป็นสำคัญ นอกจากนี้ กรอบการพัฒนา ยังได้บ่งชี้สถานการณ์การท่องเที่ยวในอดีตที่ผ่านมา และแนวโน้มในอนาคตของการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับชาติ พร้อมทั้งได้ทำการเปรียบเทียบระหว่างหัวหิน-ชะอำ กับแหล่งท่องเที่ยวชายหาดอื่น ๆ ในประเทศไทยอีกด้วย ผลการวิเคราะห์สภาพเหล่านี้จะได้นำไปเป็นพื้นฐานในการกำหนดเนื้อหาสาระ กำหนดแนวทางและทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับจังหวัดและระดับแหล่งท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริงของพื้นที่ด้วย

๒.๑ การพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับชาติ

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ ในช่วงระยะเวลา ๒๐ ปี ที่ผ่านมา การท่องเที่ยวได้ขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมอ ปัจจุบันการท่องเที่ยวได้ทำรายได้ในรูปเงินตราต่างประเทศให้กับประเทศมากที่สุดมาตั้งแต่ปี ๒๕๒๕ (ตารางที่ ๒.๑)

นอกจากนี้ การท่องเที่ยวภายในประเทศยังมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ เช่นเดียวกันกับการท่องเที่ยวระดับประเทศ และมีบทบาทสำคัญโดยตรงต่อการจ้างงาน กระตุ้นสาขาที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจ และยังช่วยกระจายความมั่งคั่งออกไปทั่วประเทศ จากเมืองหลักไปสู่เมืองรอง หรือชุมชนท้องถิ่นในชนบทเป็นลำดับ ผลจากการศึกษาของนักวิชาการจากสถาบันวิจัยพัฒนาบริหารศาสตร์ ในปี ๒๕๒๔ พบว่าการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ ๗๓ คน (๑) จะสร้างงานเพิ่มขึ้นได้ ๑ คน

(๑) "ผลทางด้วนเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในประเทศไทย", หนังสือพิมพ์

ตารางที่ ๒.๑ การเปรียบเทียบมูลค่ารายได้จากสินค้าส่งออกที่บรรยายได้จากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศไทย ช่วงปี ๒๕๒๔-๒๕๒๕

หน่วย : ล้านบาท

ลำดับที่	๒๕๒๔	๒๕๒๕	๒๕๒๖	๒๕๒๗	๒๕๒๘	๒๕๒๙*
๑	ข้าว	๒๖,๓๖๗	การท่องเที่ยว	๒๕,๐๕๐	การท่องเที่ยว	๒๕,๒๕๙
๒	การท่องเที่ยว	๒๑,๔๕๕	ข้าว	๒๐,๑๕๗	ข้าว	ผลิตรถยนต์สี่ล้อ
๓	มันสำปะหลัง	๑๖,๔๕๖	มันสำปะหลัง	๑๕,๓๘๗	ผลิตรถยนต์สี่ล้อ	ข้าว
๔	ผลิตรถยนต์สี่ล้อ	๑๒,๕๓๑	ผลิตรถยนต์สี่ล้อ	๑๔,๓๕๑	มันสำปะหลัง	มันสำปะหลัง
๕	ยางพารา	๑๐,๘๕๐	น้ำตาล	๑๑,๗๘๗	ยางพารา	ยางพารา
๖	น้ำตาล	๘,๕๓๑	ยางพารา	๘,๔๘๐	ข้าวโพด	แผงวงจร
๗	ดีบุก	๘,๐๘๑	ข้าวโพด	๘,๓๓๐	แผงวงจร	ไฟฟ้า
๘	ข้าวโพด	๘,๓๔๔	ดีบุก	๗,๗๓๓	ไฟฟ้า	ข้าวโพด
๙	แผงวงจร	๖,๑๕๓	แผงวงจร	๖,๒๑๔	ข้าวเม่านี	ข้าวเม่านี
	ไฟฟ้า	๖,๑๕๓	ไฟฟ้า	๕,๙๓๐	อาหารทะเล	น้ำตาล
๑๐	ข้าวเม่านี	๔,๔๘๖	ข้าวเม่านี	๔,๖๗๑	ดีบุก	ดีบุก

หมายเหตุ : * ประมาณการ

ที่มา : Statistical Report on Tourism in Thailand, 1986

๒.๑.๑ วัตถุประสงค์และนโยบายในการพัฒนาการท่องเที่ยวในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 6

เป็นที่ยอมรับกันอยู่แล้วว่า การท่องเที่ยวมีส่วนสำคัญในการพัฒนา เศรษฐกิจสังคมของประเทศ ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาและอุปสรรค รัฐบาลจึงได้พยายามที่จะมีบทบาทมากขึ้นในการวางแผนและจัดการการพัฒนาการท่องเที่ยว และปัจจุบันแผนพัฒนาการท่องเที่ยวก็ได้ถูกบรรจุไว้ในแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๖ ซึ่งในแผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ รัฐบาลได้กำหนดวัตถุประสงค์ และนโยบายไว้ดังต่อไปนี้

(๑) วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของการพัฒนาการท่องเที่ยวในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๖ ได้กำหนดไว้ ๒ ประการ คือ

(๑.๑) เพื่อเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นเป้าหมายหลัก โดยให้ความสำคัญกับการจ้างงานและการกระจายความเจริญไปสู่ท้องถิ่นควบคู่กันไปด้วย

(๑.๒) เพื่อให้การท่องเที่ยวเป็นสื่อในการสร้างความภูมิใจในความเป็นไทย กลวิธีที่สำคัญที่จะทำให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น คือจะต้องพยายามให้มีการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ และการท่องเที่ยวภายในประเทศ ให้มีการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ทั่วประเทศเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งการพยายามให้นักท่องเที่ยวเพิ่มเวลาการพัก และค่าใช้จ่ายให้มากขึ้น ซึ่งจะต้องมีกลวิธีในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การบริการ และความสะอาดสบายต่าง ๆ และกลวิธีการพัฒนาด้านการตลาด อย่างไรก็ตาม ในด้านของการดำเนินงานเป็นที่รู้กันว่า แหล่งท่องเที่ยวทุกแห่งมีศักยภาพในการพัฒนาไม่เท่ากัน ดังนั้น แหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งจึงไม่สามารถมีบทบาทเดียวกันได้ในการตอบสนองกลวิธีโดยรวมของประเทศ ด้วยเหตุนี้ จุดประสงค์หนึ่งของแผนหลักการท่องเที่ยวฉบับนี้ จะได้ทำการบ่งชี้ศักยภาพและให้ข้อเสนอแนะบทบาทของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เพื่อหาขอบเขตและแนวทางที่เพชรบุรีและประจวบ-คีรีขันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหัวหิน-ชะอำ จะมีส่วนช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ของประเทศได้ (ตารางที่ ๒.๒) ดังนั้น อาศัยพื้นฐานจากการบ่งชี้ดังกล่าว คณะศึกษาจะกำหนดแผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การบริการ และความสะอาดสบาย และแผนการพัฒนาด้านการตลาดการท่องเที่ยว

(๒) นโยบาย

วัตถุประสงค์ในการพัฒนาการท่องเที่ยวในช่วงระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๖ ตามที่ได้กำหนดไว้ นั้น ได้พยายามที่จะให้มีความสอดคล้องหรือสนับสนุนกับแนวทางในการพัฒนาการ

<p>วัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวในช่วง แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ ๖</p>	<p>แนวทางที่แผนหลักจะช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ ตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับชาติ</p>
<p>๑. เพื่อเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว เป็นเป้าหมายหลัก โดยให้ ความสำคัญกับการจ้างงาน และการกระจายความเจริญไปสู่ ท้องถิ่นควบคู่กันไปด้วย</p> <p>๒. เพื่อให้การท่องเที่ยวเป็นสื่อในการสร้างความภูมิใจ ในความเป็นไทย</p>	<p>๑. บังคับศึกษาของหัวหิน-ชะอำ และแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียง ที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ</p> <p>๒. บังคับบทบาทของหัวหิน-ชะอำ ในกลวิธีการพัฒนาการท่องเที่ยวของ ประเทศ</p> <p>๓. บังคับกลวิธีในการนำนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ ให้มาอยู่ หัวหิน-ชะอำ และแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียง เพื่อเพิ่ม การใช้จ่าย และรับพัชของนักท่องเที่ยวให้มากขึ้น</p> <p>๔. บังคับโอกาสในการจ้างงานสำหรับคนในท้องถิ่นในอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวและประมงเป็นความต่อเนื่องในการฝึกอบรม เพื่อให้มีโอกาสได้รับการทำงาน</p> <p>๕. บังคับความสัมพันธ์ระหว่างการท่องเที่ยวกับสาขาเศรษฐกิจอื่น ๆ เพื่อกำหนดการพัฒนาที่สอดคล้องกันต่อไป</p> <p>๑. บังคับแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ และวัฒนธรรมใน หัวหิน-ชะอำ และ แหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียง ซึ่งมีศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว และวัฒนธรรมเหล่านั้นไว้เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว</p> <p>๒. บังคับกลวิธีที่จะรักษา อนุรักษ์ และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ และวัฒนธรรมเหล่านั้นไว้เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว</p> <p>๓. พัฒนาข้อมูลและข้อมูล และวัสดุใช้สื่อความเพื่อให้นักท่องเที่ยว เรียนรู้ และเห็นคุณค่าวัฒนธรรมที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษให้ มากขึ้น</p>

เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในช่วงระยะเวลาดังกล่าว และการที่จะดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้นั้น รัฐได้กำหนดแนวทางหรือนโยบาย เพื่อเป็นกรอบในการดำเนินงานและการกำหนดโครงการไว้ดังนี้

(๒.๑) สร้างระบบความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาการท่องเที่ยวและการส่งเสริมการตลาดให้เป็นไปโดยสอดคล้อง และในทิศทางเดียวกัน

(๒.๒) เน้นการปรับปรุงคุณภาพของสินค้าท่องเที่ยวที่มีอยู่แล้ว และการดำเนินงานที่ต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๕ ให้ดีขึ้น

(๒.๓) เสริมสร้างสินค้าทางการท่องเที่ยวให้เป็นระบบและให้เด่นเป็นประจำปี เพื่อนำสินค้านี้ไปเผยแพร่ต่อไป

(๒.๔) ส่งเสริมการจัดระเบียบธุรกิจและการบริการทางการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานดี

(๒.๕) เสริมสร้างความมั่นใจและความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว

(๒.๖) เน้นการส่งเสริมตลาดการท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่มีคุณภาพศักยภาพและมีส่วนแบ่งตลาดในระดับสูง และแสวงหาตลาดการท่องเที่ยวใหม่โดยพิจารณาจากภาวะความผันผวนทางเศรษฐกิจของโลก

(๒.๗) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศในด้านการส่งเสริมการตลาด

(๒.๘) ส่งเสริมให้มีการประชุมนานาชาติเพิ่มมากขึ้นในประเทศไทย

(๒.๙) ส่งเสริมและชักจูงชาวไทยและผู้ที่พักอาศัยอยู่ในประเทศไทย เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศให้มากขึ้น

(๒.๑๐) ส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจในคุณภาพประโยชน์ของการท่องเที่ยว และสร้างภาพพจน์ที่ดีของการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

(๒.๑๑) ส่งเสริมและประสานการลงทุนพัฒนาการท่องเที่ยวของภาครัฐบาล และเอกชนให้เป็นไปโดยสอดคล้องกัน และเพื่อประโยชน์ทางการท่องเที่ยวของประเทศ

(๒.๑๒) สนับสนุนการลงทุนด้านการท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มทางการท่องเที่ยว

(๒.๑๓) ส่งเสริมสนับสนุนและประสานงานให้มีการลงทุนขนาดกลางและขนาดเล็ก เพื่อให้รับกับความต้องการของนักท่องเที่ยวระดับกลาง

(๒.๑๔) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐบาลและภาคเอกชน ทั้งในด้านการส่งเสริม ด้านการพัฒนา และในด้านของการจัดเก็บข้อมูลและการศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

๒.๑.๒ แนวโน้มที่ผ่านมาของการพัฒนาการท่องเที่ยวในประเทศไทย

นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เข้ามายังประเทศไทย ส่วนใหญ่เข้ามาเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ดังนั้น การวิเคราะห์ด้านอุปสงค์ในระดับประเทศจึงสามารถบอกถึงรูปแบบ แนวโน้ม และกรอบในการประเมินอุปสงค์ สำหรับการท่องเที่ยวพื้นที่วางแผนได้ การศึกษากรอบการพัฒนาในระดับชาติ จึงได้พิจารณาการท่องเที่ยวในระดับประเทศด้วย กล่าวคือ

(๑) นักท่องเที่ยวต่างประเทศ

(๑.๑) แนวโน้มในอดีต

(ก) อัตราการขยายตัวในปี ๒๕๑๔ จำนวนนักท่องเที่ยวได้ลดลงถึงร้อยละ ๖.๑๔ และในปีต่อมาจำนวนนักท่องเที่ยวได้เพิ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมอ จนมีจำนวนถึง ๒,๒๑๘,๔๒๔ คน ในปี ๒๕๒๕ แต่ในปี ๒๕๒๖ จำนวนนักท่องเที่ยวได้ลดลงเป็น ๒,๑๔๑,๐๐๓ คน หรือลดลงร้อยละ ๑.๒๔ หลังจากนั้นจำนวนนักท่องเที่ยวได้เพิ่มขึ้นร้อยละ ๗.๑๑ เป็น ๒,๓๔๖,๗๐๔ คน ในปี ๒๕๒๗ ได้เพิ่มขึ้นร้อยละ ๓.๔ เป็น ๒,๔๓๘,๒๗๐ และเพิ่มขึ้นเป็น ๒,๘๑๘,๐๔๒ คน ในปี ๒๕๒๘ หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๕.๕๘ (ดูตารางที่ ๒.๓)

(ข) การเปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับประเทศอื่น ๆ

ในเอเชีย เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในประเทศไทย กับประเทศอื่น ๆ ในเอเชียจะพบว่า ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ ๔ รองจากฮ่องกง สิงคโปร์ และมาเลเซีย ตามด้วยประเทศญี่ปุ่น อยู่ในอันดับที่ ๕ (ตารางที่ ๒.๔) อย่างไรก็ตาม การชักจูงนักท่องเที่ยวเข้า

ตารางที่ ๒.๓ แนวโน้มจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ

ปี	จำนวน	อัตราการเปลี่ยนแปลง
๒๕๒๐	๑,๒๒๐,๖๗๒	+๑๑.๑๒
๒๕๒๑	๑,๔๕๓,๘๓๘	+๑๘.๑๐
๒๕๒๒	๑,๔๙๑,๔๕๕	+ ๘.๔๗
๒๕๒๓	๑,๘๕๘,๘๐๑	+๑๖.๘๐
๒๕๒๔	๒,๐๑๕,๖๑๕	+ ๘.๔๔
๒๕๒๕	๒,๒๑๘,๔๒๘	+๑๐.๐๖
๒๕๒๖	๒,๑๙๑,๐๐๓	- ๑.๒๔
๒๕๒๗	๒,๓๔๖,๗๐๘	+ ๗.๑๑
๒๕๒๘	๒,๔๓๘,๒๗๐	+ ๓.๘๐
๒๕๒๙	๒,๘๑๘,๐๙๒	+๑๕.๕๘

ที่มา : Statistical Report on Tourism in Thailand, 1986

ประเทศของฮ่องกง และสิงคโปร์ ได้เน้นด้านสินค้า มากกว่า ด้านวัฒนธรรม หรือ แหล่งท่องเที่ยวชายหาด ดังนั้น อาจจะสามารถกล่าวได้ว่ามาเลเซียและญี่ปุ่น เท่านั้น ที่เป็นคู่แข่งที่สำคัญของประเทศไทย จากหาดที่สวยงามหลายแห่งของมาเลเซีย และวัฒนธรรมเก่าแก่ที่ตกทอดมาจากญี่ปุ่น เป็นปัจจัยสำคัญที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวมายังประเทศทั้งสอง ดังนั้น เพื่อที่จะเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน จำเป็นที่ประเทศไทยจะต้องเพิ่มการพัฒนาและส่งเสริมความเป็นเอกลักษณ์ของศิลปวัฒนธรรมไทย รักษาความเป็นคนไทยที่มีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และเพิ่มความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งดึงดูดใจให้มากขึ้น เพิ่มความเอาใจใส่ในด้านการรักษาคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยวที่ดึงดูดใจ และความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวให้มากขึ้น นอกจากนั้น การควบคุมด้านคุณภาพและราคาของการบริการด้านการท่องเที่ยวก็เป็นสิ่งสำคัญ นโยบายเหล่านี้ จะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษในการจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด เพชรบุรีและประจวบ-คีรีขันธ์ในครั้งนี้

ตารางที่ ๒.๕ เปรียบเทียบจำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยกับนักท่องเที่ยวต่างชาติอื่น ๆ

ในเอเชีย ตั้งแต่ ปี ๒๕๒๓-๒๕๒๘

ประเทศ	๒๕๒๓	อัตราเพิ่ม ต่อปี	๒๕๒๔	อัตราเพิ่ม ต่อปี	๒๕๒๕	อัตราเพิ่ม ต่อปี	๒๕๒๖	อัตราเพิ่ม ต่อปี	๒๕๒๗	อัตราเพิ่ม ต่อปี	๒๕๒๘	อัตราเพิ่ม ต่อปี	๒๕๒๙	อัตราเพิ่ม ต่อปี
ฮ่องกง	๒,๓๐๑,๕๓๓	+ ๓.๕๕	๒,๕๓๕,๒๐๓	+ ๒.๕๕	๒,๗๕๕,๐๕๕	+ ๖.๓๖	๒,๗๕๕,๐๕๕	+ ๖.๓๖	๓,๑๕๑,๖๗๒	+ ๑๔.๕๗	๓,๕๕๓,๑๗๓	+ ๑๒.๒๕	๓,๗๕๕,๐๕๕	+ ๑๐.๗๗
สิงคโปร์	๒,๕๖๒,๐๕๕	+ ๑๕.๐๒	๒,๘๖๖,๖๒๒	+ ๕.๕๓	๒,๕๕๖,๖๕๐	- ๓.๕๕	๒,๕๕๕,๕๗๗	- ๓.๕๕	๒,๕๕๕,๕๗๗	+ ๕.๕๓	๓,๐๓๐,๕๗๐	+ ๑๘.๓๖	๓,๑๕๑,๐๕๕	+ ๖.๒๕
มาเลเซีย	๑,๕๖๕,๕๑๕	+ ๕.๐๒	๒,๓๕๕,๕๓๓	+ ๕๓.๒๗	๒,๕๕๕,๕๓๓	+ ๖.๒๕	๒,๕๕๕,๕๓๓	+ ๖.๒๕	๒,๕๕๕,๕๓๓	+ ๕.๕๕	๒,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๒,๕๕๕,๕๓๓	+ ๓.๒๖
ไทย	๑,๕๕๕,๕๐๑	+ ๑๖.๕๐	๒,๐๕๕,๖๕๕	+ ๕.๕๕	๒,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๐.๐๖	๒,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๐.๐๖	๒,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๒,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๒,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๕.๕๕
ญี่ปุ่น	๑,๓๖๖,๖๓๖	+ ๑๕.๓๕	๑,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๓.๒๗	๑,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๑,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๑,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๑,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๑,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑
ไต้หวัน	๑,๓๖๖,๖๓๖	+ ๑๕.๓๕	๑,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๓.๒๗	๑,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๑,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๑,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๑,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๑,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑
เกาหลี	๕๖๖,๕๑๕	- ๑๓.๒๕	๑,๐๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๑,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๑,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๑,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๑,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๑,๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑
ฟิลิปปินส์	๑,๐๐๕,๑๕๕	+ ๕.๒๗	๑,๐๕๕,๕๓๓	+ ๖.๕๖	๑,๐๕๕,๕๓๓	+ ๖.๕๖	๑,๐๕๕,๕๓๓	+ ๖.๕๖	๑,๐๕๕,๕๓๓	+ ๖.๕๖	๑,๐๕๕,๕๓๓	+ ๖.๕๖	๑,๐๕๕,๕๓๓	+ ๖.๕๖
อินโดนีเซีย	๕๖๖,๕๑๕	+ ๑๑.๕๖	๖๐๐,๑๕๕	+ ๖.๕๕	๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑	๕๕๕,๕๓๓	+ ๑๑.๑๑

หมายเหตุ : (๑) ประมาณการ

ที่มา : Statistical Report on Tourism in Thailand, 1986

(ค) จำนวนนักท่องเที่ยวระดับต่าง ๆ ในตารางที่ ๒.๕ แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เข้ามาในประเทศไทย จะเห็นได้ว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกและแปซิฟิก ซึ่งมีจำนวนรวมกันทั้งสิ้น ๑,๖๕๕,๕๖๔ คน หรือกว่าร้อยละ ๖๐ ของจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศทั้งหมด ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น ชาวมาเลเซีย ๖๕๒,๘๘๗ คน รองลงมาได้แก่ ชาวญี่ปุ่น ๒๖๑,๕๔๔ คน ชาวสิงคโปร์ ๒๒๐,๗๒๕ คนฮ่องกง ๑๖๔,๖๗๗ คน และชาวออสเตรเลีย ๑๐๓,๓๑๗ คน เป็นที่น่าสังเกตว่าจำนวนนักท่องเที่ยวชาวออสเตรเลีย ซึ่งพบว่าอยู่ในอันดับ ๕ นั้น ยังมีจำนวนนักท่องเที่ยวมากกว่าแต่ละประเทศจากทวีปยุโรป ทวีปยุโรปจัดเป็นอันดับสองที่มีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวในประเทศไทย รวมทั้งสิ้น ๕๕๒,๑๔๘ คน ส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวจากประเทศเยอรมันตะวันตก ๑๑๔,๔๗๘ คน รองลงมาเป็นอังกฤษ ๔๔,๔๘๔ คน และฝรั่งเศส ๔๗,๕๔๐ คน ถึงแม้ว่าทวีปอเมริกามีนักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศไทยน้อยกว่าทวีปยุโรปก็ตาม แต่จำนวนนักท่องเที่ยวจากอเมริกายังสูงกว่านักท่องเที่ยวจากแต่ละประเทศในยุโรป คือ มีจำนวนถึง ๑๗๒,๕๗๕ คน

(ง) วันพักเฉลี่ย วันพักเฉลี่ยได้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา จาก ๔.๗๙ วัน ในปี ๒๕๒๕ เป็น ๕.๙๓ วัน ในปี ๒๕๒๙ ในขณะที่กลุ่มนักท่องเที่ยวหลักของไทย เช่น ออสเตรเลีย ฝรั่งเศส เยอรมันตะวันตก อินเดีย อิตาลี ญี่ปุ่น และสิงคโปร์ ได้หัน อังกฤษ อเมริกา มีการเพิ่มขึ้นในช่วงปี ๒๕๒๘-๒๕๒๙ ส่วนนักท่องเที่ยวจากประเทศอื่น ๆ เช่น ซาอุดีอาระเบีย ฮ่องกง และมาเลเซีย กลับมีวันพักเฉลี่ยลดลง ดูตารางที่ ๒.๖

(จ) ฤดูกาลท่องเที่ยว ในปี ๒๕๒๙ นักท่องเที่ยวเข้ามามากที่สุด ๒ เดือน คือ เดือนธันวาคม ๓๒๔,๖๔๘ คน และในเดือน พฤศจิกายน ๒๗๔,๐๕๔ คน (ตารางที่ ๒.๗) ในช่วงเดือน ธันวาคม ปี ๒๕๒๘ เดือน ธันวาคม เป็นเดือนที่มีนักท่องเที่ยวมากที่สุดจาก เยอรมัน อังกฤษ สิงคโปร์ และมาเลเซีย ในขณะที่เดือนกุมภาพันธ์ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ได้แก่ ชาวญี่ปุ่น และฮ่องกง สำหรับในเดือนมกราคมนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มักเป็นชาวออสเตรเลีย ชาวฝรั่งเศส เข้ามาเที่ยวในเดือนมีนาคม ชาวซาอุดีอาระเบีย เข้ามาในเดือนสิงหาคม ส่วนเดือนตุลาคม เป็นนักท่องเที่ยวชาวอเมริกันมากที่สุด ดังแสดงในรูปที่

ตารางที่ ๒.๕ จำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เข้ามาประเทศไทย
ปี ๒๕๒๕ จำแนกตามแหล่งที่มาและสัญชาติ

ประเทศ	แหล่งที่มา		สัญชาติ	
	จำนวน	อัตราเพิ่ม ๒๕๒๔-๒๕	จำนวน	อัตราเพิ่ม ๒๕๒๔-๒๕
รวม	๒,๘๑๘,๐๕๒	+ ๑๕.๕๘	๒,๘๑๘,๐๕๒	+ ๑๕.๕๘
ทวีปอเมริกา	๒๑๓,๔๑๐	+ ๑๐.๖๐	๒๔๔,๓๐๘	+ ๑๓.๕๒
อาร์เจนตินา	๑,๗๖๗	+ ๘๑.๙๘	๑,๙๙๒	+ ๗๕.๐๔
บราซิล	๒,๓๙๖	- ๑๘.๙๗	๒,๖๓๗	- ๗.๙๓
แคนาดา	๓๐,๙๔๓	+ ๓.๒๒	๓๖,๗๐๐	+ ๑๘.๙๖
เม็กซิโก	๒,๕๕๐	- ๔๒.๐๕	๒,๗๐๔	- ๓๕.๐๓
สหรัฐอเมริกา	๑๗๒,๕๗๕	+ ๑๕.๕๗	๑๙๖,๔๒๙	+ ๑๔.๗๑
อื่น ๆ	๓,๑๗๙	- ๑๘.๓๘	๓,๘๖๖	- ๑๑.๒๘
ทวีปยุโรป	๕๕๒,๑๕๘	+ ๒๑.๒๖	๖๒๑,๕๑๔	+ ๒๑.๕๐
ออสเตรเลีย	๑๓,๙๐๔	+ ๑๕.๕๔	๑๕,๑๕๑	+ ๑๖.๙๕
เบลเยียม	๑๒,๕๙๘	+ ๑๖.๐๗	๑๒,๓๒๑	+ ๑๗.๕๙
เดนมาร์ก	๑๗,๘๕๔	- ๘.๖๕	๑๙,๓๙๐	- ๒.๗๘
ฟินแลนด์	๘,๖๐๓	+ ๒๒.๘๓	๙,๒๘๖	+ ๒๘.๒๔
ฝรั่งเศส	๙๗,๕๕๐	+ ๓๙.๒๒	๑๐๐,๔๓๙	+ ๓๙.๕๓
เยอรมันตะวันตก	๑๑๔,๕๗๘	+ ๑๘.๖๖	๑๑๙,๔๔๑	+ ๑๙.๗๒
อิตาลี	๕๑,๔๒๑	+ ๑๙.๐๕	๕๒,๐๓๙	+ ๒๐.๑๐
เนเธอร์แลนด์	๓๐,๕๗๖	+ ๑๕.๐๒	๓๔,๐๖๑	+ ๑๖.๙๒
นอร์เวย์	๘,๒๗๘	+ ๖.๐๖	๙,๒๐๙	+ ๗.๙๑
สเปน	๙,๑๕๔	+ ๒๔.๕๑	๘,๙๖๖	+ ๒๘.๗๐
สวีเดน	๒๕,๙๕๓	+ ๑๒.๐๘	๒๗,๕๕๖	+ ๑๘.๗๗
สวิสเซอร์แลนด์	๓๘,๖๖๕	+ ๑๘.๖๐	๓๗,๐๗๔	+ ๒๐.๖๖
อังกฤษ	๙๙,๕๘๙	+ ๒๑.๘๗	๑๑๗,๒๒๑	+ ๑๗.๘๑
ยุโรปตะวันออก	๑๐,๖๖๗	+ ๔๒.๑๗	๑๐,๗๑๑	+ ๒๗.๓๘
อื่น ๆ	๑๔,๐๘๘	+ ๓๓.๘๕	๑๙,๖๘๙	+ ๓๓.๓๙
ทวีปแอฟริกา	๑๔,๙๗๖	+ ๒๗.๔๒	๑๓,๖๘๓	+ ๒๒.๒๖
ตะวันออกกลาง	๑๓๓,๐๐๔	+ ๕.๓๗	๑๑๐,๖๑๙	+ ๕.๕๔
อิสราเอล	๘,๗๖๖	+ ๒๔.๔๕	๘,๙๘๔	+ ๒๕.๕๕
คูเวต	๑๑,๙๕๘	+ ๖.๗๕	๙,๐๙๙	+ ๑๒.๗๖
ซาอุดีอาระเบีย	๗๒,๑๑๑	+ ๒๔.๒๑	๕๖,๕๖๙	+ ๓๕.๘๐
อื่น ๆ	๔๐,๑๖๙	- ๒๒.๑๗	๓๕,๙๖๗	- ๒๕.๓๘
เอเชียตะวันออกและแปซิฟิก	๑,๖๙๕,๕๕๖	+ ๑๘.๑๑	๑,๖๑๗,๕๐๔	+ ๑๗.๗๐
กลุ่มอาเซียน	๙๓๘,๓๑๑	+ ๑๕.๒๘	๙๐๘,๔๘๒	+ ๑๖.๐๖
บรูไน	๕,๘๖๐	+ ๑๖.๗๘	๓,๓๒๖	+ ๒๐.๖๘
อินโดนีเซีย	๓๐,๙๒๖	- ๖.๙๒	๒๘,๒๘๑	- ๗.๑๐
มาเลเซีย	๖๕๒,๘๘๗	+ ๑๗.๘๙	๖๕๒,๙๑๓	+ ๑๗.๖๕
ฟิลิปปินส์	๒๗,๙๑๓	- ๑๒.๘๕	๒๙,๘๙๔	- ๑๘.๙๙
สิงคโปร์	๒๒๐,๗๒๕	+ ๑๖.๒๖	๑๙๕,๐๖๘	+ ๒๑.๕๙
ออสเตรเลีย	๑๐๓,๓๑๗	+ ๕.๖๓	๙๕,๖๖๒	+ ๑.๙๙
จีน	๓๐,๘๙๙	+ ๑๑.๙๘	๓๕,๑๐๙	+ ๒๐.๖๕
ฮ่องกง	๑๖๕,๖๗๗	+ ๒๔.๘๙	๑๗๑,๙๕๗	+ ๓๑.๑๕
ญี่ปุ่น	๒๖๑,๕๕๙	+ ๑๕.๔๗	๒๕๙,๓๘๑	+ ๑๗.๑๑
เกาหลี	๒๖,๒๘๘	- ๕.๓๒	๓๐,๕๗๙	+ ๕.๑๓
นิวซีแลนด์	๑๐,๕๘๒	+ ๑๙.๓๗	๑๓,๐๕๙	+ ๑๓.๖๖
ไต้หวัน	๑๒๗,๑๓๓	+ ๘๕.๕๕	๑๑๑,๑๖๓	+ ๖๖.๓๐
อื่น ๆ	๓๒,๘๘๐	+ ๓.๕๒	๔๑,๐๑๒	- ๕.๕๓
เอเชียใต้	๒๐๘,๙๕๘	- ๒.๘๗	๒๑๐,๕๖๕	- ๕.๘๑
บังคลาเทศ	๒๕,๕๘๘	- ๕.๘๖	๒๓,๖๒๙	- ๕.๗๗
อินเดีย	๑๑๕,๘๗๑	- ๕.๕๑	๑๑๙,๕๓๙	- ๖.๗๑
เนปาล	๑๖,๓๒๑	+ ๕.๘๕	๑๕,๕๕๑	+ ๒.๗๙
ปากีสถาน	๓๖,๕๑๔	- ๕.๓๓	๓๗,๓๓๙	- ๕.๘๘
ศรีลังกา	๑๕,๙๐๖	- ๒.๑๘	๑๕,๖๘๓	- ๕.๖๙
อื่น ๆ	๘๖๒	+ ๒๒.๗๙	๙๓๓	+ ๑๑.๘๗

ตารางที่ ๒.๖ ระยะเวลาพักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวระหว่างปี ๒๕๒๕-๒๕๒๙

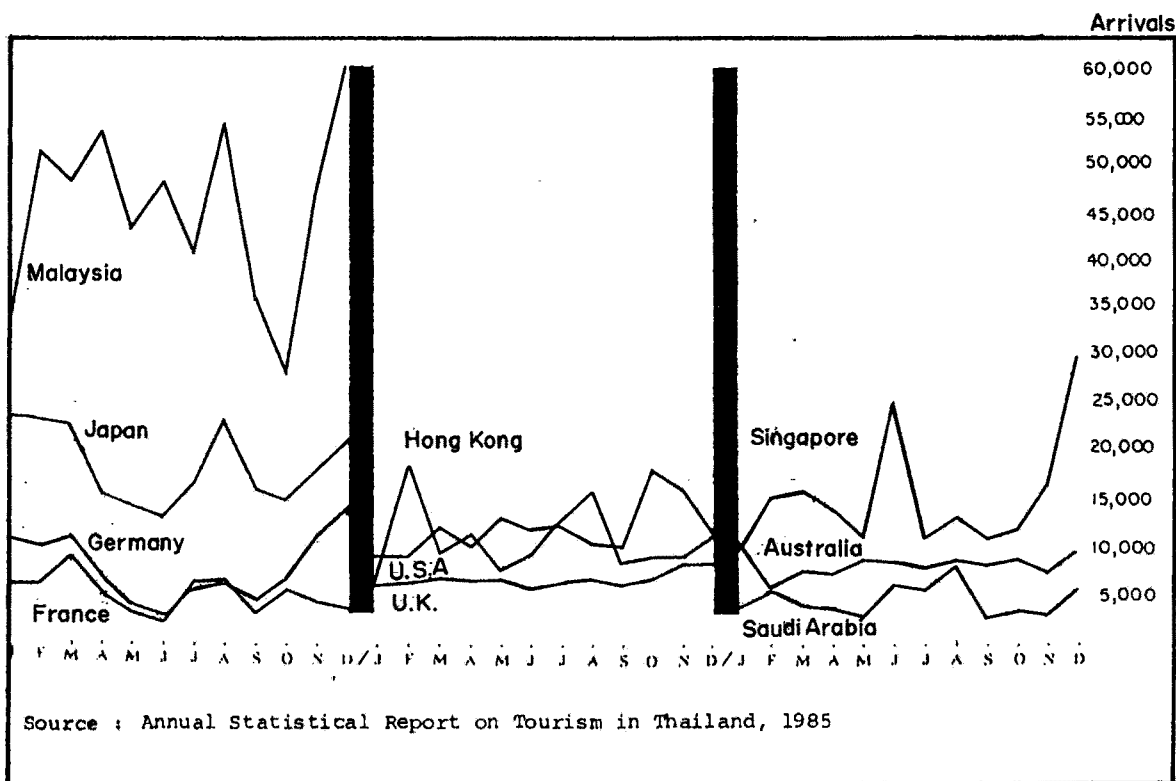
ประเทศ	๒๕๒๕	๒๕๒๖	๒๕๒๗	๒๕๒๘	๒๕๒๙
ทุกประเทศ	๔.๗๔	๔.๙๑	๕.๔๗	๕.๕๘	๕.๙๓
ออสเตรเลีย	๕.๗๐	๖.๒๐	๖.๖๔	๖.๖๑	๗.๔๒
แคนาดา	๖.๓๖	๖.๘๑	๗.๘๐	๗.๕๗	๘.๐๒
จีน	๕.๗๖	๕.๕๔	๕.๕๐	๕.๐๒	๖.๗๖
ฝรั่งเศส	๘.๓๐	๘.๒๐	๘.๗๕	๙.๒๐	๙.๗๒
เยอรมันตะวันตก	๘.๙๘	๙.๖๔	๙.๗๐	๑๐.๖๗	๑๑.๓๑
ฮ่องกง	๔.๗๘	๓.๘๑	๖.๕๔	๖.๕๕	๖.๒๔
อินเดีย	๔.๐๐	๔.๑๑	๔.๑๘	๓.๘๐	๔.๓๑
อิตาลี	๕.๙๑	๖.๐๘	๖.๓๔	๖.๗๕	๗.๒๓
ญี่ปุ่น	๓.๕๒	๓.๗๐	๔.๐๙	๓.๙๘	๔.๐๙
เกาหลี	๒.๘๔	๓.๑๘	๓.๔๐	๒.๙๘	๓.๓๒
มาเลเซีย	๒.๗๕	๒.๗๓	๓.๔๕	๓.๓๕	๓.๓๔
ซาอุดีอาระเบีย	๘.๕๙	๙.๒๑	๙.๔๕	๑๐.๔๐	๑๐.๐๑
สิงคโปร์	๔.๔๙	๔.๔๗	๔.๗๑	๔.๕๕	๔.๕๙
ไต้หวัน	-*	-*	-*	๕.๗๘	๖.๔๓
อังกฤษ	๗.๐๑	๗.๒๘	๗.๖๕	๗.๕๕	๗.๖๑
สหรัฐอเมริกา	๕.๓๐	๕.๒๘	๖.๐๗	๖.๐๖	๖.๓๓

ที่มา : Statistical Report on Tourism in Thailand, 1986

ตารางที่ ๒.๗ จำนวนนักท่องเที่ยวเข้าประเทศจำแนกเป็นรายเดือนปี ๒๕๒๘-๒๕๒๙

เดือน	๒๕๒๘		๒๕๒๙	
	จำนวน	%	จำนวน	%
รวม	๒,๔๓๘,๒๗๐	๑๐๐.๐๐	๒,๕๑๘,๐๕๒	๑๐๐.๐๐
มกราคม	๑๙๑,๙๕๗	๗.๘๗	๒๒๐,๙๓๙	๗.๘๘
กุมภาพันธ์	๒๒๒,๙๕๔	๙.๑๔	๒๕๐,๐๑๓	๘.๘๗
มีนาคม	๒๑๔,๒๘๐	๘.๗๙	๒๓๘,๙๒๘	๘.๘๘
เมษายน	๑๙๖,๐๘๐	๘.๐๔	๒๑๒,๓๙๕	๗.๕๘
พฤษภาคม	๑๗๔,๘๐๓	๗.๑๗	๑๘๙,๑๑๑	๖.๗๑
มิถุนายน	๑๙๐,๙๒๓	๗.๘๓	๒๑๓,๘๙๓	๗.๕๙
กรกฎาคม	๑๙๐,๘๒๕	๗.๘๓	๒๒๒,๑๑๘	๗.๘๘
สิงหาคม	๒๒๑,๗๐๔	๙.๐๘	๒๔๗,๙๕๘	๘.๘๐
กันยายน	๑๖๒,๗๓๕	๖.๖๘	๑๙๕,๐๒๒	๖.๙๒
ตุลาคม	๑๘๘,๖๕๙	๗.๗๗	๒๒๘,๙๖๓	๘.๖๒
พฤศจิกายน	๒๑๘,๙๙๖	๘.๙๘	๒๗๔,๐๕๔	๙.๗๓
ธันวาคม	๒๖๘,๓๕๔	๑๑.๐๑	๓๒๕,๖๙๘	๑๑.๕๒

ที่มา : Statistical Report on Tourism in Thailand, 1986

รูปที่ ๒.๑ จำนวนนักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศไทย รายเดือน และจำแนกตามประเทศที่มา ปี ๒๕๒๘, ๒๕๒๙

(ฉ) ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ในปี ๒๕๒๔ รายได้จาก นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเข้าประเทศประมาณ ๓๗,๓๒๑ ล้านบาท รายจ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวัน ของนักท่องเที่ยว คิดเป็น ๒,๒๓๓ บาท ซึ่งลดลงร้อยละ ๔.๔ จากปี ๒๕๒๔ (ตารางที่ ๒.๘) ค่าใช้จ่ายในการซื้อสินค้ามีสัดส่วนมากที่สุดถึงร้อยละ ๒๗.๓๔ รองลงมาคือ ค่าที่พักร้อยละ ๒๖.๖๓ ค่าอาหารและเครื่องดื่ม ร้อยละ ๑๖.๘๓ ค่าพาหนะเดินทางและท่องเที่ยวภายในท้องถิ่น ร้อยละ ๑๕.๕๕ ค่าใช้จ่ายในการบันเทิง ร้อยละ ๑๐.๐๒ และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ อีกร้อยละ ๓.๔๔ ดังแสดงในตารางที่ ๒.๘

(๑.๒) แนวโน้มในอนาคต

จากแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของ ททท. ได้กำหนดเป้าหมายหลัก ในการพัฒนาการท่องเที่ยวในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๖ ไว้เพื่อ

(ก) ทำรายได้ในรูปเงินตราต่างประเทศเพิ่มขึ้นเป็น ๖๔,๐๐๐ ล้านบาท ในปี ๒๕๓๔

(ข) เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศในอัตราเฉลี่ยร้อยละ ๗-๗.๕ ต่อปีในช่วงของแผนฯ โดยจะเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศให้ได้จำนวน ๓,๗๐๐,๐๐๐ คน ในปีที่สุดท้ายของแผนฯ โดยจำแนกเป้าหมายเป็นงานตลาดที่สำคัญได้ดังนี้

ประเทศ	จำนวน (คน)
สหรัฐอเมริกา	๒๓๓,๐๐๐
แคนาดา	๔๓,๐๐๐
อังกฤษ	๑๑๔,๐๐๐
เยอรมันตะวันตก	๑๒๔,๕๐๐
ฝรั่งเศส	๘๖,๐๐๐
สวิสเซอร์แลนด์	๔๑,๕๐๐
เนเธอร์แลนด์	๔๓,๑๐๐
อิตาลี	๘๐,๕๐๐
กลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย	๗๖,๖๐๐

(เดนมาร์ก สวีเดน นอร์เวย์ และฟินแลนด์)

ตารางที่ ๒.๘ รายได้จากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ปี ๒๕๒๘-๒๕๒๙

รายได้จากชาวต่างประเทศ	ปี ๒๕๒๘	ปี ๒๕๒๙
จำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ	๒,๔๓๘,๒๗๐	๒,๘๑๘,๐๙๒
ระยะเวลาพักเฉลี่ย (วัน)	๕.๕๘	๕.๙๓
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย (บาท/คน/วัน)	๒,๓๓๕	๒,๒๓๓
(ยู เอส ดอลลาร์/คน/วัน)	๘๖	๘๕

ที่มา : Statistical Report on Tourism in Thailand, 1986

ตารางที่ ๒.๙ การกระจายค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ปี ๒๕๒๘

ประเภทค่าใช้จ่าย	ร้อยละ	ล้านบาท
ค่าที่พัก	๒๖.๖๓	๙,๙๓๙
ค่าอาหารและเครื่องดื่ม	๑๖.๙๓	๖,๓๑๘
ค่าซื้อของ	๒๗.๓๙	๑๐,๒๒๒
ค่าพาหนะและนำเที่ยวท้องถิ่น	๑๕.๕๙	๕,๘๑๘
ค่าบันเทิง	๑๐.๐๒	๓,๗๕๐
ค่าอื่น ๆ	๓.๕๔	๑,๒๘๙
รวม	๑๐๐.๐๐	๓๗,๓๒๑

ที่มา : Statistical Report on Tourism in Thailand, 1986

ประเทศ	จำนวน (คน)
ไต้หวัน	๑๓๔,๘๐๐
สิงคโปร์	๓๒๔,๕๐๐
ฮ่องกง	๒๔๘,๘๐๐
อินเดีย	๒๑๓,๕๐๐
ญี่ปุ่น	๒๕๔,๕๐๐
มาเลเซีย	๖๐๐,๐๐๐
ซาอุดีอาระเบีย	๔๒,๕๐๐
อื่น ๆ	๔๘๔,๐๐๐
รวม	๓,๗๐๐,๐๐๐

(ค) เพิ่มระยะเวลาพักโดยเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ไม่ต่ำกว่า ๕.๕ วัน จากข้อมูลปี ๒๕๒๘, ๒๕๒๙ ซึ่งสูงกว่าเป้าหมายแล้ว (๕.๕๘ และ ๕.๘๓ วัน/คน) ดังนั้น เป้าหมายนี้น่าจะได้มีการปรับปรุงต่อไป

(ง) เพิ่มค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันต่อคนของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศในอัตราเฉลี่ยร้อยละ ๖.๕ ต่อปีในช่วงของแผน โดยมีเป้าหมายเพิ่มค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันต่อคนเป็น ๓,๐๕๑ บาท ในปี ๒๕๓๔

(จ) เพิ่มการจ้างงาน อันเนื่องมาจากกิจกรรมการท่องเที่ยว ชาวต่างประเทศโดยสมมุติว่า จำนวนนักท่องเที่ยวในปี ๒๕๒๙ ซึ่งมีจำนวน ๒,๘๑๘,๐๕๒ คน นั้น ถ้าหากว่าเป้าหมายจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ในปี ๒๕๓๔ ตามที่กำหนดไว้ ๓,๗๐๐,๐๐๐ คน ซึ่งเพิ่มขึ้น ๘๘๑,๙๐๘ คน จากตัวเลขนักท่องเที่ยวในปี ๒๕๒๙ และถ้าหาก นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ๔ คน สามารถสร้างงานได้ ๑ คน (การศึกษาโดยสถาบันบัณฑิตบริหารศาสตร์) นั้นหมายความว่า เมื่อสิ้นปีสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๖ จะสามารถสร้างงานได้ถึง ๔๗,๔๘๔ คน

(๒) นักท่องเที่ยวภายในประเทศ

(๒.๑) แนวโน้มในอดีต

ไม่มีข้อมูลที่แน่ชัด แต่จากการประเมินโดย ททท. จำนวนนักท่องเที่ยวภายในประเทศในปี ๒๕๒๖ มี ๒๒.๕ ล้านคน ดังนั้น หากสมมุติว่ามีอัตราการขยายตัวร้อยละ ๕ ต่อปี เมื่อสิ้นปีสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๕ จำนวนนักท่องเที่ยวภายในประเทศจะเพิ่มขึ้นเป็น ๒๖.๐๕ ล้านคน

(๒.๒) แนวโน้มในอนาคต

เมื่อสิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๖ (๒๕๓๐-๒๕๓๔) เป้าหมายจำนวนนักท่องเที่ยวภายในประเทศ จากตัวเลขในปี ๒๕๒๔ จะเพิ่มขึ้นเป็น ๓๓.๒ ล้านคน ในปี ๒๕๓๔ ข้อมูลผลการวิจัยดังกล่าวแล้ว คนไทยเดินทางท่องเที่ยวในประเทศ ๒๓ คน สามารถเพิ่มโอกาสการจ้างงานได้ ๑ คน ดังนั้น จึงคาดได้ว่า ในปี ๒๕๓๔ จะสามารถสร้างงานได้ถึง ๔๗,๔๔๔ คน

๒.๒ การพัฒนาการท่องเที่ยวระดับภาคตะวันตก

๒.๒.๑ จุดประสงค์ของการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะวันตก

จากการศึกษาเพื่อวางแผนพัฒนาภาคตะวันตก ได้กำหนดจุดประสงค์หลักไว้

๒ ประการ คือ

(๑) เพิ่มเงินตราต่างประเทศจากการพัฒนาการท่องเที่ยว

(๒) เพื่อกระตุ้นการพัฒนา ซึ่งจะส่งผลให้ได้ผลตอบแทนสูงสุดแก่พื้นที่ภาคตะวันตก ในรูปของรายได้และการจ้างงาน โดยมีการเปลี่ยนแปลงทางสิ่งแวดล้อมและทางสังคมน้อยที่สุด

๒.๒.๒ กลยุทธ์การพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะวันตก

เนื่องจากสภาพการพัฒนาในภาคตะวันตกได้เปลี่ยนไปตั้งแต่ได้มีการศึกษาวางแผนการพัฒนาภาคตะวันตก ซึ่งข้อเสนอแนะในการศึกษาดังกล่าวก็ได้มีการนำไปสู่การปฏิบัติบ้างแล้ว ในบางส่วน นอกจากนี้ กลยุทธ์ที่กำหนดในการพัฒนาการท่องเที่ยวในภาคตะวันตก ยังได้กำหนดแนวทางสำหรับแผนหลักการพัฒนาการท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำไว้ด้วย ซึ่งประกอบด้วย ๒ ส่วนหลักที่สำคัญ คือ

(๑) ขยายและเพิ่มความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวที่ดึงดูดใจในภาคตะวันตก เพื่อเพิ่มนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศให้มากขึ้น

(๒) เพิ่มโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นและให้การสนับสนุนด้านการเงิน เพื่อส่งเสริมการลงทุนในด้านโรงแรมและที่พัก และการบริการที่เกี่ยวข้องให้มากขึ้น เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศให้เพิ่มระยะเวลาพักในการท่องเที่ยวในภาคตะวันตกให้มากขึ้น

นอกจากนี้ เป็นที่น่าสังเกตว่า การส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ ได้รับการเน้นในรายละเอียดด้านกลยุทธ์ ควบคู่ไปกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางน้ำ ในจังหวัดกาญจนบุรี

๒.๑ เปรียบเทียบหัวหิน - ชะอำกับแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ของประเทศ

หัวหิน-ชะอำ เป็นแหล่งท่องเที่ยวหลักของพื้นที่วางแผน การศึกษาเปรียบเทียบกับแหล่งท่องเที่ยวอื่นของประเทศนั้น สามารถใช้หัวหิน-ชะอำ เป็นตัวแทนของพื้นที่วางแผนในการพิจารณาได้ ทั้งนี้ เพื่อจะให้เห็นสภาพความสำคัญและความแตกต่างอันอาจ เป็นเอกลักษณ์ที่จะสามารถพิจารณาให้พื้นที่วางแผนมีความสำคัญยิ่งขึ้น

๒.๑.๑ การเปรียบเทียบหัวหิน-ชะอำกับแหล่งท่องเที่ยวในภาคตะวันตก

ภาคตะวันตก หมายถึง พื้นที่ ๘ จังหวัด ได้แก่ จังหวัดกาญจนบุรี สุพรรณบุรี นครปฐม ราชบุรี สมุทรสาคร สมุทรสงคราม เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ นั้น ได้รับการยอมรับว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญทั้งสำหรับนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศและนักท่องเที่ยวภายในประเทศ

จากผลการศึกษาการวางแผนพัฒนาภาคตะวันตก (Western Region Planning Study) โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้ทำการสำรวจทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวภายในพื้นที่ ๘ จังหวัดในภาคตะวันตก รวมกันทั้งสิ้น ๘๐ แห่ง โดยแบ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ๒๕ แห่ง ธรรมชาติ ๒๓ แห่ง การศึกษา ๗ แห่ง และด้านประวัติศาสตร์ ๑๕ แห่ง รวมทั้งจากการตรวจสอบแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบุรีกับประจวบคีรีขันธ์แล้ว สามารถสรุปผลแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ ซึ่งได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว ดังแสดงในตารางที่ ๒.๑๐ ซึ่งบ่งชี้ว่า ชายหาดหัวหิน และชายหาดชะอำมีความสำคัญสูงอยู่ในระดับเดียวกับแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่สำคัญของจังหวัดกาญจนบุรีและภาคตะวันตก

ตารางที่ ๒.๑๐ แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญที่ได้รับความนิยมในภาคตะวันตก

จังหวัด	สิ่งดึงดูดใจ	ความนิยมของนักท่องเที่ยว	
		ชาวต่างประเทศ	ชาวไทย
กาญจนบุรี	น้ำตกไทรโยค	สูง	สูง
	น้ำตกเอราวัณ และอุทยานแห่งชาติ	ปานกลาง	สูง
	ถ้ำละว้า	สูง	สูง
	สะพานข้ามแม่น้ำแคว	สูง	ปานกลาง
	อุทยานผีเสื้อชีวิตในสงครามโลกครั้งที่ ๒	สูง	ปานกลาง
	ทางรถไฟสายมรณะ	สูง	ปานกลาง
	พระแท่นดงรัง	ต่ำ	สูง
นครปฐม	พระปฐมเจดีย์	สูง	สูง
	สวนสามพราน	สูง	สูง
สมุทรสงคราม	วัดหินแหลม	ต่ำ	สูง
ราชบุรี	ตลาดน้ำ ดำเนินสะดวก	สูง	ต่ำ
	ถ้ำจอมพล	ต่ำ	สูง
เพชรบุรี	หาดชะอำ	สูง	สูง
	เขื่อนแก่งกระจาน	ต่ำ	สูง
	เขารัง	ต่ำ	สูง
	ถ้ำเขาหลวง	ต่ำ	สูง
	วัดมหาธาตุ	ปานกลาง	สูง
	วัดพระพุทธไสยาสน์	ปานกลาง	สูง
	วัดเขายี่น ไตอิฐ	ปานกลาง	สูง
วัดใหญ่สุวรรณาราม	ปานกลาง	สูง	
ประจวบคีรีขันธ์	หาดหัวหิน	สูง	สูง
	อุทยานแห่งชาติสามร้อยยอด	ปานกลาง	สูง

ที่มา : ใช้ข้อมูลพื้นฐานจากแผนพัฒนาภาคตะวันตก และปรับแก้ไขจากสภาพปัจจุบัน

๒.๓.๒ การเปรียบเทียบหัวหิน-ชะอำกับแหล่งท่องเที่ยวชายทะเลของประเทศไทย

จากผลการศึกษาที่ผ่านมา และที่กำหนดไว้ในข้อเสนอโครงการ สำหรับการวางแผนหลักในการศึกษานี้ บ่งชี้ว่า หัวหินและชะอำ เป็นพื้นที่ที่มีความสำคัญที่สุดต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ดังนั้น การเปรียบเทียบระหว่างแหล่งท่องเที่ยวหัวหินและชะอำ กับแหล่งพักผ่อนตากอากาศชายทะเลอื่น ๆ ภายในประเทศ ซึ่งมีส่วนที่จะช่วยทำให้เห็นบทบาทของหัวหินและชะอำได้ชัดเจนขึ้น

(๑) เปรียบเทียบบทบาทสิ่งอำนวยความสะดวกและการเข้าถึงระหว่างหัวหิน-ชะอำ กับชายหาดหลักของประเทศ แหล่งท่องเที่ยวชายหาดที่คัดเลือกมาเปรียบเทียบ สามารถสรุปสภาพของแหล่ง ซึ่งแสดงในตารางที่ ๒.๑๑ ดังนี้

- (๑.๑) บางแสน สถานที่ตากอากาศของครอบครัว, มีแหล่งบันเทิงเรีงรมย์ ในยามค่ำเพียงเล็กน้อย เป็นที่นิยมของพวก มาเข้า-เย็นกลับ และหยุดพักผ่อนสุดสัปดาห์ ในเส้นทางสามารถแวะชม เมืองโบราณ ฟาร์มจระเข้ เขาสามมุข อ่างศิลา หนองมน
- (๑.๒) พัทยา มีสิ่งบันเทิงเรีงรมย์ในยามราตรามากมาย เป็นแหล่งที่มีชื่อเสียงในกลุ่ม มาเข้า-เย็นกลับ และหยุดพักผ่อนสุดสัปดาห์ และวันหยุดระยะยาวสำหรับคนไทย เป็นชายหาดที่ใกล้ชุมชนที่มีการพัฒนาสูงมาก ระหว่างเส้นทางสามารถแวะชม หรือเที่ยว บางแสน เขาเขียวได้
- (๑.๓) เกาะสมุย มีธรรมชาติที่สวยงาม เป็นแหล่งพักผ่อนตากอากาศที่เป็นเกาะ มีชื่อเสียงเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่มีช่วงวันหยุดระยะยาว มีแหล่งบันเทิงในยามค่ำเล็กน้อย ชายหาดอยู่ไกลจากแหล่งชุมชน ซึ่งมีการพัฒนาไม่มากนัก
- (๑.๔) ภูเก็ต มีธรรมชาติที่สวยงาม เป็นเกาะและเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้มาเลเซียและสิงคโปร์ มีแหล่ง-บันเทิง ส่วนใหญ่อยู่ในตัวเมืองภูเก็ต และหาดป่าตอง ชายหาดส่วนใหญ่อยู่ห่างจากพื้นที่ชุมชน
- (๑.๕) หัวหิน เป็นชายหาดตากอากาศเก่าแก่ที่มีชื่อเสียงสำหรับคนไทย ทั้งนักท่องเที่ยวประเภท มาเข้า-เย็นกลับ และวันหยุดสุดสัปดาห์ ที่อยู่ติดกับชุมชน ซึ่งได้รับการพัฒนาเป็นอย่างดี มีแหล่งบันเทิงอยู่บ้างเล็กน้อย นอกจากนี้ยังมีแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติอื่น ๆ อยู่โดยรอบ ระหว่างเส้นทางมาหัวหิน นักท่องเที่ยว-อาจแวะชม พระปฐมเจดีย์ สวนสามพราน เขาวัง เขาทลวง ได้

ตารางที่ ๒.๑๑ เปรียบเทียบหัวหิน-ชะอำกับชายหาดหลักของประเทศ

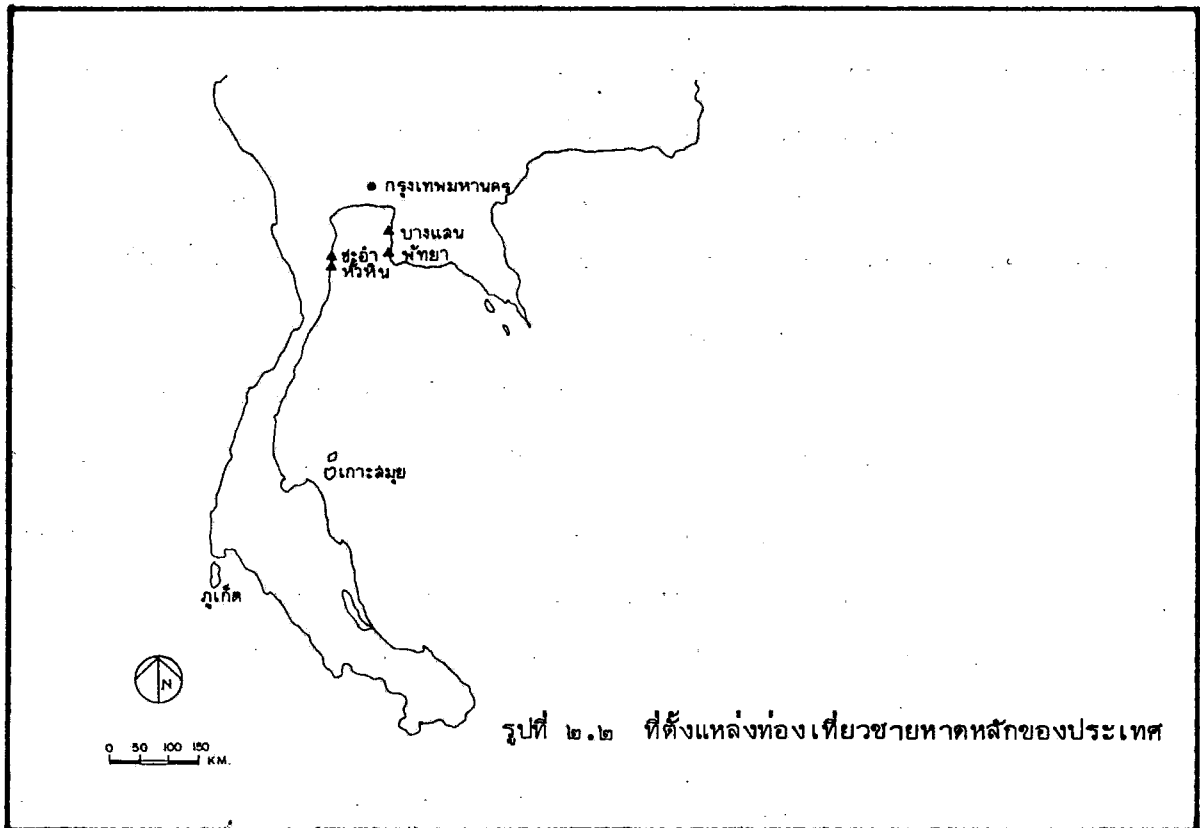
พื้นที่	บทบาทหลักในปัจจุบัน	มาตรฐานการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก	การเข้าถึง
บางแสน	เป็นชายหาดแบบมิกิจกรรม สนุกสนาน สำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทย	มาตรฐานในระดับท้องถิ่น (มีที่พัก ๔ แห่ง จำนวนห้อง รวม ๔๔๔ ห้อง)	อยู่ใกล้กรุงเทพฯ มาก ประมาณ ๗๐ กม. เข้าถึงได้ง่ายโดยทางรถยนต์ (๑ ชม.) มีรถหัววี
พัทยา	เป็นชายหาดแบบมิกิจกรรม สนุกสนาน สำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทย และชาวต่างประเทศ	มาตรฐานในระดับสากลมีความ เหมาะสมต่อการจัดประชุมและ สัมมนาในระดับนานาชาติ (ที่พัก ๑๔๑ แห่ง ๑๐,๔๐๔ ห้อง)	อยู่ใกล้กรุงเทพฯ (๑๐๐ กม.) เข้าถึงได้โดยทางถนนสะดวก ๑ ^๑ / _๒ ชม. มีรถหัววี
เกาะสมุย	เป็นชายหาดพักผ่อนตากอากาศ แบบสงบเงียบ ทั้งชาวไทยและ ชาวต่างประเทศ	ส่วนใหญ่เป็นอสังหาริมทรัพย์ แต่ในปัจจุบันมีการปรับปรุงมาตรฐาน ในระดับสากลขึ้นมาบ้างแล้วในด้าน ที่พักและบริการต่าง ๆ	อยู่ไกลจากกรุงเทพฯ มาก (๓๒๐ กม.) ใช้เวลาเดินทาง ทางบกโดยทางรถยนต์ ๑๐ ชม. ทางรถไฟ ๑๒ ชม. และต้อง ต่อเรือเฟอร์รี่อีก ๒ ชม. มีรถหัววี
ภูเก็ต	เป็นแหล่งพักผ่อนตากอากาศ แบบเงียบสงบ สำหรับชาวไทย และชาวต่างประเทศ	มาตรฐานระดับสากล (ที่พัก ๑๑๖ แห่ง ๔,๐๓๒ ห้อง)	จากกรุงเทพฯ (๔๖๐ กม.) ใช้เวลาเดินทางโดยรถยนต์ ประมาณ ๑๔ ชม. และโดย เครื่องบินประมาณ ๑ ชม. เศษ
หัวหิน	เป็นแหล่งพักผ่อนตากอากาศ ชายหาดแบบเงียบสงบสำหรับ นักท่องเที่ยวชาวไทยและ ชาวต่างประเทศ	มีโรงแรมในระดับมาตรฐานสากล และระดับมาตรฐานสำหรับ นักท่องเที่ยวภายในประเทศ	อยู่ห่างกรุงเทพฯ ๒๐๐ กม. หรือประมาณ ๒ ^๑ / _๒ ชม. โดยทาง รถยนต์ ๓ ชม. โดยทางรถไฟ
ชะอำ	เป็นแหล่งพักผ่อนชายหาดแบบ สงบเงียบ และสนุกสนานสำหรับ ชาวไทยและชาวต่างประเทศ	มีโรงแรมในระดับมาตรฐานสากล ๒ แห่ง (๔๔๔ ห้อง) นอกนั้นเป็น ที่พักในระดับมาตรฐานสำหรับนัก ท่องเที่ยวชาวไทย (๓๔๔ ห้อง)	ห่างจากกรุงเทพฯ ๑๗๔ กม. หรือประมาณ ๒ ชม. โดยทาง รถยนต์ ๒ ^๑ / _๒ ชม. โดยทางรถไฟ

(๑.๖) ชะอำ

ชะอำเป็นชายหาดท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมากแห่งหนึ่ง สำหรับประเทศไทย ปัจจุบันเป็นที่นิยมมากของนักท่องเที่ยวประเภทมาเช้า-เย็นกลับ และเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้กับหัวหินมาก ในเส้นทางเดินทางมาชะอำ นักท่องเที่ยวอาจจะแวะเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ได้เช่นเดียวกับกับหัวหิน

(๒) ผลการเปรียบเทียบแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ สรุปได้ดังนี้

(๑.๑) เมื่อพิจารณาถึงระยะทางที่ใช้ในการเดินทางจากกรุงเทพฯ พบว่า ชายหาดบางแสน พัทยา หัวหิน-ชะอำ เป็นชายหาดพักผ่อนตากอากาศที่อยู่ค่อนข้างใกล้กรุงเทพฯ ในขณะที่ชายหาดภูเก็ตและเกาะสมุย อยู่ห่างไกลจากกรุงเทพฯ ออกไปมาก ดังนั้น ชายหาดบางแสน พัทยา หัวหิน-ชะอำ จึงเป็นชายหาดที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเดินทางมาพักผ่อนในวันหยุดสุดสัปดาห์ของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากกรุงเทพฯ มากที่สุด (รูปที่ ๒.๒)

(๑.๒) สำหรับนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศซึ่งเดินทางมากรุงเทพฯ และมีเป้าหมายที่จะเดินทางไปพักผ่อนหลายแห่งในประเทศไทยแล้ว ชายหาดพัทยา หัวหิน-ชะอำ จะเป็นชายหาดที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ได้มากที่สุด ทั้งนี้เป็นเพราะระยะทางที่อยู่ไม่ห่างไกลจากกรุงเทพฯ ทำให้สามารถจะรวมชายหาดเหล่านี้ไว้ในส่วนหนึ่ง โปรแกรมการเที่ยวร่วมกับแหล่งท่องเที่ยวหลักของกรุงเทพฯ และพื้นที่ใกล้เคียงเช่น อยุธยา, สวนสามพราน, ตลาดน้ำ, กาญจนบุรี ฯลฯ รวมทั้งสามารถที่จะเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวหลักอื่น ๆ ที่อยู่ไกลออกไปได้โดยสะดวก ดังนั้น เพื่อให้ชายหาดเหล่านี้สามารถสร้างความดึงดูดใจนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศได้โดยไม่เกิดการแข่งขันกัน จึงจำเป็นต้องพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายหาดเหล่านั้นให้มีลักษณะเด่นหรือเอกลักษณ์ที่ต่างกันออกไปเพื่อจูงใจนักท่องเที่ยวให้เดินทางไปเที่ยวในช่วงเวลาที่ต่างกันออกไปด้วย

(๑.๓) เป็นที่ยอมรับกันว่า แหล่งบันเทิงในยามค่ำคืน (Nightlife) ของพัทยาเป็นสิ่งดึงดูดใจสำหรับนักท่องเที่ยว ดังนั้น หัวหิน-ชะอำ จึงควรพัฒนาแหล่งบันเทิงในยามค่ำคืนในระดับที่จำกัด เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวในระดับหนึ่งมากกว่าที่จะให้ เป็นสิ่งดึงดูดใจหลักหรือเพื่อแข่งขันกับพัทยา

(๑.๔) สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีลักษณะเฉพาะ เช่น กลุ่มจัดประชุม สัมมนา นั้น พัทยาเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกที่เอื้ออำนวยต่อการจัดประชุม และสัมมนา ระหว่างประเทศมากที่สุด ในขณะที่หัวหิน-ชะอำ อาจจัดเป็นพื้นที่รองรับการประชุมและสัมมนาในประเทศได้ และสำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ได้รับรางวัลจากการทำงานดีเด่น (Incentive Group) จากบริษัทต่าง ๆ ซึ่งเป็นกลุ่มบุคคลในหลายลักษณะ และหลายรสนิยม เป็นกลุ่มที่ต้องการมาพักผ่อนในแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถตอบสนองความต้องการได้หลายประเภท ไม่ว่าจะเป็นชายหาด แหล่งบันเทิงในยามค่ำคืน แหล่ง Shopping ฯลฯ ซึ่งลักษณะเหล่านี้พัทยานีมีความเหมาะสมที่จะรองรับนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ได้เป็นอย่างดี ในขณะที่หัวหินและชะอำไม่สามารถที่จะรองรับได้

(๑.๕) ชายหาดบางแสนและพัทยา หัวหิน-ชะอำ จะต้องพัฒนาไม่ให้เกิดการแข่งขันเช่นนั้น คือจะต้องพัฒนาให้มีลักษณะเฉพาะตัว เพื่อสร้างความดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้แตกต่างกันออกไป ซึ่งนักท่องเที่ยวมีโอกาสที่จะเลือกเดินทางไปพักผ่อนชายหาดเหล่านี้ทุกแห่ง หักเติมกันในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน

(๑.๖) ชายหาดสมุยและภูเก็ต เป็นชายหาดที่มีความงามตามธรรมชาติ และมีสภาพแวดล้อมที่ดี มีคุณภาพสูงมาก ไม่ว่าจะเป็นหาดทราย เกาะแก้ว น้ำทะเล แหล่งปะการัง ฯลฯ ซึ่งลักษณะเด่น

เหล่านี้ หัวหิน-ชะอำ เป็นรองอยู่มาก และไม่สามารถที่จะแข่งขันได้ แต่ในขณะที่เดียวกันชายหาดของ หัวหิน-ชะอำ กลับเป็นชายหาดที่อยู่ใกล้กับแหล่งที่มาของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะกรุงเทพมหานครมากกว่า และมีบรรยากาศที่เงียบสงบ หัวหิน-ชะอำจึงสามารถรองรับนักท่องเที่ยวที่นิยมบรรยากาศเงียบสงบ และได้รับความสะดวกจากเมืองพหุสมศร ซึ่งเป็นบรรยากาศที่หาได้ยาก และแตกต่างไปจาก ชายหาดอื่น ๆ ดังนั้น การพัฒนาชายหาดของหัวหิน-ชะอำ จึงต้องยึดคุณลักษณะ เหล่านี้ไว้ด้วย

(๑.๗) ในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายหาดต่าง ๆ ควรสร้างลักษณะเฉพาะที่แตกต่าง กันออกไป เพื่อให้ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้มากในทุกแหล่ง ซึ่งจะทำให้ทุกแหล่งมีโอกาสตอบสนอง ความต้องการของนักท่องเที่ยวได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งเป็นการสร้างความหลากหลายของแหล่ง ท่องเที่ยวชายหาดให้มีมากขึ้น โดยที่ไม่แข่งขันกันเอง

บทที่ ๓

สภาพการท่องเที่ยวของพื้นที่วางแผน

บทที่ ๑

สภาพการท้องเกี่ยวของพื้นที่วางแผน

การศึกษาสภาพการท้องเกี่ยวของพื้นที่วางแผน (จังหวัด เพชรบุรีและจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์) เพื่อให้ได้ทราบถึงสภาพของพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับการท้องเกี่ยวและสภาพ ของการท้องเกี่ยว ทั้งที่เป็นอุปสงค์และอุปทานของการท้องเกี่ยว อันจะเป็นพื้นฐานของการ วางแผนต่อไป ในบทที่ ๓ นี้ ได้สรุปสภาพทางกายภาพ และสิ่งแวดล้อม สภาพทาง เศรษฐกิจ และสังคม ทรัพยากรการท้องเกี่ยว ตลาดการท้องเกี่ยว ตลอดจนการบ่งชี้ศักยภาพ ปัญหา และแนวโน้มการท้องเกี่ยวของพื้นที่วางแผน

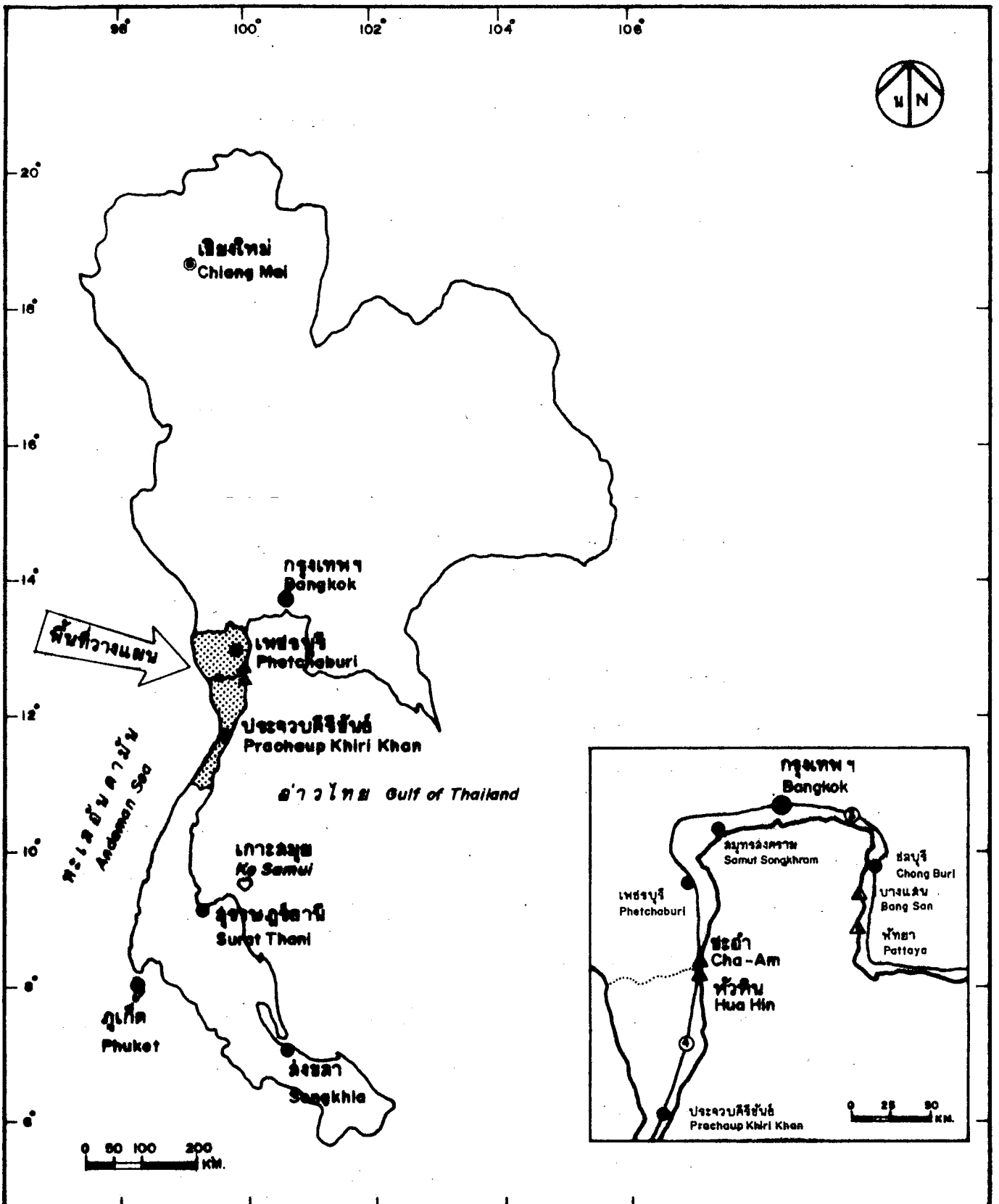
๑.๑ สภาพกายภาพและสิ่งแวดล้อม

๓.๑.๑ ที่ตั้งและอาณาเขต

พื้นที่วางแผนครอบคลุมพื้นที่ของจังหวัด เพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งมีเนื้อที่รวม กันประมาณ ๑๒,๕๔๓ ตร.กม. (จังหวัดเพชรบุรี ๖,๒๒๕ ตร.กม. และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ๖,๓๑๘ ตร.กม.) จังหวัดทั้งสองตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันตกของอ่าวไทย โดยจังหวัดเพชรบุรีและ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ห่างจากกรุงเทพมหานครประมาณ ๑๒๗ และ ๒๗๘ กม. ในขณะที่ ชะอำ และหัวหิน ห่างจากกรุงเทพมหานครประมาณ ๒๐๗ และ ๒๓๐ กม. ตามลำดับ หรืออยู่ระหว่าง เส้นรุ้ง (Latitude) ที่ $๑๐^{\circ} ๕๔'$ ถึง $๑๒^{\circ} ๒๑'$ เหนือ และเส้นแวง (Longitude) ที่ $๙๙^{\circ} ๐๗'$ ถึง $๑๐๐^{\circ} ๐๖'$ ตะวันออก ดังแสดงในรูปที่ ๓.๑

พื้นที่วางแผนมีลักษณะคล้ายรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า วางตัวในแนวเหนือ - ใต้ ด้านยาว ยาวประมาณ ๒๖๐ กม. ส่วนด้านกว้างที่สุดประมาณ ๑๑๐ กม. และแคบที่สุดประมาณ ๑๒ กม. ซึ่งเป็นส่วนแคบที่สุดของประเทศ โดยมีอาณาเขตติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อกับจังหวัดราชบุรีและจังหวัดสมุทรสงคราม
ทิศใต้	ติดต่อกับจังหวัดชุมพร
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับอ่าวไทย
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับประเทศสหภาพพม่า

รูปที่ ๓.๑ ที่ตั้งและอาณาเขตของพื้นที่วางแผน

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
 จังหวัดเพชรบุรี และ
 จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
 MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT
 OF PHETCHABURI PROVINCE AND
 PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

จากการที่พื้นที่วางแผนอยู่ติดชายทะเลและมีความยาวชายหาดถึง ๓๑๕.๕๐ กม. (จังหวัดเพชรบุรี ๙๐.๖๐ กม. จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ๒๒๔.๙๐ กม.) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นหาดทราย ทำให้พื้นที่ชายฝั่งทะเลของจังหวัดทั้งสอง เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ โดยเฉพาะหัวหินและชะอำ เป็นแหล่งท่องเที่ยวชายหาดที่มีชื่อเสียงมานาน และอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพมหานครมากนัก สามารถเดินทางโดยรถยนต์ใช้เวลาเพียง ๒.๕ - ๓ ชม. เท่านั้น จึงทำให้หัวหินและชะอำเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญสำหรับประชากรของกรุงเทพมหานครและภาคกลาง

๓.๑.๒ สภาพทางกายภาพและทรัพยากร

(๑) ลักษณะภูมิประเทศ สภาพภูมิประเทศของจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แบ่งออกได้เป็น ๓ ลักษณะ ได้แก่ พื้นที่ราบ (Plain) พื้นที่ลูกคลื่นลอนลาด (Rolling plain) และพื้นที่ภูเขา (Hills and mountains) พื้นที่ทั้ง ๓ ประเภทดังกล่าวมีลักษณะเป็นผืนยาววางตัวในแนวเหนือ-ใต้ โดยที่ราบอยู่ชายฝั่งทะเลด้านตะวันออก พื้นที่ลูกคลื่นลอนลาดอยู่ตอนกลาง และพื้นที่ภูเขาอยู่ทางด้านตะวันตก พื้นที่ทั้ง ๓ ประเภท มีเนื้อที่ประมาณร้อยละ ๓๒, ๒๑ และ ๔๗ ของพื้นที่ทั้งสองจังหวัด สำหรับพื้นที่ภูเขาซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเทือกเขาตะนาวศรี เป็นภูเขาสลับซับซ้อนมีความสูงโดยเฉลี่ยประมาณ ๑,๐๐๐ ม. จากระดับน้ำทะเลปานกลาง และเป็นแหล่งต้นน้ำของลำน้ำหลายสาย เช่น แม่น้ำเพชรบุรี แม่น้ำปราณบุรี คลองกุยบุรี และคลองบางสะพาน เป็นต้น (รูปที่ ๓.๒)

ลักษณะภูมิประเทศของพื้นที่วางแผนเอื้ออำนวยต่อการท่องเที่ยวเป็นอย่างยิ่ง เพราะสภาพของพื้นที่นอกจากเป็นชายฝั่งทะเล ซึ่งมีชายหาดที่สวยงามยาวถึง ๓๑๕ กม. แล้ว ยังมีภูเขาที่มีป่าไม้ที่สมบูรณ์ นอกจากนี้ยังมีถ้ำ และน้ำตกที่สวยงามอีกหลายแห่ง จากสภาพดังกล่าวทำให้พื้นที่วางแผนมีแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติหลายประเภททั้งชายหาดและป่าเขา

(๒) ลักษณะภูมิอากาศ สภาพภูมิอากาศมีความสำคัญอย่างมากต่อการท่องเที่ยวและการพัฒนาการท่องเที่ยว เพราะนอกจากจะชี้ให้เห็นฤดูกาลท่องเที่ยวแล้ว ยังชี้ให้เห็นความต้องการของนักท่องเที่ยวอีกด้วย ในพื้นที่วางแผน แบ่งฤดูออกเป็น ๓ ฤดู ฤดูฝนเริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ถึง พฤศจิกายน โดยช่วงแรกระหว่างเดือนพฤษภาคม ถึง ตุลาคม อยู่ในอิทธิพลของมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ และ เดือนพฤศจิกายน เป็นช่วงเปลี่ยนฤดู และอิทธิพลของดีเปรสชันจากทะเลจีนใต้ก่อให้เกิดฝนตกชุก ฤดูหนาวเริ่มตั้งแต่เดือนธันวาคม ถึง ปลายเดือน

เพชรบุรี
Phetcha Buri Province

ประจวบคีรีขันธ์
Prachuap Khiri Khan Province

สัญลักษณ์

- > ๑,๐๐๐ เมตร
- ๕๐๐ - ๑,๐๐๐ เมตร
- ๑๐๐ - ๕๐๐ เมตร

รูปที่ ๓.๒ ลักษณะภูมิประเทศ

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
จังหวัดเพชรบุรี และ
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT
OF PHETCHABURI PROVINCE AND
PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

0 10 20 30 KM.

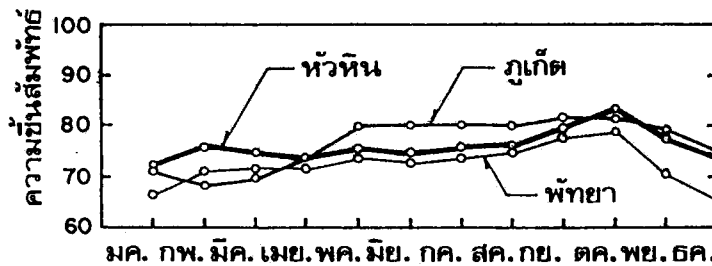
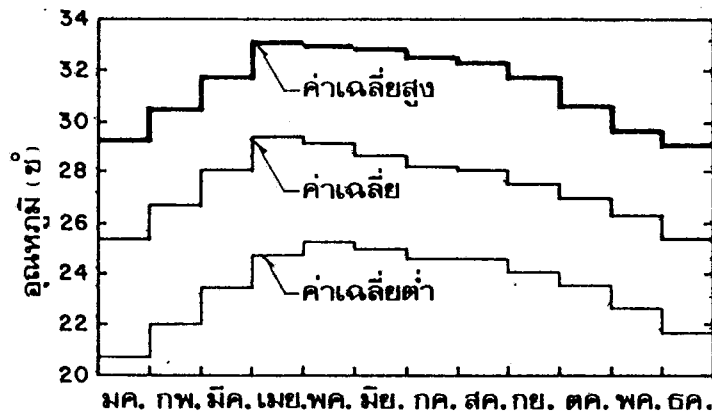
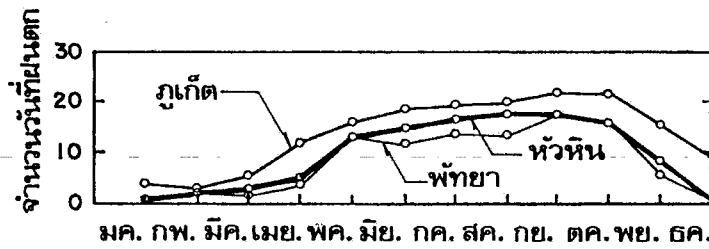
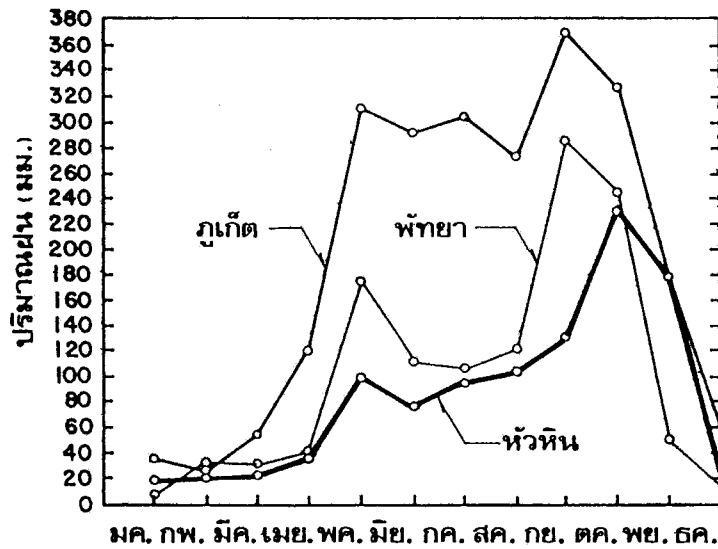
ภูมิภาพันธ์ อยู่ในอิทธิพลของมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ และฤดูร้อนตั้งแต่เดือน มีนาคม ถึง เมษายน อยู่ในช่วงของลมตะวันออกเฉียงใต้และลมใต้ ซึ่งทำให้มีคลื่นลมและน้ำทะเลหนุนขึ้น อันเป็นข้อเสียเปรียบของพื้นที่อย่างหนึ่ง

สำหรับปริมาณการตกของฝนเฉลี่ยทั้งปี ๑,๐๓๑.๔ มม. และจำนวนวันฝนตกทั้งปี จำนวน ๑๑๔.๕ วัน โดยที่ช่วงระหว่างเดือน ธันวาคม ถึง เมษายน เป็นช่วงเวลาที่ฝนตกน้อยที่สุดเพียง ๒.๖ วัน ต่อเดือน และน้อยกว่าแหล่งท่องเที่ยวสำคัญแหล่งอื่นดังรูปที่ ๓.๓ ทางด้านอุณหภูมิและความชื้นสัมพัทธ์ของอากาศนั้นในรอบปีหนึ่งนั้นมีความเปลี่ยนแปลงของอากาศเพียงเล็กน้อย โดยที่อุณหภูมิของอากาศเปลี่ยนแปลงเพียง ๔.๑ °ซ. จากต่ำสุด ๒๕.๓°ซ. สูงสุด ๒๙.๔°ซ. ในขณะที่ความชื้นแตกต่างกันในรอบปีเพียง ๑๑%(สูงสุด ๘๓% และต่ำสุด ๗๒%) ดังแสดงในรูปที่ ๓.๒ สำหรับความเร็วลมที่พัดผ่านพื้นที่วางแผนในรอบปีเฉลี่ย ๔.๙ น็อต โดยเดือน พฤษภาคม - ตุลาคม เป็นช่วงของมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ พุศจิกายน - มกราคม เป็นมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ และเดือน กุมภาพันธ์ - เมษายน เป็นลมตะวันออกเฉียงใต้ ดังรูปที่ ๓.๔

จากสภาพภูมิอากาศของพื้นที่วางแผนเหมาะสมต่อการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในช่วง เดือน ธันวาคม - เมษายน เพราะนอกจากจะมีฝนตกน้อยทั้งปริมาณและจำนวนวันแล้ว อุณหภูมิ และความชื้นของอากาศอยู่ในสภาวะที่ดีกว่าช่วงอื่นของปี ขณะเดียวกันในระยะเวลาดังกล่าววันที่มีแสงแดดมีประมาณร้อยละ ๕๐ ของทั้งปี

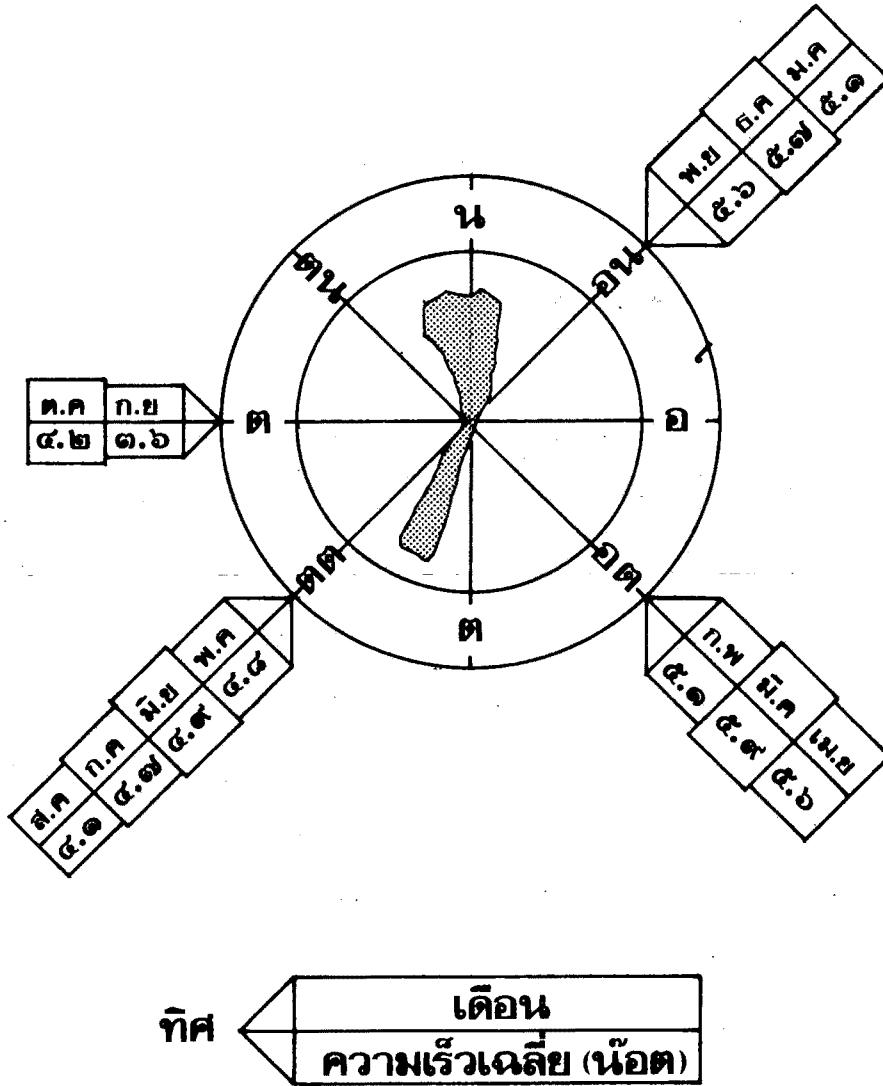
(๓) ลักษณะทางธรณีวิทยา ลักษณะทางธรณีของพื้นที่วางแผนประกอบด้วยหินอัคนี (Igneous rock) ได้แก่ หินแกรนิต หินแกรนิตอไรต์ (Granodiorite) หิน Greiss และหิน Shist หินดังกล่าวนี้พบบริเวณภูเขาทางฝั่งตะวันตกในเขตเทือกเขาตะนาวศรี ครอบคลุมพื้นที่ประมาณร้อยละ ๒๑ ของพื้นที่วางแผน นอกจากนั้นมีหินชั้นและหินแปร (Sedimentary and metamorphic rocks) ประกอบไปด้วยชุดดินและหินตะกอน (Alluvium, Eluvium, Valley till and river gravel) ชุดหินแก่งกระจาน ชุดหินราชบุรี ชุดหินกาญจนบุรี และชุดหินภูเขาไฟ

จากลักษณะทางธรณีวิทยาที่ส่วนใหญ่ประกอบด้วยหินปูน หินทราย หินดินดาน และหินชนวน นั้น พบว่าส่วนที่เป็นภูเขาหินปูนนั้น เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ ซึ่งมีทั้งถ้ำหินงอก หินย้อย และภูเขาที่สวยงาม ซึ่งสามารถพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี เช่น เขาสามร้อยยอด เป็นต้น

รูปที่ ๓.๓ สภาพภูมิอากาศในพื้นที่วางแผน

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
จังหวัดเพชรบุรี และ
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT
OF PHETCHABURI PROVINCE AND
PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

ที่มา : สถิติภูมิอากาศของประเทศไทยในคาบ ๓๐ ปี (พ.ศ.๒๔๙๔-๒๕๒๔)
กรมอุตุนิยมวิทยา กระทรวงคมนาคม

รูปที่ ๓.๔ ทิศทางและความเร็วลมเฉลี่ยรายเดือน
สถานีตรวจอากาศหัวหิน

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
จังหวัดเพชรบุรี และ
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT
OF PHETCHABURI PROVINCE AND
PRACHUAP KHRI KHAN PROVINCE

(๔) ทรัพยากรน้ำ ทรัพยากรน้ำที่จะกล่าวถึงในที่นี้แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท ได้แก่ น้ำผิวดิน และน้ำใต้ดิน

(๔.๑) น้ำผิวดิน ในจังหวัด เพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์มีลำน้ำที่สำคัญ เช่น แม่น้ำเพชรบุรี แม่น้ำปราณบุรี แม่น้ำกุยบุรี คลองกุยบุรี คลองบางสะพาน คลองทับสะแก และคลองสายสั้น ๆ อีกจำนวนหลายสาย

จากแหล่งน้ำธรรมชาติดังกล่าวได้มีการพัฒนาเพื่อนำน้ำมาใช้ประโยชน์ ทั้งเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้าในการ เกษตรและอุปโภคบริโภค หลายโครงการด้วยกัน ได้แก่ เชื้อนแก่งกระจาน เชื้อนเพชรบุรี เชื้อนปราณบุรี และเชื้อนยางชุม ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓.๑ นอกจากนั้นยังมีอ่างเก็บน้ำขนาดเล็กที่พัฒนาขึ้นเพื่อการ เกษตรและอุปโภคบริโภคอีกจำนวน ๔๓ แห่ง สามารถเก็บกักน้ำได้ ๑.๒๓ ล้าน ม^๓ และพื้นที่เพาะปลูกได้ประโยชน์จำนวน ๒๘,๓๔๐ ไร่

(๔.๒) น้ำบาดาล การพัฒนาแหล่งน้ำเพื่อประโยชน์ทางการเพาะปลูก และอุปโภคบริโภคของน้ำผิวดินดังกล่าวแล้วยังได้มีการขุดเจาะน้ำบาดาลเพื่ออุปโภคบริโภค ซึ่งดำเนินการโดย กรมทรัพยากรธรณี รพช. และ กรมโยธาธิการ เฉพาะกรมทรัพยากรธรณี ได้ขุดเจาะบ่อน้ำบาดาลในพื้นที่ของ ๒ จังหวัด ทั้งหมดจำนวน ๒๔๗ บ่อ อยู่ในเขตจังหวัดเพชรบุรี ๑๔๐ บ่อ และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ๑๐๗ บ่อ บ่อน้ำบาดาลดังกล่าวนี้มีอยู่ไม่น้อยที่ไม่มีน้ำและน้ำเต็ม เนื่องจากอิทธิพลของน้ำทะเล

เมื่อพิจารณาถึงความเป็นไปได้ของการนำน้ำบาดาลมาใช้ประโยชน์ โดยอาศัย Hydrogeological map ซึ่งจัดทำโดยกรมทรัพยากรธรณี พบว่าในส่วนที่เป็นที่ราบตะกอน ลุ่มน้ำของลำน้ำต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่ เป็นที่ราบตั้งแต่เหนือจดใต้ของพื้นที่วางแผน เป็นพื้นที่ที่มีโอกาส ได้น้ำมากกว่าพื้นที่ส่วนอื่น โดยมีปริมาณน้ำตั้งแต่ ๔-๓๐ ม^๓ ต่อชั่วโมง คุณภาพของน้ำถึงแม้ว่าจะดี แต่ก็มีธาตุ เหล็กผสมอยู่สูง ส่วนพื้นที่อื่นมีปริมาณน้ำที่แตกต่างกันออกไป

ทางด้านทรัพยากรน้ำที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว นั้น นอกจากจะเป็นแหล่งท่องเที่ยว จากแม่น้ำเพื่อล่องแก่ง และจากอ่างเก็บน้ำเพื่อชมทิวทัศน์แล้ว ยังสนับสนุนการท่องเที่ยว เพื่อการอุปโภคบริโภค เท่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ น้ำที่มีอยู่เพียงพอที่จะเป็นน้ำดิบ เพื่อการทำน้ำประปา โดยเฉพาะ หัวหิน ชะอำ และเมืองเพชรบุรีที่ได้น้ำดิบจากเชื้อนปราณบุรี และเชื้อนเพชรบุรี ซึ่งมี น้ำมากพอที่จะให้บริการทั้งประชากรในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวได้อีกนานปี สำหรับตัว เมืองประจวบฯ และบางสะพานนั้น ค่อนข้างจะมีปัญหา เพราะไม่มีแหล่งน้ำขนาดใหญ่ที่จะให้บริการได้ โดยเฉพาะ

ตารางที่ ๓.๑ โครงการชลประทานในจังหวัดเพชรบุรี และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

เขื่อน	ที่ตั้ง	ปริมาณน้ำเก็บกัก (ล้าน ม. ^๓)	เนื้อที่ชลประทาน (ไร่)	ผลิตกระแสไฟฟ้า (กิโลวัตต์)	หมายเหตุ
เขื่อนแก่งกระจาน	อ.เมือง จ.เพชรบุรี	๗๑๐	๔๖๗,๘๘๑	๑๔,๐๐๐	-
เขื่อนเพชรบุรี	อ.ท่ายาง จ.เพชรบุรี	เขื่อนทดน้ำ	๓๓๖,๐๐๐	-	แหล่งน้ำดิบ ของการประปา ชะอำ
เขื่อนปราณบุรี	อ.ปราณบุรี จ.ประจวบฯ	๔๔๕	๒๒๐,๐๐๐	-	แหล่งน้ำดิบ ของการประปา หัวหิน
เขื่อนยางชุม	อ.กุยบุรี จ.ประจวบฯ	๓๒	๑๑,๐๐๐	-	-
รวม	-	๑,๑๘๗	๑,๐๓๔,๘๘๑	๑๔,๐๐๐	-

ที่มา : กรมชลประทาน, ๒๕๓๐

บางสะพานน้อยนั้น ได้ใช้น้ำบาดาลเป็นแหล่งน้ำดิบ ถึงแม้ว่าน้ำบาดาลจะมีค่อนข้างมาก แต่คุณภาพของน้ำไม่ดีเนื่องจากมีธาตุเหล็กผสมอยู่สูง ฉะนั้นการนำน้ำบาดาลมาเพื่ออุปโภคบริโภคจะต้องแก้ปัญหาเหล่านี้

(๕) ป่าไม้ ในปี ๒๕๒๔ ป่าไม้ในจังหวัดเพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์ มีทั้งหมด ๓,๖๖๔ ตร.กม. เป็นของจังหวัดเพชรบุรี ๒,๒๗๒ ตร.กม. และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ๑,๓๙๒ ตร.กม. หรือ ร้อยละ ๓๖.๕๐ และ ๒๑.๘๔ ของพื้นที่จังหวัด ตามลำดับ ซึ่งพื้นที่ป่าทั้งหมดดังกล่าวเป็นป่าดิบชื้นซึ่งอยู่บริเวณภูเขาทางด้านตะวันตกของพื้นที่วางแผน นอกจากนั้นยังมีป่าเบญจพรรณอยู่บริเวณเนินเขาเตี้ย ๆ กระจายอยู่ทั่วไป และป่าชายเลน ซึ่งส่วนใหญ่กระจายอยู่ในเขตอำเภอเขาย้อย และอำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

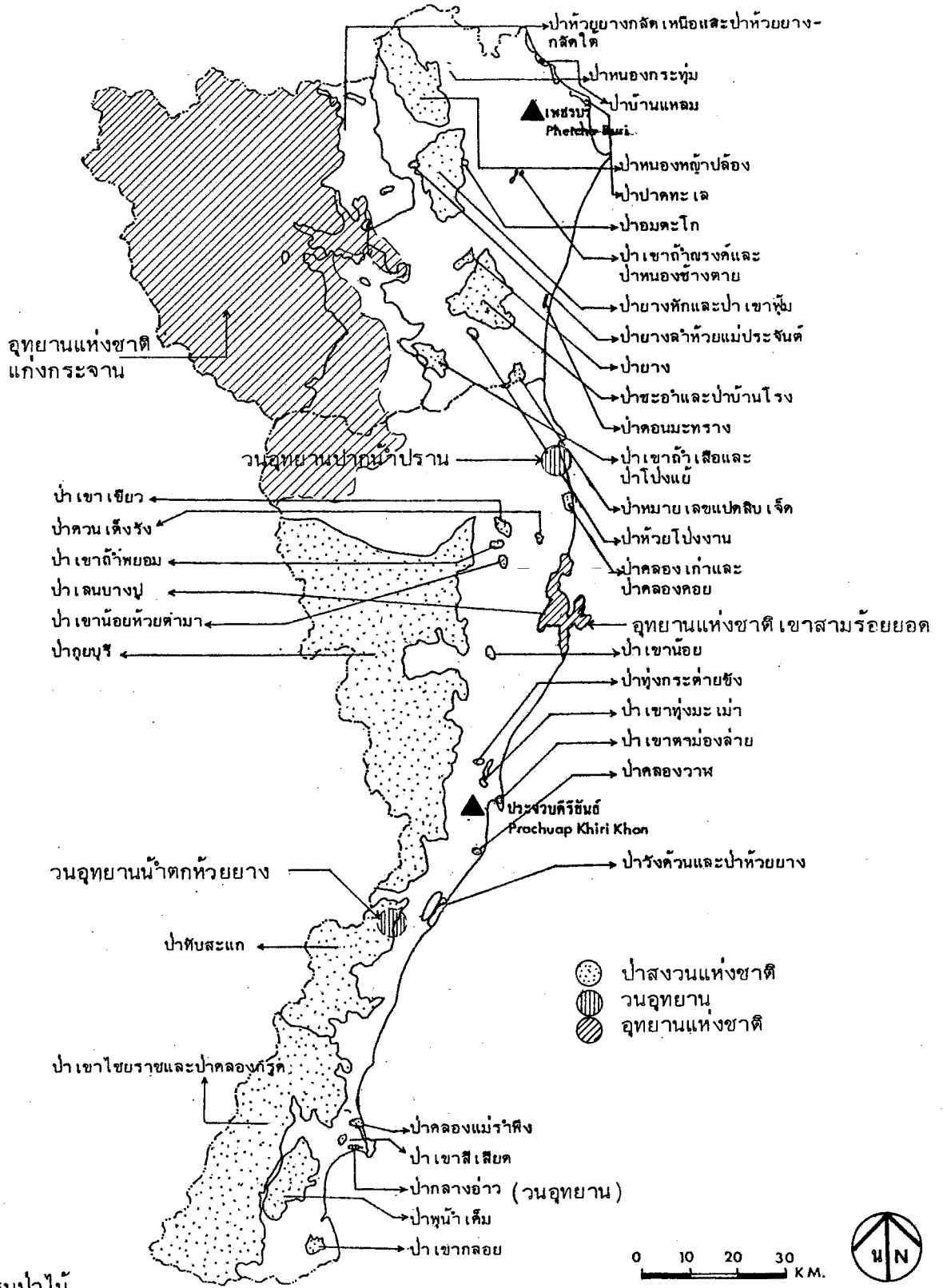
สำหรับการจัดการป่าไม้นั้น กรมป่าไม้ได้กำหนดการจัดการป่าไม้ออกเป็นเขตอุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน และป่าสงวนแห่งชาติ ดังแผนที่รูปที่ ๓.๕

- อุทยานแห่งชาติ (National Park) ในพื้นที่วางแผนมี ๒ แห่ง ได้แก่ อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน อยู่ในเขตอำเภอท่ายาง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี มีเนื้อที่ทั้งหมด ๒,๕๐๐ ตร.กม. หรือ ๑,๕๖๒,๕๐๐ ไร่ อุทยานฯ แห่งนี้นอกจากจะมีป่าดิบชื้นที่สมบูรณ์แล้วยังมีสัตว์ป่านานาชนิด รวมทั้งถ้ำและน้ำตกหลายแห่ง อุทยานฯ อีกแห่งได้แก่ อุทยานแห่งชาติสามร้อยยอด อยู่ในเขตอำเภอปราณบุรี และ อำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีเนื้อที่ทั้งหมด ๑๓๓ ตร.กม. หรือ ๘๓,๑๒๕ ไร่ อุทยานฯ แห่งนี้มีถ้ำที่สวยงามหลายแห่ง เช่น ถ้ำพระยามนตรี ถ้ำไทร และถ้ำแก้ว นอกจากนั้นยังมีสัตว์ป่าและนกน้ำอาศัยอยู่จำนวนมาก

- วนอุทยาน (Forest Park) มีอยู่ ๓ แห่ง ได้แก่ วนอุทยานน้ำตกห้วยยาง ตั้งอยู่ในเขตอำเภอทับสะแก มีเนื้อที่ ๕,๘๐๐ ไร่ วนอุทยานปากน้ำปราณ อยู่ในเขตอำเภอปราณบุรีมีเนื้อที่ ๑,๔๘๔ ไร่ และวนอุทยานปากกลางอ่าวมีเนื้อที่ ๑,๒๐๐ ไร่ ตั้งอยู่ในอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

- ป่าสงวนแห่งชาติ (National forest reservation) ป่าสงวนแห่งชาติในพื้นที่วางแผนมีทั้งหมด ๓๕ ป่า มีเนื้อที่ ๔,๑๕๖,๖๐๗ ไร่

ป่าไม้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญประเภทหนึ่ง สำหรับในพื้นที่วางแผนมีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นป่าไม้ที่สำคัญ ได้แก่ อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน อุทยานแห่งชาติสามร้อยยอด และวนอุทยานน้ำตกห้วยยาง ซึ่งพื้นที่ดังกล่าวนี้มีธรรมชาติที่สวยงาม เป็นที่ต้องการของนักท่องเที่ยว นอกจากนั้นยังมีที่พักที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว

ที่มา : กรมป่าไม้

รูปที่ ๓.๕ การจัดการป่าไม้พื้นที่วางแผน

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
จังหวัดเพชรบุรี และ
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT
OF PHETCHABURI PROVINCE AND
PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

(๖) ลักษณะชายฝั่งทะเล ชายฝั่งทะเลของจังหวัด เพชรบุรี และจังหวัดประจวบ-คีรีขันธ์ เป็นชายหาดที่มีความสวยงามเนื่องจากส่วนใหญ่เป็นหาดทราย และมีความยาวถึง ๓๑๕ กม. และมีความลาดชันของชายหาดน้อย เมื่อเทียบกับชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกของอ่าวไทย โดยเฉพาะบริเวณพหยา ส่วนคลื่นมีขนาดเหมาะสมกับการเล่นน้ำและกีฬาทางน้ำ จากการคำนวณขนาดคลื่นตามความเร็วลม ความสูงของคลื่น ในบริเวณน้ำลึก (deep water wave height) ประมาณ ๐.๒ ม. และความสูงของคลื่นที่แตกตัว (breaking wave height) ประมาณ ๐.๓ ม. สำหรับกระแสน้ำมี ๒ ทิศทางคือ ในช่วงน้ำขึ้น น้ำจะไหลขึ้นไปทางเหนือ และน้ำลงในทิศทางตรงข้ามกัน และขนานกับชายฝั่ง อย่างไรก็ตามความเร็วของกระแสน้ำจะขึ้นอยู่กับอิทธิพลของมรสุมแต่ละฤดูด้วย โดยเฉพาะมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ (เดือนพฤศจิกายน - มกราคม) และลมตะวันออกเฉียงใต้ (เดือนกุมภาพันธ์ - เมษายน) ซึ่งทำให้มีผลต่อชายฝั่งทะเลในแต่ละช่วงเวลา

อย่างไรก็ดี ถึงแม้ว่าสภาพชายฝั่งทะเลของจังหวัด เพชรบุรี และจังหวัดประจวบ-คีรีขันธ์ จะมีความเหมาะสมที่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาด เพราะนอกจากชายหาดจะเป็นหาดทรายที่สวยงาม และชายฝั่งที่ลาดชันน้อย เหมาะสมกับการเล่นน้ำและมีความยาวมากก็ตาม แต่ยังมีปัญหาเกิดขึ้นบริเวณนี้ เนื่องจากการพังทลายของชายหาดบริเวณหาดชะอำ ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ ปัญหาดังกล่าวนี้เกิดจากการสร้างเขื่อนยื่นลงไปในทะเลประมาณ ๑.๒ กม. เพื่อปิดกั้นตะกอนปากคลองขนส่งของบริษัทชลประทานซีเมนต์ จำกัด จากการสร้างเขื่อนลงไปในทะเล ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของกระแสน้ำและคลื่นในบริเวณนี้ จึงก่อให้เกิดการพังทลายของชายหาดบริเวณหาดชะอำ ซึ่งส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวบริเวณหาดชะอำ ดังรายละเอียดภาคผนวกที่ ๒

(๗) ภัยธรรมชาติ ภัยธรรมชาติที่จะเกิดขึ้นนั้นมี ๒ ประการ ได้แก่ น้ำท่วม และ วาตภัย สำหรับน้ำท่วมที่ปรากฏในพื้นที่วางแผนนั้นมีบ้าง เนื่องจากฝนตกหนักติดต่อกันหลายวันในหน้าฝน ช่วงเดือน กันยายน ถึง พฤศจิกายน โดยฝนส่วนใหญ่จะตกบริเวณเขาทางด้านตะวันตก และน้ำไหล จะไหลลงสู่ที่ราบและออกสู่ทะเลทางด้านตะวันออก จากการที่ปริมาณน้ำมีมาก และลำน้ำมีขนาดเล็ก ไม่สามารถระบายน้ำได้ทัน จึงก่อให้เกิดปัญหาน้ำท่วม โดยเฉพาะในเขตเมืองประจวบ ฯ อำเภอหัวหิน และอำเภอบางสะพาน เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การปรับปรุงระบบระบายน้ำในพื้นที่ดังกล่าวจะสามารถบรรเทาปัญหาได้

นอกจากภัยธรรมชาติที่เกิดจากน้ำท่วมดังกล่าวแล้ว ภัยธรรมชาติที่เกิดจากลมหรือวาตภัยสำหรับพื้นที่วางแผนมีน้อยมาก และยังไม่มียางานบันทึกความรุนแรงที่ได้รับจากวาตภัยในบริเวณนี้เลย จากสภาพดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าภัยธรรมชาติทั้งสองประการดังกล่าวไม่มีความรุนแรงและส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยว

๓.๑.๓ คุณภาพสิ่งแวดล้อม

ข้อพิจารณาทางด้านคุณภาพสิ่งแวดล้อมของพื้นที่วางแผน ประกอบไปด้วยสิ่งแวดล้อมในชุมชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ได้แก่ เมืองเพชรบุรี เมืองประจวบคีรีขันธ์ หัวหิน และชะอำ และประเด็นที่นำมาพิจารณา ได้แก่ การระบายน้ำ น้ำทิ้งชุมชน ขยะมูลฝอย เสียงและฝุ่นละออง ซึ่งการดำเนินการเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมดังกล่าวนี้ มีผลต่อนักท่องเที่ยวและประชาชนในท้องถิ่น นอกจากนั้นยังได้พิจารณาถึงคุณภาพของน้ำบริเวณชายฝั่งทะเลอีกด้วย

สภาพทางด้านสิ่งแวดล้อมโดยทั่วไปของพื้นที่วางแผนอยู่ในสภาพที่ดี นอกจากบางพื้นที่ที่มีปัญหา เช่น ปัญหาน้ำท่วม ในทุกชุมชน ซึ่งเป็นการท่วมระยะสั้นที่น้ำไหลลงทะเลไม่ทันจนก่อให้เกิดน้ำขัง ทั้งนี้เพราะท่อระบายน้ำมีไม่ทั่วถึงและขนาดเล็ก ส่วนทางด้านคุณภาพของน้ำชายฝั่งทะเลนั้น ถึงแม้ว่าคุณภาพของน้ำจะไม่เสีย แต่บางพื้นที่ก็ยังมีปัญหาเพราะน้ำทิ้งจากชุมชนระบายลงสู่ทะเลซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวและเล่นน้ำของนักท่องเที่ยวโดยมิได้มีการบำบัดก่อน โดยเฉพาะหัวหิน ชะอำ และเมืองประจวบคีรีขันธ์ สำหรับหัวหินนั้น เทศบาลได้พยายามที่จะแก้ปัญหาโดยการต่อท่อน้ำทิ้งลงไปทะเลถึง ๔๕๐ ม. เพื่อให้น้ำทิ้งออกสู่ทะเลลึก แต่เท่าที่เป็นอยู่ในขณะนั้นท่อระบายน้ำดังกล่าวชำรุดทำให้น้ำทิ้งลงสู่ชายหาดโดยตรง และส่งผลกระทบต่อคุณภาพของน้ำชายหาดด้วย จากผลการสำรวจคุณภาพของน้ำบริเวณชายหาดหัวหินพบว่า มีจำนวน Coliform bacteria สูงมาก ไม่เหมาะสมที่จะเล่นน้ำดังตารางที่ ๓.๒ ปัญหาคุณภาพของน้ำบริเวณชายฝั่งนอกจากเกิดจากน้ำทิ้งจากชุมชนแล้ว ยังมีน้ำทิ้งจากโรงงานอุตสาหกรรม เช่น โรงงานสับปะรดกระป๋องที่ชะอำ โรงงานปลาบ่นที่อ่าวประจวบคีรีขันธ์ และโรงคัดเลือกปลาที่หัวหิน ซึ่งได้ระบายน้ำทิ้งลงสู่ชายหาดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว

นอกจากปัญหาน้ำท่วมขังและน้ำทิ้งจากชุมชนดังกล่าวแล้ว ขยะมูลฝอยก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ยังก่อให้เกิดสภาพแวดล้อมเสื่อมเสียทั้งบริเวณชายหาดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวและบริเวณตัวเมือง ปริมาณขยะที่เทศบาลเมืองเพชรบุรี เทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ เทศบาลตำบลหัวหิน และชะอำ เก็บได้ในแต่ละวันเพียงร้อยละ ๘๐, ๖๓, ๕๖ และ ๕๔ ของปริมาณขยะทั้งหมดเท่านั้น ดังตารางที่ ๓.๓ ที่เป็นดังนี้เพราะเครื่องมือและอุปกรณ์รวมทั้งกำลังคนมีน้อย ขณะเดียวกันนักท่องเที่ยวและประชาชนในท้องถิ่นไม่ร่วมมือในการแก้ปัญหา ส่วนทางด้านกาจัดขยะก็เช่นเดียวกัน ยังใช้วิธีการที่ยังไม่ถูกวิธี โดยใช้การเก็บไปกองทิ้งแล้วเผาและให้สลายตัวไปตามธรรมชาติ ซึ่งสภาพเช่นนี้ทำให้สภาพแวดล้อมของพื้นที่โดยรอบของที่ตั้งขยะนั้นเสีย นอกจากนั้นเสียงก็เป็นปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมของพื้นที่วางแผน เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะตัวเมืองหัวหิน

ตารางที่ ๓.๒ ลักษณะน้ำทิ้งชุมชนของเทศบาลตำบลหัวหินและน้ำทิ้งจาก
โรงล้างปลาชายหาดหัวหิน

ลักษณะ	น้ำทิ้งชุมชน			น้ำทิ้ง โรงล้างปลา ๒๔ พ.ย. ๒๕
	๒๔ พ.ย. ๒๕	๒๓ ก.พ. ๓๐	เฉลี่ย	
๑. pH	๖.๕-๗.๑	๖.๗-๖.๙	๖.๕๒	-
๒. Temp. °C	๒๕-๒๗	๒๘-๓๐	๒๗.๓	๒๗
๓. DO mg/l	๐	๐	๐	๔.๐
๔. COD "	๑๕๕	๑๗๓	๑๖๔	๓,๗๖๗
๕. BOD ₅ "	๖๐	๗๙	๖๙.๕	๘๐๐
๖. SS "	๑๐๒	๖๑	๘๑.๕	๙๒๘
๗. TS "	๘๙๒	๘๕๓	๘๗๒.๕	๓๙,๙๗๘
๘. No ₃ "	๐.๕๕	๑.๒	๐.๘๗๕	๒.๕๗
๙. PO ₄ "	๑.๑๘	๐.๗	๐.๙๔	๗.๐
๑๐. Total-N (Kjeldahl) "	๑๙.๔๓	๓๔.๐๗	๒๖.๗๕	๑๓๑.๘๘
๑๑. Coliform bacteria MPN/100ml	๒๔๐,๐๐๐	๒๔๐,๐๐๐	๒๔๐,๐๐๐	-

ที่มา : จากการสำรวจของ วท.

ตารางที่ ๓.๓ ปริมาณขยะและความสามารถในการเก็บขนในปัจจุบัน (๒๕๒๕)
ของเทศบาลต่าง ๆ ในพื้นที่วางแผน

รายการ	เพชรบุรี	เมือง ประจวบฯ	ชะอำ	หัวหิน
ประชากร (คน)	๓๓,๙๘๔	๑๔,๔๐๗	๑๙,๖๖๐	๓๑,๙๕๒
พื้นที่ (ตร.กม.)	๕.๕	๑๔	๑๑๐	๗๒
ความหนาแน่นประชากร (คน/ตร.กม.)	๖,๒๙๓	๑,๐๒๙	๑๗๙	๔๔๔
ปริมาณขยะเฉลี่ย (ลิตร/คน/วัน)	๓.๕	๓.๕	๓.๕	๓.๕
ปริมาณขยะ (ม ^๓ /วัน)	๑๑๕	๕๙	๖๗	๑๐๙
จำนวนรถเก็บขยะ (คัน)	๖	๒	๒	๔
จำนวนเที่ยวที่เก็บขยะรวม (เที่ยว/วัน)	๑๒	๔	๖	๘
ปริมาณขยะที่เก็บได้ (ม ^๓ /วัน)	๙๒	๓๑	๔๖	๖๑
สัดส่วนขยะที่เก็บได้ต่อวัน (%)	๘๐	๖๓	๕๙	๕๖

ที่มา : จากการสำรวจของ วท.

ซึ่งมีถนนผ่ากลาง และมีรถยนต์วิ่งผ่านจำนวนมากมีโอกาสเกิดผลกระทบด้านเสียงได้ จากการสำรวจของ วท. ดังตารางที่ ๓.๔ พบว่าความดังของเสียงที่เกิดจากรถยนต์ที่วิ่งผ่านถนนเพชรเกษมมีความดังอยู่ระหว่าง ๖๔ - ๘๔ dB(A) ซึ่งมาตรฐานของระดับเสียงที่ปลอดภัยต่อการได้ยินที่กำหนดโดยองค์การอนามัยโลกไม่เกิน ๘๕ dB(A) ถึงแม้ว่าระดับเสียงขนาดนี้จะเกิดไม่ติดต่อกันก็ตาม แต่ถ้าปล่อยไว้เป็นเวลานานปีก็จะเกิดอันตรายต่อการได้ยินได้ ทางด้านปัญหาฝุ่นละอองที่มีในพื้นที่วางแผนมีน้อย อยู่บริเวณชะอำซึ่งมีโรงงานปูนซีเมนต์ของบริษัทชลประทานซีเมนต์ จำกัด ฝุ่นละอองจากโรงงานดังกล่าวมีผลกระทบน้อยเพราะทิศทางการพัดของลมช่วยให้ฝุ่นละอองไปในทิศทางที่ไม่มีชุมชนและแหล่งท่องเที่ยว

ตารางที่ ๓.๔ ระดับความดังของเสียงบริเวณถนนเพชรเกษม ในเขตเทศบาลตำบลหัวหิน

เวลา	ความดังของเสียง (dB)	
	สูงสุด	ต่ำสุด
๘.๒๐ - ๑๐.๓๐ น.	๘๔	๖๕
๑๓.๐๐ - ๑๕.๐๐ น.	๘๔	๖๕
๑๗.๐๐ - ๑๘.๐๐ น.	๘๔	๖๕

ที่มา : จากการสำรวจของ วท.

สภาพสิ่งแวดล้อมของพื้นที่วางแผนที่สำคัญอีกประการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ได้แก่ คุณภาพของน้ำบริเวณชายฝั่งทะเลที่นักท่องเที่ยวได้ใช้เพื่อเล่นน้ำนั้น จากการสำรวจของ วท. พบว่าคุณภาพน้ำของน้ำบริเวณชายฝั่งอยู่ในระดับพอใช้ถึงดี นอกจากบางบริเวณที่มีปัญหา เช่น บริเวณหาดหัวหิน วนอุทยานปราณบุรี อ่าวประจวบคีรีขันธ์ และหาดวนกร มีจำนวน Coliform bacteria เกินกว่ามาตรฐาน ส่วนบริเวณหาดชะอำและหาดแหลมศาลา มี Oil & grease สูงเกินมาตรฐาน ดังตารางที่ ๓.๕

จากสภาพแวดล้อมของพื้นที่วางแผนที่กล่าวโดยทั่วไปอยู่ในสภาพที่ดี แต่ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการท่องเที่ยว โดยเฉพาะคุณภาพน้ำบริเวณชายฝั่งซึ่งเป็นแหล่งเล่นน้ำของนักท่องเที่ยว นั้นค่อนข้างจะมีปัญหา ซึ่งจะต้องแก้ไขต่อไป

ตารางที่ ๓.๕ ระดับคุณภาพน้ำทะเลบริเวณชายหาดของพื้นที่วางแผนที่

ชายฝั่งทะเล	ดี	พอใช้	ไม่ดี	ปัญหาสำคัญ
๑. หาดเจ้าสำราญ		X		น้ำไม่ใสนัก
๒. หาดชะอำ		X		พบ Oil & grease สูงเกินมาตรฐาน
๓. โรงแรมริเจนท์ชะอำ	X			
๔. หาดหัวหิน		X		Coliform bacteria สูงเกินมาตรฐาน
๕. เขาตะเกียบ	X			
๖. เขาเต่า	X			
๗. สวนอุทยานปราณบุรี		X		Coliform bacteria สูงเกินมาตรฐาน
๘. หาดแหลมศาลา			X	น้ำขุ่น, พบ Coliform bacteria และ Oil & grease
๙. อ่าวประจวบ			X	น้ำขุ่น, พบ Coliform bacteria สูง
๑๐. อ่าวมะนาว	X			
๑๑. หาดวนกร		X		พบ Coliform bacteria สูงเกินมาตรฐานเล็กน้อย
๑๒. หาดแหลมกุ่ม	X			
๑๓. อ่าวบ่อทองหลาง	X			

หมายเหตุ : คุณภาพน้ำข้างต้นพิจารณาเฉพาะช่วงการสำรวจในเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๓๐
ซึ่งนอกฤดูมรสุม เริ่มมีนักท่องเที่ยวมาเล่นน้ำทะเลมากขึ้น

๓.๒ สภาพทางเศรษฐกิจและสังคม

สภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของพื้นที่วางแผนมีความสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมาก ทั้งในด้านการเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยว และด้านที่จะได้รับผลกระทบจากการพัฒนาการท่องเที่ยว การพัฒนาการท่องเที่ยวปัจจุบันนี้ รัฐได้ให้ความสำคัญกับประชากรท้องถิ่นอย่างมาก โดยได้กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์การพัฒนาการท่องเที่ยวที่จะให้มีการเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว การกระจายรายได้ การสร้างงาน และการกระจายความเจริญสู่ท้องถิ่น ตลอดจนถึงการที่จะให้การท่องเที่ยว เป็นสื่อในการสร้างความภาคภูมิใจในความเป็นไทย

สภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันของพื้นที่วางแผนสรุปได้ดังนี้

๓.๒.๑ ประชากร

(๑) จำนวนประชากรและการเปลี่ยนแปลง พื้นที่วางแผนมีประชากรทั้งสิ้นในปี ๒๕๒๔ จำนวน ๔๑๗,๔๕๘ จำแนกเป็นชาย ๔๑๒,๔๗๔ คน และหญิง ๕๐๔,๔๘๔ คน โดยเป็นประชากรอยู่ในเขตจังหวัดเพชรบุรี ๔๑๒,๓๓๗ คน (ชาย ๒๐๔,๐๖๐ คน และหญิง ๒๐๘,๒๗๗ คน) และอยู่ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ๕๐๕,๖๒๑ คน (ชาย ๒๐๘,๔๑๔ คน และหญิง ๑๙๖,๗๐๗ คน) ตารางที่ ๓.๖ แสดงจำนวนประชากรในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา การเปลี่ยนแปลง สาเหตุ และอัตราการเปลี่ยนแปลงประชากรพบว่า จังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์มีอัตราการเพิ่มประชากรโดยเฉลี่ยร้อยละ ๑.๘๕ และ ๑.๖๔ ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในพื้นที่เล็กลงไปที่เกี่ยวข้องการท่องเที่ยว พบว่า ในระดับชุมชนเมือง ได้แก่ เทศบาล และสุขาภิบาลที่สำคัญ ๆ ต่อการท่องเที่ยว นั้น มีประชากรรวมตัวกันอยู่มากที่เทศบาลเมืองเพชรบุรี และเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ โดยชุมชนส่วนใหญ่มีการเปลี่ยนแปลงในอัตราที่สูงกว่าระดับจังหวัด ที่เทศบาลตำบลชะอำ เทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ และสุขาภิบาลบางสะพาน คือ เพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ ๒.๖๔, ๒.๐๗ และ ๒.๘๘ ต่อปี ตามลำดับ ส่วนพื้นที่ที่มีอัตราเพิ่มต่ำกว่าคือ เทศบาลเมืองเพชรบุรี และเทศบาลตำบลหัวหิน การเปลี่ยนแปลงประชากรนี้ในเทศบาลเมืองเพชรบุรี มีผลมาจากอัตราเพิ่มตามธรรมชาติร้อยละ ๒.๖๒ และการย้ายถิ่นร้อยละ ๑.๗๕ เช่นเดียวกับเทศบาลตำบลหัวหิน เทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ และสุขาภิบาลกำเนิดนพคุณ ซึ่งมีอัตราเพิ่มโดยธรรมชาติมากกว่าการย้ายถิ่น อย่างไรก็ตาม จากการสำรวจพบว่า การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เหล่านี้ โดยเฉพาะที่ หัวหิน-ชะอำ นั้น ไม่ได้มีผลมาจากการเป็นแหล่งท่องเที่ยวแต่เป็นไปเพื่อการทำงานหาลูก และการมีครอบครัวมากกว่า

ตารางที่ ๓.๖ จำนวนประชากรและอัตราการเปลี่ยนแปลงประชากร ระหว่าง ปี ๒๕๒๐-๒๕๒๔

ปี	ประชากรรวม				ประชากรในชุมชนหลัก			
	พื้นที่วางแผนที่	จ.เพชรบุรี	จ.ประจวบฯ	ทม. เพชรบุรี	เขต.ชะอำ	เขต.หัวหิน	ทม.ประจวบฯ	ส.กําเนิดชุม
๒๕๒๐	๗๐๔,๕๖๔	๓๕๑,๔๑๒	๓๕๓,๕๕๒	๓๔,๐๗๔	๑๕,๘๐๕	๒๘,๕๖๖	๑๒,๐๓๔	๒,๕๖๒
๒๕๒๑	๗๑๔,๘๗๗	๓๕๖,๕๑๕	๓๖๒,๕๖๒	๓๕,๓๐๔	๑๖,๒๕๐	๒๙,๒๕๕	๑๒,๕๑๑	๒,๖๕๘
๒๕๒๒	๗๓๑,๖๒๕	๓๖๒,๑๐๑	๓๖๕,๕๒๔	๓๕,๕๗๘	๑๖,๘๔๔	๒๙,๕๖๖	๑๒,๙๕๐	๓,๕๗๖
๒๕๒๓	๗๔๓,๘๒๔	๓๖๖,๖๑๒	๓๗๗,๒๑๒	๓๕,๕๕๗	๑๗,๓๘๔	๓๐,๕๑๕	๑๓,๖๑๒	๔,๕๘๘
๒๕๒๔	๗๕๓,๕๘๘	๓๗๒,๒๐๗	๓๘๑,๒๕๑	๓๕,๘๑๒	๑๗,๗๗๔	๓๐,๙๒๐	๑๓,๘๕๗	๔,๗๕๔
๒๕๒๕	๗๖๗,๘๘๔	๓๗๙,๓๘๓	๓๘๘,๕๐๑	๓๕,๗๕๘	๑๘,๒๐๔	๓๑,๓๕๒	๑๔,๓๑๕	๔,๙๖๒
๒๕๒๖	๗๘๔,๘๒๒	๓๘๖,๕๗๑	๓๙๑,๘๖๑	๓๕,๓๒๗	๑๘,๕๒๒	๓๒,๐๑๗	๑๔,๕๖๕	๕,๕๕๔
๒๕๒๗	๘๐๑,๑๒๗	๔๐๔,๙๘๐	๓๙๖,๑๓๗	๓๕,๑๑๓	๑๙,๐๕๙	๓๓,๐๖๘	๑๔,๒๐๔	๕,๙๕๒
๒๕๒๘	๘๑๑,๒๕๖	๔๑๐,๕๗๘	๔๐๐,๖๖๘	๓๓,๙๘๘	๑๙,๖๖๐	๓๓,๙๕๒	๑๔,๕๐๗	๕,๙๖๗
๒๕๒๙	๘๑๗,๙๕๘	๔๑๒,๓๓๗	๔๐๕,๖๒๑	๓๕,๒๖๘	๑๙,๙๘๗	๓๓,๘๕๔	๑๕,๕๓๑	-
อัตราเพิ่มเฉลี่ย/ปี	๑.๖๐	๑.๗๓	๑.๕๗	๐.๐๕	๒.๖๕	๑.๒๐	๒.๐๗	๑๕.๗๗

ที่มา : กองรายงานสถิติ สำนักงานสถิติแห่งชาติ

(๒) จำนวนประชากรในอนาคต จากสถิติประชากรในพื้นที่วางแผนและพื้นที่ย่อย บางแห่ง พบว่า การเพิ่มประชากรในอดีต มีแนวโน้มค่อนข้างเป็นเส้นตรง ดังนั้น ประมาณการ จำนวนประชากรในอนาคตจึงได้ใช้การคำนวณโดยวิธีการพหุสมการเชิงเส้นตรง (linear regression) ดังตารางที่ ๓.๗ และรูปที่ ๓.๖

จากการประมาณการจะเห็นได้ว่า ถ้าไม่มีปัจจัยใด ๆ มามีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงประชากรแล้ว อัตราเพิ่มของประชากรในเขตพื้นที่วางแผนจะเฉลี่ยประมาณ ๑.๕ ต่อปี ซึ่งพื้นที่วางแผนจะมีประชากรถึงหลักล้านคนในช่วงแผนพัฒนาฉบับที่ ๔ และชุมชนหลักที่จะมีจำนวนประชากรมากที่สุดคือ เทศบาลตำบลหัวหิน ในขณะที่ชุมชนย่อย เช่น สุขาภิบาลกำเนิดคนพคุณ จะมีอัตราการเติบโตที่รวดเร็วถึงร้อยละ ๖.๒๒

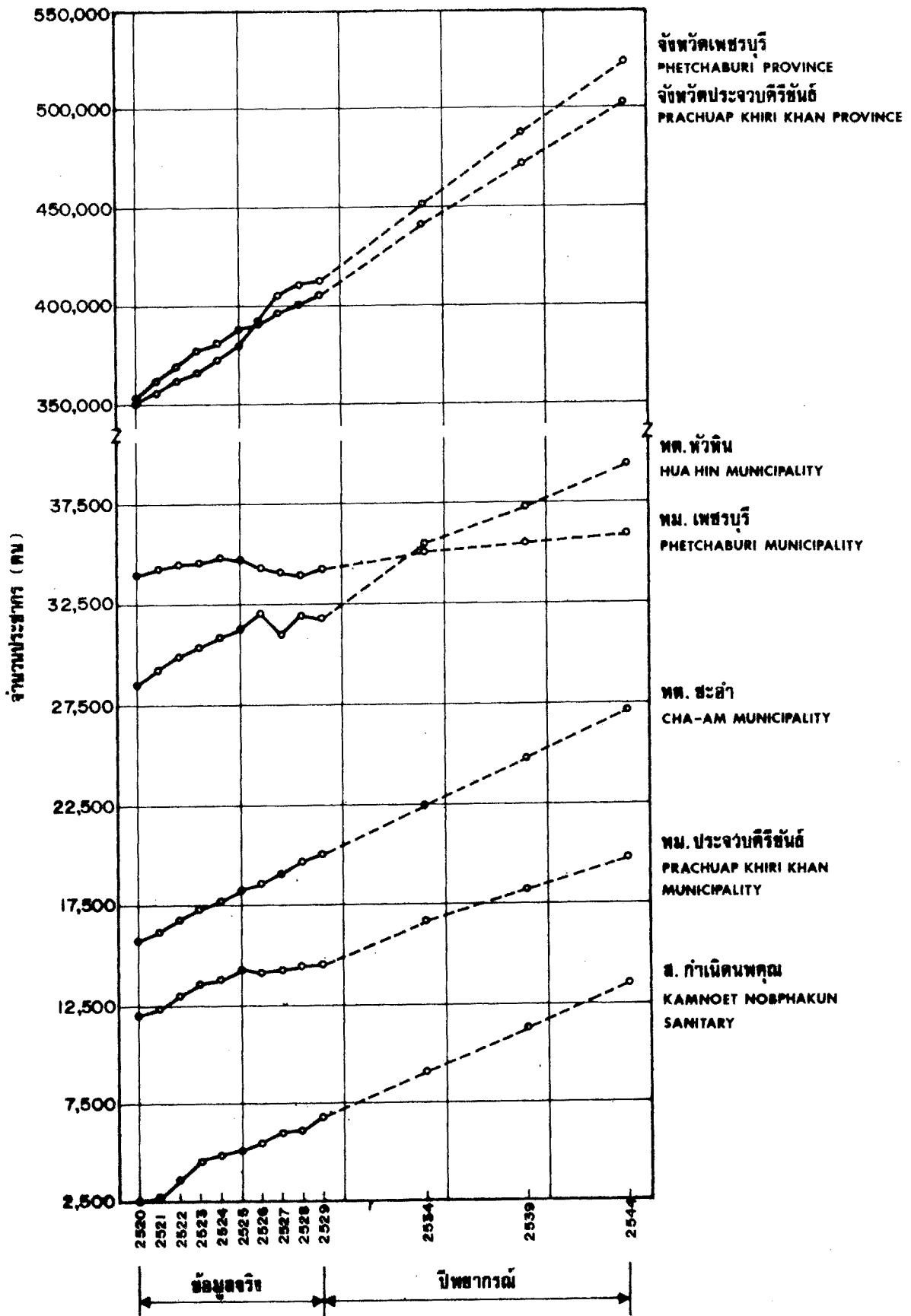
(๓) ลักษณะของประชากร โครงสร้างประชากรในพื้นที่วางแผนเมื่อแบ่งกลุ่ม ประชากรออกเป็น ประชากรวัยเด็ก (๐-๑๔ ปี) และประชากรวัยสูงอายุ (สูงกว่า ๖๐ ปี) พบว่า ทั้งสองจังหวัดมีโครงสร้างคล้ายคลึงกันในสัดส่วน ๓.๗ : ๔.๖ : ๐.๗ ตามลำดับ ในขณะที่พื้นที่หัวหิน-ชะอำนั้น มีสัดส่วน ๒.๔ : ๖.๗ : ๐.๔ ดังนั้น ในระดับจังหวัดนั้น มีอัตราการพึ่งพา (dependency ratio) สูงกว่าในเขตหัวหิน-ชะอำ

จากการลุ่มตัวอย่างพบว่า ประชากรส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ และมีผู้ประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ร้อยละ ๖๐ ของประชากรวัยแรงงาน โดยในเขตหัวหิน-ชะอำนั้น ประชากรที่มิงานทำ จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ร้อยละ ๓๔.๓ จบการศึกษามากกว่าประถม ๔ ร้อยละ ๒๔.๔ ไม่รู้หนังสือร้อยละ ๓.๔ และกำลังเล่าเรียน ๑๓.๖ โดยมีอาชีพค้าขายมากที่สุด รองลงมาคือ รับจ้าง ทำไร่ ทำนา ทำการประมง และรับราชการ ตามลำดับ แต่มีผู้ว่างงานสูงถึงร้อยละ ๗.๔ โดยมีรายได้สูงสุด ๒๐,๐๐๐ บาทต่อเดือน ร้อยละ ๗.๑๒ ต่ำสุด ๒,๐๐๐ บาทต่อเดือน ถึงร้อยละ ๓๔.๓๒

จากลักษณะประชากร พื้นที่ไม่มีส่วนสัมพันธ์กับการท่องเที่ยวมากนัก และการพัฒนา การท่องเที่ยวที่จะให้เกิดผลกระทบต่อประชากรจะมีผลในทางอ้อมมากกว่า อย่างไรก็ตาม อัตราการว่างงานที่สูง เช่นนี้ควรให้การท่องเที่ยวมีส่วนช่วยในการแก้ไขปัญหาได้บ้าง ด้วยการสร้างงานในพื้นที่

ตารางที่ ๓.๗ การประมาณการจำนวนประชากรในอนาคตระหว่างปี ๒๕๓๙ - ๒๕๔๔

ปี	ประชากรรวม					ประชากรในชุมชนหลัก				
	พื้นที่วางแผน	เพชรบุรี	จ. ประจวบฯ	ทม. เพชรบุรี	ทศ. ชะอำ	ทศ. หัวหิน	ทม. ประจวบฯ	ส. กำเนิดหินปูน		
๒๕๓๙	๘๓๖,๒๕๗	๕๒๑,๕๒๖	๔๑๐,๓๓๑	๒๘,๖๖๑	๒๐,๐๕๔.๗	๓๒,๗๘๘.๔	๑๕,๐๘๐.๙	๖,๗๕๓		
๒๕๔๐	๘๕๕,๗๑๖	๕๒๙,๒๕๘	๔๑๖,๕๖๘	๒๘,๗๕๑.๕	๒๐,๕๒๐.๘	๓๓,๒๕๙.๔	๑๕,๔๐๑.๒	๗,๑๙๐		
๒๕๔๑	๘๕๙,๑๗๓	๕๓๖,๕๖๙	๔๒๒,๖๐๔	๒๘,๘๒๒	๒๐,๙๘๖.๘	๓๓,๗๕๑.๕	๑๕,๗๑๑.๖	๗,๖๓๘		
๒๕๔๒	๘๖๒,๖๓๐	๕๔๓,๘๘๐	๔๒๘,๗๕๐	๒๘,๙๐๒.๕	๒๑,๔๕๒.๘	๓๔,๒๕๒.๖	๑๖,๐๒๒	๘,๐๘๕		
๒๕๔๓	๘๖๖,๐๘๗	๕๕๑,๒๑๑	๔๓๔,๘๗๖	๒๘,๙๘๓	๒๑,๙๓๘.๘	๓๔,๗๕๓.๗	๑๖,๓๑๓.๗	๘,๕๓๗		
๒๕๔๔	๘๖๙,๕๔๕	๕๕๘,๕๔๕	๔๔๑,๐๑๒	๒๙,๐๖๓.๕	๒๒,๔๒๓.๘	๓๕,๒๕๔.๘	๑๖,๖๐๔.๘	๘,๙๙๑		
๒๕๔๕	๘๗๖,๐๐๒	๕๖๕,๘๗๕	๔๔๗,๑๕๘	๒๙,๑๔๔.๑	๒๒,๙๐๘.๑	๓๕,๗๕๕.๑	๑๖,๘๙๕.๑	๙,๔๔๕		
๒๕๔๖	๘๘๓,๕๒๖	๕๗๓,๓๑๓	๔๕๓,๒๘๘	๒๙,๒๒๕.๖	๒๓,๓๙๖.๖	๓๖,๒๕๖.๖	๑๗,๑๘๖.๖	๙,๘๙๖		
๒๕๔๗	๘๙๑,๐๐๐	๕๘๐,๘๖๖	๔๕๙,๔๒๐	๒๙,๓๔๓.๑	๒๓,๘๘๘.๑	๓๖,๗๕๗.๑	๑๗,๔๘๗.๑	๑๐,๓๔๗		
๒๕๔๘	๘๙๘,๕๒๖	๕๘๘,๓๑๓	๔๖๕,๕๕๖	๒๙,๔๖๖.๖	๒๔,๓๘๐.๖	๓๗,๒๕๘.๖	๑๗,๗๘๘.๖	๑๐,๘๔๘		
๒๕๔๙	๙๐๖,๐๐๐	๕๙๖,๗๖๖	๔๗๑,๖๘๗	๒๙,๕๙๑.๑	๒๔,๘๗๑.๑	๓๗,๗๕๙.๑	๑๘,๐๘๙.๑	๑๑,๓๔๑		
๒๕๕๐	๙๑๓,๕๒๖	๖๐๔,๒๕๖	๔๗๗,๘๒๘	๒๙,๗๑๔.๖	๒๕,๓๖๔.๖	๓๘,๒๕๙.๖	๑๘,๕๙๐.๖	๑๑,๘๔๐		
๒๕๕๑	๙๒๑,๐๐๐	๖๑๒,๗๑๑	๔๘๓,๙๖๙	๒๙,๘๓๗.๑	๒๕,๘๕๗.๑	๓๘,๗๖๑.๑	๑๘,๙๙๑.๑	๑๒,๓๔๑		
๒๕๕๒	๙๒๙,๕๒๖	๖๒๑,๒๑๑	๔๙๐,๑๑๑	๒๙,๙๖๐.๖	๒๖,๓๕๐.๖	๓๙,๒๖๒.๖	๑๙,๔๙๒.๖	๑๒,๘๔๒		
๒๕๕๓	๙๓๘,๐๐๐	๖๒๙,๗๖๖	๔๙๖,๒๖๑	๓๐,๐๘๓.๑	๒๖,๘๔๓.๑	๓๙,๗๖๓.๑	๑๙,๙๙๓.๑	๑๓,๓๔๓		
๒๕๕๔	๙๔๖,๕๒๖	๖๓๘,๓๑๓	๕๐๒,๔๑๒	๓๐,๒๐๖.๖	๒๗,๓๓๖.๖	๔๐,๒๖๖.๖	๒๐,๔๙๖.๖	๑๓,๘๔๖		
อัตราเพิ่ม เฉลี่ย/ปี	๑.๕๑	๑.๖๓	๑.๕๐	๐.๒๒๒	๒.๑๘	๑.๒๕	๑.๕๓	๖.๒๒๒		

รูปที่ ๓.๖ จำนวนประชากรและการคาดประมาณประชากร
 ในอนาคต ปี ๒๕๒๐ - ๒๕๔๔

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
 จังหวัดเพชรบุรี และ
 จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

๓.๒.๒ ประเพณีและวัฒนธรรม

พื้นที่วางแผนเป็นชุมชนที่ตั้งมานานตั้งแต่อดีตกาล และเคยรุ่งเรืองมาก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงกลางสมัยรัตนโกสินทร์ ทำให้มีศิลปวัฒนธรรม ตลอดจนประเพณีมากมาย สภาพทางสังคมวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ยังปรากฏอยู่ในปัจจุบัน แต่ได้รับความสนใจน้อยลงมาก ทั้งนี้เนื่องมาจากการขยายตัวของระบบเศรษฐกิจสมัยใหม่ และความเจริญแบบใหม่ได้เข้าแทนที่อย่างไรก็ตาม ประเพณีและวัฒนธรรมเหล่านี้สามารถที่จะอนุรักษ์และฟื้นฟูได้ภายใต้การขยายตัวทางการท่องเที่ยวในปัจจุบัน แต่จะต้องควบคุมไม่ให้เกิดการฟื้นฟูนั้นเป็นการทำลายในทางอ้อมหรือโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ด้วย

ประเพณีและวัฒนธรรมเหล่านี้ จากการศึกษาอาจแบ่งได้เป็น ๕ ประเภท คือ

- (๑) งานเทศกาลและประเพณี มีทั้งที่เป็นงานเฉพาะพื้นที่ และงานประเพณีทั่วไปที่จัดพิเศษในบางพื้นที่ เช่น งานพระนครคีรี งานมณีสการหลวงพ่อดุสิตเขาตะเครา งานมณีสการหลวงพ่อดุสิตในภูมิ อำเภอกุยบุรี งานเทศกาลสงกรานต์หัวหิน และการแข่งเรือยาวเพชรบุรี เป็นต้น
- (๒) ประเพณีและการละเล่นพื้นบ้าน เช่น งานบวช (มีการยกฉัตรเก้าชั้น และการปิดโบสถ์) งานศพ การเล่นเชยผี งานปีผีเสื้อ วัลลาน หนังตลุง และการเห่เรือบก เป็นต้น
- (๓) การประดิษฐ์ของฝากของที่ระลึก เป็นงานหัตถกรรมและแสดงถึงสินค้าพื้นเมืองเฉพาะของท้องถิ่น ซึ่งทำรายได้และสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้ในปัจจุบัน เช่น ผ้าไหมผลิตภัณฑ์จากป่านศรนารายณ์ ผลิตภัณฑ์จากเปลือกหอย ผ้าไหมพัลลภร์ ขนมหวานเมืองเพชร ชมพู่เมืองเพชร ลูกตาล น้ำตาลสด มะนาว หน่อไม้ฝรั่ง สับปะรด มะพร้าว น้ำหอม และน้ำผึ้ง เป็นต้น
- (๔) วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพและความเป็นอยู่ ได้แก่ การทำน้ำตาลโตนด การเลี้ยงผึ้ง เป็นต้น
- (๕) วัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อย ซึ่งมีอยู่ประปรายในพื้นที่ ได้แก่ ไช่ หรือไทยทรงดำ กระเหรี่ยง มอญ ลาวเวียง ลาวพวน วัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยได้แสดงความเป็นอยู่ การแต่งกาย ประเพณี และการละเล่นต่าง ๆ เป็นต้น

๓.๒.๓ สภาพทางเศรษฐกิจ

เศรษฐกิจของพื้นที่วางแผนอยู่ภายในระบบ เศรษฐกิจของจังหวัด ซึ่งมีลักษณะ เป็นระบบ เศรษฐกิจแบบเปิด มีการค้าและการโยกย้ายทรัพยากรทำการผลิตระหว่างจังหวัด การลงทุนมาจาก ทั้งภาค เอกชนและภาครัฐบาล นอกจากนี้ระบบเศรษฐกิจของพื้นที่ยังอยู่ภายใต้แผนพัฒนา เศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ และนโยบายทางด้านการเงิน การคลัง ที่กำหนดมาจากรัฐบาลกลาง พื้นฐาน การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของจังหวัดมีรากฐานมาจากทรัพยากรการ เกษตร เป็นสำคัญ ซึ่งส่งผล ให้การพัฒนา เศรษฐกิจของจังหวัดในสาขาต่าง ๆ ต่างพึ่งพาอยู่กับการ เกษตร แม้แต่ในสาขา อุตสาหกรรมในปัจจุบัน ส่วนใหญ่ยังเป็นอุตสาหกรรมแปรรูปผลิตผลการ เกษตร เกือบทั้งสิ้น สำหรับ ในส่วนของการท่องเที่ยว จังหวัดเป็นเพียงแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยว ส่วนอุปสงค์การท่องเที่ยว เกิดจากภายนอกพื้นที่ทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ ซึ่งถ้าหากได้มีการพัฒนา เศรษฐกิจ ในสาขาอื่นให้เติบโตขึ้นแล้ว จะทำให้เกิดความต้องการสินค้าและบริการ จะทำให้เศรษฐกิจของจังหวัด มีการขยายตัวขึ้น เนื่องจากการท่องเที่ยวทำให้มีการไหลเข้าของปริมาณเงินสู่ระบบ เศรษฐกิจ

(๑) สภาพเศรษฐกิจโดยรวม เศรษฐกิจโดยส่วนรวมของพื้นที่ศึกษาทั้ง ๒ จังหวัด มีมูลค่าผลิตภัณฑ์รวมกันในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ประมาณ ๖,๖๒๔.๑ ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๓๐ ของ ภาค และร้อยละ ๑.๘๒ ของประเทศ รายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรของจังหวัดเพชรบุรีเท่ากับ ๗,๖๗๖ บาท ต่ำกว่าของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งเท่ากับ ๘,๒๔๖ บาท เปรียบเทียบกับของภาค และประเทศ ซึ่งเท่ากับ ๗,๘๗๔ บาท และ ๗,๑๘๑ บาท นอกจากนี้รายได้เฉลี่ยต่อปีของประชากร ๒ จังหวัด ยังมีความแตกต่างค่อนข้างสูง ระหว่างประชากรที่อยู่ภาคเกษตรกรรมกับนอกภาค เกษตรกรรม สำหรับอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจของจังหวัด จังหวัดเพชรบุรีอยู่ในอัตราเฉลี่ย ร้อยละ ๔.๔๔ ต่อปี สูงกว่าของจังหวัดประจวบฯ ซึ่งเท่ากับ ๓.๑๑ ต่อปี และมีขนาดใกล้เคียงกับ ของภาคและประเทศ ซึ่งเท่ากับร้อยละ ๓.๒๕ และ ๔.๓๑ ต่อปี ดังแสดงในตารางที่ ๓.๘

ด้านโครงสร้างการผลิตใน ๒ จังหวัด ยังพึ่งพาการ เกษตรกรรมในอัตราที่สูง โดยมีมูลค่าภาค เกษตรประมาณร้อยละ ๕๐ ในขณะที่อุตสาหกรรมมีร้อยละ ๖.๑๕ การค้าปลีกและ คำส่งร้อยละ ๑๖.๔๔ และสาขาการบริการมีเพียงร้อยละ ๔.๗๕ ซึ่งแตกต่างจากระดับภาคและ ประเทศที่มีอัตรามูลค่าภาคอุตสาหกรรมและบริการสูงกว่า

(๒) การจ้างงาน แรงงานในพื้นที่ส่วนใหญ่ยังคงทำกิจการของตัวเองในภาค เกษตรกรรม ส่วนการจ้างงานส่วนใหญ่อยู่ในภาคอุตสาหกรรมการผลิต โดยเฉพาะการแปรรูปผลิตผล

ตารางที่ ๓.๘ สภาพทางเศรษฐกิจโดยรวมในพื้นที่วางแผน เปรียบเทียบภาคตะวันตกกับประเทศไทย ปี ๒๕๒๗ (ราคาคงที่ ปี ๒๕๑๕)

สภาพทางเศรษฐกิจ	พื้นที่วางแผน	จังหวัด เพชรบุรี	จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์	ภาคตะวันตก	ประเทศไทย
มูลค่าผลิตภัณฑ์ (ล้านบาท, %) ปี ๒๕๒๗ ราคาคงที่ ปี ๒๕๑๕	๖,๖๒๙.๕ (๑๐๐.๐๐)	๓,๐๓๒.๑	๓,๕๙๗.๐	๒๓,๕๒๕.๕	๓๖๔,๒๐๖.๗
เกษตรกรรม	๓,๓๖๕.๘ (๕๐.๗๖)	๑,๒๐๗.๗ (๓๙.๘๓)	๒,๑๕๗.๑ (๕๙.๙๗)	๙,๕๘๓.๖ (๔๐.๙๑)	๘๕,๙๐๑.๕ (๒๓.๕๙)
อุตสาหกรรม	๔๐๗.๙ (๖.๑๕)	๒๒๕.๖ (๗.๕๑)	๑๘๓.๓ (๕.๑๐)	๓,๐๑๙.๙ (๑๒.๘๙)	๓๗,๐๘๒.๗ (๑๐.๑๖)
การค้าปลีก/ค้าส่ง	๑,๑๒๒.๗ (๑๖.๙๕)	๕๕๕.๖ (๑๗.๙๙)	๕๗๗.๑ (๑๖.๐๕)	๓,๘๕๒.๕ (๑๖.๕๕)	๕๗,๕๓๐.๐ (๑๕.๗๗)
บริการ	๓๑๕.๘ (๔.๗๕)	๑๗๒.๐ (๕.๖๗)	๑๕๒.๘ (๔.๒๖)	๑,๒๒๓.๘ (๕.๒๒)	๕๑,๕๓๕.๗ (๑๑.๕)
อื่น ๆ	๑,๕๑๘.๕ (๒๑.๕๐)	๕๕๒.๒ (๑๘.๒๑)	๕๓๖.๗ (๑๕.๙๒)	๕,๗๕๕.๘ (๒๔.๕๓)	๑๐๓,๒๕๖.๘ (๒๘.๓๕)
รายได้เฉลี่ยต่อหัว (บาท/ปี)	๘,๒๖๕.๕	๗,๖๗๖.๐	๙,๒๕๖.๐	๗,๘๗๙.๐	๗,๑๘๑.๐
* ภาคเกษตรกรรม	๕,๒๕๖.๗	๓,๗๒๗.๗	๖,๘๒๓.๗	๓,๕๕๗.๕	๒,๕๗๙.๒
นอกภาคเกษตรกรรม	๒๐,๑๕๖.๓	๒๒,๒๕๖.๑	๑๗,๔๓๒.๓	๑๑,๑๒๓.๕	๑๗,๕๖๖.๕
อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ (เฉลี่ยร้อยละต่อปี ๒๕๑๘-๒๕๒๗)	๖.๐๑	๖.๖๖	๕.๗๕	๕.๕๐	๖.๖๙

ที่มา : กองบัญชีประชาชาติ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

* รายได้เฉลี่ยต่อหัวภาคการผลิต = $\frac{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์ในภาคการผลิต}}{\text{จำนวนประชากรในภาคการผลิต}}$

การเกษตร รองลงมาได้แก่ กิจการขนส่ง การขายปลีก ภัตตาคาร โรงแรม และบริการ ผู้จ้างงาน ร้อยละ ๔๔ เป็นประเภทผู้มีการศึกษา โดยมีปัญหาการว่างงานอยู่ประมาณร้อยละ ๗ ของผู้จ้างงานทำ

สภาพการจ้างงานเช่นนี้หากไม่ได้มีการพัฒนาขยายการจ้างงานแล้ว เชื่อว่าในอนาคตจะมีประชากรว่างงานสูงขึ้นอีกมาก ทั้งนี้เพราะในภาคการเกษตรนั้นไม่สามารถขยายพื้นที่ หรือเพิ่มแรงงานได้อีกแล้ว การท่องเที่ยวจึงน่าจะเป็นสาขาที่สำคัญในการเพิ่มการจ้างงานในพื้นที่ ได้ทางหนึ่ง

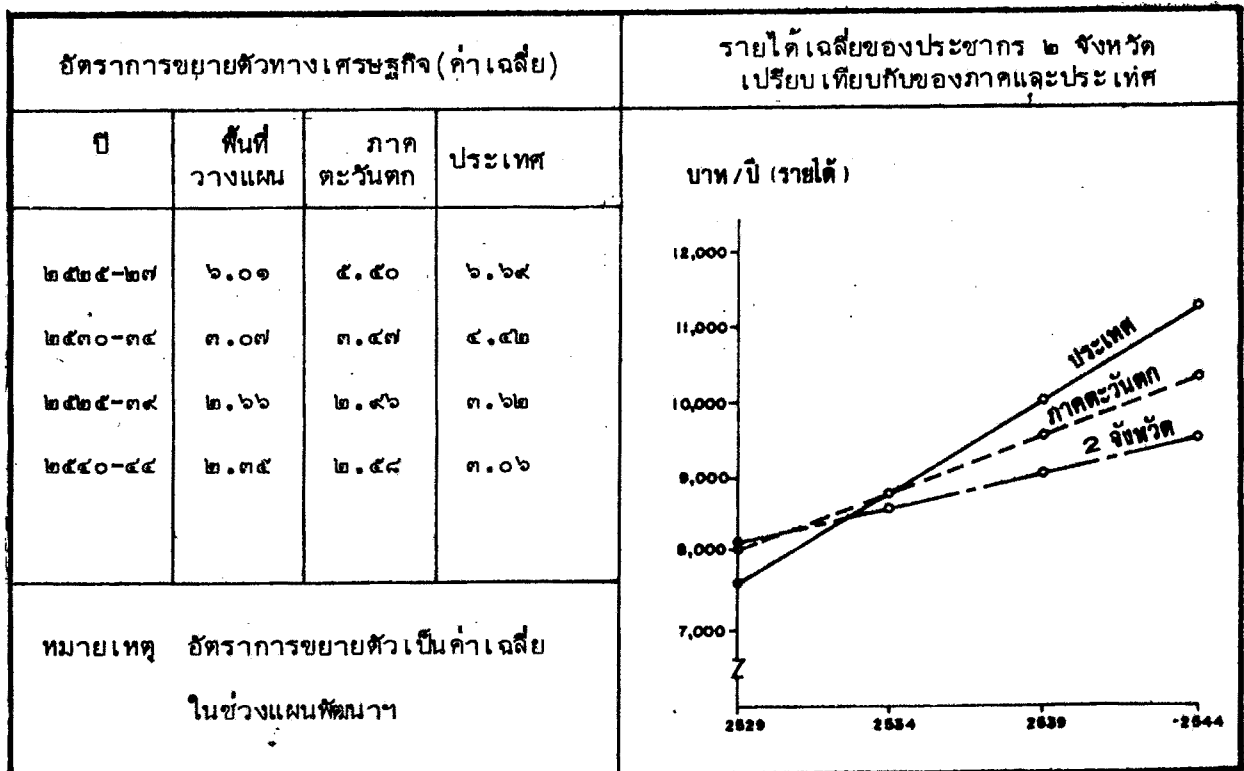
(๓) แนวโน้มในอนาคตของสภาพทางเศรษฐกิจ การขยายตัวทางเศรษฐกิจของ จังหวัดในอนาคต จะยังคงได้รับอิทธิพลมาจากสาขาเกษตรกรรมเป็นสำคัญ โดยเศรษฐกิจจะมี แนวโน้มขยายตัวเพิ่มขึ้นในอัตราที่ช้าลง สำหรับสาขาเกษตรกรรมจะขยายตัวช้ากว่าสาขาอื่น ๆ ที่อยู่นอกสาขาเกษตรกรรม เมื่อสิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๖ จึงคาดว่าสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์สาขาเกษตรกรรม จะเหลือเพียงร้อยละ ๔๖ ของมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด เมื่อพิจารณาแต่ละจังหวัดปรากฏว่า เศรษฐกิจของจังหวัดเพชรบุรีจะมีปัญหาการขยายตัวมากกว่าของจังหวัดประจวบฯ เนื่องจากจังหวัดเพชรบุรี จะมีปัญหาการขยายตัวในสาขาเกษตรกรรม อันเนื่องมาจากความจำกัดด้านที่ดิน เพราะการขยายตัวในสาขานี้ที่ผ่านมาเป็นการเพิ่มผลผลิตจากการขยายพื้นที่มากกว่าการเพิ่มผลผลิตต่อพื้นที่ (ตารางที่ ๓.๔) สำหรับจังหวัดประจวบฯ การขยายตัวในสาขาเกษตรกรรมจะยังคงอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกับนอกสาขาเกษตรกรรม ซึ่งจะยังคงทำให้สาขาเกษตรกรรมยังคงความสำคัญอยู่ในสัดส่วนที่สูงต่อระบบเศรษฐกิจของจังหวัด

สรุปเศรษฐกิจส่วนรวมของพื้นที่ ๒ จังหวัดในอนาคต จะมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นช้ากว่าของภาคและประเทศ ดังตารางที่ ๓.๑๐ ซึ่งจะมีผลทำให้รายได้ต่อหัวของประชากร ๒ จังหวัดเพิ่มขึ้นได้ช้ากว่าของภาคและประเทศ กล่าวคือ คาดว่าเมื่อถึงระยะช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๖ รายได้ต่อหัวของประชากร ๒ จังหวัด จะเริ่มต่ำกว่าระดับเฉลี่ยของภาคและประเทศ และจะแตกต่างกันมากขึ้นเรื่อย ๆ

ตารางที่ ๓.๙ เปรียบเทียบการขยายตัวทางเศรษฐกิจสาขาเกษตรกรรม
ในพื้นที่วางแผน

จังหวัด/ปี	การขยายตัวทางเศรษฐกิจ			
	ในภาคเกษตรกรรม	อัตราเพิ่ม	นอกภาคเกษตรกรรม	อัตราเพิ่ม
จังหวัดเพชรบุรี				
ปี ๒๕๒๕	๑,๑๒๒.๓๕	-	๑,๕๒๐.๙๖	-
ปี ๒๕๓๕	๑,๑๒๕.๔๘	๐.๐๖	๒,๓๒๗.๙๑	๕.๒๕
ปี ๒๕๓๕	๑,๑๒๘.๖๐	๐.๐๕	๒,๗๓๕.๘๖	๓.๕๐
ปี ๒๕๔๔	๑,๑๓๑.๗๒	๐.๐๕	๓,๑๔๑.๘๑	๓.๐๐
จังหวัดประจวบฯ				
ปี ๒๕๒๕	๒,๑๘๓.๒๑	-	๑,๕๖๒.๗๕	-
ปี ๒๕๓๕	๒,๔๘๐.๗๒	๒.๗๒	๑,๘๙๖.๒๐	๕.๒๗
ปี ๒๕๓๕	๒,๗๗๘.๒๕	๒.๔๐	๒,๒๒๙.๖๒	๓.๕๒
ปี ๒๕๔๔	๓,๐๗๕.๗๖	๒.๑๕	๒,๕๖๓.๐๕	๒.๙๕
รวมพื้นที่วางแผน				
ปี ๒๕๒๕	๓,๓๐๕.๕๖	-	๓,๔๘๓.๗๕	-
ปี ๒๕๓๕	๓,๖๐๖.๒๐	๑.๘๒	๕,๒๒๕.๑๑	๕.๒๕
ปี ๒๕๓๕	๓,๙๐๖.๘๕	๑.๖๗	๕,๙๖๕.๕๘	๓.๕๐
ปี ๒๕๔๔	๔,๒๐๗.๔๘	๑.๕๕	๕,๗๐๕.๘๕	๒.๙๘

ตารางที่ ๓.๑๐ อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ

การที่เศรษฐกิจของจังหวัดยังคงพึ่งพาการผลิตจากสาขา เกษตรกรรม เป็นหลัก ทำให้จังหวัดยังคงมีฐานการผลิตแคบ ซึ่งจะมีปัญหาการขยายตัวทางเศรษฐกิจในอนาคต อาจจะทำให้รายได้ของประชากรเพิ่มขึ้นได้ช้าลง ประกอบกับในปัจจุบันปัญหาการว่างงาน ซึ่งมีอยู่ประมาณร้อยละ ๗ และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในอนาคต ดังนั้น การพัฒนาเศรษฐกิจของจังหวัดจึงต้อง เน้นการขยายฐานการผลิต ในการพัฒนาการท่องเที่ยวจึงต้อง ให้มีส่วนช่วยขยายฐานการผลิตและแก้ปัญหการว่างงาน สำหรับบทบาทของการท่องเที่ยวต่อ เศรษฐกิจของจังหวัดในปัจจุบันยังมีความสำคัญค่อนข้างน้อย ดังจะเห็นว่ามูลค่าผลิตภัณฑ์สาขาบริการซึ่งได้รับผลจากการใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวโดยตรง มูลค่าผลิตภัณฑ์คิด เป็นเพียงร้อยละ ๔.๗๕ ของมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัดเท่านั้น

๓.๒.๔ ความสัมพันธ์และผลกระทบระหว่างการท่องเที่ยวกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม

จากการวิเคราะห์การขยายตัวทางเศรษฐกิจ ประกอบการพัฒนาโครงการพัฒนาต่าง ๆ ของจังหวัด และการสำรวจด้วยแบบสอบถามประชาชนในพื้นที่ที่มีการขยายตัวทางการท่องเที่ยว สามารถวิเคราะห์ถึงผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อพื้นที่ได้ดังนี้

(๑) ในพื้นที่วางแผนมีการขยายตัวทาง เศรษฐกิจอยู่ในระดับปานกลาง ด้านเกษตรกรรม มีการขยายตัวของพืชอุตสาหกรรมและการส่งออก ได้แก่ หน่อไม้ น้ำ อ้อย และสับปะรด เป็นต้น ด้านการประมง มีการขยายตัวมากในพื้นที่อำเภอปราณบุรี และกุยบุรี ในการเพาะเลี้ยงกุ้งและปลา ทั้งน้ำกร่อยและน้ำจืด นอกจากนั้นยังมีแนวโน้มการขยายตัวของโคนม มีอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้า เกษตรอุตสาหกรรมเครื่องจักรเครื่องยนต์ และอุตสาหกรรมเหมืองแร่ อันอาจมีผลต่อสภาพสิ่งแวดล้อมของพื้นที่ได้ ด้านการค้าและบริการนั้น การขยายตัวของสถานที่พัก, โรงแรม, บังกาโลว์, ร้านอาหาร เป็นไปอย่างรวดเร็ว ประกอบกับรัฐบาล (ส่วนกลางและท้องถิ่น) มีโครงการพัฒนาจำนวนมาก ซึ่งเน้นในด้านการพัฒนาชนบท เพื่อความมั่นคง การสร้างงาน การป้องกันตนเอง เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าการพัฒนาเศรษฐกิจ อันเป็นการพัฒนาหลักของพื้นที่นั้นยังไม่มีความสัมพันธ์หรือเกี่ยวเนื่องกับการท่องเที่ยวมากนัก ส่วนใหญ่ได้เน้นไปในการพัฒนาชนบท และอุตสาหกรรมเฉพาะด้าน อย่างไรก็ตาม จากการศึกษา พบผลกระทบที่มีต่อการท่องเที่ยวในทางลบอยู่มาก คือ ปัญหามลภาวะที่ก่อให้เกิดการเสื่อมโทรมของทรัพยากรท่องเที่ยว เช่น ปัญหาน้ำเสียจากโรงงาน, ขุมชนการใช้ที่ดินในแหล่งที่มีศักยภาพเพื่อการท่องเที่ยวไปในกิจกรรมอื่น ๆ เป็นต้น

(๒) การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่มีความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวก อันเป็นสินค้าและบริการขั้นสุดท้าย เช่น ที่พัก พาหนะ อาคาร เครื่องดื่ม การบันเทิง และการซื้อของที่ระลึก เป็นต้น สินค้าเหล่านี้เกิดจากสาขาการผลิตต่าง ๆ ในระบบเศรษฐกิจ ดังนั้นการท่องเที่ยวจึงมีผลกระทบต่อการผลิตในระบบเศรษฐกิจ ทั้งทางตรงและทางอ้อม จากการศึกษาได้พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทย ๑ คน เสียค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวเฉลี่ย ๗๔๒.๗๗ บาท ได้ก่อให้เกิดผลด้านการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างน้อยมีมูลค่า ๑,๒๔๑.๘๖ บาท (หรือ ๑.๗๓ เท่า) ในขณะที่ชาวต่างประเทศ เสียค่าใช้จ่ายเฉลี่ย ๔,๔๐๘.๑๔ บาท ได้ก่อให้เกิดผลด้านการขยายตัวทางเศรษฐกิจมีมูลค่า ๘,๒๔๘.๖๘ บาท (หรือ ๑.๗๔ เท่า) ผลการขยายตัวนี้มีผลต่อสาขาการผลิตสาขาขนส่งและคมนาคม มากที่สุด รองลงมาคือ อาหาร เครื่องดื่ม และยาสูบ สาขาบริการและสาขาเกษตรกรรม ดังแสดงในตารางที่ ๓.๑๑

นอกจากนี้จากการศึกษาสรุปได้ว่า การใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวชาวไทยหนึ่งคนจะก่อให้เกิดผลทางด้านการจ้างงานเท่ากับ ๐.๐๒๔ หรือการจ้างงาน ๑ คน จะต้องมีการท่องเที่ยวชาวไทย เดินทางมายังพื้นที่วางแผนประมาณ ๓๕ คน ส่วนกรณีนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ปรากฏว่าจะก่อให้เกิดการจ้างงานเท่ากับ ๐.๒๒ คน หรือนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ๕ คน ก่อให้เกิดการจ้างงาน ๑ คน

สาขาการผลิตที่ได้รับผลกระทบต่อการทำงาน ดังแสดงในตารางที่ ๓.๑๑ ในการใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวชาวไทย การจ้างงานส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ ๗๗.๘๑ จะตกอยู่กับสาขาขนส่งและคมนาคม อาหาร เครื่องดื่มและยาสูบ บริการ และการเกษตร ส่วนการใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ การจ้างงานส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ ๖๔.๐๕ จะตกอยู่กับสาขาขนส่งและคมนาคม อาหาร เครื่องดื่มและยาสูบ และสาขาเกษตรกรรม

(๓) ด้านสังคมของประชากรในพื้นที่วางแผน จากการศึกษาโดยสำรวจภาคสนาม โดยเลือกประชากรตัวอย่างที่อาศัยอยู่ใกล้แหล่งท่องเที่ยวมากที่สุดในเขตหัวหินและชะอำ ตามสัดส่วนอาชีพที่มีอยู่จริง พบว่าประชาชนส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าการพัฒนาการท่องเที่ยว ทำให้มีผู้นิยมเดินทางมาเที่ยวมากขึ้น ทำให้คนท้องถิ่นมีรายได้สูงขึ้น และคนต่างถิ่น เข้าลงทุนมากขึ้น ประชาชนไม่เชื่อว่าการท่องเที่ยวจะทำให้โจรผู้ร้ายลดลง และไม่เชื่อว่าความมั่งคั่งจะลดลงด้วย แต่เห็นว่าการท่องเที่ยวทำให้ชีวิตและความเป็นอยู่เปลี่ยนแปลงไป นอกจากนี้ ประชาชนในพื้นที่ยังเห็นว่าการท่องเที่ยวทำให้สาธารณูปโภคดีขึ้นและความคิดเห็น ที่จะให้มีสถานบริการที่พัก ร้านอาหารมีดนตรี บาร์ ไนต์คลับ ลดลงตามลำดับ แต่ยังคงสูงกว่าครั้งหนึ่งที่เกิดขึ้นด้วย

ตารางที่ ๓.๑๑ ผลกระทบจากการใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวต่อการขยายตัวภาคเศรษฐกิจและการจ้างงาน (ของนักท่องเที่ยว ๑ คน)

สาขาการผลิต	การขยายตัวทางเศรษฐกิจ (๒)		การจ้างงาน (๓)	
	นักท่องเที่ยวชาวไทย	นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ	นักท่องเที่ยวชาวไทย	นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ
เกษตรกรรม	๑๗๔.๒๔	๑,๑๘๖.๔๕	๐.๐๐๓๙๙๐๑	๐.๐๒๗๑๖๙๗
เหมืองแร่และย่อยหิน	๔.๗๔	๓๗.๕๓	๐.๐๐๐๑๐๘๕	๐.๐๐๐๘๕๗๑
อาหาร เครื่องดื่ม และยาสูบ	๓๑๓.๖๙	๒,๑๑๒.๘๘	๐.๐๐๗๑๘๓๕	๐.๐๔๘๓๘๕๐
ผ้าและผลิตภัณฑ์จากผ้า	๑๙.๖๖	๖๐๓.๖๔	๐.๐๐๐๔๕๐๒	๐.๐๑๓๒๓๓๔
หัตถกรรมจากไม้และสินค้าไม้	๕.๑๓	๑๒.๒๗	๐.๐๐๐๑๑๗๕	๐.๐๐๐๒๘๑๐
กระดาษ, สินค้ากระดาษ สิ่งพิมพ์	๑๒.๑๔	๘๒.๒๐	๐.๐๐๐๒๗๘๐	๐.๐๐๑๘๘๒๔
เคมี, ยาง และสินค้าการเกษตร	๙๐.๑๗	๗๓๕.๕๒	๐.๐๐๒๐๖๔๙	๐.๐๑๖๘๔๑๑
สินค้าอโลหะ	๒.๕๑	๑๕.๘๔	๐.๐๐๐๐๐๕๕	๐.๐๐๐๓๖๒๗
โลหะและสินค้าอโลหะเครื่องจักร	๔๒.๗๙	๓๔๔.๑๒	๐.๐๐๐๙๗๙๙	๐.๐๐๗๘๘๐๓
สินค้าอุตสาหกรรม หัตถกรรม	๑๕.๐๘	๗.๗๒	๐.๐๐๐๓๔๕๖	๐.๐๐๐๑๗๖๘
บริการสาธารณะ	๑๐.๖๖	๘๖.๒๗	๐.๐๐๐๒๔๔๑	๐.๐๐๑๙๗๕๖
ก่อสร้าง	๒.๗๓	๑๖.๕๓	๐.๐๐๐๐๐๖๓	๐.๐๐๐๓๗๖๒
การค้า	๑๕.๖๘	๔๙๖.๖๗	๐.๐๐๑๕๐๔๑	๐.๐๑๑๓๓๓๗
บริการ	๑๘๘.๕๒	๘๕๐.๘๔	๐.๐๐๔๓๑๗๑	๐.๐๑๙๒๕๕๒
ขนส่งและการคมนาคม	๓๒๕.๕๙	๒,๗๘๐.๕๔	๐.๐๐๗๔๕๖๐	๐.๐๖๒๗๕๘๔
ไม่จำแนก	๑๔.๗๑	๑๑๑.๐๐	๐.๐๐๐๓๓๖๙	๐.๐๐๒๕๕๑๙
รวม	๑,๒๘๗.๙๖	๙,๕๒๙.๖๙	๐.๐๒๙๔๙๔๑	๐.๒๑๕๙๕๐๖

- หมายเหตุ (๑) นักท่องเที่ยวชาวไทยใช้จ่ายเงินเฉลี่ย ๗๔๒.๗๗ บาท/คน และชาวต่างประเทศใช้จ่าย ๕,๔๐๙.๑๕ บาท/คน (จากการสำรวจของ วท.ปรับเป็นราคา ปี ๒๕๒๓)
- (๒) จำนวนโดย ผลกระทบทางเศรษฐกิจ = $(I-A)^{-1}f$
 เมื่อ $(I-A)^{-1}$ คือ Inverse Matrix
 f คือ Vector ระหว่างนักท่องเที่ยว
- (๓) จำนวนโดย ผลกระทบต่อการจ้างงาน = λf
 ในเมื่อ $\lambda = I_j (I-A)^{-1}$
 $I_j = \frac{L_j}{X_j}$
 λ = Vector จำนวนการจ้างงานทั้งหมด อันเกิดจากการเพิ่มผลผลิตขึ้น ๑ หน่วย ในภาคอุตสาหกรรมต่าง ๆ
 I = Vector ซึ่งแสดงปริมาณการจ้างงานโดยตรงอันเกิดจากการเพิ่มผลผลิตขึ้น ๑ หน่วย ในภาคอุตสาหกรรมต่าง ๆ
 L_j = จำนวนคนงานในภาคอุตสาหกรรม
 X_j = มูลค่าผลผลิตในภาคอุตสาหกรรม
 $(I-A)^{-1}$ = Inverse matrix
 f = Vector รายจ่ายของนักท่องเที่ยว

อย่างไรก็ตาม มีประชาชนเพียงร้อยละ ๖๘ เท่านั้น ที่เห็นผลดีของการ
ท่องเที่ยวว่าทำให้มีงานทำและเพิ่มรายได้ แต่ร้อยละ ๓๒ ตอบว่าไม่ได้รับประโยชน์อะไรเลย
มีเพียงบางส่วนที่เห็นว่า ทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้น และความสงบลดลง โดยประชาชนที่มีทัศนคติ
อย่างชัดเจนต่อผลกระทบจากการท่องเที่ยวนั้น เป็นประชาชนที่มีผลได้และผลเสียทางเศรษฐกิจ
จากการท่องเที่ยวแทบทั้งสิ้น ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า ประชาชนมีทัศนคติต่อการท่องเที่ยว
เนื่องมาจากความคาดหวังทางเศรษฐกิจมากกว่าประเด็นอื่น ๆ

๓.๑ ททรัพยากรการท่องเที่ยว (อุปทานการท่องเที่ยว)

ทรัพยากรการท่องเที่ยว (Tourism Resource) เป็นอุปทานสำหรับการท่องเที่ยว (Supply) ที่พื้นที่มีต่อระบบการท่องเที่ยว ทั้งนี้อาจแบ่งได้เป็น ๒ กลุ่มใหญ่ คือ ทรัพยากรที่เป็นสิ่งดึงดูดใจ (Attract) ในการศึกษาได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ และทรัพยากรที่เป็นสิ่งบริการ (Serve) เพื่อความสะดวกสบายและความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยว ได้แก่ โครงสร้างพื้นฐานและการบริการการท่องเที่ยวต่าง ๆ ในการศึกษาพื้นที่วางแผนพบว่า มีทรัพยากรการท่องเที่ยวค่อนข้างสมบูรณ์ และมีศักยภาพสูงมาก กล่าวคือ

๓.๓.๑ แหล่งท่องเที่ยว

(๑) ลักษณะของแหล่งท่องเที่ยว

พื้นที่วางแผนมีทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวหลากหลายเกือบทุกประเภททั้งที่เป็นธรรมชาติ ป่าเขา ทะเล น้ำตก แหล่งประวัติศาสตร์ สถาปัตยกรรม วัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ทั้งหมด แต่จากการศึกษาได้ทำการสำรวจแหล่งท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ และแหล่งท่องเที่ยวที่มีโอกาสในการพัฒนาจำนวนทั้งหมด ๘๐ แห่ง โดยได้แบ่งออกเป็น ๓ ประเภท คือ แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ๔๔ แห่ง แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ ศาสนสถาน ๒๖ แห่ง และแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและหัตถกรรม ๔ แห่ง แหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้ส่วนใหญ่กระจายตัวอยู่โดยรอบชุมชนศูนย์กลางและตลอดแนวชายฝั่งทะเลที่มีระยะทางถึง ๒๕๐ กม.

(ตารางที่ ๓.๑๒ และรูปที่ ๓.๗ และรายละเอียดภาคผนวกที่ ๓) โดยแหล่งท่องเที่ยวแต่ละประเภทมีการรวมตัวกันอยู่เป็นกลุ่ม เช่น บริเวณอำเภอเมืองเพชรบุรีเป็นที่รวมของแหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์ ศาสนสถาน ส่วนบริเวณหัวหิน-ชะอำ เป็นที่รวมของแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติประเภทชายหาด เป็นต้น ลักษณะเช่นนี้ทำให้เห็นภาพรวมของพื้นที่ซึ่งมีลักษณะเด่นเฉพาะแตกต่างกันไปตามประเภทของแหล่งท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวแต่ละประเภทในพื้นที่วางแผน มีดังนี้

(๑.๑) แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ได้ทำการสำรวจทั้งสิ้น ๔๔ แห่ง โดยแบ่งออกได้เป็น

ตารางที่ ๓.๑๒ รายชื่อแหล่งท่องเที่ยวแบ่งแยกตามประเภทและที่ตั้ง

แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ๔๔ แห่ง	ที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยว	
	เพชรบุรี	ประจวบคีรีขันธ์
๑. แหล่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ๔๗ แห่ง		
๑.๑ ชายหาด อ่าว เกาะ ๒๔ แห่ง	๑. หาดเจ้าสำราญ ๒. แหลมหลวง ๓. หาดปึกเตียน ๔. หาดหัวสุข ๕. หาดชะอำ	๑. หาดหัวหิน ๒. หาดตะเกียบ ๓. หาดสวนสน ๔. หาดเขาเต่า ๕. หาดทรายใหญ่ ๖. เกาะสิงห์โต ๗. หาดแหลมศาลา ๘. หาดสามพระยา ๙. เกาะนมสาว ๑๐. วนอุทยานปราณบุรี ๑๑. หาดปราณบุรี ๑๒. หาดนมสาว ๑๓. อ่าวประจวบฯ ๑๔. อ่าวน้อย ๑๕. อ่าวมะนาว ๑๖. หาดวนกร ๑๗. อ่าวแม่รำพึง ๑๘. อ่าวบ่อทองหลาง ๑๙. อ่าวเทียน ๒๐. เกาะทะลุ ๒๑. เกาะสิงห์ เกาะสิงข์ ๒๒. หาดชะมวง ๒๓. หาดฝั่งแดง ๒๔. หาดบางเปิด
๑.๒ ถ้ำ ๕ แห่ง	๑. ถ้ำเขาเตาหม้อ	๑. ถ้ำไก่หล่น ๒. ถ้ำตัว ๓. ถ้ำแก้ว ๔. ถ้ำไทร
๑.๓ น้ำตก ๔ แห่ง	๑. น้ำตกทอทิพย์ ๒. น้ำตกหาซัน	๑. น้ำตกป่าละอู ๒. น้ำตกห้วยยาง
๑.๔ ป่าเขา ๘ แห่ง	๑. เขาไม้รวก ๒. พระเนินทุ่ง ๓. ผาน้ำหยด ๔. เขาเจ้าลาย	๑. เขาคินเหล็กไฟ ๒. เขาแดง ๓. เขาช่องกระจก ๔. วนอุทยานป่ากลางอ่าว
๒. แหล่งธรรมชาติที่มนุษย์สร้างขึ้น ๓ แห่ง	๑. เขื่อนเพชรบุรี ๒. เขื่อนแก่งกระจาน	๑. อ่างเก็บน้ำป่าละอู

ตารางที่ ๓.๑๒ (ต่อ)

แหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์ ศาสนสถาน ๒๖ แห่ง	ที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยว	
	เพชรบุรี	ประจวบคีรีขันธ์
๑. พระราชวังและแหล่งประวัติศาสตร์ ๕ แห่ง	๑. เขาวัง (พระนครคีรี) ๒. พระราชวังรามราชนิเวศน์ ๓. พระราชนิเวศน์มฤคทายวัน	๑. พระราชวังไกลกังวล ๒. หว้ากอ
๒. วัดและสำนักสงฆ์ ๑๑ แห่ง	๑. วัดกุฎี ๒. วัดเขาตะเครา ๓. วัดมหาสมณาราม ๔. วัดสระบัว ๕. วัดพระพุทธไสยาสน์ ๖. วัดมหาธาตุวรวิหาร ๗. วัดใหญ่สุวรรณาราม ๘. วัดกำแพงแลง ๙. วัดเกาะแก้วสุทธาราม ๑๐. วัดเพชรพลี ๑๑. วัดชะอำคีรี	
๓. ศาสนสถานบนเขาหรือในถ้ำ ๑๐ แห่ง	๑. วัดถ้ำเขาย้อย ๒. วัดถ้ำเขายี่โก ๓. เขาหลวง ๔. วัดเขานันโตอิฐ	๑. วัดเขาคีรีกัณฑ์ศักดิ์สิทธิ์ ๒. วัดเขาตะเกียบ ๓. วัดเขาไกรลาส ๔. วัดเขาค้อต้นกระโดน ๕. วัดถ้ำเขาม้าร้อง ๖. ถ้ำพระยานคร
แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและ หัตถกรรม ๔ แห่ง	ที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยว	
	เพชรบุรี	ประจวบคีรีขันธ์
	๑. หมู่บ้านทอผ้าหนองปรัง ๒. กลุ่มร้านขายขนมเชิงเขาวัง ๓. หุบกระพง	๑. ท่าเรือประมงหัวหิน ๒. หมู่บ้านร้อนทอง

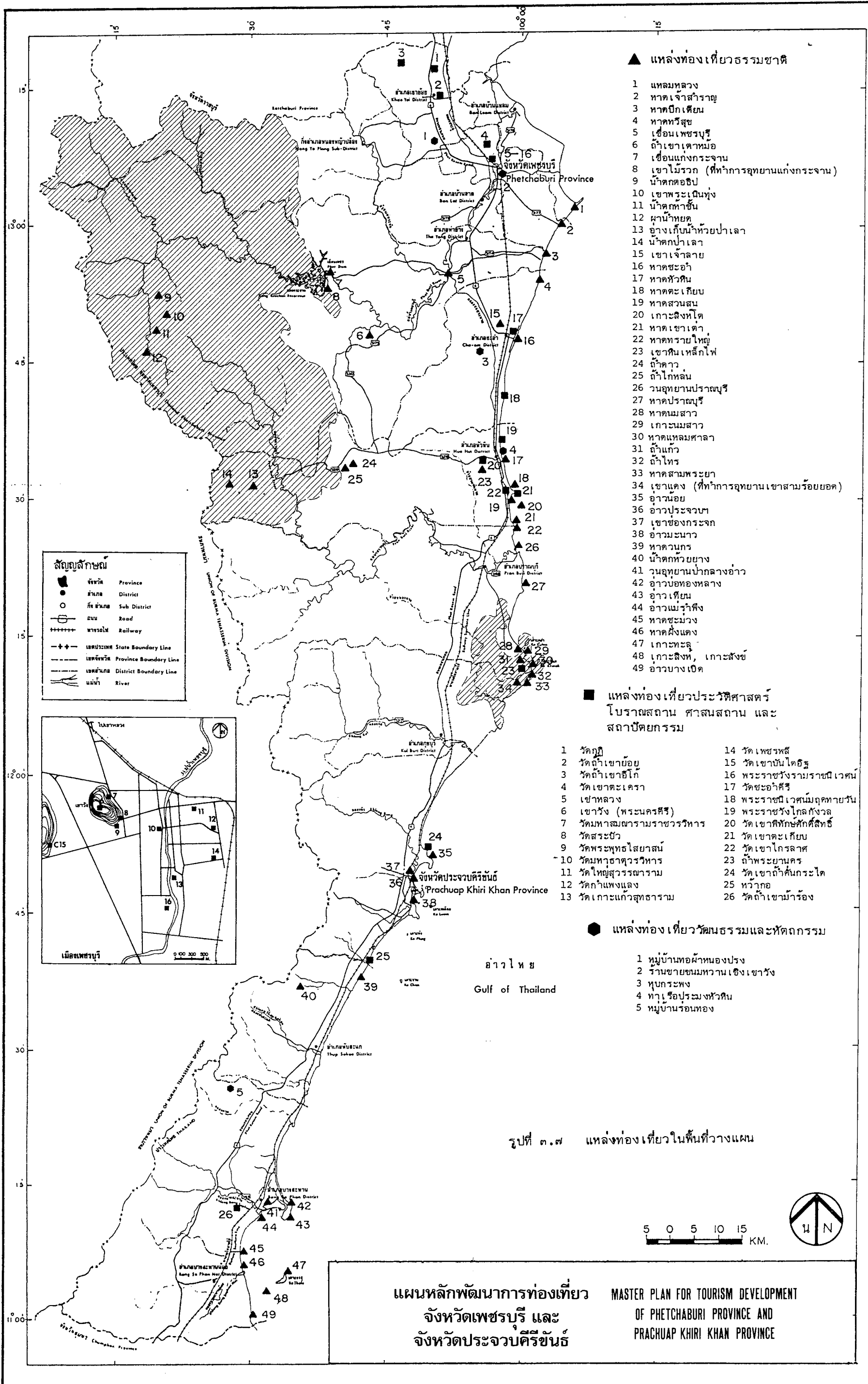
- ชายหาด อ่าว เกาะ จำนวน ๒๔ แห่ง ชายหาด อ่าว ส่วนใหญ่มีความสวยงามในระดับปานกลางถึงต่ำ โดยมีหาดหัวหิน-ชะอำ เป็นชายหาดที่ได้รับความนิยมสูงที่สุด จากนักท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์ หาดอื่น ๆ ได้แก่ หาดแหลมศาลา หาดปึกเตียน เป็นต้น ส่วนเกาะที่มีอยู่นั้นเป็นเกาะขนาดเล็ก และมีความดึงดูดใจในระดับปานกลางถึงต่ำ เกาะที่น่าสนใจคือ เกาะทะลุ ในเขตอำเภอบางสะพาน ซึ่งอยู่ทางตอนใต้สุดของพื้นที่

- ถ้ำ มี ๖ แห่ง จากสภาพเทือกเขาที่สลับซับซ้อน ทำให้มีถ้ำอยู่มากมายหลายแห่ง แต่ถ้ำส่วนใหญ่ได้ถูกตัดแปลงให้เป็นส่วนหนึ่งของศาสนสถาน จึงทำให้คุณค่าความงามตามธรรมชาติลดน้อยลง ถ้ำประเภทนี้จะจัดอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวประเภทศาสนสถาน ซึ่งจะกล่าวถึงต่อไป ส่วนถ้ำที่จะกล่าวถึงกลุ่มนี้เป็นถ้ำที่มีลักษณะคงสภาพธรรมชาติอยู่ เมื่อพิจารณาถึงสภาพความดึงดูดใจแล้วนับว่ามีความสวยงามมากในระดับประเทศ ไม่ว่าจะเป็นถ้ำแก้ว ถ้ำไทร หรือถ้ำเขาเตาหม้อ ซึ่งต่างก็มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง แต่ในปัจจุบันถ้ำเหล่านี้ยังมีนักท่องเที่ยวที่มีโอกาสได้ชมไม่มากนัก ทั้งนี้เป็นเพราะแหล่งท่องเที่ยวนี้ยังขาดการพัฒนาและส่งเสริมอย่างจริงจัง

- น้ำตก มี ๔ แห่ง น้ำตกที่มีอยู่นั้นส่วนใหญ่มีลักษณะเด่นดึงดูดใจได้ในระดับปานกลาง โดยมีน้ำตกห้วยยางเป็นแหล่งที่นิยมสูงสุดในกลุ่ม ทั้งนี้เป็นเพราะอยู่ไม่ห่างไกลจากถนนเพชรเกษม มีเส้นทางเข้าถึงโดยสะดวก รวมทั้งได้รับการปรับปรุงและพัฒนาให้เหมาะสมต่อการเข้าไปพักผ่อน ส่วนน้ำตกอื่น ๆ อยู่ในอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน

- ป่าเขา มี ๘ แห่ง ส่วนใหญ่เป็นแหล่งท่องเที่ยวภายในเขตอุทยานแห่งชาติ กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้มีลักษณะเด่นดึงดูดใจได้ในระดับสูงถึงปานกลาง แหล่งที่น่าสนใจมากได้แก่ เขาพะเนินทุ่ง เขาแดง เขาช่องกระจก ปัจจุบันแหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้ยังไม่ได้รับความนิยมเท่าที่ควร ทั้งนี้เป็นเพราะยังขาดการพัฒนาและเสริมสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นอยู่เป็นอันมาก

- แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติที่มนุษย์สร้างขึ้น ได้แก่ เขื่อนและอ่างเก็บน้ำ ๓ แห่ง โดยมีเขื่อนแก่งกระจาน เป็นแหล่งที่ดึงดูดใจมากที่สุดในกลุ่ม ซึ่งในปัจจุบันเริ่มเป็นที่นิยมมากสำหรับนักท่องเที่ยวที่มาแวะชม ส่วนแหล่งอื่น ๆ มีลักษณะเด่นดึงดูดใจค่อนข้างต่ำและยากแก่การพัฒนาให้ดึงดูดใจ

- ▲ แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ**
- 1 แลมหหลวง
 - 2 หาดเจ้าสำราญ
 - 3 หาดปึกเตียน
 - 4 หาดหัวซุช
 - 5 เขื่อนเพชรบุรี
 - 6 ถ้ำเขาเตาหม้อ
 - 7 เขื่อนแก่งกระจาน
 - 8 เขาไม่วอก (ที่ทำการอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน)
 - 9 น้ำตกตอฮิป
 - 10 เขาพระเนินทุ่ง
 - 11 น้ำตกท่าจีน
 - 12 ผาหน้าห้วยด
 - 13 อุ่างเก็บน้ำห้วยป่าเลา
 - 14 น้ำตกป่าเลา
 - 15 เขาเจ้าลาย
 - 16 หาดชะอำ
 - 17 หาดหัวหิน
 - 18 หาดตะเคียบ
 - 19 หาดสวนสน
 - 20 เกาะสิงห์โต
 - 21 หาดเขาเต่า
 - 22 หาดทรายใหญ่
 - 23 เขาคินเหล็กไฟ
 - 24 ถ้ำควาย
 - 25 ถ้ำไทรหล่น
 - 26 วนอุทยานปราณบุรี
 - 27 หาดปราณบุรี
 - 28 หาดนมสาว
 - 29 เกาะนมสาว
 - 30 หาดแหลมศาลา
 - 31 ถ้ำแก้ว
 - 32 ถ้ำไทร
 - 33 หาดสามพระยา
 - 34 เขาแดง (ที่ทำการอุทยานเขาสวนร้อยยอด)
 - 35 อ่าวน้อย
 - 36 อ่าวประจวบ
 - 37 เขาช่องกระจก
 - 38 อ่าวมะนาว
 - 39 หาดวนกร
 - 40 น้ำตกห้วยยาง
 - 41 วนอุทยานป่ากลางอ่าว
 - 42 อ่าวบ่อทองหลาง
 - 43 อ่าวเทียน
 - 44 อ่าวแม่รำพึง
 - 45 หาดชะมวง
 - 46 หาดฝั่งแดง
 - 47 เกาะทะลุ
 - 48 เกาะสิงห์, เกาะสังข์
 - 49 อ่าวบางเปิด

- แหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์ โบราณสถาน ศาสนสถาน และสถาปัตยกรรม**
1 วัดกุฎี	14 วัดเพชรพลี
2 วัดถ้ำเขาย้อย	15 วัดเขานันโตอิฐ
3 วัดถ้ำเขายี่โก	16 พระราชวังรามราชนิเวศน์
4 วัดเขาตะเครา	17 วัดชะอำคีรี
5 เขาลหลวง	18 พระราชนิเวศน์มฤคทายวัน
6 เขาวัง (พระนครคีรี)	19 พระราชวังไกลกังวล
7 วัดมหาสมณารามราชวรวิหาร	20 วัดเขาคิชฌ์คีรี
8 วัดสระบัว	21 วัดเขาตะเคียบ
9 วัดพระพุทธไสยาสน์	22 วัดเขาไกรลาศ
10 วัดมหาธาตุวรวิหาร	23 ถ้ำพระยานคร
11 วัดใหญ่สุวรรณาราม	24 วัดเขาคู้กันกระโต
12 วัดกำแพงแดง	25 หวังกอ
13 วัดเกาะแก้วสุทธาราม	26 วัดถ้ำเขาม้าร้อง

- แหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรมและสันทนาการ**
- 1 หมู่บ้านทอผ้าหนองปรัง
 - 2 ร้านขายขนมหวานเชิงเขาวัง
 - 3 หุบกระพง
 - 4 ท่าเรือประมงหัวหิน
 - 5 หมู่บ้านร่อนทอง

รูปที่ ๓.๗ แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่วางแผน

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
จังหวัดเพชรบุรี และ
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT
OF PETCHABURI PROVINCE AND
PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

(๑.๒) แหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์และศาสนสถาน ได้ทำการสำรวจทั้งสิ้น ๒๖ แห่ง โดยแบ่งออกได้เป็น

- พระราชวังและแหล่งประวัติศาสตร์ ๕ แห่ง โดยมีเขาวัง (พระนครคีรี) เป็นพระราชวังเก่าที่ได้รับการบูรณะปฏิสังขรณ์จากกรมศิลปากร เป็นแหล่งที่ดึงดูดใจมากที่สุดในกลุ่มและ เป็นแหล่งที่นักท่องเที่ยวชาวไทยนิยมมาชมมากแห่งหนึ่งในพื้นที่วางแผน ส่วนแหล่งอื่น ๆ อยู่ในเขตราชการและพระราชฐาน ได้แก่ พระราชวังรามราชนิเวศน์ และ พระราชนิเวศน์มฤคทายวัน ซึ่งน่าสนใจมากเพราะเป็นกลุ่มอาคารไม้สักทั้งหมด แต่อยู่ในสภาพทรุดโทรม นอกจากกลุ่มพระราชวังแล้วยังมีแหล่งประวัติศาสตร์ คือ หอว่ากอ ซึ่งเป็นบริเวณที่พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เสด็จทอดพระเนตรสุริยุปราคาที่พระองค์ทรงคำนวณตำแหน่งด้วยพระองค์เอง

- ศาสนสถาน ที่สร้างบนเขาหรือดัดแปลงถ้ำ ๑๐ แห่ง ที่ดึงดูดใจมากที่สุดในกลุ่มคือ ถ้ำพระยานคร ซึ่งมีพลับพลาจตุรมุข ชื่อ อุทาคฤหาสน์ สร้างโดย พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปเก่าแก่ ภายในโถงถ้ำขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นที่นิยมมากในหมู่นักท่องเที่ยวชาวไทย ส่วนแหล่งอื่น ๆ ได้รับความนิยมในระดับปานกลางลงไปจนถึงต่ำ

- วัดและสำนักสงฆ์ ๑๑ แห่ง ส่วนใหญ่เป็นวัดในเขตจังหวัดเพชรบุรี ที่มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง โดยมีลักษณะดึงดูดใจคือ ตัวสถาปัตยกรรมและศิลปภาพจิตรกรรมฝาผนังปูนปั้นและการแกะสลักที่สวยงาม ในปัจจุบันมีนักท่องเที่ยวเข้าชมอยู่ในระดับต่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะเป็นนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่ซื้อบริการนำเที่ยวจากหัวหินและชะอำ สภาพของแหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ยังขาดการพัฒนาและส่งเสริมเพื่อการท่องเที่ยวอยู่เป็นอันมาก

(๑.๓) แหล่งท่องเที่ยวประเภทวัฒนธรรมและหัตถกรรม ได้ทำการสำรวจทั้งสิ้น ๕ แห่ง ประกอบด้วย หมู่บ้านทอผ้าหนองปรัง บ้านรานทอง หุบกระพง ท่าเรือประมงหัวหิน และมีกลุ่มร้านขายขนมหวานเชิงเขาวัง เป็นแหล่งที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวมากที่สุดโดยเฉพาะชาวไทย ส่วนแหล่งอื่น ๆ มีความดึงดูดใจค่อนข้างต่ำ จึงยังไม่เป็นที่สนใจของนักท่องเที่ยวมากนัก

สภาพแหล่งท่องเที่ยวในปัจจุบันนี้ มีชายหาดหัวหิน-ชะอำ เป็นแหล่งดึงดูดใจหลักที่สำคัญของพื้นที่และยังเป็นศูนย์กลางของที่พัก และบริการการท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่ใหญ่ที่สุดอีกด้วย แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อื่น ๆ เช่น บริเวณเพชรบุรี อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน

อุทยานแห่งชาติเขาสามร้อยยอด เริ่มได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ส่วนแหล่งท่องเที่ยวในบริเวณตอนล่างในเขตอำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ และบางสะพานยังเป็นที่รู้จักและดึงดูดนักท่องเที่ยวค่อนข้างต่ำ แต่อย่างไรก็ตาม พื้นที่บริเวณสะพานมัตถิยาภาพที่จะพัฒนาขึ้นเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในระดับรอง ที่จะรับการขยายตัวของการท่องเที่ยวบริเวณตอนล่างในอนาคตได้

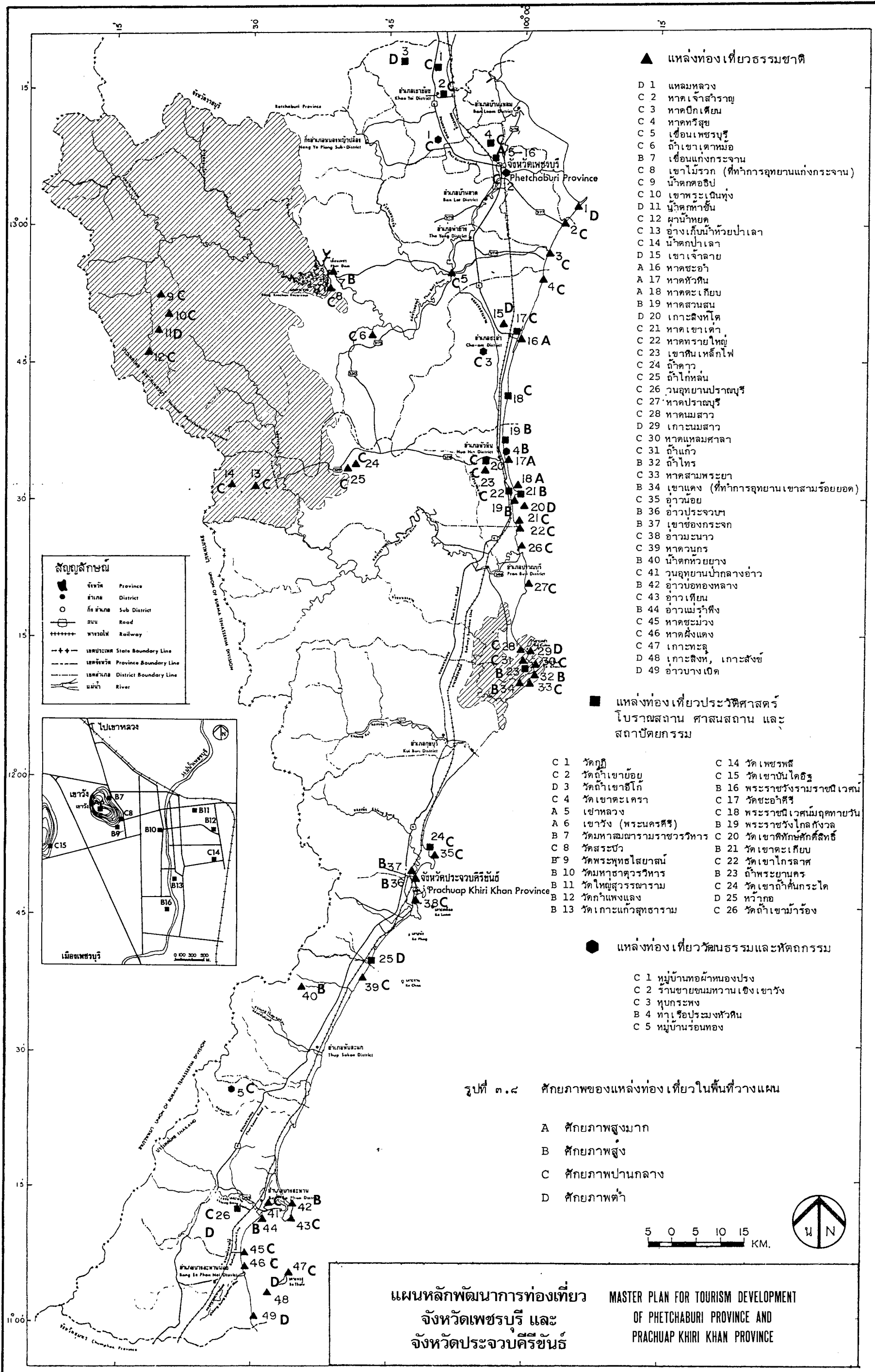
(๒) ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว

ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยวที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวนั้นพบว่าปัญหาหลักคือการขาดแคลนสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสม การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวยังไม่สะดวก ไม่ว่าจะเป็นเส้นทางหรือการบริการขนส่งสาธารณะ นอกจากนี้ในแหล่งท่องเที่ยวที่มีการพัฒนาแล้วจะพบว่ามีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ที่ดิน สิ่งก่อสร้าง และสภาพแวดล้อมค่อนข้างมาก ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการขาดการวางแผนในการพัฒนา (ตารางที่ ๓.๑๓ และภาคผนวกที่ ๔) ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้บางปัญหามีความเชื่อมโยงกัน ดังนั้น การพิจารณาแก้ไขปัญหาต่าง ๆ จำเป็นต้องพิจารณาพร้อมกันไปทั้งระบบ และมีแนวทางการแก้ปัญหาย่างสัมพันธ์กันด้วย

(๓) การประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว

การประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว เพื่อบ่งชี้ถึงความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวต่อการพัฒนา จะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนทั้งในด้านการให้ความสำคัญของการพัฒนารูปแบบ และทิศทางการพัฒนา ในลักษณะกลุ่มหรือเฉพาะแหล่ง ในการศึกษานี้ได้ประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวโดยพิจารณาจากประเด็นหลักที่สำคัญคือ ลักษณะเด่นดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว ความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยว และปริมาณของนักท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ผลการประเมิน (ภาคผนวกที่ ๕) พบว่าแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญสูงสุด (A) มีอยู่ ๖ แห่งด้วยกัน คือ ใต้แก่ง เขาวัง เขาหลวง กลุ่มร้านขนมหวานเชิงเขาวัง หาดชะอำ หาดหัวหิน และหาดตะเกียบ กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญในระดับสูง (B) มี ๑๐ แห่งด้วยกัน ส่วนที่เหลือมีความสำคัญในระดับปานกลางและต่ำ (C, D) ดังแสดงในรูปที่ ๓.๔

จะเห็นได้ว่าแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญหรือมีศักยภาพในการพัฒนาในระดับที่สูงและสูงมากอยู่กระจายทั่วไปตามพื้นที่ เมื่อพิจารณาประกอบกับการที่แหล่งท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่ซึ่งมีลักษณะเด่นของประเภททรัพยากรแตกต่างกันออกไป การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจึงมีข้อจำกัด

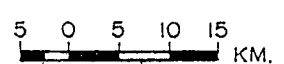
- ▲ แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ
- D 1 แลมหลาง
 - C 2 หาดเจ้าสำราญ
 - C 3 หาดปึกเตียน
 - C 4 หาดทิวสข
 - C 5 เขื่อนเพชรบุรี
 - C 6 ถ้ำเขาเตาหม้อ
 - B 7 เขื่อนแก่งกระจาน
 - C 8 เขาไม้รก (ที่ทำการอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน)
 - C 9 น้ำตกตอฮิป
 - C 10 เขาพระเป็นทุ่ง
 - D 11 น้ำตกท่าจีน
 - C 12 ผาหน้าหยด
 - C 13 อ่างเก็บน้ำห้วยป่าเลา
 - C 14 น้ำตกป่าเลา
 - D 15 เขาเจ้าลาย
 - A 16 หาดชะอำ
 - A 17 หาดหัวหิน
 - A 18 หาดตะเคียบ
 - B 19 หาดสวนสน
 - D 20 เกาะสิงห์โต
 - C 21 หาดเขาเต่า
 - C 22 หาดทรายใหญ่
 - C 23 เขาคินเหล็กไฟ
 - C 24 ถ้ำควา
 - C 25 ถ้ำไทร
 - C 26 วนอุทยานปราณบุรี
 - C 27 หาดปราณบุรี
 - C 28 หาดนมสาว
 - D 29 เกาะนมสาว
 - C 30 หาดแหลมศาลา
 - C 31 ถ้ำแก้ว
 - B 32 ถ้ำไทร
 - C 33 หาดสามพระยา
 - B 34 เขาแดง (ที่ทำการอุทยานเขาสาร้อยยอด)
 - C 35 อ่าวน้อย
 - B 36 อ่าวประจวบ
 - B 37 เขาช่องกระจก
 - C 38 อ่าวมะนาว
 - C 39 หาดวนกร
 - B 40 น้ำตกห้วยยาง
 - C 41 วนอุทยานป่ากลางอ่าว
 - B 42 อ่าวบ่อทองหลาง
 - C 43 อ่าวเทียน
 - B 44 อ่าวแม่รำพึง
 - C 45 หาดชะมวง
 - C 46 หาดฝั่งแดง
 - C 47 เกาะทะลุ
 - D 48 เกาะสิงห์, เกาะสิงข์
 - D 49 อ่าวบางเปิด

- แหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์ โบราณสถาน ศาสนสถาน และสถาปัตยกรรม
- C 1 วัดกุฎี
 - C 2 วัดถ้ำเขาย้อย
 - D 3 วัดถ้ำเขายี่โก
 - C 4 วัดเขาตะเครา
 - A 5 เขาหลวง
 - A 6 เขารัง (พระนครคีรี)
 - B 7 วัดมหาสมณารามราชวรวิหาร
 - C 8 วัดสระบัว
 - B 9 วัดพระพุทธไสยาสน์
 - B 10 วัดมหาธาตุวรวิหาร
 - B 11 วัดใหญ่สุวรรณาราม
 - B 12 วัดกำแพงแลง
 - B 13 วัดเกาะแก้วสุทธาราม
 - C 14 วัดเพชรพลี
 - C 15 วัดเขานันโคอิฐ
 - B 16 พระราชวังรามราชนิเวศน์
 - C 17 วัดชะอำคีรี
 - C 18 พระราชนิเวศน์มฤคทายวัน
 - B 19 พระราชวังไกลกังวล
 - C 20 วัดเขาคิชฌกูฏคีรี
 - B 21 วัดเขาตะเคียบ
 - C 22 วัดเขาไกรลาศ
 - B 23 ถ้ำพระยานคร
 - C 24 วัดเขาถ้ำคันกระโด
 - D 25 ห้วยกอม
 - C 26 วัดถ้ำเขาม้าร้อง

- แหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรมและหัตถกรรม
- C 1 หมู่บ้านทอผ้าหนองปรัง
 - C 2 ร้านขายขนมหวานเชิงเขาวัง
 - C 3 หุบกระพง
 - B 4 ท่าเรือประมงหัวหิน
 - C 5 หมู่บ้านร่อนทอง

รูปที่ ๓.๘ ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่วางแผน

- A ศักยภาพสูงมาก
- B ศักยภาพสูง
- C ศักยภาพปานกลาง
- D ศักยภาพต่ำ

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว จังหวัดเพชรบุรี และ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
 MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT OF PETCHABURI PROVINCE AND PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

ตารางที่ ๓.๑๓ สรุปปัญหาของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่วางแผน

ประเภทของแหล่งท่องเที่ยว	การเข้าถึง		การใช้ที่ดินและสิ่งแวดล้อม				ความปลอดภัย	สิ่งอำนวยความสะดวก	สาธารณูปโภค	
	เส้นทาง	บริการ	การใช้ที่ดิน	สิ่งก่อสร้าง	ความสกปรก	สภาพแวดล้อม			น้ำ	ไฟฟ้า
ธรรมชาติ ๔๔ แห่ง	๒๔	๔๑	๑๔	๑๓	๔	๑๔	๒๗	๓๓	๒๐	๑
ประวัติศาสตร์ ศาสนสถาน ๒๖ แห่ง	๕	๑๒	๑๐	๒๐	๕	๑๗	-	๒๐	๑	-
วัฒนธรรมและหัตถกรรม ๕ แห่ง	๑	๒	๒	๑	๒	๒	๑	๒	-	-
รวม ๗๕ แห่ง	๓๔	๕๕	๒๖	๓๔	๑๖	๓๓	๒๘	๕๕	๒๑	๑

หมายเหตุ : รายละเอียดปัญหาของแต่ละแหล่งท่องเที่ยว ดูภาคผนวกที่ ๔

ด้านงบประมาณและวัตถุประสงค์ของการพัฒนา ที่ต้องการสร้างความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว ในพื้นที่โครงการให้มากเพื่อดึงดูดใจนักท่องเที่ยวจะพบว่า การเลือกพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใน ลักษณะที่เป็นกลุ่มนั้นมีความได้เปรียบการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในลักษณะที่เป็นแต่ละแหล่งอยู่มาก กล่าวคือ การพัฒนาเป็นกลุ่มมีความประหยัดมากกว่า เมื่อพิจารณาถึงงบประมาณต่อแหล่งท่องเที่ยว แต่ละแห่ง เพราะการพัฒนาเป็นกลุ่มสามารถดึงเอาแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญภายในกลุ่มขึ้นมาพัฒนา เป็นศูนย์กลางในการให้บริการนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ภายในกลุ่มได้ ซึ่งจะส่งผลประโยชน์ต่อแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ ตามมา นอกจากนี้การพัฒนาในลักษณะที่เป็นกลุ่มยัง ทำให้ลักษณะเด่นโดยรวมของแหล่งท่องเที่ยวมีความชัดเจนมากขึ้นอีกด้วย ซึ่งจะ เป็นสิ่งที่ดึงดูดใจ นักท่องเที่ยวได้ดีกว่าการเลือกพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งอย่าง เอกเทศ ซึ่งอาจไม่เกิดความ สัมพันธ์กับแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียงและความต้องการของตลาด

๓.๓.๒ โครงสร้างพื้นฐานและบริการเพื่อการท่องเที่ยว

ทรัพยากรการท่องเที่ยวในส่วนที่เป็นสิ่งบริการเพื่อความสะดวกสบาย และความ หึงพอใจต่อการท่องเที่ยว ได้แก่ โครงสร้างพื้นฐานและการบริการต่าง ๆ ซึ่งปัจจุบันยังนับว่ามี เพียงพอในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ แต่พบว่ามีปัญหาและข้อจำกัดที่ต้องได้รับการแก้ไขเพื่อการพัฒนา การท่องเที่ยวต่อไป กล่าวคือ

(๑) โครงสร้างพื้นฐาน

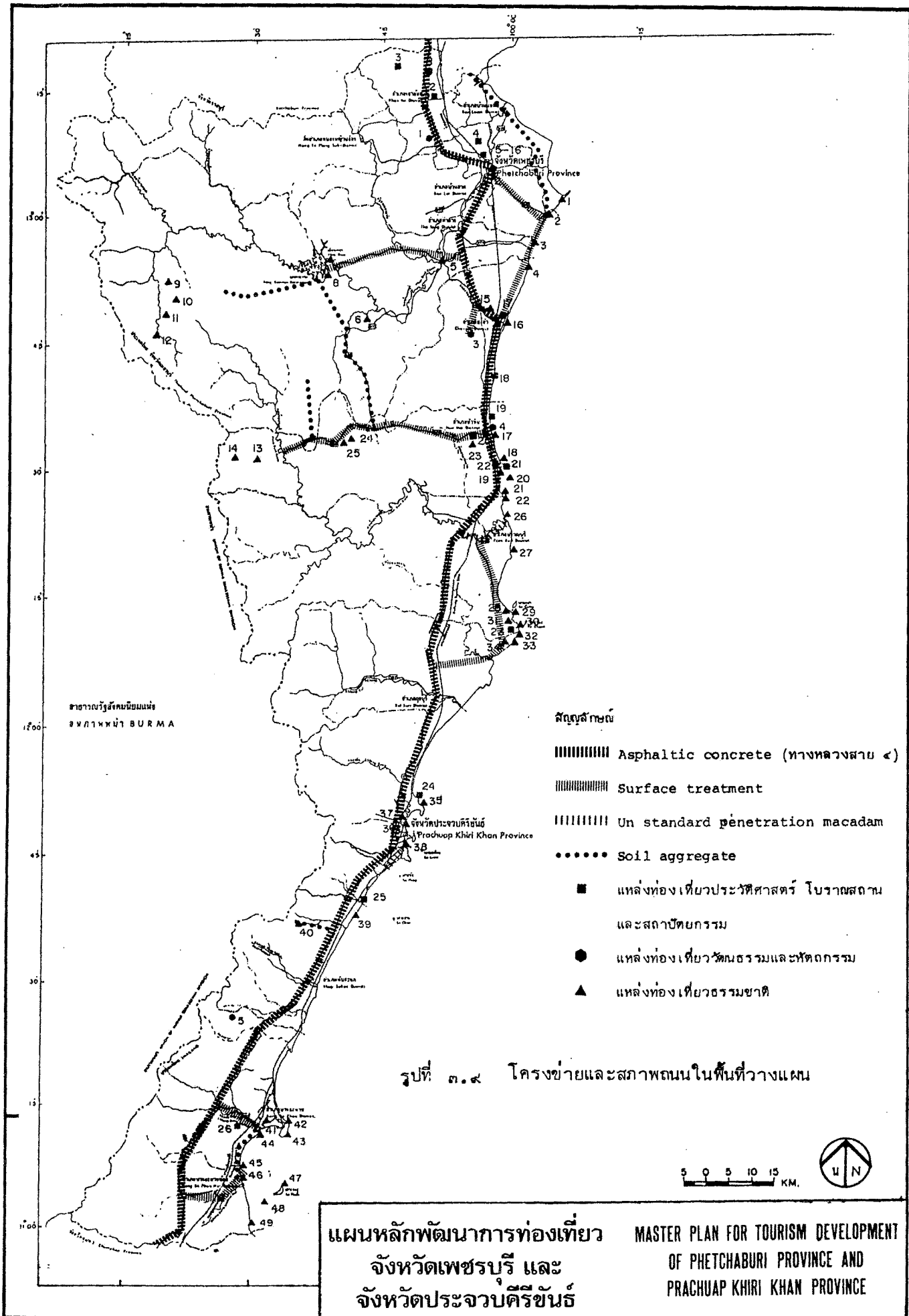
(๑.๑) ถนน ถนนในพื้นที่วางแผนอยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานต่าง ๆ ความขนาด ประโยชน์ใช้สอยและระดับของถนน ได้แก่ กรมทางหลวง สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท (รพช.) กรมชลประทาน กรมโยธาธิการ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาลและสุขาภิบาล ถนนสายสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมีไม่มากนัก ทั้งนี้เพราะมีถนนสายเพชรเกษม (ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๔) ยาวตลอดพื้นที่ถึง ๓๑๐.๐๕๖ กม.ผ่านหรือ เข้าใกล้แหล่งท่องเที่ยวส่วนใหญ่ ของพื้นที่วางแผน นอกจากทางหลวงสาย ๔ นี้แล้ว ยังมีถนนสายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง คือ ทางหลวง ๓๑๗ (เพชรบุรี-หาดเจ้าสำราญ) ทางหลวง ๓๑๘ (ปราณบุรี-ปากน้ำปราณ) ทางหลวง ๓๑๗ (เข้าเมืองประจวบคีรีขันธ์) ทางหลวง ๓๑๘ (เข้าอำเภอบางสะพาน) ถนนเข้า เชื่อมแก่งกระจาน

เข้าน้ำตกห้วยยาง ถนนเข้าอุทยานแห่งชาติเขาสามร้อยยอด ถนนหาดเจ้าสำราญ-ชะอำ ถนนเหล่านี้เป็นถนนลาดยางทั้งหมด ถนนอื่น ๆ เป็นถนนลูกรัง ได้แก่ ถนนหลายช่วงจากหาดเจ้าสำราญ-บ้านแหลม-คลองโคกลน ออกถนนธนบุรี-ปากท่อ ถนนภายในอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน เป็นต้น (ดูรูปที่ ๓.๔) ระบบโครงข่ายถนนเหล่านี้ในปัจจุบันมีส่วน เสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวอย่างมาก แม้ว่าในหลายเส้นทางควรได้รับการปรับปรุงด้านขนาด คุณภาพของทางให้ดียิ่งขึ้นก็ตาม นอกจากนี้ ภายในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ การจัดระบบถนนอาจจำเป็นต้องปรับปรุงให้สะดวกยิ่งขึ้น

(๑.๒) การขนส่ง ปัจจุบันการขนส่งสินค้าและผู้โดยสารทั้งภายในและภายนอกพื้นที่วางแผนมี ๒ ทางคือ รถโดยสารประจำทาง และรถไฟ ซึ่งมีความสะดวกสำหรับนักท่องเที่ยวพอสมควร กล่าวคือ รถโดยสารธรรมดาจากกรุงเทพฯ มี ๔ สาย รถโดยสารปรับอากาศ ๔ สาย ที่สำคัญคือ สายกรุงเทพฯ - หัวหิน มีถึงวันละกว่า ๓๐ เที่ยว (มีอัตราการครอบครองที่นั่ง ๐.๓๔ คน/ที่นั่ง) และมีรถผ่านไปยังจังหวัดภาคใต้อีกถึง ๓๒ สาย ส่วนรถโดยสารภายในพื้นที่นั้นมีสายสำคัญมีเพียง สายเพชรบุรี-หัวหิน เพชรบุรี-แก่งกระจาน เท่านั้น ส่วนแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ นั้น ยังไม่มีหรือมีรถโดยสารที่สะดวกเพียงพอ

ด้านรถไฟนั้น พื้นที่วางแผนมีทางรถไฟสายใต้ผ่านตลอด โดยมีผู้โดยสารมาลงในพื้นที่วางแผน ๑ ล้านคน ในปี ๒๕๒๔ ลดลงจากปี ๒๕๒๖ ถึง ๐.๒๓ ล้านคน โดยร้อยละ ๔๗.๒๕ เป็นผู้โดยสารชั้นสาม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะระยะทางไม่ไกลจากกรุงเทพฯ มากนัก และผู้โดยสารส่วนใหญ่เป็นคนท้องถิ่น ปัจจุบันการรถไฟแห่งประเทศไทยได้จัดขบวนรถพิเศษนำเที่ยว กรุงเทพฯ - ชะอำ - หัวหิน ในช่วงวันหยุด ไปกลับภายในวันเดียว โดยมีเส้นทางนำเที่ยวดังนี้ สายหัวหินและพระปฐมเจดีย์ ทาดหัวหิน ต่อรถยนต์เอกชนไป เขาตะเกียบ เขาไกรลาส โรงงานทอผ้าไหมพิสดาร์ ตลาดฉัตรไชย สายชะอำและพระปฐมเจดีย์ไปเพชรบุรี (เขาวัง) หุบกะพง มีอาหารกลางวันและไปหาดชะอำ ซึ่งในปี ๒๕๒๔ มีนักท่องเที่ยวใช้บริการถึง ๑๕,๑๖๕ คน

นอกจากนี้แล้วปัจจุบันยังมีแนวความคิดที่จะเปิด เส้นทางเดินเรือโดยสารจากพืชมายัง หัวหิน-ชะอำ ด้วยเรือขนาด ๒๕ - ๒๖ น็อต ซึ่งอยู่ระหว่างการดำเนินงาน ส่วนการเดินทางโดยเครื่องบินนั้น สนามบินบ่อฝ้ายหัวหินของกรมการบินพาณิชย์ ซึ่งมีขีดความสามารถรับเครื่องบินโดยสารแบบ Shorts และ AVRO ได้นั้นยังใช้เป็นสนามบินเพื่อการ

สัญลักษณ์

- ||||| Asphaltic concrete (ทางหลวงสาย <)
- Surface treatment
- Un standard penetration macadam
- Soil aggregate
- แหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์ โบราณสถาน และสถาปัตยกรรม
- แหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรมและหัตถกรรม
- ▲ แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ

รูปที่ ๓.๔ โครงข่ายและสภาพถนนในพื้นที่วางแผน

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
จังหวัดเพชรบุรี และ
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT
OF PHETCHABURI PROVINCE AND
PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

ฝึกซ้อมการบินเท่านั้น ซึ่งหากมีความต้องการการเดินทางโดยเครื่องบินมายังหัวหินในอนาคตแล้ว สนามบินบ่อฝ้ายนับว่ามีศักยภาพ และความพร้อมอย่างเพียงพอสำหรับเปิดเป็นสนามบินพาณิชย์ได้

(๑.๓) การสื่อสารและโทรคมนาคม มีหน่วยงานที่รับผิดชอบ ๒ หน่วยคือ การสื่อสารแห่งประเทศไทย (กสท.) และองค์การโทรศัพท์ (ทศท.) ในพื้นที่วางแผนมีบริการไปรษณีย์โทรเลขทุกอำเภอ โทรศัพท์สาธารณะระหว่างประเทศ ๘ ใน ๑๔ อำเภอ ส่วนบริการไปรษณีย์ด่วน โทรสาร และวิทยุโทรศัพท์มีเฉพาะอำเภอเมืองเพชรบุรี อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ และอำเภอหัวหิน เท่านั้น ส่วนโทรศัพท์ และโทรศัพท์ทางไกลอัตโนมัติ มีชุมสายอยู่ ๗ อำเภอ คือ อำเภอเมืองเพชรบุรี ชะอำ ท่ายาง หัวหิน ปราณบุรี ทับสะแก และเมืองประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งมีจำนวนเลขหมายเพียงพอ นอกจากนี้ยังมีโทรศัพท์ทางไกลชนบท (เชื่อมโยงกับชุมสายด้วยคลื่นวิทยุ) อีก ๗ แห่งซึ่งมีอำเภอบางสะพานด้วย ก่อนปี ๒๕๓๔ องค์การโทรศัพท์มีโครงการขยายจำนวนหมายเลขทุกชุมสาย ยกเว้น ปราณบุรี และจะติดตั้งชุมสายโทรศัพท์ใหม่ อีก ๑๓ แห่ง ซึ่งจะทำให้การติดต่อสื่อสารสะดวกทั่วถึงมากขึ้น ดังตารางที่ ๓.๑๔

(๑.๔) น้ำประปา การบริการน้ำประปาในจังหวัดเพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ ส่วนใหญ่อยู่ในเขตเมือง (เทศบาล, สุขาภิบาล) มีอยู่ทั้งหมด ๑๒ แห่ง ดำเนินการโดยประปาภูมิภาค (กปภ.) ๔ แห่ง ส่วนอีก ๘ แห่งอยู่ในความรับผิดชอบของเทศบาลและสุขาภิบาล ส่วนพื้นที่ที่อยู่นอกเขตเทศบาลหรือสุขาภิบาลบางแห่ง เป็นโรงผลิตน้ำประปาขนาดเล็กซึ่งดำเนินการโดยองค์การบริหารส่วนจังหวัดและอนามัย ปัจจุบันพบว่า การให้บริการน้ำประปานั้นมีปัญหาการขาดแคลนน้ำประปาอยู่บ้างแต่ไม่มากนัก พื้นที่ขาดแคลนน้ำประปาในระดับที่ค่อนข้างสูงในจังหวัดเพชรบุรี ได้แก่ สุขาภิบาลท่ายาง และสุขาภิบาลเขาย้อย ส่วนในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้แก่ สุขาภิบาลทับสะแก สุขาภิบาลบางสะพานน้อย สำหรับในเขตเทศบาลตำบลหัวหิน ปัจจุบันยังไม่ประสบปัญหาขาดแคลนน้ำประปา แต่ในอนาคตมีแนวโน้มที่จะประสบปัญหา เนื่องจากการขยายตัวของเมือง และการเพิ่มขึ้นของประชากร และจำนวนนักท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว ซึ่งทางเทศบาลตำบลหัวหิน ได้ดำเนินการแก้ไขปัญหานี้ไปบ้างแล้ว ส่วนเทศบาลตำบลชะอำ ประสบปัญหาเรื่องการบริการน้ำประปา เนื่องจากโครงข่ายท่อจ่ายน้ำประปามีจำกัด จึงไม่สามารถบริการได้ทั่วถึง ซึ่งปัจจุบันเทศบาลตำบลชะอำกำลังดำเนินการ เพื่อหาทางปรับปรุงการขยายการผลิตและบริการอยู่

จากปัญหาการขาดแคลนน้ำประปานี้ เป็นอุปสรรคที่สำคัญอย่างหนึ่ง

ตารางที่ ๓.๑๔ การให้บริการของ กสท. ในจังหวัดเพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์

ที่ทำการ	ไปรษณีย์และโทรคมนาคม (กสท.)						โทรศัพท์			
	ไปรษณีย์ โทรเลข	บริการ EMS	โทรสาร	โทรศัพท์สาธารณะ ระหว่างประเทศ	วิทยุ โทรศัพท์	ชุมสาย	ทางไกล ชนบท	ผู้ใช้โทรศัพท์ สาธารณะ	โครงการ ชุมสาย	
จังหวัดเพชรบุรี										
อ.เมือง เพชรบุรี	X	X	X	X	X	SPC (๒๒๐๐)	-	๑๔/๔	+ ๑๔๐๘	
อ.บ้านแหลม	X	-	-	X	-	-	-	-	* ๕๑๒	
อ.เขาย้อย	X	-	-	-	-	-	๕	-	* ๒๕๖	
อ.ชะอำ	X	-	-	-	-	SPC (๑๐๐๐)	-	๔/๒	+ ๒๕	
อ.ท่ายาง	X	-	-	-	-	SPC (๖๐๐)	-	๓/๒	+ ๔๐๐	
อ.บ้านลาด	X	-	-	-	-	-	๓	-	* ๒๕๖	
กิ่ง อ.หนองหญ้าปล้อง	-	-	-	-	-	-	๑	-	* ๑๒๘	
บ้านบางตะนุ่น	-	-	-	-	-	-	-	-	* ๒๕๖	
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์										
อ.เมืองประจวบคีรีขันธ์	X	-	X	X	X	SPC X-bar (๑๒๐๐)	-	๑๓/๓	+ ๕๓๖	
อ.หัวหิน	X	X	X	X	X	SPC (๑๖๐๐)	-	๑๐/๕	+ ๕๖๐	
อ.วิญญู	X	-	-	-	-	-	๒	-	* ๑๐๒๔	
อ.ทับสะแก	X	-	-	X	-	X-bar (๑๐๐๐)	๑	๓/๒	* ๒๕๖	
อ.บางสะพาน	X	-	-	-	-	-	๑	-	* ๒๕๖	
อ.ปราณบุรี	X	-	-	X	-	X-bar (๑๐๐๐)	-	๖/๕	* ๑๒๘	
อ.บางสะพานน้อย	X	-	-	-	-	-	-	-	* ๕๑๒	
อ.สามร้อยยอด	-	-	-	-	-	-	-	-	* ๕๑๒	
บ้านคูคลองวาฬ	-	-	-	-	-	-	-	-	* ๑๒๘	
บ้านรอมทอง	-	-	-	-	-	-	-	-	* ๑๒๘	
บ้านกรวด	-	-	-	-	-	-	-	-	* ๑๒๘	
ที่มา : กสท. และ กอววางแผน ทศท.	หมายเหตุ :									
						SPC=ระบบ (๒๒๐๐)=จำนวนหมายเลข	จำนวน เลขหมาย	ผู้ใช้โทรศัพท์ ภายใน/ ผู้ใช้โทรศัพท์ ทางไกล	+ = เพิ่ม * = คิดถึงใหม่ ๑๒๘ = เลขหมาย	

ในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและการบริการที่ทำได้ไม่ทั่วถึง ดังนั้นการพัฒนาการท่องเที่ยว การพัฒนาแหล่งน้ำดิบ และการบริการประปา เป็นโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวที่อยู่นอกเขตการให้บริการในปัจจุบัน เช่น เขาสามร้อยยอด หาดปึกเตียน เป็นต้น

(๑.๕) ไฟฟ้า การบริการไฟฟ้าในเขตจังหวัดเพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์ อยู่ในความรับผิดชอบของการไฟฟ้าภูมิภาค (กฟภ.) จำนวนสถานีย่อยหรือสถานี เปลี่ยนแรงดัน (Substation) ซึ่งรับพลังงานไฟฟ้าจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิต เพื่อจ่ายไปยังผู้ใช้ไฟของการไฟฟ้าภูมิภาค ในพื้นที่จังหวัดเพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ มีอยู่ ๔ สถานี คือ สถานีเพชรบุรี สถานีชะอำ สถานีปราณบุรี และสถานีประจวบคีรีขันธ์

ความสามารถในการจ่ายไฟฟ้าของแต่ละสถานี ปัจจุบันไม่มีปัญหา พลังงานไฟฟ้าสำรองของสถานีเพชรบุรีและชะอำ มีพอเพียงที่จะจ่ายให้แก่ผู้ใช้ไฟฟ้าจนถึงปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ส่วนพลังงานไฟฟ้าสำรองของสถานีปราณบุรีและประจวบคีรีขันธ์ มีเพียงพอที่จะจ่ายให้แก่ผู้ใช้ไฟฟ้าต่อไปอีก ๖ ปี ข้างหน้า อย่างไรก็ตามพื้นที่บางแห่งยังมีปัญหาเกี่ยวกับเสถียรภาพของไฟฟ้า ได้แก่ พื้นที่ในเขตอำเภห้วยหิน อำเภอบางสะพาน และอำเภอบางสะพานน้อย เนื่องจากบริเวณอำเภห้วยหินไม่มีสถานีย่อย จึงมีปัญหากับแรงดันไฟตก เนื่องจากอยู่ไกลจากสถานีย่อยข้างเคียงมาก ทางการไฟฟ้าภูมิภาคได้แก้ไขปัญหานี้ โดยทำการติดตั้งฟีดเดอร์เพิ่มเติมอีกหนึ่งชุดจากสถานีปราณบุรีมายังอำเภห้วยหิน เพื่อให้เสถียรภาพของไฟฟ้าดีขึ้น นอกจากนี้ยังมีโครงการที่จะสร้างสถานีย่อยขึ้นที่อำเภห้วยหิน ภายในระยะเวลาของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๖ นี้

สำหรับพื้นที่ของอำเภอบางสะพานและบางสะพานน้อยนั้นประสบปัญหามากที่สุด เนื่องจากอยู่ปลายสายส่งของสถานีย่อยประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งทางการไฟฟ้าฝ่ายผลิตฯ มีโครงการที่จะสร้างสถานีย่อยขึ้นที่อำเภทับสะแกหรือบางสะพาน ในปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ดังนั้นถ้าหากจะมีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวขึ้นในท้องที่อำเภอบางสะพานและบางสะพานน้อยก่อนปี ๒๕๓๔ จะประสบปัญหาพลังงานไฟฟ้าไม่เพียงพอ

สำหรับจำนวนผู้ใช้ไฟในเขตพื้นที่วางแพลนนั้น ปัจจุบันประชาชนมากกว่าร้อยละ ๕๐ ในพื้นที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ยังไม่มีไฟฟ้าใช้ ในขณะที่จังหวัดเพชรบุรี

ประชาชนมีไฟฟ้าร้อยละ ๘๐ แต่ถ้าคิดเป็นหมู่บ้าน จำนวนหมู่บ้านที่ไม่มีไฟฟ้าใช้ในเขตจังหวัด เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ จะมีไม่เกินร้อยละ ๓๐ เนื่องจากบ้านเรือนแต่ละหลังอยู่ไกลกันมาก ถึงแม้ว่ามีไฟฟ้า เข้าถึงหมู่บ้านแล้วก็ตาม แต่เป็นการลงทุนสูงมากที่จะแจกจ่ายไฟฟ้าไปให้ทั่วถึงทุกบ้าน เรือนในหมู่บ้าน

(๒) บริการการท่องเที่ยว

(๒.๑) สถานที่พัก ได้แก่ โรงแรม ชิงกาโลว์ เกสท์เฮาส์ และบ้านพักรับรองของทางราชการ จากการศึกษาพบว่าในพื้นที่วางแผนมีสถานที่พัก ๑๑๐ แห่ง รวมทั้งพักทั้งสิ้น ๓,๑๑๗ ห้อง ในจำนวนนี้เป็นบ้านพักรับรอง ๒๐ หลัง พักได้ ๓๖๓ คน โดยจังหวัดเพชรบุรีมีโรงแรม ๑๗ แห่ง จำนวน ๗๒๐ ห้อง ชิงกาโลว์ ๔๕ แห่ง จำนวน ๕๖๒ ห้อง (รวมบ้านพักรับรอง) จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีโรงแรม ๒๔ แห่ง จำนวน ๑,๐๘๔ ห้อง ชิงกาโลว์ ๒๐ แห่ง จำนวน ๓๘๖ ห้อง ซึ่งโรงแรมและชิงกาโลว์ส่วนใหญ่อยู่ในเขตหัวหิน และชะอำถึงร้อยละ ๖๗.๗๕ ของห้องพักทั้งหมด และเพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๒๕ (จากการศึกษาเบื้องต้น) ถึง ๖๗๔ ห้อง เป็นโรงแรม ๒ แห่ง และชิงกาโลว์อีก ๒๐ แห่ง รับนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นถึง ๒๓๕,๔๓๓ คน

ตารางที่ ๓.๑๕ แสดงข้อมูลสถานที่พักในพื้นที่ศึกษา ในการศึกษา ได้รวบรวมข้อมูลจำนวนผู้พักแรมที่ลงทะเบียนไว้ และจากการสอบถามผู้ประกอบการสามารถประเมินอัตราการเข้าพักแรม (Occupancy Rate) ได้ร้อยละ ๔๐.๒ โดยกลุ่มหัวหิน-ชะอำ และปราณบุรี - สามร้อยยอด มีอัตราการเข้าพักสูงกว่ากลุ่มที่พักอื่น ๆ จากการศึกษายังประเมินจำนวนผู้พักแรมในพื้นที่ได้ ๖๕๗,๘๒๒ คน ในปี ๒๕๒๕ เป็นผู้พักแรมชาวต่างประเทศร้อยละ ๖ ซึ่งส่วนใหญ่พักแรมอยู่ในหัวหินและชะอำ เช่นเดียวกับนักท่องเที่ยวชาวไทย ส่วนเมืองเพชรบุรีและเมืองประจวบคีรีขันธ์ แม้ว่ามีจำนวนผู้พักแรมสูงพอสมควร แต่จากการสำรวจพบว่าผู้พักแรมส่วนใหญ่เป็นผู้แทนขายสินค้า ซึ่งถือว่าเป็นผู้มาเยือนประเภทหนึ่งแต่ไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อการท่องเที่ยวโดยตรง ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า หัวหิน-ชะอำ เป็นและจะยังคงเป็นศูนย์กลางที่พักหลักของพื้นที่ต่อไปอีกนาน

ระดับและคุณภาพของสถานที่พักอาจแบ่งตามข้อกำหนดการจัดระดับโรงแรมของ ททท. คือ แบ่งเป็น ๕ ระดับ ตามระดับราคา (ดูตารางที่ ๓.๑๖) พบว่าในพื้นที่ศึกษามีโรงแรมชั้น ๑ (ระดับ ๑) ๕ แห่ง รวมทั้งพัก ๗๖๒ ห้อง ตั้งอยู่ในหัวหิน ๓ แห่ง

ตารางที่ ๓.๑๕ จำนวนนักท่องเที่ยว โรงแรม และบังกาโลว์ ในจังหวัด เพชรบุรี

และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปี ๒๕๒๕

ที่ตั้ง	สถานที่พัก (แห่ง/ห้อง)		อัตราการเข้าพัก (%)	จำนวนนักท่องเที่ยวที่พักโรงแรมและบังกาโลว์		รวม
	โรงแรม	บังกาโลว์		ชาวไทย	ชาวต่างประเทศ	
จ. เพชรบุรี						
- อ. เมืองเพชรบุรี (๑)	๑๕/๓๑๐	๕/๘๑	๒๘.๖	๗๕,๕๕๕	๑,๓๓๗	๗๖,๘๙๒
- แก่งกระจาน (๒)	-	๓/๕๓	๒๗.๐	๑๖,๖๑๓	๓๒๘	๑๖,๙๔๑
- ชะอำ	๒/๕๑๐	๓๗/๘๓๘	๔๑.๕	๒๐๖,๘๕๕	๑๓,๕๘๑	๒๒๐,๔๓๕
รวม	๑๗/๗๒๐	๔๕/๙๖๒	๓๘.๕	๒๘๘,๘๒๓	๑๕,๒๔๖	๓๐๔,๐๖๙
จ. ประจวบคีรีขันธ์						
- หัวหิน	๑๓/๖๓๕	๑๕/๑๙๖	๔๙.๘	๑๕๐,๔๕๕	๒๐,๒๓๖	๑๗๐,๖๙๑
- ปราณบุรี-สามร้อยยอด (๓)	๕/๒๒๐	๑/๒๐	๔๒.๒	๖๑,๓๓๖	๙๒๒	๖๒,๒๕๘
- เมืองประจวบคีรีขันธ์	๔/๒๑๖	๓/๑๓๐	๓๕.๗	๑๐๑,๘๗๐	๑,๘๔๔	๑๐๓,๗๑๔
- บางสะพาน	๑/๘	๑/๑๐	๓๒.๐	๖,๓๕๐	๑๓๑	๖,๔๘๑
รวม	๒๘/๑๐๘๙	๒๐/๓๕๖	๔๕.๖	๓๒๐,๐๑๑	๒๓,๑๓๓	๓๔๓,๑๔๔
รวมทั้ง ๒ จังหวัด	๔๕/๑๘๐๙	๖๕/๑๓๑๘	๔๐.๒	๖๑๙,๐๕๓	๓๘,๓๗๙	๖๕๗,๔๓๒

๓ 1 ๙

หมายเหตุ : ๑ เมืองเพชร รวมบังกาโลว์ทุกเตียง
 ๒ แก่งกระจาน ไม่มีรวมเตียงกระดานริสอร์ท
 ๓ ปราณบุรี ไม่มีรวมบ่อแกวริสอร์ท

ที่มา : จากการศึกษาของ วท. ดูรายละเอียดเพิ่มเติมภาคผนวกที่ ๖

ตารางที่ ๓.๑๖: ระดับคุณภาพของสถานที่พักในพื้นที่วางแผน (แห่ง/จำนวนห้อง) ปี ๒๕๒๔

ระดับโรงแรม	ข้อกำหนด (ททท.) (ก)	กลุ่มพื้นที่										รวม	
		เมืองเพชรบุรี	แก่งกระจาน	ชะอำ	หัวหิน	ปราณบุรี	เมืองประจวบ	บางสะพาน	จำนวน	ร้อยละ			
๑	ราคาค่าห้อง ตั้งแต่ ๑,๐๐๐ บาท ขึ้นไป	-	-	๑/๓๖๒ (ข)	๓/๓๖๔ (ค)	๑/๓๖	-	-	-	๔/๓๙๒	๔.๖/๒๕.๔		
๒	ราคาค่าห้อง ๗๐๑-๑,๐๐๐ บาท	-	-	๑/๔๔ (ง)	-	-	-	-	-	๑/๔๔	๐.๔/๑.๕		
๓	ราคาค่าห้อง ๔๐๑-๗๐๐ บาท	-	-	๒/๓๐	๒/๒๔	-	-	-	-	๔/๔๔	๓.๖/๓๐.๑		
๔	ราคาค่าห้อง ๒๐๑-๔๐๐ บาท	-	-	๓๒/๖๔๔	๑๔/๒๗๔	-	-	-	-	๔๖/๙๒๒	๔.๖/๓๙.๒		
๕	ราคาค่าห้อง ๒๐๐ ลงมา	๒๐/๓๙๑	๓/๕๓	๓/๖๐	๔/๑๖๔	๔/๒๐๕ (ฉ)	๔/๑๖๔	๑๒/๓๔๖	๒/๒๔	๔๔/๑๒๔๒	๔.๑/๓๙.๘		
	รวม	๒๐/๓๙๑	๓/๕๓	๓๔/๑๒๓๔	๒๔/๘๓๑	๖/๒๕๐	๑๒/๓๔๖	๒/๒๔	๑๑๐/๓๑๑๔	๑๐๐.๐			

หมายเหตุ : (ก) ข้อกำหนด กำหนดค่าธรรมเนียมการจองระดับโรงแรมของ ททท. (เพื่อผลทางสถิติไม่ใช้มาตรฐานสากล)
 (ข) ไม่นับรวมโรงแรมเคอระวี เจนทิลรี่ที่เพิ่มอีก ๑๓๐ ห้อง
 (ค) โรงแรมรอยัลการ์เดนส์รีสอร์ท เพิ่มห้องพักอีก ๔๓ ห้อง ในต้นปี ๒๕๓๐ และไม่รวมห้องพักของโรงแรมไฮฟีเทล เซ็นทรัลหัวหิน ที่เพิ่มขึ้นอีก ๗๗ ห้อง
 (ง) โรงแรมสวนบวทาท จดทะเบียนไว้ ๑๕๐ ห้อง
 (จ) นับรวมบ้านพักรับรองในอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน (คิดจำนวนห้อง)
 (ฉ) นับรวมบ้านพักรับรองในอุทยานแห่งชาติเขาสมารอยอด (คิดจำนวนห้อง) แต่ไม่รวมที่พักบ่อแก้ว รีสอร์ท

ที่มา : จากการสำรวจของ วท.

ชะอำ ๑ แห่ง และปราณบุรีอีก ๑ แห่ง ระดับ ๒, ๓, ๔ มีเฉพาะในหัวหิน และชะอำเท่านั้น ส่วนระดับ ๕ มีทุก ๆ พื้นที่ (ดูรายละเอียดภาคผนวกที่ ๔) ซึ่งจากการสำรวจพบว่า นักท่องเที่ยวร้อยละ ๑๙.๒๒ พักแรมในกลุ่มโรงแรมระดับที่ ๑ โดยชาวไทยพักร้อยละ ๑๖.๕๑ ของผู้พักแรมชาวไทยทั้งหมด และชาวต่างประเทศพักร้อยละ ๖๑.๗๑ ของชาวต่างประเทศที่พักรแรมทั้งหมด ส่วนระดับที่ ๒ ซึ่งมีเฉพาะชะอำแห่งเดียวนั้น มีผู้พักร้อยละ ๑.๓๕ ชาวไทย และชาวต่างประเทศพักร้อยละ ๑.๒๔ และ ๓.๐๔ ของผู้พักแรมชาวไทย และชาวต่างประเทศตามลำดับ นอกนั้นเป็นผู้พักแรมในกลุ่มโรงแรมและบังกาโลว์ระดับที่ ๓, ๔ และ ๕ คิดเป็นร้อยละ ๒.๖๗, ๓๓.๒๕ และ ๔๓.๕๑ ของผู้พักแรมในพื้นที่ทั้งหมดตามลำดับ (ยกเว้นแก่งกระจาน) ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓.๑๗

นอกจากสถานที่พักประเภทโรงแรม บังกาโลว์ และบ้านพักรับรองแล้ว ปัจจุบันยังมีสถานที่พักสำหรับบริการนักท่องเที่ยวอีก ๒ ประเภท คือ ประเภทห้องแบ่งเช่า และบ้านจัดสรรขายแล้วจัดให้เช่า ซึ่งสถานที่พักทั้ง ๒ ประเภทนี้กำลังมีการขยายตัวสูง โดยประเภทห้องเช่า เกิดขึ้นเพื่อรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศประเภทประหยัด ซึ่งห้องเช่านี้มีราคาถูก ระหว่าง ๕๐-๘๐ บาท อยู่ในหัวหินบริเวณถนนราชดำเนิน และเขาตะเกียบ มีประมาณ ๑๕-๒๐ หลัง ส่วนประเภทบ้านจัดสรรขายแล้วจัดให้เช่า เป็นการลงทุนจัดสรรบ้านและที่ดินเพื่อขายเป็นลักษณะของบ้านที่สองของผู้มีอันจะกินสำหรับการพักผ่อนสุดสัปดาห์ (ส่วนใหญ่จากกรุงเทพฯ) แต่จัดให้มีบริษัทกลางจัดหาผลประโยชน์โดยการให้เช่าในช่วงที่เจ้าของไม่ต้องการใช้บ้าน ลักษณะการจัดสรรนี้มีทั้งที่เป็นบ้านเดี่ยว เรือนแถว และมีโครงการอาคารชุดด้วย พื้นที่ที่สถานที่พักประเภทนี้ได้แก่ หัวหิน ชะอำ และหาดปึกเตียน-คลองเตียน สถานที่พักประเภทนี้ประมาณว่ามีในเขตหัวหิน ๑๕๐ หลัง ชะอำ-ปึกเตียน ประมาณ ๑๐๐ หลัง ซึ่งสามารถรับนักท่องเที่ยวได้ถึง ๒,๐๐๐ คน

จะเห็นได้ว่าในปัจจุบันนี้ สถานที่พักมีเพียงพอ และจะเพียงพอไปอย่างน้อยถึงปี ๒๕๓๔ ทั้งนี้เพราะการขยายตัวอย่างรวดเร็วของโรงแรมชั้นหนึ่ง ชั้นสอง และบ้านพัก ในระยะ ๒ - ๓ ปี มาแล้ว ทั้งนี้คาดว่าอัตราการขยายตัวจะยังคงสูง แต่จะลดลงในระยะ ๒ ปี ข้างหน้า อย่างไรก็ตาม ในการพัฒนานั้น ควรได้มีการขยายที่พักในกลุ่มที่ ๒ - ๓ และวางมาตรการควบคุมมาตรฐานและการขยายตัวของบ้านเช่า และบ้านจัดสรรขายแล้วจัดให้เช่า เพื่อประโยชน์ของการท่องเที่ยวโดยรวม

ตารางที่ ๓.๑๗ จำนวนผู้พักแรมจำแนกตามระดับกลุ่มของโรงแรมและพื้นที่

พื้นที่	กลุ่มโรงแรม					รวม
	๑	๒	๓	๔	๕	
๑. กลุ่มเมืองเพชรบุรี						
ชาวไทย	-	-	-	-	๗๔,๕๕๕ (๑๐๐.๐)	๗๔,๕๕๕ (๑๐๐.๐)
ชาวต่างประเทศ	-	-	-	-	๑,๓๓๗ (๑๐๐.๐)	๑,๓๓๗ (๑๐๐.๐)
๒. กลุ่มชะอำ						
ชาวไทย	๕๔,๐๕๓ (๒๓.๗๑)	๗,๕๗๕ (๓.๖๑)	๑๑,๐๕๗ (๕.๓๕)	๑๓๐,๒๘๐ (๖๒.๕๕)	๕,๕๕๕ (๕.๓๕)	๒๐๖,๕๑๕ (๑๐๐.๐)
ชาวต่างประเทศ	๑๐,๕๖๕ (๗๕.๕๕)	๑,๑๖๕ (๕.๓๕)	๑๖๑ (๑.๑๕)	๒,๐๕๕ (๑๕.๗๐)	๑๓๒ (๐.๕๕)	๑๓,๐๘๓ (๑๐๐.๐)
	๕๔,๕๑๘ (๒๖.๕๓)	๘,๖๔๐ (๓.๙๖)	๑๑,๒๑๘ (๕.๐๕)	๑๓๒,๓๓๕ (๕๕.๕๓)	๕,๖๘๗ (๕.๑๓)	๒๒๐,๕๖๑ (๑๐๐.๐)
๓. กลุ่มหัวหิน						
ชาวไทย	๕๓,๒๘๑ (๒๕.๗๖)	-	๕,๕๖๖ (๓.๓๐)	๗๖,๕๐๕ (๕๑.๑๐)	๒๕,๓๕๓ (๑๖.๕๕)	๑๕๐,๕๐๕ (๑๐๐.๐)
ชาวต่างประเทศ	๑๒,๕๕๕ (๖๓.๖๕)	-	๕๑๕ (๕.๕๕)	๓,๕๕๓ (๑๕.๐๕)	๒,๕๕๖ (๑๒.๗๓)	๒๑,๑๓๖ (๑๐๐.๐)
	๕๖,๑๖๕ (๒๖.๕๐)	-	๕,๙๘๑ (๓.๕๕)	๘๐,๐๕๘ (๕๗.๓๐)	๒๗,๙๐๙ (๑๖.๓๕)	๑๗๑,๖๔๑ (๑๐๐.๐)
๔. กลุ่มปราณบุรี						
ชาวไทย	๗,๑๑๕ (๑๑.๖๐)	-	-	-	๕๕,๒๒๑ (๕๕.๕๐)	๖๒,๓๓๖ (๑๐๐.๐)
ชาวต่างประเทศ	๓๗๕ (๕๐.๖๗)	-	-	-	๕๕๗ (๕๕.๓๖)	๙๓๒ (๑๐๐.๐)
	๗,๕๙๐ (๑๒.๐๓)	-	-	-	๕๕,๗๗๘ (๕๗.๕๗)	๖๓,๒๖๘ (๑๐๐.๐)
๕. กลุ่มเมืองประจวบคีรีขันธ์						
ชาวไทย	-	-	-	-	๑๐๑,๕๗๐ (๑๐๐.๐)	๑๐๑,๕๗๐ (๑๐๐.๐)
ชาวต่างประเทศ	-	-	-	-	๑,๕๕๕ (๑๐๐.๐)	๑,๕๕๕ (๑๐๐.๐)
	-	-	-	-	๑๐๓,๑๒๕ (๑๐๐.๐)	๑๐๓,๑๒๕ (๑๐๐.๐)
๖. กลุ่มบางสะพาน						
ชาวไทย	-	-	-	-	๖,๓๕๐ (๑๐๐.๐)	๖,๓๕๐ (๑๐๐.๐)
ชาวต่างประเทศ	-	-	-	-	๑๓๑ (๑๐๐.๐)	๑๓๑ (๑๐๐.๐)
ชาวไทย	๕๕,๕๕๕ (๑๖.๕๑)	๗,๕๗๕ (๓.๖๕)	๑๖,๐๑๓ (๖.๖๖)	๒๐๗,๑๕๕ (๓๕.๓๕)	๒๗๒,๓๐๕ (๕๕.๖๐)	๖๐๖,๕๙๐ (๑๐๐.๐)
ชาวต่างประเทศ	๒๓,๗๒๕ (๖๑.๗๑)	๑,๑๖๕ (๓.๐๕)	๑,๐๕๐ (๒.๕๑)	๕,๕๐๕ (๑๕.๓๗)	๖,๕๖๗ (๑๗.๐๕)	๓๒,๐๐๗ (๑๐๐.๐)
รวมทั้งหมด	๑๒๓,๑๗๗ (๑๕.๖๒)	๘,๖๔๐ (๑.๓๕)	๑๗,๐๕๗ (๖.๖๗)	๒๑๒,๖๖๐ (๓๓.๖๕)	๒๘๕,๕๕๑ (๕๓.๕๑)	๖๕๐,๕๘๑ (๑๐๐.๐)

ที่มา : การสำรวจและประมาณโดย วท.

(๒.๒) กิจตาคารและร้านอาหาร จ. เพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์

โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญคือ หัวหินและชะอำนั้น มีมากเพียงพอที่จะตอบสนองความต้องการแก่นักท่องเที่ยวใน จ. เพชรบุรี มีร้านอาหารเรียงรายอยู่ริมถนนเพชรเกษม และเขื่อนน้ำมันต่าง ๆ โดยเฉพาะบริเวณเขาย้อยและในตัวเมือง เป็นร้านอาหารที่ได้มาตรฐานและเป็นที่รู้จักจำนวนมาก ที่นักท่องเที่ยวสามารถเลือกรับประทาน นอกจากนี้ยังมีหาบเร่และรถเข็นบริเวณตลาดสดเทศบาลและเชิงเขาวัง ส่วนแหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาด เช่น หาดเจ้าสำราญ หาดชะอำ การบริการอาหารและเครื่องดื่ม มีตามสถานที่พักต่าง ๆ โดยเฉพาะหาดชะอำ มีร้านอาหารเรียงรายอยู่บนถนนร่วมจิตต์และเพชรเกษมประมาณ ๓๐ ร้าน ในแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่ห่างไกลจากตัวเมืองนั้นร้านอาหารสามารถตอบสนองได้อย่างเพียงพอ ส่วนในบริเวณตัวเมืองประจวบคีรีขันธ์มีร้านอาหารและกิตาคารที่จำหน่ายอาหารไทย-ทะเล-จีน อยู่หลายแห่งที่เป็นที่รู้จัก แต่เนื่องจากเมืองประจวบคีรีขันธ์มีนักท่องเที่ยวยังไม่นิยมไปเที่ยวมากนัก การบริการเรื่องอาหารและเครื่องดื่มในหัวหินจึงมีให้เลือกมากกว่า ทั้งประเภทร้านอาหารมีดนตรีและไม่มีดนตรี กระจายตัวอยู่ในบริเวณริมถนนเพชรเกษม ถนนเดชาอนุชิต ถนนดำเนินเกษม และบริเวณตลาดฉัตรไชย รวมถึงภายในโรงแรมใหญ่ ๆ นอกจากนี้ช่วงกลางคืนยังมีตลาดโต้รุ่งจำหน่ายอาหารไทยประเภทต่าง ๆ เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศอีกด้วย

จากการสำรวจความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวด้านอาหารที่ให้บริการอยู่ในเขตหัวหิน-ชะอำนั้น นักท่องเที่ยวชาวไทยเห็นว่าควรปรับปรุงเรื่องร้านอาหารร้อยละ ๕๐.๘ และเห็นว่าดีแล้วร้อยละ ๔๙.๑ ซึ่งมีความเห็นแตกต่างจากทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีความรู้สึกว่าร้านอาหารตามโรงแรมและกิตาคารนั้นมีราคาถูก เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศใกล้เคียง และการบริการอยู่ในชั้นมาตรฐาน สำหรับนักท่องเที่ยวไทยนิยมรับประทานอาหารตามร้านอาหารทั่วไปมากกว่ากิตาคาร ฉะนั้นจึงควรให้ความสำคัญต่อร้านอาหารประเภทนี้ โดยเฉพาะหาบเร่แผงลอยบริเวณชายหาดต่าง ๆ ควรจัดเจ้าหน้าที่เข้าควบคุมเรื่องราคา และคุณภาพ เพื่อจะตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวอีกระดับหนึ่ง จากการสำรวจค่าใช้จ่ายทั้งสิ้นของนักท่องเที่ยวปรากฏว่า ปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ค่าอาหารและเครื่องดื่มเฉลี่ย ๒๑๐.๕๐ บาท/คน/วัน หรือคิดเป็นร้อยละ ๑๕.๗ ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในด้านอาหารและเครื่องดื่มดังกล่าวนี้ทำให้มีการขยายธุรกิจกิตาคารและร้านอาหารมากมายในพื้นที่วางแผน ซึ่งพบว่ามีย่านกิตาคารและร้านอาหารรวมกันประมาณ ๑๒๕ แห่ง

(๒.๓) สินค้าที่ระลึกและสินค้าพื้นเมืองที่มีในจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แบ่งออกได้ ๕ ประเภท ได้แก่ ขนมหวาน ผลผลิตผลเกษตรแปรรูป ผลิตภัณฑ์จากหอย ผลิตภัณฑ์จากไม้ และผลิตภัณฑ์จากผ้าและเครื่องจักสาน สำหรับแหล่งผลิตสินค้าพื้นเมืองส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่ทั้งสองจังหวัด โดยเฉพาะขนมหวานที่มีชื่อได้แก่ ขนมหม้อแกง และขนมหวานอื่นทั้งหมดอยู่ในตัวเมืองเพชรบุรี ส่วนผลผลิตเกษตรแปรรูป ซึ่งเป็นผลไม้กวนต่าง ๆ และอาหารทะเลแห้งมีผลิตทั่วไปในอำเภอยายทะเล ส่วนแหล่งผลิตสินค้าประเภทผลิตภัณฑ์จากหอย ไม้ ทอผ้า และจักสานมีในพื้นที่หัวหิน เขาย้อย และหุบกระพง (ดูภาคผนวกที่ ๗)

ด้านตลาดการจำหน่ายสินค้าพื้นเมืองดังกล่าว ส่วนใหญ่เป็นผู้ค้ารายย่อยในแหล่งท่องเที่ยว และมีผู้ค้ารายใหญ่อยู่ไม่มากนัก โดยเฉพาะในหัวหินและตัวเมืองเพชรบุรี อย่างไรก็ตาม สินค้าพื้นเมืองที่จำหน่ายแก่นักท่องเที่ยวอยู่ในขณะนี้ ยังมีคุณภาพไม่ดีนัก และไม่ค่อยเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว ดังนั้นในการพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อให้เป็นการสนับสนุนสินค้าพื้นเมือง จึงควรพัฒนาคุณภาพสินค้าประเภทที่ต้องการของตลาด ซึ่งการดำเนินการควรจะมีองค์กรของรัฐเข้าไปช่วยเหลือในการจัดรูปแบบให้ทันสมัย เช่น กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) เป็นต้น ขณะเดียวกันก็ควรส่งเสริมให้มีการขยายตลาดสินค้าพื้นเมืองของทั้งสองจังหวัดให้เพิ่มมากขึ้น

(๒.๔) สถานบันเทิงเชิงพาณิชย์ เนื่องจากจังหวัดเพชรบุรี และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ยังไม่ได้รับการประกาศเป็นเมืองท่องเที่ยวหลัก ทำให้มีข้อจำกัดในการจัดตั้งสถานบันเทิงต่าง ๆ ดังนั้น สถานบันเทิงที่เปิดบริการนักท่องเที่ยวมีอยู่ในขอบเขตจำกัด เช่น ร้านอาหารมิดนตรี โรงภาพยนตร์ และดิสโก้เธค ที่มีเฉพาะในโรงแรมชั้น ๑ เป็นต้น

การกระจายสถานบริการบันเทิงเชิงพาณิชย์ มีอยู่ในเขตหัวหิน และชะอำมากที่สุด คือ ในเขตหัวหินมีร้านอาหารมิดนตรี ๑๐ แห่ง ดิสโก้เธคในโรงแรมรอยัลการ์เด็น ๑ แห่ง โรงภาพยนตร์ ๑ แห่ง ส่วนชะอำ มีร้านอาหารมิดนตรี ๑๓ แห่ง ดิสโก้เธคในโรงแรมเดอะริเจนชะอำ ๑ แห่ง ส่วนในอำเภออื่น ๆ นั้นมีน้อยมาก สถานบันเทิงที่สำคัญคงมีแต่โรงภาพยนตร์เท่านั้น

(๓) บริการทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว มีบริการทางสังคมบางประเภทที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อมได้ ซึ่งในการพัฒนาการท่องเที่ยวได้พิจารณาสถานบริการเหล่านี้ด้วยคือ

(๓.๑) การบริการด้านความปลอดภัยและบรรเทาสาธารณภัย จังหวัด

เพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์นั้น การรักษาความปลอดภัยขึ้นอยู่กับเจ้าหน้าที่ตำรวจของทั้งสองจังหวัด ซึ่งมีอยู่ทั้งหมด ๑,๔๑๐ คน เป็นของจังหวัดเพชรบุรี ๕๕๔ คน และประจวบคีรีขันธ์ ๘๕๖ คน คิดเป็นอัตราส่วนตำรวจต่อประชากรเท่ากับ ๑ : ๔๒๒ คน แต่เฉพาะที่หัวหินและชะอำมีอัตราตำรวจต่อประชากร ๑ : ๔๕๘ และ ๑ : ๓๓๗ ตามลำดับ ขณะนี้ยังไม่มิตำรวจท่องเที่ยว สำหรับการให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวโดยตรง การบริการขึ้นอยู่กับตำรวจท่องเที่ยว ซึ่งตรวจตราและให้บริการอยู่ตลอด ๒๔ ชั่วโมง จึงมีปัญหาดำรวจไม่เพียงพอต่อการให้บริการอย่างทั่วถึงบ้าง และปัญหาด้านการสื่อสารและการติดต่อระหว่างนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ดังนั้นในการพัฒนาจึงควรมีการจัดตั้งหน่วยตำรวจท่องเที่ยวในพื้นที่วางแผนขึ้น โดยเฉพาะที่หัวหิน อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันนี้คดีที่เกี่ยวกับนักท่องเที่ยวมีน้อยมาก การให้บริการจึงเน้นที่การป้องกันการสร้างภาพพจน์ที่ปลอดภัย และการอำนวยความสะดวกเป็นสำคัญ

ส่วนทางด้าน การป้องกันสาธารณภัย โดยเฉพาะอัคคีภัยในชุมชนหลักของพื้นที่วางแผน ได้แก่ เทศบาลเมืองเพชรบุรีและเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ เทศบาลตำบลหัวหินและเทศบาลตำบลชะอำ มีเจ้าหน้าที่และเครื่องมืออุปกรณ์อย่างพร้อมเพรียง แต่สำหรับการป้องกันภัยชายหาดหัวหินนั้น เทศบาลได้อบรมเจ้าหน้าที่ของเทศบาล และประชาชน เพื่อเป็นอาสาสมัครป้องกันภัยทางทะเล ส่วนที่ชะอำนั้นได้ตั้งหน่วยกู้ภัยทางทะเลขึ้นโดยเทศบาลร่วมมือกับตำรวจฝึกอบรมประชาชนเพื่อ เป็นอาสาสมัครป้องกันภัยทางทะเล นอกจากนี้ในช่วงฤดูการท่องเที่ยวมีนักท่องเที่ยวมาก จะมีเจ้าหน้าที่จากค่ายพระรามหกมาให้ความช่วยเหลือและดูแลความปลอดภัย อย่างไรก็ตามการให้บริการเหล่านี้ยังมีลักษณะชั่วคราว เฉพาะช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวเท่านั้น

(๓.๒) การบริการสาธารณสุข ในพื้นที่วางแผนมีโรงพยาบาล ๑๒ แห่ง สถานีอนามัย ๑๔๕ แห่ง โดยมีบุคลากรค่อนข้างพร้อม แต่การให้บริการประชาชนนั้นยังกล่าวได้ว่าไม่เพียงพอ เพราะสถานบริการขนาดใหญ่ยังอยู่ในเขตชุมชน อย่างไรก็ตาม สำหรับการให้บริการนักท่องเที่ยว นั้นนับได้ว่าเพียงพอ เพราะสถานบริการตั้งอยู่ไม่ไกลจากแหล่งท่องเที่ยว โดยเฉพาะหัวหินและชะอำ ยังมีหน่วยแพทย์เคลื่อนที่คอยให้บริการเป็นครั้งคราวในช่วงฤดูท่องเที่ยวตามชายหาดอีกด้วย

(๓.๓) บริการด้านการศึกษา การบริการการศึกษาในระบบในจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีโรงเรียนระดับประถมศึกษาจำนวน ๖๖๑ โรงเรียน มีมัธยมศึกษา

๕๓ โรงเรียน อาชีวศึกษา ๖ แห่ง และอุดมศึกษา ๑ แห่ง ส่วนการศึกษานอกระบบนั้นได้มีการศึกษา ผู้ใหญ่สายสามัญ สายอาชีพ แบบเบ็ดเสร็จและการฝึกอบรมอาชีพต่าง ๆ ซึ่งมีศูนย์ศึกษานอกโรงเรียนเป็นผู้ดำเนินการ

แม้ว่าขณะนี้การศึกษาในระบบโรงเรียนของทั้งสองจังหวัดมีอย่างเพียงพอ แต่ระบบการศึกษายังสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวไม่ค่อยมาก มีเฉพาะที่วิทยาลัยครูเพชรบุรีเท่านั้นที่มีการเรียนการสอน สาขาธุรกิจการท่องเที่ยวในระดับอนุปริญญา ฉะนั้นจึงควรเปิดการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการศึกษาด้านวิชามัคคุเทศก์ ธุรกิจการจัดการโรงแรมในวิทยาลัยอาชีวศึกษา นอกจากนั้นควรจะมีการอบรมแก่เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยความร่วมมือกันระหว่างการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและศูนย์ศึกษานอกโรงเรียน เป็นต้น

(๓.๔) บริการด้านศาสนา ในพื้นที่วางแผนมีศาสนสถานทั้งศาสนาพุทธ คริสต์ และอิสลาม อยู่ ๔๔๕, ๗ และ ๒๑ แห่ง ตามลำดับ ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถจะประกอบศาสนกิจได้ในระหว่างการท่องเที่ยว โดยศาสนสถานทางพุทธศาสนานั้น หลายแห่งเป็นสิ่งดึงดูดใจของนักท่องเที่ยวทั้งในด้านศาสนา ประวัติศาสตร์ สถาปัตยกรรม และศิลปวัฒนธรรม ด้วย เช่น วัดใหญ่สุวรรณาราม วัดเขาตะเครา วัดเขابันไดอิฐ สำนักวิปัสสนาเขาตะเกียบ เป็นต้น ในการพัฒนาการท่องเที่ยวนั้นหากสามารถให้ศาสนสถานเป็นแหล่งเผยแพร่ศาสนาต่อนักท่องเที่ยว จะก่อให้เกิดประโยชน์อย่างสูงทีเดียว

๑.๔ ตลาดการท่องเที่ยว

ตลาดการท่องเที่ยว (Tourism Market) เป็นเรื่องของอุปสงค์ของการท่องเที่ยว (Tourism Demand) ที่เข้ามาสู่ระบบการท่องเที่ยว การศึกษาซึ่งพิจารณาจำนวนนักท่องเที่ยว ลักษณะ และรูปแบบการท่องเที่ยว ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นตัวแปรที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ทั้งในปัจจุบัน และอนาคต การศึกษานอกจากได้พิจารณาสาระสำคัญเหล่านั้นแล้ว ยังได้ทำการพยากรณ์จำนวนและความต้องการของนักท่องเที่ยวด้วย

ในการศึกษานี้ได้เน้นรายละเอียดทั้งตลาดนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ ข้อมูลที่ใช้ศึกษาประกอบด้วย ข้อมูลทุติยภูมิซึ่งมีการเก็บรวบรวมข้อมูลไว้ เช่น สถิติจำนวนนักท่องเที่ยวในแหล่งต่าง ๆ จำนวนนักท่องเที่ยวพักแรมในสถานที่พักต่าง ๆ รวมทั้งข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง นอกจากนั้น ยังได้ใช้ข้อมูลปฐมภูมิจากการสำรวจข้อมูลภาคสนาม ด้วยการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการโรงแรม บังกาโลว์ และธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การศึกษาตลาดการท่องเที่ยวของพื้นที่วางแผนที่้น มีข้อมูลที่ยากอยู่บ้างในด้านการนับซ้ำ เนื่องจากพื้นที่วางแผนที่้นประกอบด้วย ๒ จังหวัด อีกทั้งแหล่งท่องเที่ยวหลักคือ หัวหินและชะอำ ตั้งอยู่คนละจังหวัดด้วย ประกอบกับนักท่องเที่ยวแต่ละคนมักจะนิยมเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวหลาย ๆ แห่ง ข้อมูลจากการตรวจสอบตาม เป็นฐานข้อมูลในการแก้ปัญหา

ผลการศึกษามีดังนี้

๓.๔.๑ ตลาดการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบุรี/ประจวบคีรีขันธ์

(๑) จำนวนนักท่องเที่ยว จากการศึกษาทางด้านตลาดการท่องเที่ยวประมาณว่า จะมีนักท่องเที่ยวเข้าสู่จังหวัดเพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์ รวมทั้งสิ้น ๑,๐๖๑,๘๑๓ คน โดยเป็นนักท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบุรี ๗๔๒,๕๕๕ คน (ร้อยละ ๗๐.๐) และของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ๖๐๕,๑๔๑ คน (ร้อยละ ๕๗.๐) นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย ซึ่งมีจำนวนรวมกันถึง ๑,๐๒๐,๕๓๑ คน (ร้อยละ ๙๖.๑) ส่วนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีจำนวนเพียง ๔๑,๒๘๒ คน (ร้อยละ ๓.๙ ของนักท่องเที่ยวทั้งหมด) เท่านั้น ดังรายละเอียดตามตารางที่ ๓.๑๔

ตารางที่ ๓.๑๘ จำนวนนักท่องเที่ยวของจังหวัด เพชรบุรี-ประจวบคีรีขันธ์ ปี ๒๕๒๙

แหล่งท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยวชาวไทย (คน)	นักท่องเที่ยว ต่างประเทศ (คน)	รวมนักท่องเที่ยวไทย ต่างประเทศ (คน)
จ. เพชรบุรี (ร้อยละ)	๗๑๓,๓๕๐ (๙๖.๑)	๒๙,๒๐๔ (๓.๙)	๗๔๒,๕๕๔ (๑๐๐.๐)
จ. ประจวบคีรีขันธ์ (ร้อยละ)	๕๗๘,๓๒๔ (๙๕.๖)	๒๖,๘๑๗ (๔.๔)	๖๐๕,๑๔๑ (๑๐๐.๐)
เพชรบุรี-ประจวบฯ (ร้อยละ)	๑,๐๒๐,๕๓๑ (๙๖.๑)	๕๖,๐๒๑ (๓.๙)	๑,๐๖๖,๕๕๒ (๑๐๐.๐)

หมายเหตุ : มีนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวทั้ง ๒ จังหวัด จำนวน ๒๘๓,๒๗๔ คน หรือ ร้อยละ ๒๖.๗ ของนักท่องเที่ยวทั้งหมดที่เข้ามาสู่พื้นที่วางแผนที่รวมกัน

จะเห็นได้ว่ามีนักท่องเที่ยวเดินทางสู่จังหวัด เพชรบุรีมากกว่าจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ ทั้งนี้อาจ เป็นเพราะระยะที่ผ่านมามีการขยายตัวของกาการท่องเที่ยวในจังหวัด เพชรบุรี (โดยเฉพาะอย่างยิ่งชะอำ และการประชาสัมพันธ์พระนครคีรี) สูงมาก อีกทั้งเพชรบุรี ยังตั้งอยู่ใกล้กรุงเทพฯ และจังหวัดอื่น ๆ ทางตอนเหนือมากกว่า นอกจากนี้ มีนักท่องเที่ยวประมาณ ร้อยละ ๒๖.๗ ของนักท่องเที่ยวทั้งหมดที่ท่องเที่ยว เข้าสู่พื้นที่วางแผนที่รวมกัน

เมื่อพิจารณาส่วนแบ่งของตลาดการท่องเที่ยวประมาณได้ว่า นักท่องเที่ยว ที่เข้าสู่พื้นที่วางแผนที่รวมกัน คิดเป็นร้อยละ ๔.๘ ของนักท่องเที่ยวภายในประเทศทั้งหมด ส่วน นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศคิดเป็นร้อยละ ๑.๕๘ ของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เข้ามา ในประเทศทั้งหมด ดังรายละเอียดตารางที่ ๓.๑๙ และจากตารางที่ ๓.๒๐ เป็นการเปรียบเทียบ ส่วนแบ่งการตลาดของจังหวัดเพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ กับแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ภายใน ประเทศ ปรากฏว่า ส่วนแบ่งการตลาดของนักท่องเที่ยวชาวไทยมีสัดส่วนที่สูงกว่า เกาะสมุย และ ใกล้เคียงกับฮ่องกง เกิด แต่ยังคงต่ำกว่าแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงของ

ตารางที่ ๓.๑๘ ส่วนแบ่งของตลาดการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบุรีและ
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปี ๒๕๒๔

แหล่งท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยวชาวไทย		นักท่องเที่ยวต่างประเทศ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทั้งประเทศ	๒๑,๒๐๔, ^(๑) _{๑๘๖}	๑๐๐.๐๐	๒,๖๑๑, ^(๒) _{๑๗๖}	๑๐๐.๐๐
- จังหวัดเพชรบุรี	๗๑๓,๓๕๐	๓.๓๖	๒๘,๒๐๕	๑.๑๒
- จังหวัดประจวบคีรีขันธ์	๕๗๘,๓๒๔	๒.๗๓	๒๖,๘๑๗	๑.๐๓
- เพชรบุรี+ประจวบคีรีขันธ์	๑,๐๒๐,๕๓๑	๔.๘	๕๕,๐๒๒	๑.๕๘

- ที่มา : (๑) ประมาณจากข้อมูลนักท่องเที่ยว ปี ๒๕๒๓ ซึ่งสำรวจโดยสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย ปี ๒๕๒๕ ในรายงานโครงการศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยใช้อัตราเพิ่มที่ปรับจากสภาพความเป็นจริงที่ผ่านมาแล้ว (อัตราเพิ่มของ GDP Per capita และอัตราเพิ่มของประชากรของประเทศ)
- (๒) รายงานการศึกษาข้อมูลเพื่อการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวในระยะแผน ๖ โดย ดร. สมชาย รัตนโกมุท คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี ๒๕๒๔

ตารางที่ ๓.๒๐ การเปรียบเทียบส่วนแบ่งการตลาดของจังหวัดเพชรบุรี และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กับแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ภายในประเทศ

แหล่งท่องเที่ยว	ส่วนแบ่งการตลาดของนักท่องเที่ยวชาวไทย (ร้อยละ)	ส่วนแบ่งการตลาดของนักท่องเที่ยวต่างประเทศ (ร้อยละ)
จ. เพชรบุรี	๓.๓๕	๑.๑๒
จ. ประจวบคีรีขันธ์	๒.๗๓	๑.๐๓
จ. กาญจนบุรี	๔.๐๒	๑.๕๐
เกาะสมุย	๐.๙๕	๑.๕๐
ภูเก็ต	๒.๗๕	๑.๘๓
พืทยา	๖.๒๒	๘.๖๗
สงขลา-หาดใหญ่	๕.๕๐	๑๐.๕๒
เชียงใหม่	๑๓.๙๑	๔.๙๓

ประเทศ เช่น พัทธยา-หาดใหญ่ และเชียงใหม่ เป็นต้น ส่วนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ แล้ว ปรากฏว่ามีส่วนแบ่งการตลาดต่ำกว่าทุกแหล่ง ทั้งนี้ เพราะปัจจุบันจังหวัดเพชรบุรีและประจวบฯ มีแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศอยู่จำกัดคือ มีเฉพาะชะอำและหัวหินเท่านั้น

นักท่องเที่ยวที่เข้าสู่พื้นที่วางแผนประกอบด้วย นักท่องเที่ยวประเภทพักผ่อนและประเภทมาแวะเที่ยวแบบมาเข้า-เย็นกลับ โดยเป็นนักท่องเที่ยวประเภทพักผ่อน คิดเป็นร้อยละ ๗๓.๒ และนักท่องเที่ยวประเภทมาเข้า-เย็นกลับ ร้อยละ ๒๖.๘ ซึ่งนักท่องเที่ยวชาวไทยจะมีสัดส่วนของนักท่องเที่ยวประเภทมาเข้า-เย็นกลับ สูงกว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ (ตารางที่ ๓.๒๑)

๓.๔.๒ ตลาดการท่องเที่ยวพื้นที่เฉพาะ

การศึกษาตลาดท่องเที่ยวในระดับพื้นที่วางแผนให้ภาพรวมของนักท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ในการวางแผนพัฒนานั้นต้องวางแผนในระดับพื้นที่ที่จะมีแผนงานและโครงการไปดำเนินงาน ดังนั้นการศึกษาตลาดการท่องเที่ยว จึงได้พิจารณาในระดับกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวและระดับแหล่งท่องเที่ยวเฉพาะแห่งที่สำคัญ จากการศึกษาพบว่า

(๑) การกระจายตัวของนักท่องเที่ยวในพื้นที่วางแผน จากการศึกษาได้แบ่งแหล่งท่องเที่ยวออกเป็น ๖ กลุ่ม ตามการกระจายตัวของแหล่งท่องเที่ยวแล้วพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวของพื้นที่ หัวหิน-ชะอำ ถึงร้อยละ ๗๔.๐๓ (เฉพาะหัวหินร้อยละ ๔๓.๒๖ และชะอำร้อยละ ๖๐.๖๔) รองลงไปคือ เมืองเพชรบุรีและเมืองประจวบคีรีขันธ์ ร้อยละ ๑๘.๐๙ และ ๑๓.๘๘ ตามลำดับ โดยนักท่องเที่ยวแต่ละพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวประเภทมาเข้า-เย็นกลับ ยกเว้น ปรามบุรี-สามร้อยยอด และเมืองประจวบคีรีขันธ์ ที่มีนักท่องเที่ยวพักผ่อนมากกว่า (ตารางที่ ๓.๒๒ และรูปที่ ๓.๑๐) โดยมีรายละเอียดดังนี้

(๑.๑) พื้นที่ หัวหิน-ชะอำ การศึกษาได้พิจารณา หัวหิน-ชะอำ เป็นกลุ่มเดียวเสมือนเป็นแหล่งเดียวกัน ทั้งนี้ เพราะสภาพที่ตั้งลักษณะของการท่องเที่ยว และแนวทางการพัฒนาที่ควรจะเป็น อย่างไรก็ตาม เนื่องจากพื้นที่ทั้งสองอยู่ในการปกครองคนละจังหวัด และการปกครองท้องถิ่นแยกจากกัน จึงนำ เสนอรายละเอียดของแต่ละพื้นที่ดังนี้

ตารางที่ ๓.๒๑ จำนวนนักท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบุรี และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
จำแนกตามประเภทของนักท่องเที่ยวปี ๒๕๒๔

ประเภทนักท่องเที่ยว	จังหวัดเพชรบุรี		จังหวัดประจวบฯ		เพชรบุรี-ประจวบฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
<u>ชาวไทย</u>						
- พักแรม	๓๕๙,๓๔๑	๕๐.๔	๓๗๖,๓๒๐	๖๕.๑	๗๓๕,๖๖๑	๗๒.๑
- มาเข้า-เย็นกลับ	๓๕๔,๐๐๙	๔๙.๖	๒๐๒,๐๐๔	๓๕.๙	๒๒๔,๘๗๐	๒๒.๙
รวม	๗๑๓,๓๕๐	๑๐๐.๐	๕๗๘,๓๒๔	๑๐๐.๐	๑,๐๒๐,๕๓๑	๑๐๐.๐
<u>ชาวต่างประเทศ</u>						
- พักแรม	๑๖,๘๔๔	๕๗.๗	๒๔,๔๓๘	๙๑.๑	๔๑,๒๘๒	๑๐๐.๐
- มาเข้า-เย็นกลับ	๑๒,๓๖๑	๔๒.๓	๒,๓๗๙	๘.๙	-	-
รวม	๒๙,๒๐๕	๑๐๐.๐	๒๖,๘๑๗	๑๐๐.๐	๔๑,๒๘๒	๑๐๐.๐
<u>รวมชาวไทย-ต่างประเทศ</u>						
- พักแรม	๓๗๖,๑๘๕	๕๐.๙	๔๐๐,๗๕๘	๖๖.๒	๗๗๖,๙๔๓	๗๓.๒
- มาเข้า-เย็นกลับ	๓๖๖,๓๗๐	๔๙.๓	๒๐๔,๓๘๓	๓๓.๘	๒๒๔,๘๗๐	๒๖.๘
รวม	๗๔๒,๕๕๕	๑๐๐.๐	๖๐๕,๑๔๑	๑๐๐.๐	๑,๐๐๑,๘๑๓	๑๐๐.๐

หมายเหตุ : ผู้พักแรมหมายถึงผู้พักแรมในสถานบริการที่พักและที่อื่น ๆ ด้วย

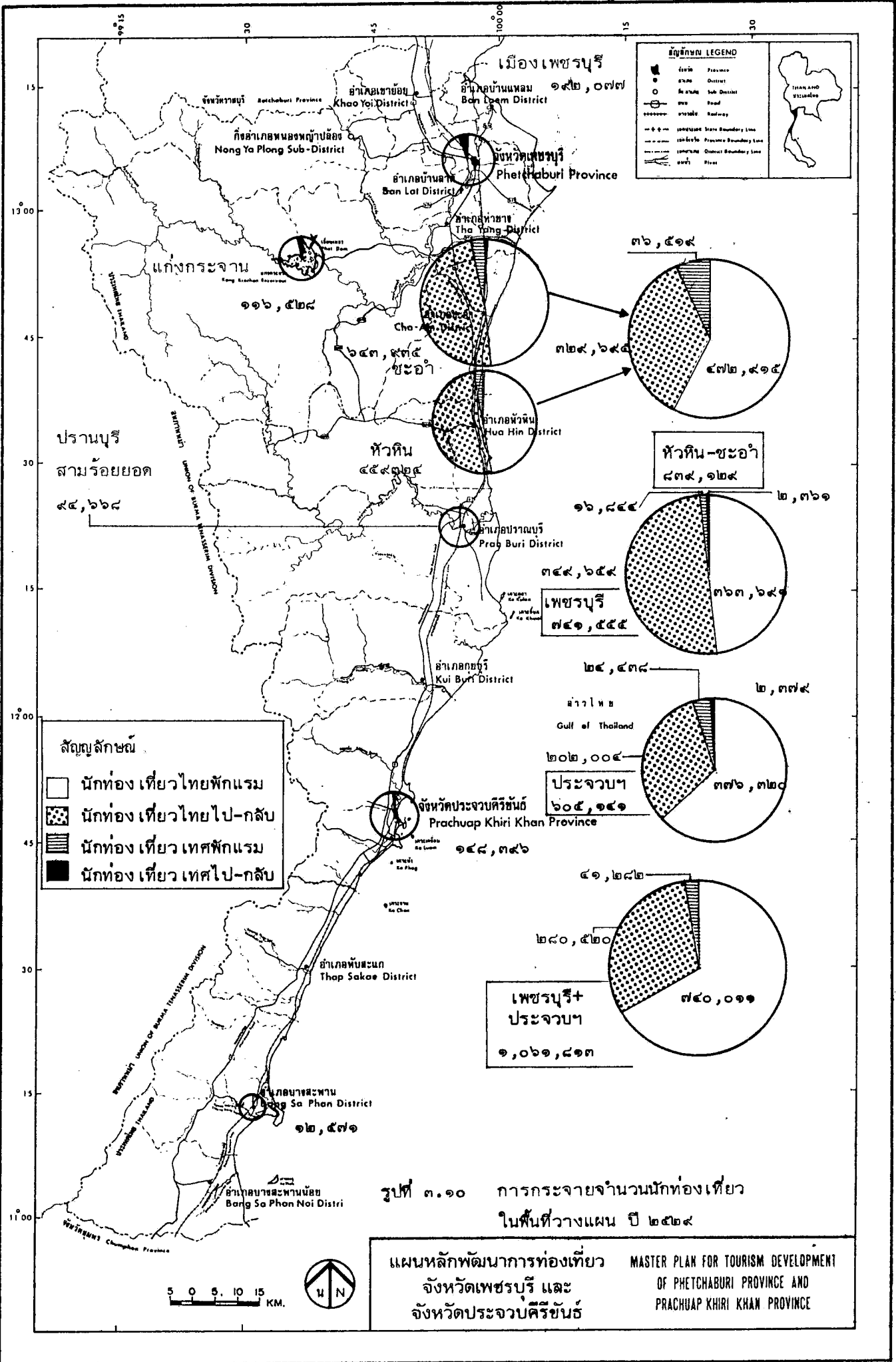
ที่มา : สํารวจและประมาณการโดย วท.

ตารางที่ ๓.๒๒ การกระจายตัวของนักท่องเที่ยวจากกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวหลักที่สำคัญในพื้นที่ว่างแผน ปี ๒๕๒๔

แหล่งท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยวไทย			นักท่องเที่ยวต่างประเทศ			รวมชาวไทย-ต่างประเทศ			
	พักแรม	มาเข้า-เยี่ยมกลับ	รวม	พักแรม	มาเข้า-เยี่ยมกลับ	รวม	พักแรม	มาเข้า-เยี่ยมกลับ	รวมทั้งหมด	ร้อยละ
๑. เมืองเพชรบุรี	๗๕,๕๔๕	๑๐๑,๘๑๕	๑๗๗,๓๖๐	๑,๓๓๗	๑๓,๓๘๐	๑๔,๗๑๗	๗๖,๘๘๒	๑๑๕,๑๕๕	๑๙๒,๐๓๗	(๑๘.๐๔)
๒. แก่งกระจาน	๑๖,๖๙๗	๔๙,๑๕๖	๑๑๕,๘๕๓	๒๔๔	๔๔๑	๖๘๕	๑๖,๔๔๑	๔๙,๕๘๗	๑๑๖,๕๒๘	(๑๐.๙๗)
๓. ชะอำ	๒๗๑,๔๔๙	๓๕๔,๐๐๙	๖๒๕,๔๕๘	๑๕,๖๖๓	๓,๒๑๕	๑๘,๘๗๘	๒๘๖,๗๑๒	๓๕๗,๒๒๔	๖๔๓,๙๓๖	(๖๐.๖๔)
๔. หัวหิน	๒๐๑,๕๖๖	๒๓๕,๕๕๓	๔๓๗,๐๑๙	๒๑,๒๕๖	๑,๐๕๙	๒๒,๓๑๕	๒๒๒,๗๒๒	๒๓๖,๖๐๒	๔๕๙,๓๒๔	(๔๓.๒๖)
๕. ปราณบุรีและสามร้อยยอด	๖๖,๖๔๔	๒๕,๒๘๖	๙๑,๙๓๐	๑,๒๐๗	๑,๕๓๑	๒,๗๓๘	๖๗,๘๕๑	๒๖,๘๑๗	๙๔,๖๖๘	(๘.๙๒)
๖. เมืองประจวบฯ	๑๐๑,๘๗๐	๔๔,๖๘๒	๑๕๖,๕๕๒	๑,๘๕๔	-	๑,๘๕๔	๑๐๓,๗๑๕	๔๔,๖๘๒	๑๔๘,๓๙๖	(๑๓.๙๘)
๗. บางสะพาน	๖,๓๕๐	๖,๑๐๐	๑๒,๔๕๐	๑๓๑	-	๑๓๑	๖,๔๗๑	๖,๑๐๐	๑๒,๕๗๑	(๑.๑๘)
รวมพื้นที่ว่างแผน	๗๕๐,๐๑๑	๒๘๐,๕๒๐	๑,๐๒๐,๕๓๑	๔๑,๒๘๒	-	๔๑,๒๘๒	๗๘๑,๒๙๓	๒๘๐,๕๒๐	๑,๐๖๑,๘๑๓	(๑๐๐.๐๐)

หมายเหตุ : - นักท่องเที่ยวแต่ละคนท่องเที่ยวมากกว่า ๑ แห่ง

- สัดส่วนของนักท่องเที่ยวในแต่ละแหล่งคิดต่อจำนวนนักท่องเที่ยวของพื้นที่ว่างแผน

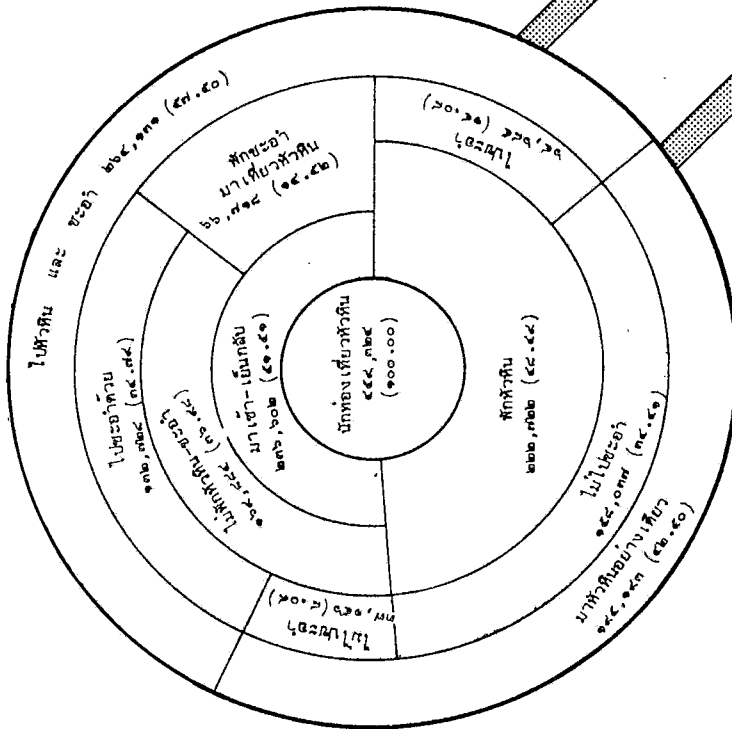
ในปี ๒๕๒๔ นักท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ มีทั้งสิ้น ๘๓๙,๑๒๙ คน เป็นนักท่องเที่ยวที่ท่องเที่ยวทั้งพื้นที่หัวหิน-ชะอำ ๒๖๔,๑๓๑ คน (ร้อยละ ๔๑.๐๒) ท่องเที่ยวเฉพาะหัวหิน ๑๔๕,๑๙๓ คน (ร้อยละ ๔๒.๕๐) และท่องเที่ยวเฉพาะชะอำ ๓๗๙,๘๐๕ คน (ร้อยละ ๕๘.๔๘) ดังนั้น เมื่อพิจารณาเฉพาะหัวหินจะมีนักท่องเที่ยว ๔๕๙,๓๒๔ คน และเฉพาะชะอำ ๖๔๓,๙๓๕ คน

รูปที่ ๓.๑๑ แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ จำแนกประเภทพักแรมมาเข้า-เย็นกลับ และจุดหมายการท่องเที่ยวใน ๒ พื้นที่ จะเห็นได้ว่าจำนวนนักท่องเที่ยวพักแรมในพื้นที่ทั้ง ๒ ใกล้เคียงกัน (ชะอำมากกว่าเล็กน้อย) ในขณะที่ชะอำมีนักท่องเที่ยวมาเข้า-เย็นกลับ มากกว่าหัวหินมาก นักท่องเที่ยวทั้ง ๒ ประเภทนี้ มีส่วนหนึ่งเดินทางไปยังอีกพื้นที่หนึ่ง และอีกส่วนหนึ่งท่องเที่ยวเฉพาะในพื้นที่นั้น ๆ (อาจเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ นอกเขต ๒ พื้นที่หรือไม่ก็ได้)

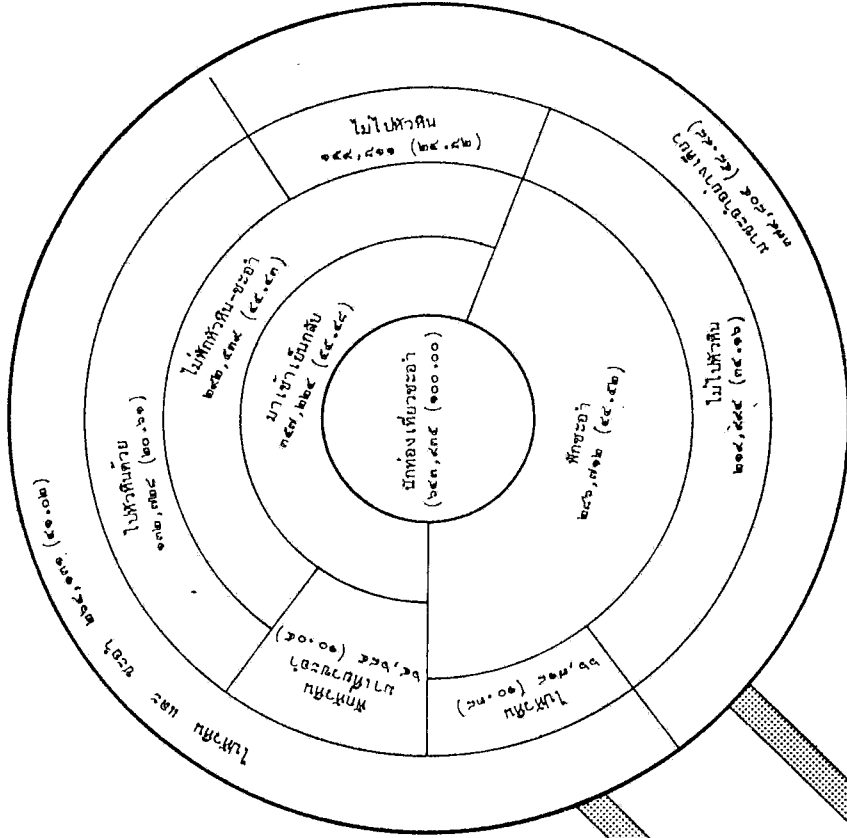
เมื่อพิจารณาแยกระหว่างนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ หัวหินมีนักท่องเที่ยวชาวไทยร้อยละ ๕๕.๑๔ และชาวต่างประเทศร้อยละ ๔๔.๘๖ ส่วนชะอำ มีนักท่องเที่ยวชาวไทยร้อยละ ๙๗.๑๓ และชาวต่างประเทศร้อยละ ๒.๘๗ โดยนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศส่วนใหญ่เป็นผู้พักแรม แต่นักท่องเที่ยวชาวไทยเป็นประเภทมาเข้า-เย็นกลับ มากกว่าพักแรมประมาณร้อยละ ๑๐ (ตารางที่ ๓.๒๓)

นักท่องเที่ยวของหัวหิน-ชะอำ ปัจจุบันมีแหล่งเป้าหมายท่องเที่ยวภายในเพียงไม่กี่แห่ง กล่าวคือ บริเวณชายหาดชะอำ (ร่วมจิตต์) โรงแรมเดอะริเจนท์ชะอำ ชายหาดหัวหิน และเขาตะเกียบ เท่านั้น นักท่องเที่ยวเกือบทั้งหมดของชะอำคือผู้มาเที่ยวชายหาดชะอำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักท่องเที่ยวมาเข้า-เย็นกลับ ส่วนบริเวณโรงแรมเดอะริเจนท์ชะอำนั้น เป็นผู้มาพักแรมเท่านั้น ส่วนเขาตะเกียบนั้นมีประมาณร้อยละ ๔๑.๖ ของนักท่องเที่ยวของหัวหิน (ดูตารางที่ ๓.๒๓) ซึ่งจากการสำรวจประมาณได้ว่า ในช่วงวันหยุดมีนักท่องเที่ยวมากกว่าวันธรรมดา ๖.๒ เท่า ที่ชะอำและ ๓.๕๔ เท่า ที่หัวหิน คือ ที่ชะอำมีนักท่องเที่ยว ๗๑๐ คน ในวันธรรมดา และ ๔,๔๑๑ คน ในวันหยุด ส่วนหัวหินมีนักท่องเที่ยว ๗๒๔ คน ในวันธรรมดาและ ๒,๕๙๙ คน ในวันหยุด ส่วนบริเวณเขาตะเกียบมีนักท่องเที่ยวประมาณ ๘๕๕ คน ในวันหยุด อย่างไรก็ตาม นักท่องเที่ยวจะมีมากในช่วงวันหยุดนักชดถุภษ ได้แก่ วันขึ้นปีใหม่ วันตรุษจีน วันสงกรานต์ และช่วงปิดภาคฤดูร้อน มีนักท่องเที่ยวต่อวันสูงอย่างสม่ำเสมอ

หัวหิน

ชะอำ

นักท่องเที่ยว
หัวหิน-ชะอำ
๘๓๙, ๑๒๙

รูปที่ ๓.๑๑ นักท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำและความสัมพันธ์
ของนักท่องเที่ยวทั้ง ๒ พื้นที่

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
จังหวัดเพชรบุรี และ
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT
OF PHETCHABURI PROVINCE AND
PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

ตารางที่ ๓.๒๓ จำนวนนักท่องเที่ยวกระจายไปยังส่วนย่อยของพื้นที่ หัวหิน-ชะอำ ปี ๒๕๒๔

พื้นที่	ไทย			ต่างประเทศ			รวม	
	พักแรม	มาเข้า เย็นกลับ *	รวม	พักแรม	มาเข้า เย็นกลับ *	รวม	พักแรม	มาเข้า เย็นกลับ *
	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	
ชะอำ	๒๗๑,๔๔๙	๓๔๔,๐๐๙	๖๒๕,๔๕๘	๑๕,๒๖๓	๓,๒๑๕	๑๘,๔๗๘	๒๕๗,๙๓๖	๓๕๗,๒๒๔
หาดชะอำรวมจิตต์(๑)	๒๑๔,๙๒๑	๓๖๕,๓๑๕	๕๘๐,๒๓๖	๓,๖๓๐	๓,๒๑๕	๖,๘๔๕	๕๗๗,๐๘๑	๖๖๘,๕๓๐
ริเจนท์ ชะอำ(๒)	๕๖,๕๒๘	-	๕๖,๕๒๘	๑๑,๖๓๓	-	๑๑,๖๓๓	๖๘,๑๖๑	-
หัวหิน(๓)	๒๐๑,๕๖๖	๒๓๕,๕๕๓	๔๓๗,๐๑๙	๒๑,๒๕๖	๑,๐๕๙	๒๒,๓๑๕	๒๓๖,๖๐๒	๒๓๖,๖๐๒
หาดหัวหิน	๕๗,๕๖๘	๑๑๒,๕๕๓	๑๖๙,๑๒๑	๑๓,๘๑๘	-	๑๓,๘๑๘	๑๑๒,๕๕๓	๑๑๒,๕๕๓
เขาตะเกียบ(๔)	๓๗,๓๒๗	๑๕๒,๗๗๖	๑๙๐,๑๐๓	๘๗๗	๑๐,๓๑๘	๑๑,๒๙๕	๑๙๑,๓๐๘	๑๙๑,๓๐๘
หาดสวนสน	๔,๕๐๖	๑๕๓,๗๗๙	๑๕๘,๒๘๕	๑๕๘	-	๑๕๘	๑๕๘,๗๗๙	๑๕๘,๗๗๙

หมายเหตุ : * นักท่องเที่ยวเข้ามาเข้าเย็นกลับมีการนับซ้ำ
 (๑) หาดชะอำ (รวมจิตต์) รวมนักท่องเที่ยวที่ไปหาดคลองเทียนด้วย
 (๒) ริเจนท์ ชะอำ หมายถึง ผู้พักแรมโรงแรมเดอะริเจนท์ ชะอำ กับโรงแรมสวนนกหาด
 (๓) ผู้พักแรมบางส่วนพักโรงแรมในตลาดประมาณ ๓๖,๕๑๑
 (๔) หาดตะเกียบ นับแต่หมู่บ้านตะเกียบ ถึงเขตสถานีหัวหินสวนสนประติพจน์

ที่มา : จากการศึกษาของ วท.

(๑.๒) พื้นที่เมือง เพชรบุรี เมืองเพชรบุรีหมายรวมถึงแหล่งท่องเที่ยว ชาย้อย และปึกเตียนด้วยนั้น มีจำนวนนักท่องเที่ยวอย่างน้อย ๑๙๒,๐๗๗ คน ในปี ๒๕๒๙ เป็นชาวไทย ๑๗๗,๓๖๐ คน และชาวต่างประเทศ ๑๔,๗๑๗ คน นักท่องเที่ยวเมืองเพชรบุรี เมื่อประมาณจากนักท่องเที่ยวที่มาเขารวัง นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นประเภทมาเข้า-เย็นกลับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเมือง เพชรบุรีตั้งอยู่ไม่ไกลจากหัวหิน-ชะอำ และการบริการที่พักยังมีคุณภาพต่ำ อีกทั้งยังเป็นเส้นทางผ่านไปยังภาคใต้อีกด้วย อย่างไรก็ตาม นักท่องเที่ยว พักแรมที่ประมาณได้ ๗๖,๘๘๒ คนนั้น ส่วนใหญ่เป็นชาวไทยและมีอาชีพเป็นตัวแทนขายสินค้า

จากสถิติของพระนครคีรี (พิพิธภัณฑ) ในปี ๒๕๒๙ มีนักท่องเที่ยว ๑๔๘,๗๔๑ คน (ชาวไทย ๑๓๔,๐๒๔ คน ชาวต่างประเทศ ๑๔,๗๑๗ คน) เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๒๔ เฉลี่ยร้อยละ ๑๑.๑๒ ต่อปี และคิดเป็นร้อยละ ๗๗.๔ ของนักท่องเที่ยวของเมือง เพชรบุรีทั้งหมด (ตารางที่ ๓.๒๔) สำหรับร้านขายขนมเขารวังประมาณว่ามีผู้มาแวะซื้อของถึงปีละ ๑,๐๔๗,๔๗๒ คน (ทั้งนักท่องเที่ยวและผู้เดินทางผ่าน) สำหรับแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ นั้น ปัจจุบันมีนักท่องเที่ยวน้อยมาก สำหรับเขาลวงนั้นมีนักท่องเที่ยวประมาณร้อยละ ๓๐ ของทั้งหมด

จากการสำรวจประมาณได้ว่า ในวันหยุดมีนักท่องเที่ยวเฉลี่ย ๑,๒๘๒ คนต่อวัน มากกว่าวันธรรมดา ๔.๗ เท่า (๒๒๕ คน/วัน) และที่พระนครคีรี เฉลี่ยประมาณ ๘๘๑ และ ๑๗๙ คน ในวันหยุดและวันธรรมดา ตามลำดับ

(๑.๓) พื้นที่แก่งกระจาน (ภายในและนอกเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน) ในปี ๒๕๒๙ ประมาณว่ามีนักท่องเที่ยว ๑๑๖,๕๒๘ คน เป็นชาวไทย ๑๑๔,๘๔๓ คน และชาวต่างประเทศ ๑,๖๘๕ คน นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นประเภทมาเข้า-เย็นกลับ สำหรับผู้พักแรมเป็นผู้พักแรม ในอุทยานแห่งชาติจำนวน ๑๒,๕๔๑ คน พักแรมในสถานบริการที่พักของเอกชน ๔,๓๕๐ คน (ตารางที่ ๓.๒๔) เมื่อพิจารณาเป็นรายวันเฉลี่ยจะมีนักท่องเที่ยวมาแก่งกระจาน ๘๐๘ คน ในวัน หยุด และ ๑๒๕ คน ในวันธรรมดา ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นนักท่องเที่ยวจำนวนน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับ สภาพการรับจำนวนนักท่องเที่ยวของพื้นที่

การเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยว จากข้อมูลของอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๒๖ ร้อยละ ๗๔.๘๕ อัตราเพิ่มขนาดนี้แสดงให้เห็นว่า นักท่องเที่ยวมีความสนใจและ ต้องการไปเที่ยว และพักแรมที่แก่งกระจานมากขึ้น เนื่องจากเป็นบรรยากาศที่แตกต่างไปจากชายหาด ทั้งหัวหินและชะอำ

ตารางที่ ๓.๒๔ จำนวนนักท่องเที่ยวและการกระจายตัวของนักท่องเที่ยวเมืองเพชรบุรีและแก่งกระจาน ปี ๒๕๖๔

จำนวนนักท่องเที่ยว	ชาวไทย			ชาวต่างประเทศ			รวม		
	พักแรม	มาเข้า เย็นกลับ	รวม	พักแรม	มาเข้า เย็นกลับ	รวม	พักแรม	มาเข้า เย็นกลับ	รวม
	เมืองเพชรบุรีทั้งหมด (๑) (เขารัง) พระนครศรีบุรี (พิศุภกิจเขต) เจดีย์ต่อวันธรรมดา เจดีย์ต่อวันหยุด แก่งกระจาน (๒) อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน เจดีย์วันธรรมดา เจดีย์วันหยุด	๗๕,๔๔๕ - - - ๑๖,๖๙๗ ๑๒,๓๔๗ - -	๑๐๑,๘๑๕ ๑๓๔,๐๒๕ - - ๙๙,๒๔๖ ๒๑,๘๐๔ - -	๑๗๗,๓๖๐ ๑๓๔,๐๒๕ ๑๘๘ ๑,๒๓๓ ๑๑๕,๘๔๓ ๓๔,๑๕๑ ๑๒๓ ๘๐๕	๑,๓๓๗ - - - ๒๔๔ ๒๔๔ - -	๑๓,๓๘๐ ๑๔,๗๑๗ - - ๔๔๑ ๔๔๑ - -	๑๔,๗๑๗ ๑๔,๗๑๗ ๓๗ ๔๙ ๖๘๕ ๖๘๕ ๒ ๓	๗๖,๘๘๒ - - - ๑๖,๙๔๑ ๑๒,๕๙๑ - -	๑๑๕,๑๙๕ ๑๔๘,๗๔๑ - - ๙๙,๓๔๓ ๒๒,๒๕๕ - -

- หมายเหตุ : (๑) เมืองเพชรบุรี ประมาณการโดยมีสมมติฐานคือ
- นักท่องเที่ยว เขารัง เป็นนักท่องเที่ยวของเมืองเพชรบุรีทั้งหมด
 - นักท่องเที่ยวชาวต่างประเศที่เข้าชมพระนครศรีบุรีทุกคน
 - ข้อมูลผู้พักแรมประมาณจากข้อมูล โรงแรมแก่งกระจานทั้งหมด
- (๒)
- นักท่องเที่ยวที่มาแก่งกระจานคือผู้มาเที่ยวเชื่อมแก่งกระจานทั้งหมด
 - ร้อยละ ๓๐ ของผู้มาแก่งกระจานไปเที่ยวอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน
 - ส่วนร้อยละ ๗๐ นั้น ไม่เข้าไปเที่ยวอุทยานแห่งชาติทางบก แต่อาจมีบางส่วนเข้าไปเที่ยวเกาะแก่งในเขตอุทยานแห่งชาติ โดยไม่ผ่านการตรวจนับของเจ้าหน้าที่
- ที่มา :
๑. ข้อมูลโรงแรมในเขตเมืองเพชรบุรี
 ๒. ศิริภัทพรพระนครศรีบุรี, กรมศิลปากร
 ๓. อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน
 ๔. นักท่องเที่ยวพักแรมนอกอุทยานประมาณจากผู้ประกอบการ

(๑.๔) พื้นที่ปราณบุรี-สามร้อยยอด ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวบริเวณชายหาดปราณบุรี ไปจนถึงอุทยานแห่งชาติ เขาสามร้อยยอด มีนักท่องเที่ยว ๔๔,๖๖๘ คน ในปี ๒๕๒๔ เป็นชาวไทย ๔๑,๔๓๐ คน และชาวต่างประเทศ ๒,๗๓๘ คน ส่วนใหญ่เป็นผู้พักแรมในเขตอำเภอเมืองปราณบุรี (ตัวแทนชายลีนค้ำ) ส่วนบริการอุทยานแห่งชาติ เขาสามร้อยยอดนั้น เป็นประเภทมาเช้า-เย็นกลับ (ตารางที่ ๓.๒๕) นักท่องเที่ยวเหล่านี้ส่วนมากเดินทางไปหาดแหลมศาลาหรือลำพระยานคร ซึ่งในบางช่วงมีนักท่องเที่ยวเข้าไปถึงเกือบสี่ร้อยคน แต่เฉลี่ยในวันหยุดทั้งปีประมาณ ๑๖๓ คน ขนาดนักท่องเที่ยวในปัจจุบันนี้ยังไม่มากเกินกำลังของพื้นที่ (ที่ดิน, สิ่งแวดล้อม และน้ำใช้) แต่มีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้น และอาจเป็นอันตรายต่อสภาพแวดล้อมได้หากไม่มีการควบคุมที่ดีพอ

บริเวณปากน้ำปราณ มีนักท่องเที่ยวประเภท ไป-กลับ นิยมไปเที่ยวเพื่อรับประทานอาหารทะเล ชมและซื้อผลิตภัณฑ์จากทะเล ส่วนผู้พักแรมที่ปราณบุรีบีชรีสอร์ท ซึ่งเป็นโรงแรมชั้น ๑ แห่งเดียวในพื้นที่นี้ มีผู้เข้าพักทั้งหมด ๗,๕๔๐ คน ในช่วง ๖ เดือนของปี ๒๕๒๔

(๑.๕) พื้นที่เมืองประจวบคีรีขันธ์ ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์และใกล้เคียง ประมาณว่ามีนักท่องเที่ยว ๑๔๘,๓๙๖ คน เกือบทั้งหมดเป็นชาวไทย และพักแรมในเมือง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้แทนชายลีนค้ำ ร้อยละ ๖๐.๕ ไปเที่ยวเขาช่องกระจก และ ร้อยละ ๓๑.๕ ไปน้ำตกห้วยยาง ส่วนแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ยังมีนักท่องเที่ยวน้อยมาก เมื่อพิจารณานักท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อวัน ในวันหยุดมี ๘๕๔ คน และ ๒๒๔ คน ในวันธรรมดา (ตารางที่ ๓.๒๕) ในสภาพปัจจุบันนักท่องเที่ยวเมืองประจวบคีรีขันธ์ ยังมีน้อยอาจเป็นเพราะระยะทางที่ค่อนข้างไกล อีกทั้งจุดดึงดูดใจยังไม่เด่นเท่าที่ควร ดังนั้นการพัฒนาควรเน้นการสร้างจุดสนใจที่เป็นเอกลักษณ์ให้มากขึ้น

(๑.๖) พื้นที่บางสะพาน เป็นแหล่งท่องเที่ยวใหม่ที่ตั้งอยู่ไกลสุดของพื้นที่วางแผนเมื่อนับจากกรุงเทพฯ ขณะนี้ยังมีนักท่องเที่ยวน้อย แต่มีศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจอีกกลุ่มหนึ่ง จากการประมาณในปี ๒๕๒๔ มีนักท่องเที่ยว ๑๒,๕๗๑ คน เป็นชาวต่างประเทศเพียง ๑๓๑ คน เท่านั้น ซึ่งยังนับว่าน้อยมาก รายละเอียดของจำนวนนักท่องเที่ยวแสดงในตารางที่ ๓.๒๕

(๒) รายละเอียดเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว ในปี ๒๕๒๔ ได้สำรวจโดยการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยว และสอบถามตามสถานที่พักแรมต่าง ๆ ในเขตหัวหิน-ชะอำ ซึ่งเป็นแหล่งรวมของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ของพื้นที่วางแผน (ร้อยละ ๗๔.๐๓) ดังนั้นผลการศึกษาอาจกล่าวได้ว่าเป็น

ตารางที่ ๓.๒๕ จำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้าพักที่ปราสาทบุรี-สามร้อยยอด ปี ๒๕๒๙

นักท่องเที่ยว	ชาวไทย			ชาวต่างประเทศ			รวม		
	พักแรม	มาเข้า เยี่ยมกลับ	รวม	พักแรม	มาเข้า เยี่ยมกลับ	รวม	พักแรม	มาเข้า เยี่ยมกลับ	รวม
	ปราสาทบุรี-สามร้อยยอด อุทยานแห่งชาติเขาสามร้อยยอด ปราสาทบุรี เจดีย์วันธรรมดาอุทยานฯ เจดีย์วันหยุดอุทยานฯ เมืองประจวบคีรีขันธ์ วันธรรมดา (คน/วัน) วันหยุด (คน/วัน) เขาของกระเจ็ก วันธรรมดา (คน/วัน) วันหยุด (คน/วัน) น้ำตกห้วยยาง วันธรรมดา (คน/วัน) วันหยุด (คน/วัน) บางสะพาน วันธรรมดา (คน/วัน) วันหยุด (คน/วัน)	๖๖,๖๔๔ ๕,๓๐๘ ๖๑,๓๓๖ - - ๑๐๑,๘๗๐ - - - - ๔๒๓ - - ๖,๓๔๐ - -	๒๕,๒๘๖ ๒๑,๗๕๒ ๓,๔๔๔ - - ๔๔,๖๘๒ - - ๘๙,๘๑๓ ๘๖,๗๕๗ ๗๒ ๒๗๓ ๖,๑๐๐ - -	๙๑,๙๓๐ ๒๗,๑๐๐ ๖๔,๘๓๐ ๔๑ ๑๕๗ ๑๕๖,๕๕๒ ๒๒๕ ๘๕๘ ๘๙,๘๑๓ ๑๓๗ ๕๒๐ ๔๗,๗๕๗ ๗๒ ๒๗๓ ๑๒,๔๔๐ ๑๙ ๗๒	๑,๒๐๗ ๒๘๕ ๙๒๒ - - ๑,๘๔๔ - - - - - - - ๑๓๑ - -	๑,๕๓๑ ๑,๕๓๑ - - - - - - - - - - - - - -	๒,๗๓๘ ๑,๘๖๖ ๙๒๒ ๕ ๖ ๑,๘๔๔ ๕ ๖ - - - ๑๑๙ - - ๑๓๑ - -	๖๗,๘๕๑ ๕,๕๙๓ ๖๒,๒๕๘ - - ๑๐๓,๗๑๔ - - - - ๔๖,๘๖๖ - - ๖,๕๗๑ - -	๒๖,๘๑๗ ๒๓,๓๒๓ ๓,๕๙๔ - - ๔๔,๖๘๒ - - ๘๙,๘๑๓ ๑๓๗ ๕๒๐ ๔๗,๗๕๗ ๗๒ ๒๗๓ ๖,๑๐๐ - -

ที่มา (๑) ข้อมูลอุทยานแห่งชาติเขาสามร้อยยอด
 (๒) จากการสำรวจของ วท. ข้อมูลพักแรมได้จากสถานที่พัก ส่วนประเภทมาเข้า-เยี่ยมกลับ ประเมินจากการสอบถาม
 (๓) ข้อมูลอุทยานน้ำตกห้วยยาง

ภาพรวมของนักท่องเที่ยวของพื้นที่ และจะสามารถนำไปกำหนดนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายของแผนได้ ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

(๒.๑) นักท่องเที่ยวชาวไทย ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (๑.๘ : ๑) เป็นกลุ่มวัยรุ่น (๑๖-๒๕ ปี) และวัยหนุ่มสาว (๒๖-๓๕ ปี) มากที่สุดประมาณร้อยละ ๗๕ โดยมีนักท่องเที่ยวที่มาจากกรุงเทพฯ และจังหวัดต่าง ๆ ในภาคกลางเป็นส่วนใหญ่ ประมาณร้อยละ ๘๓ เพราะมีระยะเดินทางไปไกลจากพื้นที่วางแผนมากนัก และสามารถเดินทางไปกลับภายในวันเดียวหรือค้างพักแรมหนึ่งคืนได้ ซึ่งพบว่ามีวันพักเฉลี่ย ๑.๕๗ วัน และ ๒.๐๔ วัน ที่ชะอำและหัวหินตามลำดับ นักท่องเที่ยวชาวไทยเดินทางมาเพื่อพักผ่อนและท่องเที่ยวเป็นส่วนใหญ่ (ประมาณร้อยละ ๕๕ และ ๔๓ ตามลำดับ) มีบางส่วนที่เดินทางมาเพื่อวัตถุประสงค์อื่น และลักษณะการเดินทางมาเป็นกลุ่มเพื่อน รองลงมาคือ มากันเป็นครอบครัว (ตารางที่ ๓.๒๖ - ๓.๒๗)

ด้านค่าใช้จ่าย เนื่องจากมีระยะเวลาท่องเที่ยวสั้น ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจึงค่อนข้างสูงด้านค่าพาหนะเดินทาง รองลงมาคือค่าอาหาร เครื่องดื่ม และบันเทิง และค่าซื้อของที่ระลึกและสินค้าพื้นเมือง ตามลำดับในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน (ตารางที่ ๓.๒๘) ซึ่งประมาณค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวได้ ๒ ค่า คือ รวมค่าพาหนะและไม่รวมค่าพาหนะ ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยไม่รวมค่าพาหนะนี้ สามารถนำไปพิจารณาเงินหมุนเวียนภายในพื้นที่ได้ประมาณ ๘๒๑.๒๘ ล้านบาท โดยอยู่ที่หัวหิน ๓๘๘.๘๓ ล้านบาท และชะอำ ๔๓๒.๓๕ ล้านบาท (ตารางที่ ๓.๓๐)

(๒.๒) นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ส่วนใหญ่เพศชาย (ในสัดส่วน ๒/๑) โดยนักท่องเที่ยวชะอำมีช่วงอายุสูงกว่าหัวหินคือ เฉลี่ย ๔๑ และ ๓๖ ปี ตามลำดับ นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มายังหัวหิน-ชะอำนั้น มีประมาณร้อยละ ๗.๒ ของนักท่องเที่ยวทั้งหมด และคิดเป็น ๑.๗๕ เท่าของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในประเทศ เดินทางมาเพื่อการพักผ่อนเกือบทั้งหมด โดยมีวันพักเฉลี่ย ๘.๔๔ วันและ ๘.๔๑ วัน สำหรับผู้ที่พักแรมที่ชะอำและหัวหินตามลำดับ

ประมาณครึ่งหนึ่งเดินทางมาเป็นครอบครัว รองลงไปมาคนเดียว กับเพื่อนและกับบริการนำเที่ยว (ตารางที่ ๓.๒๖ - ๓.๒๗) ซึ่งมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยที่ชะอำ ๑,๕๗๐.๘๐ บาท/คน/วัน และที่หัวหิน ๑,๔๕๒.๒๐ บาท/คน/วัน โดยที่ชะอำเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับค่าที่พักและค่าอาหาร ส่วนที่หัวหินมีค่าใช้จ่ายด้านที่พัก พาหนะเดินทาง ซื้อของที่ระลึก และอาหารเครื่องดื่มใกล้เคียงกัน (ตารางที่ ๓.๒๘) ดังนั้น จึงทำให้เกิดเงินหมุนเวียนประมาณ ๓๗๔.๕๖ ล้านบาท โดยอยู่ที่หัวหิน ๒๑๔.๔๖ ล้านบาท และที่ชะอำ ๑๖๐.๑๐ ล้านบาท (ตารางที่ ๓.๓๐)

ตารางที่ ๓.๒๖ ลักษณะและรูปแบบการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ
จำแนกเป็นชาวไทยและชาวต่างประเทศ ปี ๒๕๒๔

ลักษณะและรูปแบบการท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยวชาวไทย		นักท่องเที่ยวต่างประเทศ	
	หัวหิน (ร้อยละ)	ชะอำ (ร้อยละ)	หัวหิน (ร้อยละ)	ชะอำ (ร้อยละ)
<u>เพศ</u>				
ชาย	๖๐.๔	๗๑.๒	๖๑.๘	๖๙.๔
หญิง	๓๙.๖	๒๘.๘	๓๘.๒	๓๐.๖
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐
<u>อายุ</u>				
ต่ำกว่า ๑๖ ปี	๓.๒	๓.๙	๐.๐	๐.๐
๑๖-๒๕ ปี	๔๔.๒	๓๕.๖	๑๑.๘	๙.๗
๒๖-๓๕ ปี	๓๓.๑	๔๐.๑	๔๔.๑	๑๙.๔
๓๖-๔๕ ปี	๑๓.๐	๑๕.๓	๑๙.๖	๓๐.๖
๔๖-๖๐ ปี	๓.๙	๔.๙	๒๐.๖	๓๐.๖
มากกว่า ๖๐ ปี	๒.๖	๐.๖	๓.๙	๙.๗
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐
<u>วัตถุประสงค์</u>				
ท่องเที่ยว	๔๔.๒	๕๒.๙	๕๔.๖	๕๖.๖
พักผ่อน	๕๒.๖	๕๓.๖		
เยี่ยมญาติหรือเพื่อน	๓.๙	๒.๖	๖.๓	๑.๗
ทำธุรกิจ	๒.๖	๔.๙	๓.๖	๖.๓
มาราชการ	๔.๙	๑.๑	๐.๐	๐.๐
อื่น ๆ	๓.๙	๒.๖	๒.๗	๑.๗
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐
<u>เวลาพัก</u>				
มาเช้า-กลับเย็น	๕๓.๙	๕๖.๖	๔.๗	๗.๔
พักแรม	๔๖.๑	๔๓.๔	๙๕.๓	๙๒.๖
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐
จำนวนวันพักเฉลี่ย (วัน)	๒.๐๔	๑.๕๗	๙.๔๑	๘.๔๙
<u>ลักษณะการท่องเที่ยว</u>				
มาคนเดียว	๕.๖	๒.๘	๓๒.๑	๑๙.๔
มากับเพื่อน	๕๘.๕	๖๒.๑	๑๒.๕	๑๒.๙
มากับครอบครัว	๒๙.๘	๒๖.๐	๔๙.๑	๔๘.๔
มากับบริการนำเที่ยว	๕.๘	๙.๑	๒.๗	๑๖.๑
อื่น ๆ	๑.๓	๐.๐	๓.๖	๓.๒
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๓.๒๗ แหล่งที่มาของนักท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ

แหล่งที่มา	หัวหิน (ร้อยละ)	ชะอำ (ร้อยละ)
<u>ชาวไทย</u>		
กทม.	๕๔.๕	๔๓.๑
ภาคกลาง	๒๒.๗	๔๕.๔
ภาคตะวันออก	๕.๒	๒.๓
ภาคเหนือ	๕.๘	๑.๘
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๗.๘	๑.๗
ภาคใต้	๓.๕	๕.๗
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐
<u>ชาวต่างประเทศ</u>		
ยุโรป	๘๘.๓	๘๖.๗
อเมริกาเหนือ	๘.๑	๓.๓
เอเชียและแปซิฟิก	๓.๖	๘.๓
อื่น ๆ	-	๑.๗
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

แหล่งที่มาของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศส่วนใหญ่มาจากยุโรป (ร้อยละ ๘๕ โดยมีเยอรมันนี, อังกฤษ เป็นส่วนใหญ่) เอเชียและแปซิฟิก (ญี่ปุ่น-ฮ่องกง และออสเตรเลีย เริ่มมีความนิยมสูงขึ้นมาก) และอเมริกาเหนือ (สหรัฐอเมริกา และแคนาดา) ซึ่งลักษณะของนักท่องเที่ยว จากการสำรวจโดย วท. ประกอบกับการศึกษาจากแผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยวสงขลา-หาดใหญ่^(๑) และ Horwath and Horwath (U.K.) Ltd.^(๒) นำมาประมวลเพื่อ เป็นข้อมูลสำหรับการตั้ง เป้าหมายการพัฒนาในอนาคตได้ดังนี้

- (๑) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยวสงขลา/หาดใหญ่ (บริษัทไทยกรุ๊ป จำกัด, สิงหาคม ๒๕๒๔)
- (๒) Horwath and Horwath (U.K.) Ltd. Tourist Marketing of Thailand in Selected European and Asian Countries, 1982

ตารางที่ ๓.๒๘ ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่หัวหิน - ชะอำ

ประเภทค่าใช้จ่าย	นักท่องเที่ยวมาเข้า-เย็นกลับ		นักท่องเที่ยวพักแรม	
	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย (บาท/คน/วัน)	ร้อยละ	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย (บาท/คน/วัน)	ร้อยละ
หัวหิน				
๑. ค่าที่พัก	-	-	๑๔๖.๕	๑๕.๘
๒. ค่าอาหาร เครื่องดื่มและบันเทิง	๑๓๐.๒	๒๔.๒	๒๐๑.๔	๒๐.๓
๓. ค่าพาหนะภายในจังหวัด	๖๐.๑	๑๓.๖	๕๙.๐	๕.๙
๔. ค่าซื้อของที่ระลึกและสินค้าพื้นเมือง	๑๐๙.๓	๒๔.๕	๑๘๑.๔	๑๘.๓
๕. ค่าพาหนะเดินทางไป-กลับ	๑๒๘.๕	๒๘.๘	๒๒๗.๐	๒๒.๙
๖. ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ	๑๗.๕	๓.๙	๑๗๖.๓	๑๗.๘
รวมรายจ่าย	๔๔๕.๖๐	๑๐๐.๐	๙๙๑.๖๐	๑๐๐.๐
รวมรายจ่าย (ยกเว้นค่าพาหนะ)	๓๑๗.๑๐	-	๗๖๔.๖๐	-
ชะอำ				
๑. ค่าที่พัก	-	-	๑๓๖.๙	๑๕.๕
๒. ค่าอาหาร เครื่องดื่มและบันเทิง	๑๔๐.๒	๒๕.๖	๑๗๖.๕	๑๘.๗
๓. ค่าพาหนะภายในจังหวัด	๕๖.๒	๘.๕	๕๙.๙	๖.๕
๔. ค่าซื้อของที่ระลึกและสินค้าพื้นเมือง	๑๒๘.๙	๒๓.๕	๑๖๖.๙	๑๗.๗
๕. ค่าพาหนะเดินทางไป-กลับ	๑๘๘.๑	๓๕.๓	๒๒๗.๙	๒๔.๒
๖. ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ	๕๕.๐	๘.๒	๑๗๕.๐	๑๘.๕
รวมรายจ่าย	๕๔๘.๕	๑๐๐.๐	๙๕๓.๑	๑๐๐.๐
รวมรายจ่าย (ยกเว้นค่าพาหนะ)	๓๖๐.๓	-	๗๑๕.๒	-

ที่มา : จากการสำรวจของ วท.

ตารางที่ ๓.๒๕ ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่หัวหิน-ชะอำ

ประเภทค่าใช้จ่าย	หัวหิน		ชะอำ	
	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย (บาท/คน/วัน)	ร้อยละ	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย (บาท/คน/วัน)	ร้อยละ
๑. ค่าที่พัก	๓๒๕.๗๐	๒๓.๗	๕๕๘.๕๐	๓๗.๕
๒. ค่าอาหารและเครื่องดื่ม	๒๗๕.๕๐	๒๐.๑	๓๓๓.๓๐	๒๒.๕
๓. ค่าพาหนะภายในจังหวัด	๔๙.๖	๓.๖	๙๕.๐๐	๖.๕
๔. ค่าซื้อของที่ระลึกและสินค้าพื้นเมือง	๒๗๗.๕๐	๒๐.๒	๑๕๕.๑๐	๑๐.๓
๕. ค่าพาหนะเดินทางไป-กลับ	๓๐๐.๓๐	๒๑.๙	๒๑๗.๕๐	๑๔.๖
๖. ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ	๑๕๓.๙๐	๑๐.๕	๑๓๓.๓๐	๘.๙
รวม	๑,๓๗๒.๕๐	๑๐๐.๐	๑,๔๙๑.๖๐	๑๐๐.๐
รวม (ยกเว้นค่าพาหนะ)	๑,๐๗๒.๒๐	-	๑,๒๗๕.๑๐	-

ที่มา จากการศึกษาของ วท.

ตารางที่ ๓.๓๐ จำนวนเงินหมุนเวียนจากนักท่องเที่ยวเพื่อการท่องเที่ยวของหัวหิน-ชะอำ

ข้อมูล	จำนวนนักท่องเที่ยว		ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย (บาท/คน/วัน)		จำนวนวันพักเฉลี่ย		จำนวนเงินหมุนเวียน (ล้านบาท)		
	มาเข้า-เยือนกลับ	พักแรม	มาเข้า-เยือนกลับ	พักแรม	มาเข้า-เยือนกลับ	พักแรม	มาเข้า-เยือนกลับ	พักแรม	รวม
หัวหิน									
- ชาวไทย	๒๓๕,๕๕๓	๒๐๑,๕๖๖	๓๑๗.๑	๗๖๔.๖	๑	๒.๐๔	๗๔.๖๙	๓๑๔.๒๔	๓๘๘.๙๓
- ชาวต่างประเทศ	-	๒๑,๒๕๖	-	๑,๐๗๒.๒	-	๙.๕๑	-	๒๑๔.๕๖	๒๑๔.๕๖
รวม	๒๓๕,๕๕๓	๒๒๒,๘๒๒	-	-	-	-	๗๔.๖๙	๕๒๘.๗๐	๖๐๓.๔๙
ชะอำ									
- ชาวไทย	๓๕๔,๐๐๙	๒๗๑,๕๕๙	๓๖๐.๓	๗๑๕.๒	๑	๑.๕๗	๑๒๗.๕๕	๓๐๔.๘๐	๔๓๒.๓๕
- ชาวต่างประเทศ	-	๑๕,๒๖๓	-	๑,๒๗๔.๑	-	๘.๕๙	-	๑๖๕.๑๐	๑๖๕.๑๐
รวม	๓๕๔,๐๐๙	๒๘๖,๘๒๒	-	-	-	-	๑๒๗.๕๕	๔๖๙.๙๐	๕๙๗.๕๕
หัวหิน-ชะอำ									
- ชาวไทย	-	-	-	-	-	-	๒๐๒.๒๔	๖๑๙.๐๔	๘๒๑.๒๘
- ชาวต่างประเทศ	-	-	-	-	-	-	๒๐๒.๒๔	๓๗๙.๕๖	๕๘๑.๘๐
รวม	-	-	-	-	-	-	๒๕๙.๓๒	๙๙๘.๖๐	๑,๒๕๐.๘๘

หมายเหตุ : ๑ ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยไม่รวมค่าพาหนะเดินทางไปกลับ

๒ จำนวนเงินหมุนเวียนจากการท่องเที่ยว = จำนวนนักท่องเที่ยว x ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย x วันพักเฉลี่ย

(๒.๒.๑) นักท่องเที่ยวจากแถบเอเชีย-แปซิฟิก

(ก) ญี่ปุ่น นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นนิยมมาเป็นกลุ่ม เนื่องจากปัญหาทางด้านภาษา และต้องการจะชมสถานที่ต่าง ๆ โดยให้ความสนใจมากในเฉพาะสถานที่ที่มีชื่อเสียงมากกว่าการท่องเที่ยวด้านชายหาด แต่ปัจจุบันแหล่งท่องเที่ยวชายหาดกำลังได้รับความสำคัญเพิ่มขึ้น โดยทั่วไปชาวญี่ปุ่นไม่สนใจด้านกีฬา และการบันเทิง เรือชมรมย์ บางคนชอบเที่ยวกลางคืน ดังนั้นจึงชอบพืดยา ชอบทัศนศึกษาในแหล่งที่ไม่ใช้วัดทางพุทธศาสนา หรือภูมิประเทศที่มีอยู่มากมายแล้วในญี่ปุ่น ดังนั้น หัวหิน-ชะอำจึงมีความ เป็นไปได้ค่อนข้างสูง เพราะอยู่ใกล้กรุงเทพฯ และกาญจนบุรี และสถานที่ที่ดึงดูดหลายแห่งในแถบตะวันตก ซึ่งหัวหินมีสนามกอล์ฟที่ได้มาตรฐาน ภาพจิตรกรรมฝาผนังในจังหวัดเพชรบุรีมีทัศนียภาพที่สวยงาม และนกนานาชนิด ในอุทยานแห่งชาติ เขาสามร้อยยอด อ. ปรานบุรี นอกจากนั้นยังมีโรงแรมชั้นหนึ่งและอาหารญี่ปุ่นไว้คอยบริการทั้งที่หัวหิน-ชะอำ แต่สิ่งสำคัญที่ยังขาดคือ มีคฤหาสน์ที่พูดภาษาญี่ปุ่นได้ รวมทั้งป้ายแสดงและเอกสารข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยว (Information and interpretation material) บางแห่งเป็นภาษาญี่ปุ่น

(ข) ออสเตรเลีย ชาวออสเตรเลียนิยมพักผ่อนวันหยุดตามชายหาด และค่อนข้างมีลักษณะอนุรักษนิยม (Conservative) คือ นิยมพักผ่อนในบรรยากาศแบบออสเตรเลีย และไม่ชอบไปเที่ยวปะปนในแหล่งที่มีชาวญี่ปุ่นมาก อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่าช่วงฤดูการท่องเที่ยวของทั้งชาวญี่ปุ่นและออสเตรเลีย เป็นช่วงเวลาเดียวกัน ดังนั้น หัวหิน-ชะอำจึงเป็นที่ดึงดูดชาวออสเตรเลียที่นิยมความสงบเงียบของชายหาด แต่ต้องมีมาตรฐานที่สูงขึ้น และจำเป็นต้องมีการจัดการ เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวจากชาติทั้งสองสามารถใช้บริการร่วมกันได้

(๒.๒.๒) นักท่องเที่ยวจากยุโรป

(ก) เยอรมัน เป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่สำคัญสำหรับ เมืองไทย เนื่องจากสภาพภูมิอากาศเขตร้อน ขนบธรรมเนียมวัฒนธรรม เก้าแก่แบบไทย ชาวเยอรมันชอบชายหาดและทัศนียภาพต่าง ๆ มีข้อคิดเห็นในรายงานหลายฉบับบ่งชี้ให้เห็นว่าคนเยอรมันไม่ชอบพืดยา เพราะปัญหาการพัฒนาที่ขาดการควบคุมที่ดีและปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ไม่สามารถควบคุมได้ นอกจากนี้ นักท่องเที่ยวชาวเยอรมันส่วนใหญ่ชอบแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้กรุงเทพฯ ดังนั้น หัวหิน-ชะอำจึงเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถจะทดแทนพืดยาได้ เพราะนอกจากหัวหิน-ชะอำ แล้ว ยังมีจังหวัดเพชรบุรี และแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ในแถบตะวันตกช่วย เสริม ซึ่งทำให้เหมาะสำหรับตลาดท่องเที่ยวชาวเยอรมันเป็นอย่างมาก

(ข) ฝรั่งเศส นักท่องเที่ยวจากฝรั่งเศส เป็นผู้นิยมศิลปวัฒนธรรม แม้แต่การพักผ่อนตามชายหาดในวันหยุด อุปสงค์สำคัญสำหรับตลาดท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศสคือ เอกสารข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยว บ้ายแสดง (Information and interpretation material) ถ้าจำเป็นควรมีภาษาฝรั่งเศสกำกับด้วย เพราะชาวฝรั่งเศสมีความเป็นชาตินิยมสูง

(ค) อังกฤษ ในการพักผ่อนควรจะมีการจับจ่าย ชื้อของ การพักผ่อนตามชายหาด รวมศิลปวัฒนธรรมไว้ด้วย จากการศึกษาของ Horwath and Horwath (U.K.) Ltd. มีข้อมูลที่น่าสนใจ คือ ผู้มาพักผ่อนแบบครอบครัวจะไม่ชอบพืชยา ถึงแม้ว่าได้มีการพัฒนาส่งเสริมหาดจอมเทียน เพื่อรองรับอุปสงค์ดังกล่าว แต่คาดว่าจะประสบความสำเร็จได้ยาก โดยเฉพาะในระยะสั้น นอกจากนี้รายงานดังกล่าวยังได้แนะนำว่า ควรจะมีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายหาดใกล้กรุงเทพฯ แทนพืชยาขึ้น จากข้อเสนอแนะนี้จะเห็นได้ว่า หัวหิน-ชะอำ มีความเหมาะสมที่สุดอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจาก หัวหิน-ชะอำ และแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียง เป็นสถานที่ท่องเที่ยวอุดมไปด้วยศิลปวัฒนธรรม และความงามตามธรรมชาติ

(๒.๒.๓) กลุ่มนักท่องเที่ยวจากอเมริกาเหนือ

กลุ่มนี้ไม่นิยมการพักผ่อนตามชายหาด เพราะในประเทศของตนมีอยู่มากมายแล้ว และยังอยู่ใกล้แถบคาริบเบียน ดังนั้น จึงมักท่องเที่ยวหลายสถานที่ โดยแวะกรุงเทพฯ ๒-๓ วัน เพื่อชมทัศนียภาพและซื้อของที่ระลึก จากแผนหลักการท่องเที่ยวสงขลา-หาดใหญ่ ดูเหมือนว่าไม่มีแหล่งท่องเที่ยวตามชายหาดที่สำคัญของไทยที่เป็นที่น่าสนใจสำหรับนักท่องเที่ยวจากซีกโลกแถบนี้ อย่างไรก็ตาม ชาวอเมริกันส่วนหนึ่งใช้ประเทศไทยเป็นที่แวะก่อนจะเดินทางไปฮ่องกง สิงคโปร์ ญี่ปุ่น และมาเลเซีย เนื่องจากนักท่องเที่ยวชาวอเมริกันคุ้นเคยกับกรุงเทพฯ และอยุธยา น่าจะเป็นไปได้ที่จะแนะนำสถานที่ เช่น เพชรบุรี นอกจากนั้นจากการที่เดินทางมานาน อาจมีบางส่วนที่สนใจจะไปพักผ่อนชายหาด ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเทพฯ ก่อนที่จะเดินทางต่อไป

(๓) ทัศนคติและความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวมาเที่ยว

หัวหิน-ชะอำมีสิ่งที่น่าสนใจก็ คือ ความสวยงามของธรรมชาติชายทะเลและบรรยากาศที่เงียบสงบ ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญของแหล่งท่องเที่ยวทั้งสอง นอกจากนั้นแล้วนักท่องเที่ยวยังประทับใจความเป็นมิตรของคนท้องถิ่น และค่าครองชีพที่ไม่แพง นอกจากนั้นยังอยู่ใกล้กรุงเทพฯ การเดินทางจึงสะดวกและใช้เวลาเดินทางน้อย (ตารางที่ ๓.๓๑)

ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวยาวไทยต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด เพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ประเภทธรรมชาติเพิ่มมากขึ้น (ร้อยละ ๖๔.๕ และ ๗๗.๔) ทั้งนี้เพราะจังหวัดเพชรบุรีและ ประจวบคีรีขันธ์มีแหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติอีกมากมาย แต่ยังคงขาดการพัฒนาและส่งเสริม อย่างจริงจัง ความคิดเห็นรองลงมาก็คือควรให้ทีมงาน เทศกาลหรือการแสดงพิเศษ เพื่อดึงดูด นักท่องเที่ยวให้มาเที่ยวมากขึ้น นอกจากนี้ก็ควรให้มีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรม ท้องถิ่น และประเภทประวัติศาสตร์ให้เพิ่มมากขึ้น เป็นส่วนเสริม ส่วนความคิดเห็นที่ว่าควรส่งเสริม ให้มีสถานบันเทิง เรียงรมย์เพิ่มมากขึ้นนั้น เห็นด้วยน้อยมาก (ตารางที่ ๓.๓๒)

ด้านความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของหัวหิน-ชะอำ นั้น นักท่องเที่ยว มีความคิดเห็นเป็น ๒ ลักษณะ คือ ชะอำนั้นควรมีลักษณะที่ผสมผสานคือเป็นแบบเงียบสงบและสนุก สนุกสนานควบคู่กันไป แต่สำหรับหัวหินความคิดเห็นส่วนใหญ่ควรให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเงียบสงบ นอกจากนั้นนักท่องเที่ยวยังมีความคิดเห็นว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวเกิดขึ้นหัวหิน-ชะอำ ควรมีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง ไม่ควรพัฒนาเหมือนกับแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ (ตารางที่ ๓.๓๓)

สำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีความคิดเห็นว่าการพัฒนาหัวหิน-ชะอำ ควรมี สภาพเหมือนในปัจจุบัน ในขณะที่เดียวกันมีความคิดเห็นจากนักท่องเที่ยวของกลุ่มที่คิดเห็นว่าการมี สถานบันเทิง เรียงรมย์เพิ่มมากขึ้น และจากการที่ต้องการเชื่อมโยงระหว่างแหล่งท่องเที่ยวหลัก หัวหิน-ชะอำ กับพหุวิทยา โดยมีการบริการเรือหรือเครื่องบินบริการข้ามฟากปรากฏว่า นักท่องเที่ยว ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย เพราะนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่มาหัวหิน-ชะอำนั้น ต้องการมาเที่ยวหัวหิน-ชะอำ โดยเฉพาะ จึงไม่เห็นด้วยที่จะไปเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวอื่น แม้จะมีการบริการก็ตาม (ตารางที่ ๓.๓๔)

๓.๔.๓ แนวโน้มการขยายตัวของตลาดการท่องเที่ยว

(๑) แนวโน้มจากอดีตและการคาดประมาณการ จำนวนนักท่องเที่ยวในปี ๒๕๒๔ ของพื้นที่วางแผนมี ๑,๐๖๑,๘๑๓ คน นั้น มีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้นทุกปี แต่เนื่องจากข้อมูลในอดีต ไม่มีการรวบรวมไว้ในการพิจารณาแนวโน้มจึงใช้ผลการศึกษาจากพื้นที่ หัวหิน-ชะอำ ซึ่งมีนักท่องเที่ยวคิดเป็นร้อยละ ๗๔.๐๓ เป็นแนวโน้มของพื้นที่วางแผนด้วย ในการศึกษาเบื้องต้นฯ ปี ๒๕๒๕ และการศึกษาครั้งนี้ จำนวนนักท่องเที่ยวของชะอำได้เพิ่มขึ้นในอัตราค่อนข้างสูง กล่าวคือ จำนวน นักท่องเที่ยวทั้งหมดเพิ่มขึ้นเฉลี่ยถึงร้อยละ ๑๒.๗๕ ต่อปี โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ

ตารางที่ ๓.๓๑ สิ่งที่ประทับใจในการมาท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ

สิ่งที่ประทับใจ	นักท่องเที่ยวชาวไทย		นักท่องเที่ยวต่างประเทศ	
	หัวหิน (ร้อยละ)	ชะอำ (ร้อยละ)	หัวหิน (ร้อยละ)	ชะอำ (ร้อยละ)
ความสวยงามของชายหาด	๗๐.๕	๗๘.๑	๖๘.๘	๗๒.๖
บรรยากาศที่เงียบสงบ	๖๑.๔	๕๗.๑	๖๓.๔	๗๗.๕
ใกล้กับกรุงเทพฯ	๔.๒	๓.๘	๒๐.๕	๒๕.๘
ค่าครองชีพถูก	๒.๕	๗.๖	๒๔.๑	๑๗.๗
ความเป็นมิตรของคนท้องถิ่น	๓.๘	๖.๗	๖๑.๖	๗๙.๐
ความสนุกสนาน	๕.๗	๔.๘	-	-
อื่น ๆ	๙.๕	๑๓.๓	๑๐.๗	๓.๒

หมายเหตุ : - นักท่องเที่ยวแต่ละคนมีความประทับใจมากกว่า ๑ อย่าง
- หน่วยเป็นร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ ๓.๓๒ ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด เพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ความคิดเห็นในการพัฒนา	สัดส่วน (ร้อยละ)	
	จังหวัด เพชรบุรี	จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์
<u>กลวิธีการพัฒนา</u>		
๑. ให้มีแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติเพิ่มมากขึ้น	๖๙.๕	๗๗.๕
๒. ให้มีแหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์เพิ่มมากขึ้น	๒๘.๘	๒๗.๕
๓. ให้มีแหล่งท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้น	๓๑.๖	๓๗.๗
๔. ให้มีงานเทศกาลหรือการแสดงพิเศษสำหรับนักท่องเที่ยว	๔๐.๑	๓๒.๕
๕. ควรส่งเสริมให้มีโรงแรมชั้นหนึ่งเพิ่มมากขึ้น	๑๐.๒	๑๓.๐
๖. ควรส่งเสริมให้มีสถานบันเทิงเรีงรมย์เพิ่มมากขึ้น	๑๖.๔	๑๒.๓
๗. ความคิดเห็นอื่น ๆ	๑๐.๗	๕.๒

หมายเหตุ : นักท่องเที่ยวแต่ละคนมีความคิดเห็นมากกว่า ๑ อย่าง

ตารางที่ ๓.๓๓ ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อรูปแบบและลักษณะ
การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหลักหัวหิน-ชะอำ

รูปแบบในการพัฒนา	สัดส่วน (ร้อยละ)	
	หัวหิน	ชะอำ
<u>รูปแบบการพัฒนา</u>		
พัฒนาให้ เป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเงียบสงบ	๖๘.๐	๕๘.๕
พัฒนาให้ เป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบสนุกสนาน	๓๒.๐	๔๑.๕
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐
<u>ลักษณะการพัฒนา</u>		
ให้มีเอกลักษณ์ เป็นของตัวเอง	๗๐.๑	๖๒.๐
อยากให้ เหมือนกับบางแสน	๓.๐	๗.๖
อยากให้ เหมือนกับพัทยา	๑๐.๔	๑๓.๐
อยากให้ เหมือนกับภูเก็ต	๑๑.๖	๗.๖
อยากให้ เหมือนกับเกาะสมุย	๔.๙	๙.๘
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๓.๓๔ ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศต่อการพัฒนา
การท่องเที่ยวของหัวหิน-ชะอำ

ความคิดเห็น	หัวหิน (ร้อยละ)	ชะอำ (ร้อยละ)
ควรมีสถานบันเทิง เรืองรมย์มากกว่า ปัจจุบัน	๑๙.๖	๑๔.๕
ควรมีการพัฒนาให้ เหมือนกับพัทยา	๑.๐	๓.๒
ควรมีสภาพเหมือนในปัจจุบัน	๗๙.๔	๘๒.๓
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐
ควรมีเรือข้ามฝากจากหัวหิน-ชะอำ ไปพัทยา		
เห็นด้วย	๓๓.๕	๒๕.๙
ไม่เห็นด้วย	๕๐.๐	๕๘.๙
ไม่ออกความเห็น	๑๔.๕	๑๕.๒
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

เพิ่มขึ้นเฉลี่ยถึงร้อยละ ๑๙.๔๒ ต่อปี ส่วนนักท่องเที่ยวชาวไทยเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๑๒.๕๙ ต่อปี สำหรับหัวคิมนั้นนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศได้เพิ่มขึ้นเฉลี่ยใกล้เคียงกันคือ ร้อยละ ๙.๖๓ และ ๙.๖๑ ต่อปี (ดังตารางที่ ๓.๓๕) จากตัวเลขดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า จำนวนนักท่องเที่ยวของชะอำ-หัวคิน ได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูง โดยเฉพาะชะอำ ทั้งนี้เพราะในช่วงเวลาที่ผ่านมา (ปี ๒๕๒๕-๒๕๒๙) ได้มีการขยายตัวทางด้านแหล่งที่พักและสถานบริการสำหรับนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นมาก จึงทำให้นักท่องเที่ยวนิยมมาเที่ยวกันมาก อย่างไรก็ตาม คาดว่าอัตราการเพิ่มขึ้นในระยะต่อไปจะไม่สูงเช่นนี้ ทั้งนี้เพราะการบริการซึ่งเป็นตัวชกนนำนักท่องเที่ยวจะมีการขยายตัวลดลง ซึ่งหากนำอัตราเพิ่มระดับนี้มาพิจารณาพื้นที่วางแผนพบว่า จะมีนักท่องเที่ยวสูงขึ้นเป็น ๑,๘๐๗,๘๖๓ คน ในปี ๒๕๓๔ และ ๕,๒๗๗,๕๘๘ คน ในปี ๒๕๔๔

(๑) เมื่อพิจารณารูปแบบการขยายตัวที่เป็นจริงจากระยะก่อนปี ๒๕๒๕ พบว่า อัตราเพิ่มในช่วงนั้นต่ำมาก ดังนั้นในระยะต่อจากปี ๒๕๒๕ นั้น จึงคาดว่า อัตราเพิ่มจะอยู่ในระดับปกติ กล่าวคือ นักท่องเที่ยวชาวไทยน่าจะเพิ่มขึ้นตามสมการอุปสงค์ โดยมีสมมติฐานที่ว่า อัตราเพิ่มของนักท่องเที่ยวจะเท่ากับอัตราเพิ่มของจำนวนประชากร และอัตราเพิ่มของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม^(๒) ของแหล่งต้นทางของนักท่องเที่ยว ซึ่งในการศึกษานี้จะประมาณแนวโน้มของนักท่องเที่ยวชาวไทย จากประชากรภาคกลาง รวมกรุงเทพมหานคร (เป็นนักท่องเที่ยวร้อยละ ๘๓.๘ ของนักท่องเที่ยวทั้งหมด) ส่วนชาวต่างประเทศนั้น ให้มีส่วนแบ่งการตลาดจากระดับประเทศคงที่ ดังนั้นในปี ๒๕๓๔, ๒๕๓๙ และ ๒๕๔๔ คาดว่า จะมีนักท่องเที่ยว ๑,๔๙๓,๘๖๒, ๑,๙๒๕,๔๗๐ และ ๒,๓๙๖,๗๐๕ คน ตามลำดับ (ตารางที่ ๓.๓๖) โดยมีชาวไทยมากกว่าชาวต่างประเทศประมาณ ๒๕ เท่า

(๑) ศึกษาจากการศึกษาของ วท. ในโครงการศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทย และการสำรวจเบื้องต้นสภาพเศรษฐกิจ-สังคม และตลาดการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยว หัวคิน-ชะอำ

(๒) ใช้แนวคิดและวิธีการหนึ่งในสี่ของ Clawson & Knetseh (1974) คือการหาจำนวนนักท่องเที่ยวในอนาคตจะขึ้นอยู่กับปัจจัยอย่างน้อยด้านประชากร และรายได้ (นอกจากนั้นอาจมีปัจจัยเกี่ยวกับวันหยุดพักผ่อน, การเดินทาง) จาก Economics of Outdoor Recreation (1974)

ตารางที่ ๓.๓๔ การเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวที่สวีเดนและชะลอการระหว่างปี ๒๕๒๕-๒๕๒๙

แหล่งท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยวไทย		อัตราการเพิ่มขึ้นต่อปี(ร้อยละ)	นักท่องเที่ยวต่างประเทศ		อัตราการเพิ่มขึ้นต่อปี(ร้อยละ)	นักท่องเที่ยวไทย-เทศ		อัตราการเพิ่มขึ้นต่อปี(ร้อยละ)
	ปี ๒๕๒๕	ปี ๒๕๒๙		ปี ๒๕๒๕	ปี ๒๕๒๙		ปี ๒๕๒๕	ปี ๒๕๒๙	
สวีเดน	๓๑๕,๔๕๐	๔๓๗,๐๑๙	๙.๖๓	๑๖,๑๑๐	๒๒,๓๐๕	๙.๖๑	๓๓๑,๕๖๐	๔๕๙,๓๒๔	๙.๖๓
ชะลอ	๔๑๖,๐๐๐	๖๒๔,๔๕๘	๑๒.๕๙	๑๐,๕๐๐	๑๘,๔๗๘	๑๙.๕๒	๔๒๖,๕๐๐	๖๔๓,๙๗๖	๑๒.๗๕
รวม	๗๓๑,๔๕๐	๑,๐๖๒,๔๗๗	๑๑.๓๑	๒๖,๕๑๐	๔๐,๗๘๓	๑๓.๕๖	๗๕๗,๙๖๐	๑,๑๐๓,๒๖๐	๑๑.๓๙

หมายเหตุ : (๑) ไม่คิดการนับซ้ำ เป็นการหาอัตราเพิ่มโดยประมาณ

ที่มา : ปี ๒๕๒๕ จาก การศึกษาเบื้องต้นเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว สวีเดน-ชะลอ วท., ธันวาคม ๒๕๒๖
ปี ๒๕๒๙ จากการศึกษาของ วท.

ตารางที่ ๓.๓๖ การคาดประมาณแนวโน้มของนักท่องเที่ยวจังหวังหวัด เพชรบุรีและ
ประจวบคีรีขันธ์ ปี ๒๕๓๐ - ๒๕๔๔

ปี	นักท่องเที่ยวไทย		นักท่องเที่ยว ชาวต่างประเทศ		รวม	
	อัตรา (๑) เพิ่ม	จำนวน	อัตรา (๒) เพิ่ม	จำนวน	จำนวน	อัตรา เพิ่ม
๒๕๒๙	-	๑,๐๒๐,๕๓๑	-	๔๑,๒๘๒	๑,๐๖๑,๘๑๓	-
๒๕๓๐	๖.๖๙	๑,๑๓๕,๙๙๔	๕.๕๒	๔๓,๕๖๑	๑,๑๗๙,๕๕๕	๑๑.๐๙
๒๕๓๑	๖.๕๑	๑,๒๐๘,๘๓๒	๖.๖๑	๕๖,๔๔๐	๑,๒๕๕,๒๗๒	๖.๕๒
๒๕๓๒	๖.๑๖	๑,๒๘๓,๓๐๔	๗.๒๑	๕๙,๗๘๘	๑,๓๔๓,๐๙๒	๖.๒๐
๒๕๓๓	๕.๙๓	๑,๓๕๙,๕๒๖	๗.๗๘	๕๓,๖๖๒	๑,๔๑๓,๑๘๘	๖.๐๐
๒๕๓๔	๕.๖๑	๑,๔๓๕,๗๕๖	๘.๓	๕๘,๑๑๖	๑,๔๙๓,๘๗๒	๕.๗๒
๒๕๓๕	๕.๔๖	๑,๕๑๔,๑๑๕	๘.๒๖	๖๐,๕๙๒	๑,๕๗๔,๗๐๗	๕.๔๑
๒๕๓๖	๕.๓๑	๑,๕๙๔,๔๔๗	๕.๕๖	๖๓,๙๖๑	๑,๖๕๘,๔๐๘	๕.๓๒
๒๕๓๗	๕.๑๖	๑,๖๗๖,๖๙๖	๕.๒๗	๖๗,๓๓๑	๑,๗๔๔,๐๒๗	๕.๑๖
๒๕๓๘	๕.๐๓	๑,๗๖๑,๐๑๐	๕.๐๐	๗๐,๖๙๘	๑,๘๓๑,๗๐๘	๕.๐๓
๒๕๓๙	๕.๑๖	๑,๘๕๑,๙๐๗	๕.๗๖	๗๔,๐๖๓	๑,๙๒๕,๙๗๐	๕.๑๕
๒๕๔๐	๕.๗๓	๑,๙๓๙,๔๘๐	๕.๕๕	๗๗,๔๓๓	๒,๐๑๖,๙๑๓	๕.๗๒
๒๕๔๑	๕.๘๕	๒,๐๓๓,๕๖๓	๕.๓๕	๘๐,๘๐๑	๒,๑๑๔,๓๖๔	๕.๘๓
๒๕๔๒	๕.๔๕	๒,๑๒๔,๐๐๑	๕.๑๗	๘๔,๑๗๑	๒,๒๐๘,๑๗๒	๕.๔๔
๒๕๔๓	๕.๒๓	๒,๒๑๓,๙๐๒	๕.๐๐	๘๗,๕๓๘	๒,๓๐๑,๔๔๐	๕.๒๒
๒๕๔๔	๕.๑๕	๒,๓๐๕,๗๙๗	๓.๘๕	๙๐,๙๐๘	๒,๓๙๖,๗๐๕	๕.๑๕

หมายเหตุ : (๑) อัตราเพิ่มของนักท่องเที่ยวชาวไทย ใช้ปี ๒๕๒๙ เป็นปีฐาน ประมาณจาก

$$N_t = N_{t-1} + [N_{t-1}(G+P)]$$

เมื่อ N_t = จำนวนนักท่องเที่ยวในปีพยากรณ์

G = อัตราเพิ่มของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคกลาง (GDP)
(คำนวณจาก GDP ย้อนหลัง ๑๐ ปี)

P = อัตราเพิ่มของประชากรภาคกลาง
(การพยากรณ์โดย สศช.)

t = ปีที่พยากรณ์

- (๒) อัตราเพิ่มได้จากการกำหนดให้ส่วนแบ่งนักท่องเที่ยวจากระดับประเทศคงที่
ทั้งพื้นที่วางแผน (หักการนับซ้ำแล้ว) ดูรายละเอียดภาคผนวกที่ ๖
ซึ่งในช่วงปี ๒๕๒๙ - ๒๕๓๔ ใช้อัตราเพิ่มตามการพยากรณ์
โดย ดร. สมชาย รัตนโกมุท ส่วนปี ๒๕๓๕ - ๒๕๔๔ คำนวณโดย
วิธีการพิตสมการเชิงเส้นตรง (Linear Regression)

เมื่อพิจารณาแนวโน้มน้ำในแหล่งท่องเที่ยวเฉพาะแห่งแล้ว ดังตารางที่ ๓.๓๗. อาจประมาณโดยใช้ข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยวพระนครศรีอยุธยาแห่งชาติแก่งกระจาน อุทยานแห่งชาติเขาสามร้อยยอด และวนอุทยานน้ำตกห้วยยาง ซึ่งได้ใช้ข้อมูลของหน่วยงานรับผิดชอบส่วนหัวหิน และชะอำ นั้นใช้อัตราเพิ่มเดียวกับแนวโน้มน้ำของพื้นที่วางแผน จากการพิจารณา พบว่าแหล่งท่องเที่ยวหัวหิน ชะอำ พิพิธภัณฑสถานพระนครศรีอยุธยา และอุทยานเขาสามร้อยยอดมีอัตราการเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวที่ใกล้เคียงกัน คืออยู่ในช่วงระหว่างร้อยละ ๙.๖๓ ถึง ๑๔.๒ ต่อปี โดยเฉพาะที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจานนั้น มีอัตราการเพิ่มขึ้นสูงกว่าทุกแหล่งคือ เฉลี่ยถึงร้อยละ ๖๗.๐๓ ต่อปี ทั้งนี้ เพราะเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เพิ่งเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยว ซึ่งแต่เดิมนั้นนักท่องเที่ยวจะมาเที่ยวเฉพาะบริเวณเขื่อนแก่งกระจานเท่านั้น ประกอบกับแหล่งท่องเที่ยวดังกล่าวมีลักษณะเป็นธรรมชาติ เฉพาะที่สวยงาม สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มเฉพาะที่สนใจได้เป็นอย่างดี จึงทำให้นักท่องเที่ยวในช่วงที่ผ่านมาเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงมาก ส่วนที่วนอุทยานน้ำตกห้วยยาง จำนวนนักท่องเที่ยวที่ค่อนข้างจะคงที่มาโดยตลอด ยกเว้นปี ๒๕๒๗ เพียงปีเดียวที่มีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวมากเป็นพิเศษกว่าทุกปี แต่โดยเฉลี่ยแล้วจำนวนนักท่องเที่ยวที่ผ่านมามีแนวโน้มลดลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เมื่อพิจารณาจากแนวโน้มของนักท่องเที่ยวในแหล่งต่าง ๆ ที่เพิ่มขึ้นมาโดยตลอด ซึ่งแสดงว่าแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ในพื้นที่จังหวัดเพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์ มีศักยภาพต่อการท่องเที่ยวที่ดีมาโดยตลอด และคาดว่าในอนาคตก็ยังคงมีศักยภาพและแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นต่อไป

อย่างไรก็ตามในการพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการพัฒนานั้น จะต้องกำหนดเป้าหมายที่เป็นไปได้โดยเปรียบเทียบกับแนวโน้มตามปกติของแหล่งท่องเที่ยว เหล่านี้ด้วยว่าควรให้ปริมาณนักท่องเที่ยวสูงขึ้นในอัตราเท่าใดจึงจะเหมาะสม

(๒) เงื่อนไขที่สำคัญต่อการขยายตัว การพิจารณาการขยายตัวของนักท่องเที่ยว โดยใช้แนวโน้มจากอดีตนั้น เป็นเพียงคาดการณ์อนาคตตามสภาพที่เป็นมา แต่ในสภาพความเป็นจริงนั้น มีปัจจัยที่สำคัญหลาย ๆ ประการที่เป็นเงื่อนไขกำหนดการขยายตัวของนักท่องเที่ยว ดังนั้นเมื่อสภาพการณ์ต่าง ๆ เปลี่ยนไปจะทำให้การขยายตัวแตกต่างกันด้วย การพิจารณาปัจจัยที่เป็นเงื่อนไขในการขยายตัวจึงเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา กล่าวคือ การกำหนดแผนงานและโครงการต่าง ๆ จะต้องคำนึงถึงผลที่จะมีต่อการสร้างขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงปัจจัยเหล่านั้น อันจะมีผลต่อการกำหนดทิศทางการขยายตัวของนักท่องเที่ยวอย่างเหมาะสมได้ ปัจจัยต่าง ๆ มีดังนี้

ตารางที่ ๓.๓๗ แนวโน้มการขยายตัวของนักท่องเที่ยวในอดีตของแหล่งท่องเที่ยว

แหล่งท่องเที่ยว	พ.ศ.						อัตราเพิ่ม	
	๒๕๒๕	๒๕๒๖	๒๕๒๗	๒๕๒๘	๒๕๒๙	๒๕๓๐	เฉลี่ย (๑) แต่ละปี	เฉลี่ย (๒) ต่อปี
พิพิธภัณฑ์พระนครคีรี อัตราเพิ่ม	๑๐๒,๙๖๐	๑๐๔,๘๒๑	๑๒๔,๗๗๐	๑๒๔,๗๗๐	๑๒๔,๗๗๐	๑๒๔,๗๗๐	๙.๘๑	๑๑.๑๒
อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน อัตราเพิ่ม	-	๑๑,๔๗๐	๑๘,๔๒๖	๒๘,๔๘๔	๒๘,๔๘๔	๒๘,๔๘๔	๔๕.๔๒	๖๗.๐๓
ชะอำ อัตราเพิ่ม	๔๒๖,๔๐๐	-	-	-	-	-	-	๑๒.๗๕
หัวหิน อัตราเพิ่ม	๓๓๑,๕๖๐	-	-	-	-	-	-	๙.๖๓
อุทยานแห่งชาติเขาสมารอยยอด อัตราเพิ่ม	๑๘,๔๕๐	๑๙,๓๖๙	๒๓,๓๔๖	๒๓,๓๔๖	๒๓,๓๔๖	๒๓,๓๔๖	๑๒.๐๘	๑๔.๒๐
วนอุทยานน้ำตกห้วยยาง อัตราเพิ่ม	๔๘,๔๙๑	๔๘,๔๗๖	๗๐,๔๓๓	๗๐,๔๓๓	๗๐,๔๓๓	๗๐,๔๓๓	๓.๖๖	-๐.๖๒

หมายเหตุ : (๑) อัตราเพิ่มเฉลี่ยจากอัตราเพิ่มแต่ละปี (ร้อยละ)
 (๒) อัตราเพิ่มเฉลี่ยต่อปีจากการเพิ่มปี ๒๕๒๕- ๒๕๒๙ (ร้อยละ)
 (๓) นักท่องเที่ยวรวมทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติต่างประเทศ

ที่มา : จากหน่วยงานรับผิดชอบ ยกเว้นหัวหิน, ชะอำ จากการศึกษาเบื้องต้น (๒๕๒๕) และการสำรวจของ วท. (ปี ๒๕๒๙)

(๒.๑) ปัจจัยด้านอุปสงค์ ปัจจัยด้านอุปสงค์ เป็นตัวกำหนดความต้องการของนักท่องเที่ยว หรือเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความปรารถนาของนักท่องเที่ยวในการเดินทางมาพักผ่อนในพื้นที่วางแผน ตัวแปรดังกล่าวนี้สามารถนำมาพิจารณาร่วมกัน โดยใช้สมการอุปสงค์ (demand function) จากผลการนำข้อมูลทางด้านค่าใช้จ่ายในการเดินทาง (T) ราคินยอมแทนด้วยอายุ (A) และรายได้ (I) ที่ได้จากการสำรวจด้วยแบบสอบถามมาสร้างสมการดังกล่าว โดยวิธี Individual data ปรากฏสมการอุปสงค์ดังนี้

$$\ln y = 404.424 - .249424 \ln T - 104.744 \ln A + 103.704 \ln I$$

จากสมการอุปสงค์แม้ว่าจะระดับความสัมพันธ์ (R^2) มีประมาณ 44.42% แต่จะเห็นว่า เครื่องหมายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม เป็นไปตามที่คาดไว้ ซึ่งอธิบายได้ว่า ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง และอายุของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์ตรงข้ามกับจำนวนนักท่องเที่ยว กล่าวคือ แหล่งที่มาของนักท่องเที่ยวที่อยู่ห่างไกลออกไปจะมีผลทำให้นักท่องเที่ยวลดลง เนื่องจากค่าใช้จ่ายในการเดินทางสูงขึ้น เช่นเดียวกับปัจจัยด้านอายุในกลุ่มผู้มีอายุสูงขึ้นไปจะมาพักผ่อนในพื้นที่ลดลง ส่วนปัจจัยด้านรายได้ปรากฏว่าแปรผันไปในทางเดียวกับจำนวนนักท่องเที่ยวคือ ผู้มีรายได้สูงขึ้นไปจะมาท่องเที่ยวในพื้นที่มากขึ้น การเปลี่ยนแปลงของรายได้ของนักท่องเที่ยวจึง เป็นปัจจัยสำคัญที่จะนำมาพิจารณาการเปลี่ยนแปลงของนักท่องเที่ยวในอนาคตอย่างหนึ่ง เช่นเดียวกับการเปลี่ยนแปลงด้านประชากรซึ่งจะมีผลต่อการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยว

(๒.๒) ปัจจัยด้านอุปทาน การบริการที่มีผลต่อการดึงดูดนักท่องเที่ยว ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวและบริการที่อำนวยความสะดวกและสร้างความพึงพอใจแก่นักท่องเที่ยวมากขึ้น จากการศึกษาด้านการตลาดพบว่า ในช่วงปี ๒๕๒๕ - ๒๕๒๙ นั้น ได้มีการขยายตัวของสถานบริการที่สำคัญ เช่น ที่พัก ภัตตาคาร ร้านค้า จำนวนมาก ทั้ง ๆ ที่ในช่วงปี ๒๕๒๕ นั้น ปริมาณนักท่องเที่ยวยังต่ำมาก จากผลของการขยายด้านบริการ ทำให้มีนักท่องเที่ยวเพิ่มสูงมากในช่วง ๔ ปี นี้ แต่เมื่อเปรียบเทียบกับในช่วงก่อนปี ๒๕๒๕ นั้น จำนวนนักท่องเที่ยวเกือบจะไม่แตกต่างกันเลย นอกจากนี้ การโฆษณาประชาสัมพันธ์ยังมีผลต่อการขยายตัวของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดงานพระนครคีรี การเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน และเขาสารภ้อยยอด ในนิตยสารการท่องเที่ยวต่าง ๆ เป็นต้น ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การพัฒนาทางด้านอุปทานจะมีส่วนอย่างมากต่อการขยายตัวของนักท่องเที่ยว อย่างไรก็ตาม ปัจจัยด้านอุปทานนี้ควรต้องมีความเหมาะสมกับปัจจัยด้านอุปสงค์ และความเหมาะสมของพื้นที่เองด้วย ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงต่อการทำลายตัวเองของอุปทานนั้น ๆ

๓.๔.๔ การกำหนดเป้าหมายการพัฒนา

เพื่อเป็นพื้นฐานในการกำหนดเป้าหมายสำหรับการพัฒนา จึงต้องทำการพยากรณ์อุปสงค์ในอนาคตของพื้นที่วางแผน ทั้งนี้โดยพิจารณาได้จากแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอดีต ประกอบกับสภาพพื้นที่ อุปทาน และแนวทางการพัฒนา การพยากรณ์ด้านอุปสงค์หรือตลาดการท่องเที่ยวนี้ จะเป็นพื้นฐานสำหรับการพยากรณ์ด้านอุปทาน และการพยากรณ์ทั้ง ๒ ด้านนี้จะสามารถนำไปพิจารณาแผนงานและโครงการได้ว่า ควรจะพัฒนาอย่างไร และจะสามารถบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่เลือกแล้วหรือไม่ต่อไป

(๑) การกำหนดเป้าหมายจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่วางแผน

การขยายตัวของนักท่องเที่ยวในพื้นที่วางแผนในระยะ ๕ ปีที่ผ่านมา มีอัตราเพิ่มสูงมาก ซึ่งหากปล่อยให้การขยายตัวสูงในระดับนี้ คาดว่าจะมีนักท่องเที่ยวสูงถึง ๔,๓๖๕,๘๓๑ คน ในปี ๒๕๔๔ แต่จากการพิจารณาทางด้านอุปสงค์และอุปทานในระยะที่ผ่านมาแล้ว เชื่อว่าแนวโน้มในอนาคตนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้นไม่สูงมากนัก เพราะการขยายตัวของสถานบริการในขณะนี้อยู่ในระยะคงตัว หรือคาดว่า (หัวข้อ ๓.๔.๓) ในปี ๒๕๔๔ จะมีนักท่องเที่ยว ๒,๓๖๖,๗๐๕ คน (ตารางที่ ๓.๓๘)

อย่างไรก็ตาม จากแนวโน้มที่พยากรณ์ทั้ง ๒ วิธีนี้ เมื่อพิจารณาด้านการท่องเที่ยวแล้วไม่สามารถกำหนดเป็นเป้าหมายการพัฒนาได้ กล่าวคือ ถ้าหากจะรักษาจำนวนนักท่องเที่ยวให้เพิ่มขึ้นในระดับสูงแล้ว จะต้องใช้ปัจจัยการพัฒนาสูงมาก เช่น การลงทุนด้านบริการ การขยายสิ่งดึงดูดใจ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และการโฆษณาประชาสัมพันธ์ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วทั้งภาครัฐและเอกชนจะไม่สามารถดำเนินการได้ในระยะเวลาอันใกล้นี้ อีกทั้งมาตรการป้องกัน และแก้ไขผลกระทบจากการขยายตัวในระดับสูงจะต้องใช้งบประมาณสูงมากเช่นกัน

ส่วนแนวโน้มขั้นต่ำซึ่งใช้แนวโน้มระดับประเทศ ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศนั้น จะเป็นเป้าหมายที่ค่อนข้างต่ำ สำหรับแหล่งท่องเที่ยวที่ต้องการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับชาติ อีกทั้งประโยชน์จากการท่องเที่ยวจะไม่สามารถช่วยการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของพื้นที่วางแผนได้มากนัก นอกจากนี้ในความเป็นจริงแล้ว พื้นที่วางแผน โดยเฉพาะ

ตารางที่ ๓.๓๘ การกำหนดเป้าหมายจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติและสูงของพื้นที่ว่างแถม ปี ๒๕๓๐-๒๕๔๔

ปี	การเพิ่มขึ้นในระดับต่ำ (๑)					การเพิ่มขึ้นในระดับสูง (๒)					
	นักท่องเที่ยวชาวไทย		นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ		รวม	นักท่องเที่ยวชาวไทย		นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ		รวม	
	อัตราเพิ่ม (๑)	จำนวน	อัตราเพิ่ม (๒)	จำนวน	จำนวน	อัตราเพิ่ม	จำนวน	อัตราเพิ่ม	จำนวน	จำนวน	อัตราเพิ่ม
๒๕๓๙		๑,๐๒๐,๕๓๑		๔๑,๒๕๒	๑,๐๖๑,๘๑๓		๑,๐๕๐,๕๓๑		๔๑,๒๕๒	๑,๐๖๑,๘๑๓	
๒๕๓๐	๑๑.๓๑	๑,๑๓๕,๙๙๔	๕.๕๒	๔๓,๕๖๑	๑,๑๗๙,๕๕๕	๑๑.๓๑	๑,๑๓๕,๙๙๔	๑๓.๕๖	๕๖,๘๒๓	๑,๑๙๒,๘๑๗	๑๑.๓๙
๒๕๓๑	๖.๕๑	๑,๒๐๘,๘๓๒	๖.๖๑	๕๖,๔๔๐	๑,๒๖๕,๒๗๒	๑๑.๓๑	๑,๒๖๕,๒๗๒	๑๓.๕๖	๖๐,๒๙๖	๑,๓๒๕,๕๖๘	๑๑.๓๙
๒๕๓๒	๖.๑๖	๑,๒๘๓,๓๐๔	๗.๒๑	๕๙,๗๘๘	๑,๓๔๓,๐๙๒	๑๑.๓๑	๑,๓๔๓,๐๙๒	๑๓.๕๖	๖๔,๖๖๖	๑,๔๐๗,๗๕๘	๑๑.๓๙
๒๕๓๓	๕.๙๓	๑,๓๕๙,๕๒๖	๗.๗๑	๖๓,๑๑๖	๑,๔๒๒,๖๔๒	๑๑.๓๑	๑,๔๒๒,๖๔๒	๑๓.๕๖	๖๙,๑๑๑	๑,๔๙๑,๗๕๓	๑๑.๓๙
๒๕๓๔	๕.๖๑	๑,๔๓๕,๗๕๖	๘.๓๑	๖๗,๓๖๖	๑,๕๐๓,๑๒๒	๑๑.๓๑	๑,๕๐๓,๑๒๒	๑๓.๕๖	๗๓,๖๖๖	๑,๕๗๖,๗๘๘	๑๑.๓๙
๒๕๓๕	๕.๖๖	๑,๕๑๕,๑๑๕	๘.๖๖	๖๙,๕๙๖	๑,๕๘๔,๗๑๑	๑๑.๓๑	๑,๕๘๔,๗๑๑	๑๓.๕๖	๗๘,๑๑๑	๑,๖๖๒,๘๒๒	๑๑.๓๙
๒๕๓๖	๕.๓๑	๑,๕๙๕,๔๕๗	๙.๕๖	๗๓,๙๖๑	๑,๖๖๙,๔๑๘	๑๑.๓๑	๑,๖๖๙,๔๑๘	๑๓.๕๖	๘๓,๖๖๖	๑,๗๕๓,๐๘๔	๑๑.๓๙
๒๕๓๗	๕.๑๖	๑,๖๗๖,๖๙๖	๙.๒๗	๗๗,๓๓๑	๑,๗๕๔,๐๒๗	๑๑.๓๑	๑,๗๕๔,๐๒๗	๑๓.๕๖	๘๘,๑๑๑	๑,๘๔๒,๑๓๖	๑๑.๓๙
๒๕๓๘	๕.๐๓	๑,๗๖๑,๐๑๐	๙.๐๐	๗๙,๖๙๖	๑,๘๔๐,๗๐๖	๑๑.๓๑	๑,๘๔๐,๗๐๖	๑๓.๕๖	๙๓,๖๖๖	๑,๙๓๔,๓๗๒	๑๑.๓๙
๒๕๓๙	๕.๑๖	๑,๘๕๑,๙๐๗	๘.๗๖	๘๓,๐๖๓	๑,๙๓๕,๙๗๐	๑๑.๓๑	๑,๙๓๕,๙๗๐	๑๓.๕๖	๙๘,๑๑๑	๒,๐๓๔,๐๘๑	๑๑.๓๙
๒๕๔๐	๕.๓๓	๑,๙๕๙,๔๘๐	๘.๕๕	๘๗,๔๓๓	๒,๐๔๖,๙๑๓	๑๑.๓๑	๒,๐๔๖,๙๑๓	๑๓.๕๖	๑๐๓,๖๖๖	๒,๑๕๐,๕๗๙	๑๑.๓๙
๒๕๔๑	๕.๘๕	๒,๐๗๓,๕๖๓	๘.๓๕	๙๑,๙๑๕	๒,๑๖๕,๔๗๘	๑๑.๓๑	๒,๑๖๕,๔๗๘	๑๓.๕๖	๑๐๘,๑๑๑	๒,๒๗๓,๖๘๙	๑๑.๓๙
๒๕๔๒	๕.๕๕	๒,๑๙๕,๐๐๑	๘.๑๗	๙๖,๓๐๘	๒,๒๙๑,๓๐๙	๑๑.๓๑	๒,๒๙๑,๓๐๙	๑๓.๕๖	๑๑๓,๖๖๖	๒,๔๐๕,๐๗๕	๑๑.๓๙
๒๕๔๓	๕.๒๓	๒,๓๑๓,๙๐๒	๘.๐๐	๙๙,๕๙๖	๒,๔๑๓,๔๙๘	๑๑.๓๑	๒,๔๑๓,๔๙๘	๑๓.๕๖	๑๑๘,๑๑๑	๒,๕๓๑,๖๐๙	๑๑.๓๙
๒๕๔๔	๕.๑๕	๒,๔๓๕,๗๙๗	๗.๘๕	๑๐๓,๙๖๖	๒,๕๓๙,๗๖๓	๑๑.๓๑	๒,๕๓๙,๗๖๓	๑๓.๕๖	๑๒๓,๖๖๖	๒,๖๖๓,๔๒๙	๑๑.๓๙

หมายเหตุ (๑) จากตารางที่ ๓.๓๖
 (๒) ให้อัตราเพิ่มเฉลี่ยต่อปีเท่ากับทุกปี คือมีอัตราเพิ่มเท่ากับอัตราเพิ่มเฉลี่ยต่อปี จากปี ๒๕๓๕ - ๒๕๓๙

อย่างยิ่ง หัวหิน-ชะอำ นั้น มีศักยภาพสูงมากกว่าที่จะทำให้นักท่องเที่ยวเติบโตในขนาดต่ำ การกำหนดเป้าหมายการพัฒนาจึงสามารถกำหนดได้ระหว่างแนวโน้มขั้นต่ำกับแนวโน้มขั้นสูง โดยต้องใช้ปัจจัยการพัฒนาเพิ่มขึ้น (จากการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า) อีกระดับหนึ่งซึ่งสอดคล้องกับระดับกลยุทธ์ที่กำหนดไว้

ดังนั้นการกำหนดเป้าหมายจำนวนนักท่องเที่ยวจึงน่าจะอยู่ระหว่างแนวโน้ม ๒ ระดับนี้ ซึ่งกำหนดโดยนักท่องเที่ยวชาวไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ ๗.๗๕ ในปี ๒๕๓๐ และมีอัตราเพิ่มลดลงร้อยละ ๐.๒ ต่อปี ส่วนชาวต่างประเทศเพิ่มขึ้นอัตราร้อยละ ๑๐.๒๕ ในปี ๒๕๓๐ และมีอัตราเพิ่มลดลงร้อยละ ๐.๔ ต่อปี ในช่วง ๕ ปีแรก และลดลงร้อยละ ๐.๒ ต่อปี ในช่วง ๑๐ ปี ต่อไป ดังแสดงในตารางที่ ๓.๓๔ ส่วนรูปที่ ๓.๑๒ เปรียบเทียบแนวโน้มและการพยากรณ์เพื่อกำหนดเป้าหมายจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมดของพื้นที่วางแผน

เป้าหมายที่กำหนดขึ้นจากการพยากรณ์ขั้นกลางนี้มีสมมติฐานสรุปได้ดังนี้

(๑.๑) การเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศเป็นอิสระต่อกัน โดยมีอัตราเพิ่มของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศสูงกว่า ดังนั้น สัดส่วนระหว่างชาวไทยต่อชาวต่างประเทศจะเปลี่ยนไปในอนาคตคือ นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจะมีสัดส่วนสูงขึ้น

(๑.๒) สัดส่วนระหว่างนักท่องเที่ยวพักแรมและมาเช้า-เย็นกลับ สำหรับชาวไทยกำหนดให้คงที่ แต่อาจเปลี่ยนแปลงได้ โดยสัดส่วนผู้พักแรมมีแนวโน้มสูงขึ้นเล็กน้อย ส่วนชาวต่างประเทศนั้นคาดว่าจะมีนักท่องเที่ยวประเภทมาเช้า-เย็นกลับ น้อยมาก ในการพัฒนาควรพยายามให้นักท่องเที่ยวทุกคนพักแรมในพื้นที่ ดังนั้น การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยรวมจึงจะไม่คำนึงถึงนักท่องเที่ยวประเภทมาเช้า-เย็นกลับ สำหรับชาวต่างประเทศ

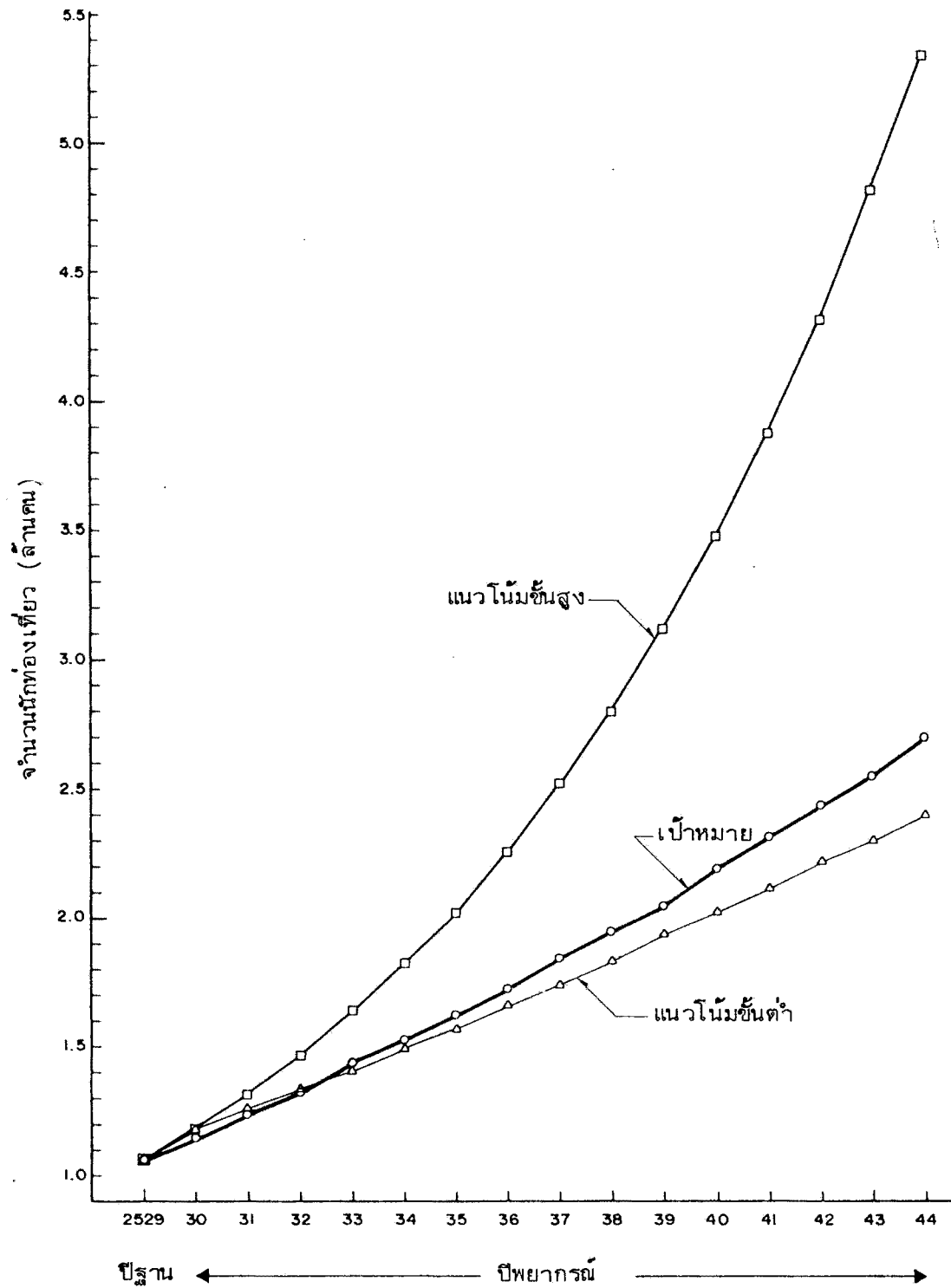
(๑.๓) ค่าการพยากรณ์ในระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ ๙๕ จำนวนนักท่องเที่ยวในอนาคตจะเบี่ยงเบนจากค่าพยากรณ์ประมาณ $\pm ๗๘,๐๐๐$ คน (รูปที่ ๓.๑๓) ค่าความเบี่ยงเบนนี้รวมถึงการเปลี่ยนแปลงของสัดส่วนระหว่างนักท่องเที่ยวพักแรมและมาเช้า-เย็นกลับ ซึ่งน่าจะมีสัดส่วนผู้พักแรมสูงขึ้น

(๑.๔) แนวโน้มและเป้าหมายของจำนวนนักท่องเที่ยวในอนาคตของแหล่งท่องเที่ยวเฉพาะแห่ง หรือเฉพาะกลุ่ม อาจมีอัตราเพิ่มเท่าหรือไม่เท่ากับอัตราเพิ่มในระดับพื้นที่วางแผนก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพของแต่ละแหล่ง และนักท่องเที่ยวมีโอกาสเดินทางท่องเที่ยวครั้งเดียวไปหลายแหล่ง (นับซ้ำ) ได้

ตารางที่ ๓.๓๙ : การกำหนดเป้าหมายชั้นกลางสำหรับจำนวนนักท่องเที่ยว ในอนาคตของพื้นที่ว่างแผน ปี ๒๕๓๐-๒๕๔๔

ปี	นักท่องเที่ยวไทย			นักท่องเที่ยวต่างประเทศ			รวมนักท่องเที่ยวทั้งหมด					หมายเหตุ อัตราการเพิ่มของนักท่องเที่ยว		
	พักแรม	มาเข้า-เยี่ยมกลับ	รวม	พักแรม	มาเข้า-เยี่ยมกลับ	รวม	พักแรม	มาเข้า-เยี่ยมกลับ	รวม	ชาวไทย	ชาวต่างประเทศ	รวม		
๒๕๓๙	๓๕๐,๐๑๑	๒๘๐,๕๓๐	๑,๐๒๐,๕๓๑	๔๑,๒๘๒	-	๔๑,๒๘๒	๓๘๑,๒๘๓	๒๘๐,๕๓๐	๑,๐๖๑,๘๑๓	๗.๓๕	๑๐.๒๕	๗.๘๕		
๒๕๓๐	๓๙๗,๓๖๒	๓๐๒,๒๖๐	๑,๐๙๙,๖๒๒	๔๕,๕๑๓	-	๔๕,๕๑๓	๔๒๒,๘๗๕	๓๐๒,๒๖๐	๑,๑๕๕,๑๓๖	๗.๕๕	๙.๘๕	๗.๖๕		
๒๕๓๑	๔๕๗,๕๖๓	๓๕๗,๐๘๑	๑,๑๗๒,๖๔๔	๕๙,๙๙๖	-	๕๙,๙๙๖	๕๐๗,๘๗๑	๓๕๗,๐๘๑	๑,๓๒๔,๙๕๒	๗.๓๕	๙.๘๕	๗.๕๕		
๒๕๓๒	๕๒๐,๕๙๔	๓๙๘,๙๗๕	๑,๒๖๙,๕๖๙	๕๕,๗๒๑	-	๕๕,๗๒๑	๕๗๓,๖๙๑	๓๙๘,๙๗๕	๑,๔๒๖,๖๖๖	๗.๑๕	๙.๐๕	๗.๒๓		
๒๕๓๓	๕๘๖,๕๖๖	๔๖๖,๓๖๖	๑,๓๖๐,๙๓๒	๕๙,๖๗๓	-	๕๙,๖๗๓	๖๑๓,๓๕๖	๔๖๖,๓๖๖	๑,๕๓๙,๗๓๑	๖.๙๕	๘.๖๕	๗.๐๒		
๒๕๓๔	๖๕๓,๖๑๗	๕๕๓,๙๑๕	๑,๔๕๕,๕๓๒	๖๕,๘๓๕	-	๖๕,๘๓๕	๖๗๙,๑๙๑	๕๕๓,๙๑๕	๑,๖๖๘,๐๓๖	๖.๗๕	๘.๓๕	๖.๘๑		
๒๕๓๕	๗๒๖,๖๖๖	๖๒๖,๖๖๖	๑,๕๕๓,๓๓๒	๗๐,๑๘๕	-	๗๐,๑๘๕	๗๑๙,๓๗๖	๖๒๖,๖๖๖	๑,๗๖๘,๕๕๒	๖.๕๕	๘.๐๕	๖.๖๑		
๒๕๓๖	๘๐๑,๙๙๗	๗๐๑,๙๙๗	๑,๖๕๕,๙๙๔	๗๕,๘๓๕	-	๗๕,๘๓๕	๗๘๕,๒๑๑	๗๐๑,๙๙๗	๑,๘๖๓,๒๑๑	๖.๓๕	๗.๖๕	๖.๓๖		
๒๕๓๗	๘๗๖,๑๕๕	๗๗๖,๑๕๕	๑,๗๕๙,๓๑๑	๘๑,๗๘๗	-	๘๑,๗๘๗	๘๓๑,๙๙๑	๗๗๖,๑๕๕	๑,๙๖๓,๑๓๖	๖.๑๕	๗.๓๕	๖.๑๖		
๒๕๓๘	๙๕๓,๖๖๖	๘๕๓,๖๖๖	๑,๘๖๖,๓๓๒	๘๖,๐๕๕	-	๘๖,๐๕๕	๘๘๖,๖๖๖	๘๕๓,๖๖๖	๒,๐๖๖,๐๑๑	๕.๙๕	๗.๑๕	๖.๐๒		
๒๕๓๙	๑,๐๓๖,๖๖๖	๙๓๖,๖๖๖	๑,๙๖๖,๓๓๒	๙๑,๖๖๖	-	๙๑,๖๖๖	๙๓๖,๖๖๖	๙๓๖,๖๖๖	๒,๑๖๖,๖๖๖	๕.๗๕	๖.๙๕	๕.๘๖		
๒๕๔๐	๑,๑๒๖,๑๕๕	๑,๐๒๖,๑๕๕	๒,๑๕๓,๓๑๑	๑๐๑,๕๖๑	-	๑๐๑,๕๖๑	๑,๐๑๑,๕๖๑	๑,๐๒๖,๑๕๕	๒,๑๖๖,๖๖๖	๕.๖๕	๖.๘๕	๕.๗๖		
๒๕๔๑	๑,๒๑๖,๙๙๗	๑,๑๑๖,๙๙๗	๒,๒๖๖,๖๖๖	๑๐๘,๖๖๖	-	๑๐๘,๖๖๖	๑,๑๐๘,๖๖๖	๑,๑๑๖,๙๙๗	๒,๒๖๖,๖๖๖	๕.๕๕	๖.๗๕	๕.๖๖		
๒๕๔๒	๑,๓๑๗,๖๖๖	๑,๒๑๗,๖๖๖	๒,๓๘๗,๓๓๒	๑๑๖,๐๕๕	-	๑๑๖,๐๕๕	๑,๒๐๖,๐๕๕	๑,๒๑๗,๖๖๖	๒,๓๘๗,๓๓๒	๕.๔๕	๖.๖๕	๕.๕๖		
๒๕๔๓	๑,๔๒๖,๖๖๖	๑,๓๒๖,๖๖๖	๒,๕๑๗,๓๓๒	๑๒๓,๗๗๗	-	๑๒๓,๗๗๗	๑,๓๒๖,๖๖๖	๑,๓๒๖,๖๖๖	๒,๕๑๗,๓๓๒	๕.๓๕	๖.๕๕	๕.๔๖		
๒๕๔๔	๑,๕๓๖,๖๖๖	๑,๔๓๖,๖๖๖	๒,๖๖๖,๖๖๖	๑๓๑,๗๗๗	-	๑๓๑,๗๗๗	๑,๔๓๖,๖๖๖	๑,๔๓๖,๖๖๖	๒,๖๖๖,๖๖๖	๕.๒๕	๖.๔๕	๕.๓๖		

หมายเหตุ (๑) ข้อมูลปี ๒๕๓๙ เป็นปีฐานได้จากการประมาณการจากการศึกษาครั้งนี้
 (๒) อัตราเพิ่มของนักท่องเที่ยวไทย เพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลงจากอัตราเพิ่มปีแรก ๗.๗๕% ลดลงปีละ ๐.๒% ทุกปี
 (๓) อัตราเพิ่มของนักท่องเที่ยวต่างประเทศเพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลงจากอัตราเพิ่ม ๑๐.๒๕% ลดลง ๕ ปีแรก ๐.๔% ต่อปี และ ๐.๒% ต่อปี ในช่วงต่อไป
 (๔) อัตราเพิ่มโดยรวมเพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลงได้จากการเพิ่มของนักท่องเที่ยวไทยและชาวต่างประเทศ

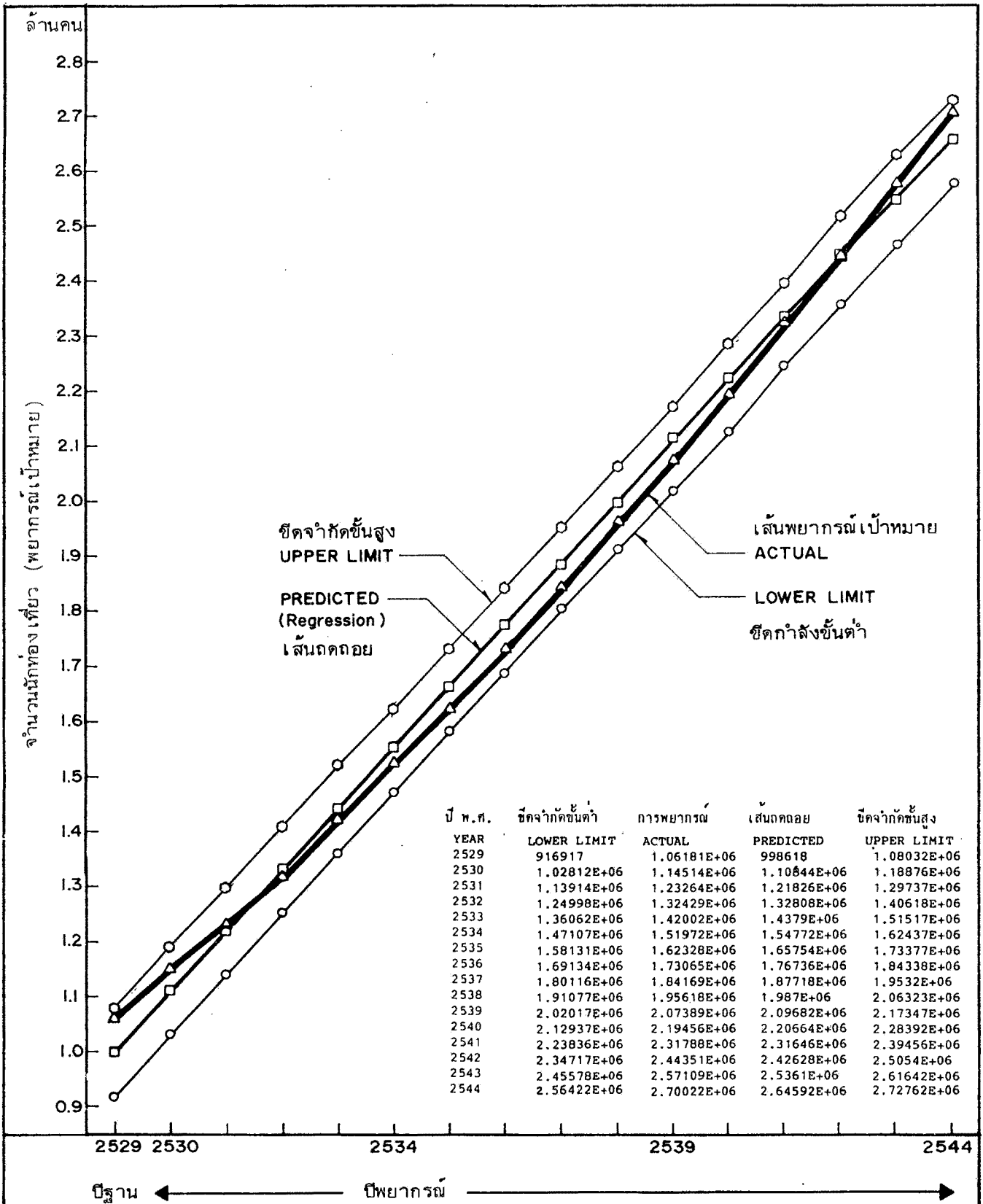

รูปที่ ๓.๑๒

เปรียบเทียบแนวโน้มและเป้าหมาย
จำนวนนักท่องเที่ยว ปี ๒๕๓๐-๒๕๔๔

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
จังหวัดเพชรบุรี และ
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT
OF PHETCHABURI PROVINCE AND
PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

รูปที่ ๓.๑๓

การพยากรณ์เป้าหมายจำนวนนักท่องเที่ยว
กับค่าเบี่ยงเบนที่ยอมรับได้ในระดับความ
เชื่อมั่น ๙๕%

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
จังหวัดเพชรบุรี และ
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT
OF PHETCHABURI PROVINCE AND
PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

(๒) การกำหนดเป้าหมายจำนวนนักท่องเที่ยวเฉพาะแห่ง

ข้อมูลแนวโน้มการขยายตัวของจำนวนนักท่องเที่ยวในอดีตมีเพียงข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยวบางแห่งเท่านั้น ดังนั้นการกำหนดเป้าหมายจำนวนนักท่องเที่ยวเฉพาะแห่งจึงอาจใช้อัตราเพิ่มเดียวกับระดับพื้นที่วางแผน หรือแนวโน้มในอดีตเฉพาะพื้นที่ หรืออื่น ๆ ขึ้นอยู่กับสภาพของอุปสงค์และอุปทาน ทั้งปัจจุบันและอนาคต การกำหนดเป้าหมายจำนวนนักท่องเที่ยวได้กำหนดโดยมีเงื่อนไขจากการวิเคราะห์ดังนี้

(๒.๑) เมืองเพชรบุรี จากข้อมูลนักท่องเที่ยวเข้าชมพระนครคีรีในระยะเวลา ๕ ปี ที่ผ่านมาได้เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยแต่ละปีร้อยละ ๙.๘๑ ต่อปี เพราะการบูรณะซ่อมแซมและการโฆษณา จนปัจจุบันเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ซึ่งการกำหนดเป้าหมายสามารถกำหนดในระดับเดียวกับเป้าหมายโดยรวม โดยให้เพิ่มขึ้นต่ำกว่าแนวโน้มในอดีตเล็กน้อย แต่ให้มีการกระจายไปยังแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ในพื้นที่มากขึ้น

(๒.๒) แก่งกระจาน มีแนวโน้มในอดีตสูงมาก คือเฉลี่ยแต่ละปี ร้อยละ ๔๕.๔๒ ทั้งนี้เพราะเป็นแหล่งท่องเที่ยวใหม่ที่มีทรัพยากรธรรมชาติสมบูรณ์ การเพิ่มในอนาคตยังมีโอกาสขยายตัวอีกมาก ประกอบกับขนาดพื้นที่ที่ใหญ่ สามารถรับนักท่องเที่ยวได้อย่างมากด้วยการกำหนดเป้าหมายจึงกำหนดให้เพิ่มขึ้นสูงกว่าเป้าหมายโดยรวม คือ เพิ่มขึ้นในอัตราเพิ่มระดับสูงร้อยละ ๑๑.๓๑ ต่อปี สำหรับชาวไทยและร้อยละ ๑๓.๔๖ ต่อปี สำหรับชาวต่างประเทศ

(๒.๓) หัวหิน-ชะอำ เป็นแหล่งท่องเที่ยวหลักในการกำหนดเป้าหมายโดยรวม ดังนั้นเป้าหมายเฉพาะจึงให้อยู่ในระดับเดียวกัน อย่างไรก็ตาม สำหรับ หัวหิน-ชะอำ นี้ในอนาคตอาจพัฒนาให้มีสัดส่วนผู้พักแรมมากขึ้น อีกทั้งจำนวนนักท่องเที่ยวอาจกระจายระหว่างแหล่งท่องเที่ยวทั้งสอง จนเสมือนหนึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวเดียวกัน

(๒.๔) ปราณบุรี-สามร้อยยอด เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีทรัพยากรหลากหลาย ตั้งอยู่ใกล้ หัวหิน-ชะอำ มีศักยภาพในการพัฒนาในระดับสูง สามารถเป็นทั้งแหล่งเป้าหมายสำหรับนักท่องเที่ยวและผู้พักแรม อีกทั้งแนวโน้มในอดีตเพิ่มขึ้นเฉลี่ยแต่ละปีร้อยละ ๑๒.๐๘ ดังนั้น เป้าหมายในอนาคตกำหนดให้เพิ่มขึ้นในระดับสูงคือ ร้อยละ ๑๑.๓๑ ต่อปี สำหรับชาวไทย และร้อยละ ๑๓.๔๖ สำหรับชาวต่างประเทศ

(๒.๕) เมืองประจวบคีรีขันธ์ มีการขยายตัวอย่างมาก โดยเมื่อพิจารณาจากแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจหลายแห่ง ซึ่งมีแนวโน้มในอดีตเพิ่มขึ้นเฉลี่ยแต่ละปีร้อยละ ๓.๖๖ ดังนั้น จึงกำหนด เป้าหมายให้เพิ่มขึ้นในระดับต่ำของแนวโน้มการเพิ่มขึ้นของพื้นที่ว่างแผน (ร้อยละ ๖.๕๒ ในปี ๒๕๓๑ ลดลงจนเหลือร้อยละ ๔.๑๔ ในปี ๒๕๔๔) อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลพื้นฐาน หากโครงการอุทยานวิทยาศาสตร์หัวท้อ สามารถดำเนินการได้ตามเป้าหมายจะทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเพิ่มขึ้นในอัตราเพิ่มระดับสูงได้

(๒.๖) บางสะพาน แม้ว่าปัจจุบันมีจำนวนนักท่องเที่ยวต่ำมาก แต่จากศักยภาพของพื้นที่และความน่าจะเป็นในการกำหนดให้เป็นศูนย์กลางที่พักในพื้นที่ตอนล่าง ของพื้นที่ว่างแผนแล้ว น่าจะกำหนดเป้าหมายให้มีการพัฒนาที่สามารถเพิ่มนักท่องเที่ยวให้สูงขึ้นได้อย่างน้อยในอัตราเพิ่มระดับเดียวกับพื้นที่ว่างแผน

จะเห็นได้ว่า เป้าหมายที่กำหนดสำหรับการพัฒนาในพื้นที่เฉพาะ มีอัตราเพิ่มที่แตกต่างกัน ผลการกำหนดเป้าหมายแสดงไว้ในตารางที่ ๓.๔๐ ดังนั้น ในการพัฒนาไม่เพียงแต่จะต้องให้มีการขยายตัวตามความเหมาะสมเท่านั้น ควรให้มีการกระจายตัวของนักท่องเที่ยวเชื่อมโยงกันอย่างทั่วถึงอีกด้วย

(๓) การกำหนดเป้าหมายวันพักนักท่องเที่ยว

ปัจจุบันวันพักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวชาวไทยประมาณ ๑.๗๘ วัน(ชะอำ ๑.๕๗ วัน และหัวหิน ๒.๐๔ วัน) ทั้งนี้เพราะชาวไทยมีระยะเวลาพักผ่อนท่องเที่ยวเฉพาะวันหยุด และวันหยุดสุดสัปดาห์ เป็นส่วนใหญ่ อีกทั้งยังมีสัดส่วนของนักท่องเที่ยวไม่พักแรมสูงด้วย ส่วนชาวต่างประเทคนั้นมีวันพักเฉลี่ย ๔.๐๓ วัน (ชะอำ ๔.๔๙ วัน และหัวหิน ๔.๕๑ วัน) ซึ่งนับว่าเป็นวันพักเฉลี่ยที่ค่อนข้างสูงเมื่อเปรียบเทียบกับพหุทยาและภูเก็ต ซึ่งมีวันพักเฉลี่ย ๔.๑๐ วัน และ ๓.๕๕ วัน ตามลำดับ (ปี ๒๕๒๔)

จากการคาดประมาณไปในอนาคต ถ้าหากรูปแบบการหยุดพักผ่อนของชาวไทย ยังคงเป็นเช่นปัจจุบัน ระยะเวลาพักของนักท่องเที่ยวจะไม่เปลี่ยนแปลงจากปัจจุบัน ดังนั้นการกำหนดเป้าหมายจึงค่อนข้างคงที่ คือ กำหนดไว้เฉลี่ย ๒ วันต่อคน โดยสูงกว่าปัจจุบันเล็กน้อย เพราะกำหนดให้ผู้ที่พักแรมมีสัดส่วนสูงขึ้น ส่วนชาวต่างประเทคนั้น กำหนดให้วันพักเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย คือ ร้อยละ ๑.๕ ต่อปี (เพราะการขยายจุดท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นจะมีผลต่อรูปแบบการท่องเที่ยวในปัจจุบันไม่มากนัก ในปี ๒๕๔๔ จึงกำหนดให้มีวันพักเฉลี่ย ๑๑.๒๙ วัน (ตารางที่ ๓.๔๑)

ตารางที่ ๓.๕๐. การกำหนดเป้าหมายจำนวนเด็กท้องที่ยุวกายกลุ่มแหล่งท้องที่ยาว ปี ๒๕๓๐-๒๕๔๔

กลุ่มแหล่งท้องที่ยาว							
ปี	เมืองเพชรบุรี	แก่งกระจาน	หัวหิน	ชะอำ	ปราณบุรี- สามร้อยยอด	เมือง ประจวบคีรีขันธ์	บางสะพาน
๒๕๓๕	๑๕๓, ๐๗๗	๑๑๖, ๕๒๕	๔๕๙, ๓๒๕	๖๕๓, ๙๓๖	๙๕, ๖๖๕	๑๕๕, ๓๙๖	๑๒, ๕๗๑
๒๕๓๖	๒๐๗, ๓๓๑	๑๒๙, ๗๒๒	๔๙๕, ๔๗๙	๖๙๕, ๓๐๓	๑๐๕, ๔๓๕	๑๕๕, ๓๐๒	๑๓, ๕๕๙
๒๕๓๗	๒๒๓, ๓๕๕	๑๕๕, ๔๑๑	๕๓๓, ๕๕๕	๗๕๗, ๑๙๑	๑๑๗, ๕๒๕	๑๖๕, ๔๕๒	๑๕, ๕๗๕
๒๕๓๘	๒๔๐, ๑๕๙	๑๖๐, ๗๖๓	๕๗๓, ๒๓๐	๘๐๒, ๕๕๐	๑๓๐, ๗๕๒	๑๗๕, ๕๕๑	๑๕, ๖๕๙
๒๕๓๙	๒๕๗, ๖๙๐	๑๗๕, ๙๖๖	๖๑๕, ๗๗๗	๘๖๐, ๕๓๐	๑๕๕, ๖๕๙	๑๘๕, ๕๙๕	๑๖, ๗๒๒
๒๕๔๐	๒๗๕, ๙๖๑	๑๙๑, ๒๓๑	๖๕๕, ๐๕๒	๙๒๐, ๖๕๕	๑๖๒, ๒๓๑	๒๐๐, ๑๙๓	๑๗, ๙๕๐
๒๕๔๑	๒๙๑, ๙๓๕	๒๒๑, ๗๕๒	๗๐๒, ๙๙๖	๙๙๓, ๒๖๕	๑๘๐, ๖๙๐	๒๑๑, ๐๙๓	๑๙, ๑๕๕
๒๕๔๒	๓๑๕, ๖๒๙	๒๔๖, ๙๐๕	๗๕๙, ๖๑๒	๑, ๐๕๕, ๑๕๐	๒๐๑, ๒๕๑	๒๒๒, ๓๐๕	๒๐, ๔๑๒
๒๕๔๓	๓๓๑, ๐๑๓	๒๗๕, ๘๖๙	๘๑๗, ๘๒๖	๑, ๑๑๕, ๒๐๖	๒๒๒, ๑๕๕	๒๓๓, ๓๙๓	๒๑, ๗๑๒
๒๕๔๔	๓๕๖, ๐๕๕	๓๐๕, ๙๙๗	๘๕๖, ๕๕๖	๑, ๑๕๕, ๓๕๑	๒๔๙, ๖๖๙	๒๔๕, ๕๕๑	๒๒, ๐๕๑
๒๕๔๕	๓๗๗, ๗๑๐	๓๓๐, ๖๕๒	๙๑๕, ๖๙๙	๑, ๒๕๕, ๔๐๐	๒๗๕, ๐๙๐	๒๕๕, ๑๙๕	๒๔, ๕๒๗
๒๕๔๖	๓๙๙, ๙๓๕	๓๕๑, ๒๓๑	๙๕๑, ๑๕๑	๑, ๓๒๕, ๒๒๑	๓๐๙, ๗๕๐	๒๗๐, ๔๐๕	๒๕, ๘๓๖
๒๕๔๗	๔๒๒, ๖๗๓	๔๒๒, ๑๕๑	๑, ๐๐๕, ๗๕๑	๑, ๔๐๒, ๖๑๕	๓๕๕, ๐๑๙	๒๘๓, ๕๐๒	๒๗, ๒๗๕
๒๕๔๘	๔๕๕, ๘๖๗	๔๖๙, ๙๙๗	๑, ๐๕๙, ๓๖๖	๑, ๔๗๕, ๓๕๕	๓๙๕, ๓๐๕	๒๙๖, ๑๐๕	๒๘, ๗๓๙
๒๕๔๙	๔๖๙, ๔๕๙	๕๒๓, ๒๒๙	๑, ๑๑๕, ๘๕๕	๑, ๕๕๕, ๓๐๕	๔๒๙, ๐๗๗	๓๐๙, ๖๒๕	๓๐, ๒๒๕
๒๕๕๐	๕๑๓, ๓๕๙	๕๕๒, ๔๙๓	๑, ๑๗๑, ๐๗๕	๑, ๖๓๓, ๑๒๒	๔๗๑, ๘๓๕	๓๒๑, ๕๒๑	๓๑, ๗๒๗

หมายเหตุ : ๑. เมืองเพชรบุรี, หัวหิน, ชะอำ และบางสะพาน ให้เพิ่มขึ้นในอัตราการเพิ่มขึ้นกลาง
 ๒. แก่งกระจาน และปราณบุรี-สามร้อยยอด ให้เพิ่มขึ้นในอัตราการเพิ่มขึ้นสูง
 ๓. เมืองประจวบคีรีขันธ์ ให้เพิ่มขึ้นในอัตราขั้นต่ำ แต่หากโครงการอุทยานวิทยาศาสตร์ สามารถดำเนินการได้
 ภายหลังจากปีที่เปิดให้ท้องที่ยาวเข้าขอม คาดว่าจะสามารถเพิ่มขึ้นได้ในอัตราการเพิ่มขึ้นสูง

ตารางที่ ๓.๔๑ การกำหนดเป้าหมายวันพักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยว

ปี	วันพักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยว (วัน)			
	ชาวไทย		ชาวต่างประเทศ	
	วันพัก*	อัตราเพิ่ม/ปี	วันพัก	อัตราเพิ่ม/ปี
๒๕๒๔	๑.๗๘	-	๔.๐๓	-
๒๕๓๔	๒.๐๐	๔.๕	๔.๗๔	๑.๕
๒๕๓๘	๒.๐๐	๐.๐	๑๐.๔๘	๑.๕
๒๕๔๔	๒.๐๐	๐.๐	๑๑.๒๙	๑.๕

หมายเหตุ * ให้เป้าหมายวันพักเฉลี่ยชาวไทยคงที่เป็น ๒ วัน โดยอยู่บนเงื่อนไขที่ยังมีนักท่องเที่ยวมาเข้า-เย็นกลับในสัดส่วนที่สูง และรูปแบบวันหยุดพักผ่อนของชาวไทยยังไม่เปลี่ยนแปลง

(๔) การกำหนดเป้าหมายค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว

ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้นเนื่องจากเหตุหลายประการ เช่น การขยายมาตรฐานการให้บริการ การขยายวันพักหรือแหล่งท่องเที่ยวเป้าหมายให้มากขึ้น และการเพิ่มขึ้นอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของดัชนีค่าครองชีพ ดังนั้น ในอนาคตค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้นสูงกว่าค่าใช้จ่ายในปัจจุบันอย่างแน่นอน การกำหนดเป้าหมายของค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว (ตารางที่ ๓.๔๒) จึงกำหนดจากอัตราเพิ่มของ GRP ภาคกลาง สำหรับชาวไทย (ร้อยละ ๕.๐๒ ในปี ๒๕๓๐ และค่อย ๆ ลดลงเหลือร้อยละ ๒.๕๕ ในปี ๒๕๔๔) และสำหรับชาวต่างประเทศกำหนดให้เพิ่มขึ้นในอัตราเดียวกับเป้าหมายระดับประเทศ (ร้อยละ ๖.๕ ต่อปี และค่อย ๆ ลดลงเหลือร้อยละ ๔.๕ ต่อปี ในปี ๒๕๔๔) การเพิ่มขึ้นของค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวนี้อาจจะทำให้เงินหมุนเวียนอันเกิดจากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นด้วย ดังแสดงในตารางที่ ๓.๔๓

ตารางที่ ๓.๕๒ ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวและเป้าหมายในอนาคต

หน่วย : บาท/คน/วัน

ปี	นักท่องเที่ยวชาวไทย				อัตรา (๑) เพิ่ม/ปี	นักท่องเที่ยวต่างประเทศ		อัตรา (๒) เพิ่ม/ปี
	จ. เพชรบุรี		จ. ประจวบฯ			จ. เพชรบุรี	จ. ประจวบฯ	
	มาเข้า- เยี่ยมกลับ	พักแรม	มาเข้า- เยี่ยมกลับ	พักแรม				
๒๕๒๕	๓๖๐.๓๐	๓๑๕.๒๐	๓๑๗.๑๐	๓๖๕.๖๐	-	๑,๒๗๕.๑๐	๑,๐๗๒.๒๐	-
๒๕๓๐	๓๗๕.๓๕	๓๓๐.๑๐	๓๓๓.๐๒	๓๘๐.๙๘	๕.๐๒	๑,๓๕๖.๕๒	๑,๑๕๑.๘๙	๖.๕
๒๕๓๕	๓๙๐.๕๐	๓๔๕.๐๐	๓๔๗.๙๕	๓๙๖.๓๖	๕.๗๘	๑,๔๔๑.๑๒	๑,๒๕๖.๑๒	๖.๕
๒๕๔๐	๔๐๕.๖๕	๓๖๐.๑๕	๓๖๔.๙๕	๔๑๑.๗๖	๕.๕๖	๑,๕๒๖.๒๗	๑,๓๖๕.๑๖	๖.๕
๒๕๔๕	๔๒๐.๘๐	๓๗๕.๓๐	๓๘๐.๓๐	๔๒๖.๖๖	๕.๙๐	๑,๖๑๑.๖๑	๑,๔๖๑.๓๑	๖.๕
๒๕๕๐	๔๓๕.๙๕	๓๙๐.๔๕	๔๐๕.๕๕	๔๔๑.๘๑	๖.๒๔	๑,๖๙๖.๑๖	๑,๕๕๖.๘๑	๖.๕
๒๕๕๕	๔๕๑.๑๐	๔๐๕.๖๐	๔๑๑.๑๐	๔๕๖.๙๖	๖.๖๘	๑,๗๘๑.๖๑	๑,๖๕๑.๖๑	๖.๕
๒๕๖๐	๔๖๖.๒๕	๔๒๐.๗๕	๔๒๖.๒๕	๔๗๒.๑๑	๗.๐๒	๑,๘๖๖.๑๖	๑,๗๔๖.๑๖	๖.๕
๒๕๖๕	๔๘๑.๔๐	๔๓๖.๑๐	๔๔๑.๔๐	๔๘๗.๒๖	๗.๓๖	๑,๙๕๑.๕๑	๑,๘๔๑.๕๑	๖.๕
๒๕๗๐	๔๙๖.๕๕	๔๕๑.๒๕	๔๕๖.๕๕	๕๐๒.๔๑	๗.๖๘	๒,๐๓๖.๐๑	๑,๙๓๖.๐๑	๖.๕
๒๕๗๕	๕๑๑.๗๐	๔๖๖.๕๐	๔๖๑.๗๐	๕๑๗.๕๖	๗.๙๖	๒,๑๒๑.๕๖	๒,๐๒๑.๕๖	๖.๕
๒๕๘๐	๕๒๖.๘๕	๔๘๑.๖๕	๔๘๖.๘๕	๕๓๒.๗๑	๘.๒๘	๒,๒๐๖.๐๑	๒,๑๑๖.๐๑	๖.๕
๒๕๘๕	๕๔๑.๑๐	๔๙๖.๙๐	๔๙๒.๑๐	๕๔๗.๘๖	๘.๖๐	๒,๒๙๑.๕๖	๒,๒๐๖.๕๖	๖.๕
๒๕๙๐	๕๕๖.๒๕	๕๑๒.๑๕	๕๐๗.๒๕	๕๖๓.๐๑	๘.๙๒	๒,๓๗๖.๐๑	๒,๒๙๑.๐๑	๖.๕
๒๕๙๕	๕๗๑.๔๐	๕๒๗.๓๐	๕๒๒.๔๐	๕๗๘.๑๖	๙.๒๔	๒,๔๖๑.๕๖	๒,๓๗๖.๕๖	๖.๕
๒๕๙๙	๕๘๖.๕๕	๕๔๒.๔๕	๕๓๗.๕๕	๕๙๓.๓๑	๙.๕๖	๒,๕๔๖.๐๑	๒,๔๖๑.๐๑	๖.๕

หมายเหตุ (๑) อัตราการเพิ่มเท่ากับอัตราการเพิ่มของ GRP ของราคากลาง โดยประเมินค่าสัมสมการถดถอย

(๒) อัตราการเพิ่มช่วงปี ๒๕๒๕ - ๒๕๓๕ เท่ากับเป้าหมายในแผน ๖ คือ ๖.๕ ต่อปี

อัตราการเพิ่มช่วงปี ๒๕๓๕ - ๒๕๓๙ ลดลงเหลือ ๕.๕ ต่อปี

อัตราการเพิ่มช่วงปี ๒๕๔๐ - ๒๕๔๔ ลดลงเหลือ ๔.๕ ต่อปี

ตารางที่ ๓.๕๓ การประมาณเงินหมุนเวียนจากการท่องเที่ยวในอนาคต

ปี พ.ศ.	นักท่องเที่ยวชาวไทย				นักท่องเที่ยวต่างประเทศ			จำนวนเงินหมุนเวียน (๑) (ล้านบาท)		รวม
	นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว-เยือนกลับ		นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว-เยือนกลับ			
	จำนวน	วันพักเฉลี่ย	จำนวน	วันพักเฉลี่ย	จำนวน	วันพักเฉลี่ย	จำนวน	วันพักเฉลี่ย		
<u>๑. เกษตรปฐิ</u>										
๒๕๒๔	๓๖๓,๖๔๑	๑.๕๗	๓๑๕,๒๒๐	๑.๐๐	๓๖๐,๓๐๐	๑,๒๗๕.๑๐	๕.๕๔	๕๐๕.๔๔	๑๖๒.๒๐	๓๖๖.๕๖
๒๕๓๕	๕๑๕,๔๔๕	๒.๐๐	๔๔๕,๖๖๐	๑.๐๐	๕๕๐,๓๑๑	๑,๗๕๕.๖๓	๕.๑๕	๕๒๒.๕๕	๑๖๒.๕๕	๖๘๕.๑๐
๒๕๓๖	๗๐๕,๓๖๗	๒.๐๐	๖๐๕,๑๑๑	๑.๐๐	๕๕๑,๑๑๑	๒,๒๕๑.๕๗	๕.๕๕	๖๖๖.๕๕	๑๖๓.๕๕	๘๓๐.๑๐
๒๕๔๕	๘๑๕,๓๓๕	๒.๐๐	๖๓๕,๑๕๕	๑.๐๐	๖๓๑,๑๕๕	๒,๕๕๑.๑๑	๖.๐๐	๗๕๕.๑๑	๑๖๓.๑๑	๙๑๘.๒๒
<u>๑. ประชากร</u>										
๒๕๒๔	๓๗๖,๓๒๐	๒.๐๕	๗๖๕,๖๖๐	๑.๐๐	๓๑๑,๑๐๐	๑,๐๗๖.๒๐	๕.๕๑	๕๕๖.๕๑	๒๖๖.๕๑	๘๒๓.๖๐
๒๕๓๕	๕๓๖,๕๕๕	๒.๐๐	๕๖๖,๕๕๕	๑.๐๐	๕๖๖,๖๖๖	๑,๕๖๖.๐๑	๖.๐๐	๖๖๖.๐๑	๒๖๖.๐๑	๙๓๒.๐๒
๒๕๓๖	๗๒๖,๖๖๖	๒.๐๐	๖๖๖,๖๖๖	๑.๐๐	๖๖๖,๖๖๖	๑,๖๖๖.๕๕	๖.๐๐	๖๖๖.๕๕	๒๖๖.๕๕	๙๓๓.๕๕
๒๕๔๕	๘๕๗,๑๑๕	๒.๐๐	๖๕๗,๑๑๕	๑.๐๐	๖๕๗,๑๑๕	๑,๖๕๗.๕๕	๖.๐๐	๖๕๗.๕๕	๒๖๖.๕๕	๙๒๔.๑๐
<u>เพศชาย/ประชากร</u>										
๒๕๒๔	๓๕๐,๐๑๑	๑.๕๑	๓๕๑,๑๑๑	๑.๐๐	๓๕๑,๕๕๕	๑,๑๕๐.๑๑	๕.๐๐	๕๕๑.๑๑	๑๖๖.๑๑	๖๑๗.๒๒
๒๕๓๕	๕๐๕,๕๕๕	๒.๐๐	๕๐๖,๑๑๑	๑.๐๐	๕๐๖,๕๕๕	๑,๕๕๕.๕๕	๕.๕๕	๕๕๕.๕๕	๑๖๖.๕๕	๗๒๒.๑๐
๒๕๓๖	๖๕๕,๕๕๕	๒.๐๐	๖๕๕,๕๕๕	๑.๐๐	๖๕๕,๕๕๕	๑,๖๕๕.๕๕	๕.๕๕	๖๕๕.๕๕	๑๖๖.๕๕	๘๒๒.๑๐
๒๕๔๕	๗๖๖,๕๕๕	๒.๐๐	๗๖๖,๕๕๕	๑.๐๐	๗๖๖,๕๕๕	๑,๖๖๖.๕๕	๕.๕๕	๗๖๖.๕๕	๑๖๖.๕๕	๙๓๓.๑๐

หมายเหตุ : (๑) จำนวนเงินหมุนเวียน x จำนวนนักท่องเที่ยว x วันพักเฉลี่ย x ค่าใช้จ่าย/คน/วัน
 (ไม่รวมค่าพาหนะเดินทางไป-กลับ)
 (๒) ชาวต่างประเทศที่ไม่มีนักท่องเที่ยวเข้ามา-เยือนกลับ

(๕) การกำหนดเป้าหมายบริการการท่องเที่ยว : สถานบริการที่พัก

ในจำนวนสถานที่พัก ๑๐๖ แห่ง ซึ่งมีห้องพัก ๓,๐๕๔ ห้อง ของพื้นที่วางแผนนั้น เมื่อพิจารณาจำนวนผู้พักแรมเฉลี่ยทั้งปีแล้วพบว่า ห้องพักจะมีเพียงพอที่จะให้บริการนักท่องเที่ยว ทั้งในปัจจุบันและอนาคต จนถึงปี ๒๕๓๔ (ขีดอัตราการเข้าพักร้อยละ ๕๔ ของจำนวนห้องพักทั้งหมด) แต่ในความเป็นจริง หากพิจารณาเฉพาะช่วงวันหยุดและวันหยุดนักขัตฤกษ์แล้ว ในบางช่วงเวลา จำนวนห้องพักที่มีอยู่ไม่สามารถสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้อย่างเพียงพอ โดยเฉพาะพื้นที่ หัวหิน-ชะอำ ดังแสดงในตารางที่ ๓.๕๔

อย่างไรก็ตาม ในการพัฒนานั้น หากพิจารณาโดยจำแนกตามระดับโรงแรม ความเพียงพอในช่วงวันหยุด หรือวันหยุดนักขัตฤกษ์ และอัตราต่ำสุดของการเข้าพักในวันธรรมดา ในระดับที่ผู้ประกอบการสามารถเลี้ยงตัวเองได้แล้ว สามารถกำหนดเป้าหมายให้มีการเพิ่มของสถานที่พักได้ แม้ในระยะสั้น ดังนั้น เป้าหมายของสถานที่พักจึงกำหนดได้ในแต่ละพื้นที่ โดยกำหนดให้ ในช่วงวันหยุด สถานบริการแต่ละแห่งมีอัตราการเข้าพักสูงจนเกือบเต็ม^(๑) (ร้อยละ ๙๐) และผู้พักแรม มีแนวโน้มสูงขึ้นจากสัดส่วนในปัจจุบัน สำหรับการศึกษานี้ได้พิจารณาพื้นที่ หัวหิน-ชะอำ พบว่า ยังมี ความสามารถจะเพิ่มห้องพักได้อีกเล็กน้อยในปี ๒๕๓๔ และจำนวนหนึ่งในปี ๒๕๔๔ ทั้งนี้ควรเพิ่ม ในกลุ่มสถานที่พักระดับค่อนข้างสูง (กลุ่ม ๒-๓) ส่วนกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ สามารถเพิ่มได้ ในกลุ่ม ๓-๔ ตามการขยายตัวของแต่ละพื้นที่

-
- (๑) การกำหนดอัตราการเข้าพักวันหยุดสูงถึงร้อยละ ๙๐ เป็นการขดเขยวันธรรมดา ซึ่งมี นักท่องเที่ยวน้อย โดยเฉลี่ยไม่เกินร้อยละ ๓๐ ซึ่งจะได้อัตราการเข้าพักเฉลี่ยร้อยละ ๔๗-๕๖ อัตราการเข้าพักระดับนี้ถือได้ว่าเหมาะสม (ขั้นต่ำ) สำหรับผู้ประกอบการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สถานที่พักกลุ่ม ๓-๔

ตารางที่ ๓.๔๔ การกำหนด เป้าหมายการบริการด้านที่พักของหัวหน้า-ชะอ่า
ปี ๒๕๓๔, ๒๕๔๔

ปี	(๑) ผู้พักแรม ทั้งหมด คน/วันหยุด	(๒) ผู้พักแรมใน สถานบริการ	(๓) จำนวน ห้อง ที่ต้องการ	(๔) จำนวน ห้อง ที่ควรมี	(๕) จำนวน ห้องที่มีอยู่ ปัจจุบัน	(๖) ความ ต้องการ เพิ่มขึ้น
<u>หัวหน้า</u>						
๒๕๒๙	๑,๒๔๗	๙๗๘ (๗๖%)	๕๕๗	-	๘๓๑	-
๒๕๓๔	๑,๘๕๘	๑,๔๘๖ (๘๐%)	๘๗๔	๑,๐๙๒	๘๓๑	๒๖๑
๒๕๓๙	๒,๗๘๖	๒,๒๒๙ (๘๐%)	๑,๓๑๑	๑,๔๕๖	๘๓๑	๖๒๕
๒๕๔๔	๓,๙๕๓	๓,๑๖๓ (๘๐%)	๑,๘๖๐	๒,๐๖๗	๘๓๑	๑,๐๒๙
<u>ชะอ่า</u>						
๒๕๒๙	๑,๙๘๕	๑,๕๑๒	๘๙๐	-	๑,๒๓๘	-
๒๕๓๔	๒,๙๓๔	๒,๓๗๖ (๘๑%)	๑,๓๙๘	๑,๕๕๘	๑,๒๓๘	๓๒๐
๒๕๓๙	๔,๑๓๔	๓,๓๔๘ (๘๑%)	๑,๙๖๙	๒,๑๘๘	๑,๒๓๘	๙๕๐
๒๕๔๔	๕,๕๗๒	๔,๕๑๓ (๘๑%)	๒,๖๕๕	๒,๙๕๐	๑,๒๓๘	๑,๗๑๒
<u>รวมหัวหน้า-ชะอ่า</u>						
๒๕๒๙	๓,๒๓๒	๒,๔๙๐	๑,๔๔๗	-	๒,๐๖๙	-
๒๕๓๔	๔,๗๙๒	๓,๘๖๒	๒,๒๗๒	๒,๖๕๐	๒,๐๖๙	๕๘๑
๒๕๓๙	๖,๙๒๐	๕,๕๗๗	๓,๒๘๐	๓,๖๔๔	๒,๐๖๙	๑,๕๗๕
๒๕๔๔	๙,๕๒๕	๗,๖๗๖	๔,๕๑๕	๕,๐๑๗	๒,๐๖๙	๒,๙๔๘

- หมายเหตุ :
- (๑) ผู้พักแรมเฉลี่ยต่อวันเฉพาะวันหยุด (สำรวจ, ประมาณและ พยากรณ์โดย วท.)
 - (๒) หาผู้พักแรมในสถานบริการ สัดส่วนจากการสำรวจ
 - (๓) จำนวนห้องพักที่ต้องการ คิดผู้พักแรมเฉลี่ย ๑.๗ คน/ห้อง
 - (๔) จำนวนห้องพักที่ควรมี เมื่อกำหนดอัตราการใช้พัก ร้อยละ ๙๐ ในวันหยุด
 - (๕) จำนวนห้องพักในปัจจุบัน จากการสำรวจ
 - (๖) ความต้องการที่เพิ่มขึ้น = (๕) - (๔)

๓.๕ ศักยภาพ ความต้องการ ปัญหาและข้อจำกัดในการพัฒนาการท่องเที่ยว

๓.๕.๑ ศักยภาพของการพัฒนาการท่องเที่ยว

ศักยภาพของการพัฒนา เป็นพื้นฐานที่สำคัญที่จะทำให้การพัฒนา เป็นไปได้ และง่ายต่อการดำเนินการให้บรรลุผล ในพื้นที่วางแผนอาจสรุปศักยภาพของพื้นที่ได้ดังนี้

(๑) พื้นที่วางแผนเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้กรุงเทพฯ ซึ่งเป็นศูนย์กลางของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ (ประมาณ ๒๐๐ กม.) มีเส้นทางคมนาคมสะดวกทั้งทางถนน (เพชรเกษม) ทางรถไฟ (ผ่าน ๑๔ ขบวนต่อวัน) ระยะทางเช่นนี้ทำให้ได้เปรียบแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ยกเว้น พทยา-บางแสน และกาญจนบุรี เท่านั้น นอกจากนี้การที่มีพื้นที่ติดชายทะเล และมีสนามบินบ่อฝ้าย ทำให้มีโอกาสสูงในการพัฒนาการคมนาคมทางเรือและเครื่องบินในอนาคตได้

(๒) สภาพภูมิประเทศที่ประกอบด้วยที่ราบ พื้นที่ลูกคลื่นลอนลาด และพื้นที่ภูเขา มีทางน้ำสำคัญหลายสาย และมีพื้นที่ชายฝั่งเป็นระยะยาวถึง ๓๑๕ กม. ทำให้เกิดทรัพยากรการท่องเที่ยวธรรมชาติที่สวยงามหลากหลายถึง ๕๐ แห่ง ได้แก่ ชายหาด และ เกาะแก่งที่สวยงาม (เช่น หัวหิน, ชะอำ, อ่าวบ่อทองหลาง, เกาะทะลุ เป็นต้น) รวมทั้งภูเขา ถ้ำ และน้ำตก โดยมีอุทยานแห่งชาติถึง ๒ แห่ง คือ อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน (ภูเขาป่าดิบชื้น ลัดบัว และอ่างเก็บน้ำ) และอุทยานแห่งชาติเขาสามร้อยยอด (ภูเขาหิน ป่า นกน้ำ และชายทะเล)

(๓) ภูมิอากาศของพื้นที่เหมาะสมที่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยว เนื่องจากมีฝนเพียง ๑,๐๓๑.๔ มม.ต่อปี (น้อยกว่าสมุย พทยา ภูเก็ต) มีจำนวนวันฝนตกเพียง ๑๑๔.๕ วัน และมีแสงแดดถึง ๒,๕๖๑ ชม.ต่อปี อุณหภูมิเฉลี่ย ๒๗.๔°C โดยช่วง เวลาตั้งแต่ ธันวาคม-เมษายน เป็นช่วง เวลาที่เหมาะสมที่สุดของปีตรงกับฤดูท่องเที่ยวของทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศด้วย

(๔) พื้นที่วางแผนมีประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน และเป็นพื้นที่ที่มีความสำคัญในประวัติศาสตร์มากในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ทำให้มีแหล่งประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรมที่สามารถพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวได้ถึง ๓๐ แห่ง ซึ่งประกอบด้วย พระราชวัง, ศาลนสถาน (บนที่ราบบนเขา และในถ้ำ) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมือง เพชรบุรี อาจจัดได้เป็นศูนย์กลางของแหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์ และศิลปวัฒนธรรมที่สำคัญทีเดียว

(๕) แหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่มีอยู่ในพื้นที่ (๘๐ แห่ง) มีศักยภาพสูงที่สามารถยกระดับให้ได้มาตรฐานทัดเทียมกับแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หัวหิน ชะอำ เป็นแหล่งท่องเที่ยวหลักของพื้นที่วางแผนที่อาจกล่าวได้ว่าเป็นสถานที่พักตากอากาศแห่งแรกและที่สองของประเทศ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ จึงทำให้ง่ายต่อการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ และยกระดับให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับชาติและนานาชาติได้

๓.๕.๒ ความต้องการการพัฒนาการท่องเที่ยว

ไม่เพียงแต่การมีศักยภาพสูงในการพัฒนาการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ เท่านั้น แต่ความต้องการของท้องถิ่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งความต้องการที่จะให้การท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมของพื้นที่มีอยู่มาก กล่าวคือ

(๑) ความต้องการด้านการตลาดอยู่ในระดับสูง ดังจะเห็นได้จากอัตราการขยายตัวของนักท่องเที่ยวของหัวหินและชะอำเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๑๑.๔ ต่อปี พระนครศรีบุรีเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ ๑๐.๓ เป็นต้น ซึ่งทำให้ประมาณได้ว่า ในปี ๒๕๒๙ มีนักท่องเที่ยวในพื้นที่วางแผน ๑,๐๖๑,๘๑๓ คน (เพชรบุรี ๗๕๒,๕๕๕ คน และ ประจวบคีรีขันธ์ ๖๐๕,๑๔๑ คน) นักท่องเที่ยวถึงร้อยละ ๗๙.๐๓ เป็นนักท่องเที่ยวของพื้นที่หัวหิน-ชะอำ (๘๓๙,๑๒๙ คน) โดยเป็นนักท่องเที่ยวหัวหิน ๔๕๙,๓๒๔ คน และชะอำ ๖๔๓,๘๓๕ คน นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ยังเป็นชาวไทย (ร้อยละ ๙๖.๑) และเป็นนักท่องเที่ยวพักแรมถึงร้อยละ ๗๓.๒ และหากให้การขยายตัวด้านการตลาดเป็นอยู่ในระดับปัจจุบันนี้ ปี ๒๕๔๔ อาจจะมีนักท่องเที่ยวถึง ๕,๓๖๕,๘๓๑ คน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีแผนพัฒนาด้านการตลาดที่เหมาะสมตามศักยภาพของพื้นที่

(๒) การขยายตัวของบริการการท่องเที่ยวที่ตอบสนองนักท่องเที่ยวเป็นไปอย่างรวดเร็ว เช่นกัน สถานที่พักในหัวหิน-ชะอำ เพิ่มขึ้นเฉลี่ย ๒๑๘ ห้องต่อปี จากปี ๒๕๒๔-๒๕๒๙ รวมทั้งร้านอาหารและสถานบริการอื่น ๆ ในระยะที่ผ่านมากการขยายตัวของถาวรท่องเที่ยวอย่างไม่มีแผนควบคุมและขึ้นำอาจทำให้เกิดความเสื่อมโทรมอย่างรวดเร็วแก่แหล่งท่องเที่ยว อีกทั้งจะทำให้ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ เกิดการลงทุนเกินความจำเป็น (over supply) ในบางแห่ง และขาดแคลน (under supply) ในบางแห่งได้ ดังนั้นพื้นที่วางแผนจึงต้องการการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีแบบแผน

(๓) การพัฒนาและขยายตัวในกิจกรรมอื่น ๆ เช่น เกษตรกรรม, อุตสาหกรรม ในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวไม่มีความสัมพันธ์กับแหล่งท่องเที่ยว อันทำให้ขาดการพัฒนาความสัมพันธ์ในเชิงบวกและลบ ระหว่างกันอย่างแท้จริง จึงจำเป็นต้องวางแผนพัฒนาที่ประสานสัมพันธ์ การท่องเที่ยวกับกิจกรรมอื่นขึ้น

(๔) ประชากรในพื้นที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ โดยเฉพาะประชากรภาคเกษตร และมีแนวโน้มรายได้เฉลี่ยของประชากรจะต่ำกว่ารายได้เฉลี่ยของประเทศ อีกทั้งมีความเหลื่อมล้ำ ระหว่างสาขาสูง และมีคนว่างงานถึงร้อยละ ๗ ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะให้การท่องเที่ยว เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาสภาพ เศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดมากขึ้น

(๕) การขยายตัวด้านตลาดการท่องเที่ยว, บริการการท่องเที่ยวและกิจกรรม อื่น ๆ ทำให้เกิดความต้องการด้านสาธารณูปโภค และสาธารณูปการต่าง ๆ เพิ่มขึ้น ดังนั้น ความต้องการการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยวเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อสนองตอบ ต่อความต้องการด้านการท่องเที่ยวแล้ว จะต้องไม่ก่อผลกระทบต่อท้องถิ่นด้วย

๓.๕.๓ ปัญหาของการท่องเที่ยว

ในการพัฒนาไม่เพียงแต่จะพัฒนาศักยภาพทางการท่องเที่ยวของพื้นที่ และเพื่อสนองตาม ความต้องการเท่านั้น หากยังต้องวางแผนเพื่อการแก้ไขปัญหาอัน เป็นอุปสรรคต่อการขยายตัวของ การท่องเที่ยวต่าง ๆ ด้วย ในพื้นที่วางแผน โดยเฉพาะในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ นั้นมีปัญหาที่ รอคการแก้ไขดังนี้

(๑) แหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ตั้งอยู่อย่างกระจัดกระจาย ทำให้ไม่เกิดความสะดวกต่อ นักท่องเที่ยวที่จะเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ภายในพื้นที่วางแผนได้ในระยะเวลาสั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักท่องเที่ยวชาวไทย อีกทั้งเวลาการท่องเที่ยวได้หมดไปกับการเดินทางเสีย ส่วนมาก ทำให้การท่องเที่ยวกระจุกตัวอยู่เพียงบางบริเวณเท่านั้น เช่น เขารัง ชะอำ หัวหิน เป็นต้น

(๒) การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ยังไม่สะดวก ทั้งด้านถนน บริการ การขนส่ง สาธารณะ ตลอดจนการแนะนำในการเดินทางแก่นักท่องเที่ยว ทั้ง ๆ ที่นักท่องเที่ยวมีความสนใจ อย่างมาก เช่น แหล่งท่องเที่ยวแก่งกระจาน สามร้อยยอด ถ้ำ น้ำตก เป็นต้น

(๓) การบริการนักท่องเที่ยวในหลายแหล่งท่องเที่ยวยังไม่ดีพอ เช่น ราคาอาหาร แพงในบริเวณชายหาดหัวหิน ขาดบริการนำเที่ยวที่ถูกต้องในเมืองเพชรบุรี หรือในอุทยานแห่งชาติ เขาสามร้อยยอด ความไม่เป็นระเบียบของบริการชายหาดชะอำ หัวหิน เป็นต้น

(๔) ปัญหาความสกปรกของแหล่งท่องเที่ยว อันเนื่องมาจากขาดการเอาใจใส่ดูแลจากเจ้าหน้าที่ ผู้ประกอบการ หรือแม้แต่ความมั่งง่ายของนักท่องเที่ยว เช่น บริเวณชายหาดเขาตะเกียบ หัวหิน และชะอำ กระทบต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ดังจะเห็นได้จากความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยถึงร้อยละ ๔๐ ไม่พอใจความสกปรกของชายหาด แม้แหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ เช่น เขาวิ้ง เขาหลวง ยังมีความสกปรกของขยะอยู่บ้าง

(๕) ปัญหาความเสื่อมโทรมและขาดการทะนุบำรุงแหล่งท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ เช่น อุโบสถวัดกุฎี วัดพระพุทธไสยาสน์ นอกจากนี้การขาดการควบคุมแนะนำการก่อสร้างอาคาร ทำให้เกิดความไม่เป็นระเบียบไม่สวยงามแก่แหล่งท่องเที่ยวได้ เช่น ร้านค้าเชิงเขาหลวง การปลูกสร้างอาคารเสริมในวัด การก่อสร้างอาคารให้บริเวณชายหาด หัวหิน-ชะอำ เป็นต้น

(๖) ปัญหาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวอันเนื่องมาจากการพัฒนาของชุมชน อุตสาหกรรม และกิจกรรมอื่น ๆ บริเวณใกล้เคียง เช่น

(๖.๑) การปล่อยน้ำทิ้งชุมชนหัวหินลงสู่ทะเล ทำให้เกิดมลภาวะบริเวณชายหาดหัวหิน

(๖.๒) การปล่อยน้ำทิ้งจากโรงงานชะอำไพน์แอปเปิลแคนเนอรี ลงสู่คลองบางหิน ทำให้เกิดความเน่าเหม็น น้ำดำสกปรก ทำให้เกิดความรำคาญและอาการคันแก่ผู้เล่นน้ำทะเลชะอำ

(๖.๓) ฝุ่นละอองจากโรงงานปูนซีเมนต์ บริษัทชลประทานซีเมนต์ ในบางฤดูลมจะพัดพาเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวหาดชะอำ

(๖.๔) โรงงานปลาแป้นบริเวณหาดบ่อทองกลางปล่อยน้ำเสียลงทะเล

(๗) ปัญหาการพังทลายของชายหาดชะอำ ซึ่งคาดว่าเกิดจากการเปลี่ยนแปลงของกระแสน้ำที่พัดพาทรายไปตกค้างบริเวณสะพานหินของบริษัทชลประทานซีเมนต์ การพังทลายของชายหาดนั้นนอกจากจะทำให้ชายฝั่งพังทลายแล้วยังทำให้ชายหาดแคบและลาดชันในบางช่วงมากขึ้น

(๘) ปัญหาการพัฒนาการท่องเที่ยวที่กระทบต่อสิ่งแวดล้อมและนิเวศวิทยา เช่น การถมป่าชายเลนที่แหลมหลวง การแก้ปัญหาชายหาดชะอำพังทลายโดยการลงหินใหญ่ การปลูกสิ่งก่อสร้างบริเวณเขาตะเกียบ เป็นต้น

(๔) ปัญหาการขาดองค์การในการจัดการและประสานงานการพัฒนาการท่องเที่ยว ระหว่างบุคคลและองค์กรที่เกี่ยวข้อง ทำให้เกิดความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์พื้นที่แหล่งท่องเที่ยว (เช่น หาดหัวหิน หาดชะอำ) รวมถึงเกิดการแข่งขันในเชิงไม่สร้างสรรค์ขึ้นได้

๓.๕.๔ ข้อจำกัดในการพัฒนาการท่องเที่ยว

(๑) พื้นที่วางแผนอยู่ในเขตการปกครองสองจังหวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งหัวหิน และชะอำ ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีทรัพยากรคล้ายคลึงกันและตั้งอยู่ใกล้กัน ในการพัฒนาจึงมีข้อจำกัดในด้านการประสานงาน การแข่งขันในแนวทางที่จะไม่ก่อให้เกิดผลดีแก่ทั้งสองฝ่าย

(๒) สภาพพื้นที่อันยาวของ ๒ จังหวัด ทำให้แหล่งท่องเที่ยวตั้งอยู่กระจายห่างกัน การเดินทางไปยังแหล่งต่าง ๆ ต้องใช้เวลานาน การพัฒนาโดยเฉพาะอย่างยิ่งถนนต้องลงทุนสูง เกินกว่าผลตอบแทนที่จะได้รับ

(๓) การขาดแคลนงบประมาณในการพัฒนา เนื่องจากงบประมาณในการพัฒนาของท้องถิ่นค่อนข้างต่ำ การจัดหารายได้เองมีน้อยต้องได้รับเงินอุดหนุนจากส่วนกลาง ทำให้ไม่เพียงพอต่อการพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทศบาลท้องถิ่น คือ ทต. หัวหิน และ ทต. ชะอำ ต้องรับผิดชอบต่อพื้นที่พัฒนาขนาดใหญ่ ในขณะที่องค์กรเทศบาล ไม่มีหน้าที่พัฒนาเพื่อการท่องเที่ยวโดยตรง ดังนั้น การจัดสรรงบประมาณเพื่อการท่องเที่ยว จึงต้องอิงวัตถุประสงค์ร่วมหรือ เพื่อกิจการอื่น (เช่น การทำมาหากินของราษฎร) ทำให้การพัฒนาขาดความคล่องตัว ข้อจำกัดเหล่านี้อาจแก้ไขได้ด้วยการปรับปรุงอำนาจหน้าที่ และขยายรายได้เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของท้องถิ่น ตลอดจนการได้รับการสนับสนุนจากส่วนกลาง

นอกจากนี้งบประมาณของหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องไม่เพียงพอต่อการพัฒนาด้วย เช่น กองอุทยานแห่งชาติ กรมศิลปากร เป็นต้น

(๔) ที่ดินในเขตหัวหิน-ชะอำ ยังไม่ได้ใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ ทั้งนี้เพราะที่ดินถูกแบ่งเป็นแปลงย่อย ๆ มีราคาสูง และเจ้าของที่ดิน (ซึ่งส่วนใหญ่เป็น เอกชนผู้มีฐานะดี) ไม่นิยมขาย หรือนำมาลงทุนเพื่อการพัฒนาใด ๆ อย่างไรก็ตาม หากมีการศึกษาและเสนอแนะที่ดีต่อเจ้าของที่ดิน เชื่อว่าจะทำให้สามารถชักจูงให้เกิดการลงทุนได้

๓.๖ แนวทางและข้อเสนอกลวิธีการท่องเที่ยว

สภาพการท่องเที่ยวของพื้นที่วางแผนมีศักยภาพสูงในการพัฒนา แม้ว่าจะมีปัญหาที่ ต้องการการแก้ไขอยู่ก็ตาม เมื่อพิจารณาจากสภาพพื้นที่แล้ว ในการพัฒนาจึงควรมีแนวทาง และกลวิธีที่เหมาะสม ดังนั้นในการศึกษาเพื่อวางแผนพัฒนาได้เสนอแนวทางและกลวิธีการพัฒนา การท่องเที่ยวพื้นที่วางแผนไว้ดังนี้

๓.๖.๑ การจัดกลุ่มพื้นที่เพื่อการวางแผนและพัฒนา

จากการวิเคราะห์สถานการณ์การท่องเที่ยวพบว่า หัวหิน-ชะอำ มีความสำคัญที่เป็น ศูนย์กลางการท่องเที่ยวของทั้ง ๒ จังหวัด เนื่องจากมีความพร้อมทางด้านบริการการท่องเที่ยว ค่อนข้างสมบูรณ์ มีสิ่งอำนวยความสะดวกพร้อม มีทรัพยากรที่ดึงดูดใจและสามารถเดินทางไปยัง แหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ได้อีกด้วย ส่วนแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ นั้น ควรที่จะพัฒนาให้มีความดึงดูดใจ มีความสำคัญและสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวมากขึ้น โดยการสร้างเอกลักษณ์ของ แหล่งท่องเที่ยว เฉพาะแหล่ง ซึ่งจะก่อให้เกิดความหลากหลายในการท่องเที่ยวขึ้นในพื้นที่ อันจะ เป็นแหล่งท่องเที่ยวรองรับการขยายการท่องเที่ยวออกจากหัวหิน-ชะอำได้เป็นอย่างดี

อย่างไรก็ตาม ในการพัฒนาการท่องเที่ยวนั้น การที่จะพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทั้ง ๘๐ แห่ง ที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วไป กับชุมชนที่สำคัญต่อการท่องเที่ยวอย่างน้อย ๕ แห่ง จะต้อง ใช้งบประมาณการลงทุนที่สูง อีกทั้งแหล่งท่องเที่ยวบางแห่งไม่สามารถมีความดึงดูดใจได้ด้วยตัวเอง จำเป็นต้องพึ่งพาแหล่งท่องเที่ยวอื่นใกล้เคียงในลักษณะที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน ดังนั้น ควรที่จะได้มี การพัฒนาแบบกลุ่ม (Cluster) ซึ่งจะช่วยให้สามารถประหยัดการลงทุนในการพัฒนา โดย เลือก แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในกลุ่มพัฒนาแล้วสร้างผลกระทบต่อการพัฒนาแหล่งอื่น ๆ ต่อเนื่องกันไป

การจัดกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนา ได้ใช้ข้อพิจารณาดังนี้

(๑) ที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยว พิจารณาการกระจายตัวและกระจุกตัวของแหล่งท่องเที่ยว โดยคัดเลือกแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้เคียงกัน เป็นกลุ่มเดียวกัน รวมทั้งการเดินทางระหว่างแหล่งท่องเที่ยวได้ท่องเที่ยวต่อเนื่องภายในกลุ่ม

(๒) แหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ในเส้นทางการคมนาคมอาจจัดเข้ากับกลุ่มแหล่งท่องเที่ยว กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง โดยพิจารณาเส้นทางการท่องเที่ยว (Route trip) เป็นสำคัญ

(๓) ในแต่ละกลุ่มจะต้องมีแหล่งท่องเที่ยวหลักที่อยู่ในความสนใจของนักท่องเที่ยว และสามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวพอที่จะสร้างความ เป็นอิสระให้แก่กลุ่มแหล่งท่องเที่ยว อีกทั้งสามารถจัดศูนย์กลางการบริการขึ้นภายในและมีเครื่องมือการให้บริการแก่แหล่งท่องเที่ยวภายในกลุ่มได้พอสมควร

(๔) แหล่งท่องเที่ยวภายในกลุ่มควรมีลักษณะ เป็นเอกลักษณ์ร่วมกัน หรือมีความผสมผสานกันแบบหลากหลายระหว่างแหล่งท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ

จากการพิจารณาจึงสามารถจัดกลุ่มแหล่งท่องเที่ยว เพื่อการพัฒนาได้ ๖ กลุ่มใหญ่ กับ ๔ กลุ่มย่อย ดังแสดงในรูปที่ ๓.๑๔ คือ

๑. กลุ่มเมืองเพชรบุรี แบ่งออกได้เป็นกลุ่มย่อย ๓ กลุ่ม คือ

- กลุ่มย่อยเขาย้อย
- กลุ่มย่อยในเมือง
- กลุ่มย่อยหาดเจ้าสำราญ

๒. กลุ่มแก่งกระจาน

- กลุ่มย่อยในเขตอุทยานฯ แก่งกระจาน
- กลุ่มย่อยนอกเขตอุทยานฯ แก่งกระจาน

๓. กลุ่มหัวหิน-ชะอำ

- กลุ่มย่อยชะอำ
- กลุ่มย่อยหัวหิน

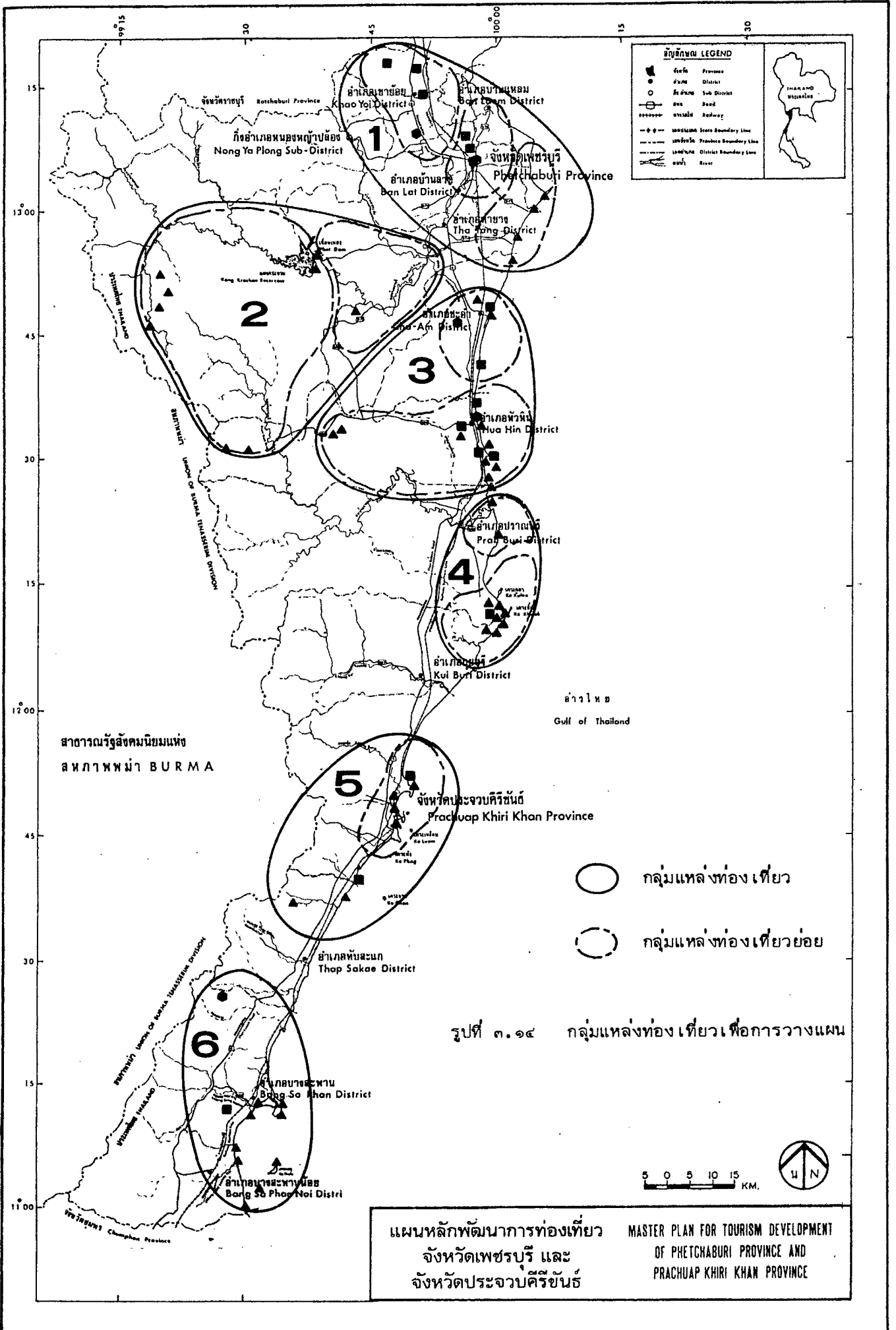
๔. กลุ่มปราณบุรี-สามร้อยยอด

- กลุ่มย่อยในเขตอุทยานฯ เขาสามร้อยยอด
- กลุ่มย่อยนอกเขตอุทยานฯ เขาสามร้อยยอด (ปราณบุรี)

๕. กลุ่มเมืองประจวบคีรีขันธ์

๖. กลุ่มบางสะพาน

กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวทั้ง ๖ มีระดับความสำคัญที่แตกต่างกัน มีสภาพของทรัพยากรการบริการ และองค์กรที่เกี่ยวข้องแตกต่างกัน แต่ในการพัฒนาสามารถกำหนดบทบาท

สัญลักษณ์ LEGEND

- Province
- District
- Sub District
- Road
- Roadway
- State Boundary Line
- Province Boundary Line
- District Boundary Line
- River

- กลุ่มแหล่งท่องเที่ยว
- กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวย่อย

รูปที่ ๓.๑๔ กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการวางแผน

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
จังหวัดเพชรบุรี และ
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT
OF PETCHABURI PROVINCE AND
PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

ในการพัฒนาให้ประสานสอดคล้องกันได้ ดังนั้น ในการวางแผนพัฒนา การเสนอแผนงานและโครงการ จึงต้องคำนึงถึงทิศทางดังกล่าว เหล่านี้ด้วย

๓.๖.๒ การกำหนดระดับของกลวิธีการพัฒนา

เช่นเดียวกับการพัฒนาในสาขาอื่น ๆ การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นการดำเนินงานเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การพัฒนาในระดับชาติภาค และพื้นที่ แต่การที่จะพัฒนาในพื้นที่ที่มีการพัฒนาบ้างแล้วนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพิจารณาถึงระดับการพัฒนาที่เหมาะสม แต่โดยทั่วไปแล้ว การพัฒนามีอยู่ ๒ ลักษณะใหญ่ ๆ คือ การพัฒนาเพื่อแก้ไขปัญหาที่มีอยู่ กับการพัฒนาเพื่อกระตุ้นให้เกิดการขยายตัวหรือรองรับการขยายตัวในอนาคต ดังนั้น กลวิธีการพัฒนาจึงสามารถกระทำได้ ๓ ระดับ หรือ ๓ ทางเลือก คือ

(๑) การพัฒนาตามแนวโน้มปัจจุบัน (Trend Development) โดยการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและการบริการให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น การพัฒนาจะเน้นที่การแก้ไขปัญหาคือเป็นอยู่ในปัจจุบัน ปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว การบริการและโครงสร้างพื้นฐาน จุดประสงค์หลักของกลวิธีพัฒนานี้คือการอนุรักษ์สภาพสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมจะเน้นที่การดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่มีอยู่เพื่อให้นักท่องเที่ยวประทับใจพักอยู่นาน ๆ และกลับมาเที่ยวอีก รวมทั้งให้พยายามกระจายรายได้ที่เกิดขึ้นจากธุรกิจการท่องเที่ยวมากขึ้น

(๒) กลวิธีที่ก่อให้เกิดการพัฒนาขนาดกลาง (Moderately induced development) เป็นการพยายามที่จะพัฒนาให้สูงขึ้นกว่าแนวโน้มในปัจจุบัน โดยดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มากขึ้น พักอยู่นานขึ้น มีการใช้จ่ายเงินมากขึ้น อันจะก่อให้เกิดการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวมากขึ้น เพื่อตอบสนองกลวิธีนี้จำเป็นต้องมีการขยายปริมาณโรงแรมที่พัก การบริการ และโครงสร้างพื้นฐานเพื่อให้รองรับนักท่องเที่ยวได้อย่างเพียงพอ กลวิธีพัฒนานี้จำเป็นต้องทราบตลาดการท่องเที่ยวที่แน่ชัด รวมทั้งการจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน แหล่งท่องเที่ยวบางแห่งอาจจำเป็นต้องรักษาไว้เพื่อการพัฒนาในอนาคต แต่จำนวนอาจจะน้อยกว่ากลวิธีพัฒนาอันแรกที่กำลังกล่าวมาแล้ว

(๓) กลวิธีที่ก่อให้เกิดการพัฒนาขนาดใหญ่ (Highly induced development) กลวิธีนี้จะต้องกำหนดเป้าหมายที่จะเพิ่มนักท่องเที่ยวขึ้นเป็นอย่างมาก แหล่งท่องเที่ยว การบริการ และโครงสร้างพื้นฐานจะต้องได้รับการพัฒนาอย่างฉับพลัน แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเพื่อที่จะใช้ดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมาย และเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้

แหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับการพัฒนาแล้วในปัจจุบันต้องสูญเสียเปล่าและลดคุณค่าลงไป การลงทุนขนาดใหญ่จากรัฐและเอกชน รวมทั้งมาตรการควบคุมปัญหาสิ่งแวดล้อม จึงเป็นสิ่งจำเป็น ซึ่งทำให้กลวิธีนี้ค่อนข้างเป็นไปได้ยากในทางปฏิบัติ นอกจากนี้ ด้านการตลาดและการส่งเสริม จำเป็นต้องได้รับการดำเนินการมากขึ้น ซึ่งหมายถึงการใช้งบประมาณที่สูงกว่าในปัจจุบันมาก

การเลือกใช้ระดับกลวิธีที่เหมาะสมได้จากการพิจารณาและประเมินจากข้อมูลด้านต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วยศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว และตลาดการท่องเที่ยว ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน ความสนใจของนักลงทุนเอกชน และการได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐในโครงการพัฒนาต่าง ๆ รวมทั้งสภาพแวดล้อมขององค์กรต่าง ๆ ในจังหวัด และแรงกระตุ้นจากนักท่องเที่ยว แล้วนำผลไปพิจารณาถึงการบรรลุวัตถุประสงค์ของการพัฒนา ดังแสดงในตารางที่ ๓.๔๕ ซึ่งเปรียบเทียบลักษณะการพัฒนาของแต่ละระดับ โดยพิจารณาตามปัจจัยด้านต่าง ๆ เช่น ตลาดการท่องเที่ยว ทรัพยากรการท่องเที่ยว เป็นต้น ส่วนตารางที่ ๓.๔๖ เปรียบเทียบลักษณะการพัฒนาของแต่ละระดับ โดยพิจารณาและประเมินจากข้อมูลที่ได้จากการศึกษาด้านต่าง ๆ ซึ่งมีปัจจัยหลักสำคัญที่ได้รับการพิจารณา ได้แก่ ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวและตลาดการท่องเที่ยว ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน ความสนใจของนักลงทุนเอกชน และการได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐในโครงการพัฒนาต่าง ๆ สภาพแวดล้อมและองค์กรต่าง ๆ ของจังหวัดในปัจจุบัน และแรงกระตุ้นจากนักท่องเที่ยว

เมื่อนำแต่ละระดับกลวิธีพัฒนามาตัดเลือกได้ใช้วิธีการที่เรียกว่า Pairwise Comparison Method ซึ่งการพิจารณาทางเลือกใดมีความเหมาะสมนั้น จะคำนึงถึงความสามารถที่จะให้ได้ตามวัตถุประสงค์ทั้ง ๔ ข้อ ที่ได้กำหนดไว้ คือการให้ค่าถ่วงน้ำหนัก กลวิธีใดที่สามารถสนองวัตถุประสงค์ข้อหนึ่ง ๆ ได้ดีกว่ากลวิธีอื่นจะได้คะแนน ๑ คะแนน และกลวิธีอื่นที่ไม่สามารถสนองวัตถุประสงค์ข้อนั้น ๆ ได้ดีไปกว่าจะได้คะแนน ๐ คะแนน ส่วนในกรณีที่ไม่สามารถตัดสินใจได้ว่ากลยุทธ์ใดจะมีน้ำหนักมากกว่ากัน เนื่องจากมีข้อได้เปรียบเสียเปรียบใกล้เคียงกัน กลวิธีทั้งสองจะได้คะแนนเท่ากัน คือ ๐.๕ คะแนน สำหรับหลักการในการให้น้ำหนักของวัตถุประสงค์แต่ละข้อนั้นถ้าเป็นวัตถุประสงค์ลำดับที่ ๑ มีน้ำหนัก = ๔, ลำดับ ๒ = ๓, ลำดับ ๓ = ๒ และลำดับ ๔ = ๑ และวิธีการคิดพอจะแสดงเป็นตัวอย่างเป็นตัวอย่างได้ คือ วัตถุประสงค์ลำดับที่ ๑ ซึ่งมีค่าน้ำหนัก = ๔ สามารถคิดเป็นค่าคะแนนได้ดังนี้

ตารางที่ ๓.๔๕ ลักษณะของการพัฒนาแต่ละทางเลือก (ระดับกลางวิธี)

รายละเอียดและสาขาในการพัฒนา	ตลาดการท่องเที่ยว	ทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม	บริการและโครงสร้างพื้นฐาน	ผลกระทบทางสังคม-เศรษฐกิจ	ตลาดการลงทุน	ประเด็นที่ควรพิจารณา	ความท้าทาย
๑. การพัฒนาและแนวโน้มที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน	<ul style="list-style-type: none"> - อัตราการเติบโตของนักท่องเที่ยวเติบโตเป็นไปในอัตราที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน - ระยะเวลาการพักของนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น - การใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น - วางแผนส่งเสริมการท่องเที่ยวให้อยู่ในระดับเท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน คือ นักท่องเที่ยวไทย : นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ : ประเทศไทยในอัตราส่วน ๔๕:๔๕ 	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ในปัจจุบัน และอนุรักษ์สภาพสิ่งแวดล้อม 	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับปรุงด้านการสร้างพื้นฐานให้สอดคล้องกับความต้องการที่เพิ่มขึ้น - จัดมาตรการรักษาความปลอดภัยให้เพิ่มมากขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> - การกระจายรายได้มีน้อย - มีผลต่อ GDP ของจังหวัด - งานต่อเนื่องจากการพัฒนาท่องเที่ยว - มีผลกระทบต่อประชาชนในท้องถิ่น 	<ul style="list-style-type: none"> - การลงทุนของรัฐภาครัฐและเอกชนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การบริการอื่น ๆ - การลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน - การลงทุนมุ่งเฉพาะที่ให้ผลตอบแทนสูงเท่านั้น 	<ul style="list-style-type: none"> - แก้ไขให้เป็นอยู่ในปัจจุบัน - อนุรักษ์ทรัพยากรแหล่งธรรมชาติและสภาพภูมิทัศน์ - จำนวนนักท่องเที่ยวที่ชาวไทยและต่างชาติเป็นอยู่ในปัจจุบัน - ค่าใช้จ่ายและต้นทุนของนักท่องเที่ยว และจุดเด่นทางท่องเที่ยว - ปรับปรุงคุณภาพทางด้านบริการและโครงสร้างพื้นฐาน 	<ul style="list-style-type: none"> - เน้นการกระจายรายได้ให้ส่วนน้อย - ที่พัก สาธารณูปโภคและสาธารณูปโภคที่สำคัญ เช่น น้ำประปา ไฟฟ้า และถนน มีข้อเท็จจริงถึงปี ค.ศ. ๒๕๔๔ - ปัญหาที่อยู่ในปัจจุบันควรให้ความสำคัญ
๒. การพัฒนาในระดับปานกลาง	<ul style="list-style-type: none"> - อัตราการเติบโตของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นมากกว่าแนวโน้มที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน - ระยะเวลาการพักของนักท่องเที่ยวเพิ่มมากกว่า (๑) - การใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวเพิ่มมากกว่า (๑) - จัดทำนักท่องเที่ยวกลุ่มใหม่ - วางแผนส่งเสริมให้เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติในประเทศของนักท่องเที่ยวไทยให้สูงขึ้น ซึ่ง RATIO นักท่องเที่ยวต่างชาติไทยและชาวต่างประเทเพิ่มขึ้นไป 	<ul style="list-style-type: none"> - จัดทำหรือสร้างแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ และอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ - จัดทำทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวอย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับประโยชน์ 	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับปรุงและจัดหาบริการบริการและโครงสร้างพื้นฐานให้สอดคล้องความต้องการ - เพิ่มและขยายบริการความปลอดภัย 	<ul style="list-style-type: none"> - การกระจายรายได้ปานกลาง - งานต่อเนื่องจากการพัฒนาท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น - สัดส่วน GDP ของจังหวัดมาจากท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น - มีผลกระทบมากขึ้นต่อประชาชนในท้องถิ่น 	<ul style="list-style-type: none"> - การลงทุนเพื่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวมีปานกลาง - การลงทุนด้านการส่งเสริมศักยภาพมีเพิ่มมากขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> - นักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น - ปัญหาเชิงคุณภาพ แนวโน้มที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน - บริการส่งเสริมการท่องเที่ยว - นักท่องเที่ยวโดยเน้นนักท่องเที่ยวต่างชาติ - ปัญหาพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยเฉพาะทรัพยากรที่มีศักยภาพ - ขยายด้านการบริการและโครงสร้างพื้นฐานเชิงลึกน้อย แต่ต้องปรับปรุงคุณภาพ 	<ul style="list-style-type: none"> - จัดทำสาธารณูปโภคและสาธารณูปโภคบางประการเพิ่มขึ้น - รัฐและเอกชนร่วมกันประชาสัมพันธ์ และส่งเสริมการท่องเที่ยว - สถานที่ที่มีอยู่ในปัจจุบันควรให้ความสำคัญ

ตารางที่ ๓.๕๕ (ต่อ)

รายละเอียด และสาขาในการพัฒนา	ตลาดการท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม	การบริการและโครงสร้างพื้นฐาน	ผลกระทบทางสังคม-เศรษฐกิจ	ตลาดการลงทุน	ประเด็นที่จะได้รับการพิจารณา	ความเห็น
<p>ค. การพัฒนาในระดับสูง</p>	<ul style="list-style-type: none"> - อัตราการเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นกว่าแนวโน้มนักท่องเที่ยวใน (๒) - ระยะเวลาดำเนินการมีท่องเที่ยวเพิ่มมากกว่า (๒) - ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นมากกว่า (๒) - วางแผนส่งเสริมอย่างจริงจัง และควรมีบริการที่จะกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างมาก อย่างไรก็ตามนักท่องเที่ยวต่างชาติไทยและชาวต่างประเทศ 	<ul style="list-style-type: none"> - ใช้ประโยชน์ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพอย่างเต็มที่ - หน่วยงานราชการควบคุมที่เข้มงวดจากการพัฒนาที่มากเกินไป เพื่อลดปัญหาที่จะเกิดขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับปรุงและจัดหาคุณภาพบริการและโครงสร้างพื้นฐานให้เป็นไปตามเป้าหมาย - เสริมและขยายการบริการด้านความปลอดภัยให้มากที่สุด 	<ul style="list-style-type: none"> - มุ่งการเพิ่มรายได้มากกว่ากระแสเงินออม - มีผลกระทบอย่างรุนแรงต่อประชาชนในท้องถิ่น - การจ้างงานมีมากขึ้น - สัดส่วน GPP ของจังหวัดจากสาขาการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> - การลงทุนแต่ละด้านเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ - ให้ความสำคัญกับนักท่องเที่ยวต่างชาติ - พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว - หน่วยงานที่มีศักยภาพเพื่อให้บริการช่วยเหลือแก่ผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยว - ขยายความร่วมมือกับภาครัฐและโครงสร้างพื้นฐานอย่างเต็มที่ 	<p>ประเด็นที่จะได้รับการพิจารณา</p>	<ul style="list-style-type: none"> - เป็นการยากที่จะจัดการสิ่งแวดล้อมให้อยู่ในสภาพที่ดีได้ เพราะการพัฒนาที่สูงมาก - การลงทุนทางด้านสาธารณูปโภค มีสูงมาก เพื่อรองรับการพัฒนาในระดับสูง ทั้งนี้ รัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และเอกชน - คณะกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และหน่วยงานภาครัฐและเอกชน - คณะกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยวภาคเอกชน - ภาครัฐมีอำนาจมีความรับผิดชอบของนักท่องเที่ยว : ให้ความสำคัญกับความสงบเรียบร้อย

ตารางที่ ๓.๕๖ สรุปการพิจารณาความสามารถของแนวทางเลือกวิธีพัฒนา

กลวิธีการพัฒนา วัตถุประสงค์	ลำดับความ สำคัญของ วัตถุประสงค์ (น้ำหนัก)	ตามแนวโน้มในปัจจุบัน		เกิดการพัฒนายุทธศาสตร์ปานกลาง		เกิดการพัฒนายุทธศาสตร์สูง	
		ค่า คะแนน	ผลรวมค่าคะแนน x ลำดับความสำคัญ	ค่า คะแนน	ผลรวมค่าคะแนน x ลำดับความสำคัญ	ค่า คะแนน	ผลรวมค่าคะแนน x ลำดับความสำคัญ
๑	๔	๐, ๑	๔	๑, ๑	๔	๐, ๐	๐
๒	๓	๐.๕, ๑	๔.๕	๐.๕, ๑	๔.๕	๐, ๐	๐
๓	๒	๐.๕, ๐	๑.๐	๐.๕, ๐	๑	๑, ๐	๒
๔	๑	๐, ๑	๑.๐	๑, ๐	๒	๐, ๐	๐
คะแนนรวม			๑๐.๕		๑๕.๕		๒

(๑) เปรียบเทียบความเหมาะสมระหว่างกลวิธีในการพัฒนาแบบ ๑ (การพัฒนาตามแนวโน้มที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน) และแบบ ๒ (กลวิธีที่ก่อให้เกิดการพัฒนาในระดับปานกลาง) จะเห็นว่าแบบ ๒ มีความเหมาะสมกว่าจะได้ค่าคะแนนเป็น ๑ ส่วนแบบ ๑ นั้น จะได้คะแนนเป็น ๐

(๒) เปรียบเทียบระหว่างแบบ ๑ กับแบบ ๓ (กลวิธีที่ก่อให้เกิดการพัฒนาในระดับสูง) จะเห็นว่าแบบ ๑ เหมาะสมมากกว่าแบบ ๓ ฉะนั้นแบบ ๑ มีค่าคะแนนเป็น ๑ ส่วนแบบ ๓ มีค่าเป็น ๐

(๓) เปรียบเทียบระหว่างแบบ ๒ และแบบ ๓ จะเห็นว่าแบบ ๒ มีความเหมาะสมมากกว่าซึ่งได้ค่าคะแนนเป็น ๑ ส่วนแบบ ๓ ได้ค่าคะแนนเป็น ๐

จากค่าคะแนนทั้งหมดของแต่ละแบบ โดยแบบ ๑ ได้คะแนน (๐ + ๑) = ๑ คะแนน แบบ ๒ ได้ (๑ + ๑) = ๒ คะแนน และแบบ ๓ ได้ (๐ + ๐) = ๐ คะแนน และนำทั้งหมดคูณด้วย ๔ ซึ่งเป็นน้ำหนักของวัตถุประสงค์ลำดับที่ ๑ ทำให้แต่ละแบบมีค่าคะแนนคือ แบบ ๑ = ๔, แบบ ๒ = ๘ และแบบ ๓ = ๐ ส่วนวัตถุประสงค์ลำดับอื่น ๆ ก็พิจารณาในทำนองเดียวกัน ซึ่งผลการดำเนินการจะได้ดังตารางที่

ผลของการให้คะแนนสรุปได้ว่า กลวิธีพัฒนาขนาดกลางสามารถบรรลุวัตถุประสงค์สูงสุด (ค่าคะแนน ๑๕.๕) รองลงมาคือ กลวิธีพัฒนาตามแนวโน้มปัจจุบัน (ได้ค่าคะแนน ๑๐.๕) ส่วนกลวิธีพัฒนาขนาดสูงตอบสนองวัตถุประสงค์ได้ต่ำมาก (ค่าคะแนนเพียง ๒)

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าทางเลือกที่ ๑ ให้ผลในด้านการแก้ไขปัญหา และไม่ก่อให้เกิดการขยายตัวมากนัก ทางเลือกที่ ๓ นั้น ไม่เหมาะสม เนื่องจากไม่สามารถสนองวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ส่วนทางเลือกที่ ๒ มีความเป็นไปได้มาก และสามารถสนองวัตถุประสงค์ได้สูงสุดด้วย ดังนั้น ในการพัฒนาการท่องเที่ยวพื้นที่ ๒ จังหวัดนี้ จึงเลือกที่จะใช้กลวิธีการพัฒนาขนาดกลาง (Moderately induced development) ในการพัฒนาและกำหนดเป้าหมายต่อไป

บทที่ ๔

แผนพัฒนาการท่องเที่ยว

บทที่ ๔

แผนพัฒนาการท่องเที่ยว

๔.๑ กรอบการพัฒนาการท่องเที่ยว

เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด เพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ทั้งในระดับจังหวัดและระดับแหล่งท่องเที่ยว ให้เป็นไปภายใต้กรอบการพัฒนาอันเดียวกัน อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อจังหวัด เองและประเทศชาติ จึงได้กำหนดกรอบการพัฒนาดังนี้

๔.๑.๑ วัตถุประสงค์ของการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยรวม

(๑) เพื่อขยายบทบาทของการท่องเที่ยวในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัด ให้เป็นไปอย่างถาวรและสอดคล้องกับสภาพของทรัพยากรสิ่งแวดล้อม และความต้องการของประชาชนท้องถิ่น ซึ่งมีวัตถุประสงค์รองที่จะให้การพัฒนาการท่องเที่ยวช่วย

(๑.๑) กระตุ้นการขยายตัวของสาขาการผลิตอื่น ๆ ที่เชื่อมโยงกัน

(๑.๒) กระจายโอกาสการมีงานทำของประชากรท้องถิ่น

(๑.๓) ยกระดับผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดและรายได้ต่อคนของประชากร

ในพื้นที่วางแผน

(๑.๔) ก่อให้เกิดการเพิ่มรายได้ของรัฐด้านภาษี, ค่าธรรมเนียม และการลงทุน อันจะเป็นผลให้งบพัฒนาท้องถิ่นสูงตามขึ้นด้วย

(๑.๕) ให้การท่องเที่ยวมีส่วนควบคุมผลกระทบทางลบจากการพัฒนาต่าง ๆ ที่อาจมีต่อสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น

(๑.๖) ขยายโอกาสการพัฒนาการของประชาชนท้องถิ่น

(๒) เพื่อดึงดูดเงินตราต่างประเทศให้เข้ามาในท้องถิ่นมากขึ้น ซึ่งมีวัตถุประสงค์รองในการพัฒนาการท่องเที่ยวให้

(๒.๑) เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมากขึ้น

(๒.๒) เพิ่มระยะเวลาพักของนักท่องเที่ยวมากขึ้น

(๒.๓) เพิ่มค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวให้มากขึ้น

(๓) เพื่อสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว ตลอดจนการสร้างภาพพจน์และชื่อเสียงที่ดีแก่ท้องถิ่น โดยมีวัตถุประสงค์รอง คือ

(๓.๑) สร้างเสริมความตั้งใจและการสนองตอบต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวอย่างเหมาะสมและเพียงพอ

(๓.๒) ควบคุมมาตรฐานด้านคุณภาพ ราคา และปริมาณ ของบริการต่าง ๆ ที่รองรับนักท่องเที่ยว

(๓.๓) เพื่อเสริมสร้างและเพิ่มพูนความสัมพันธ์อันดี ความรู้ความเข้าใจในประเพณี และค่านิยมของกันและกันระหว่างนักท่องเที่ยวกับประชาชนท้องถิ่น

(๔) เพื่อกระตุ้นการลงทุน และลดภาระการลงทุนแก่ผู้ประกอบการ โดยให้ได้รับผลประโยชน์สูงสุด ภายใต้การไม่ทำลายสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยจะให้แผนพัฒนาการท่องเที่ยว

(๔.๑) เป็นกรอบและแนวทางในการลงทุนภาครัฐและเอกชนในระดับต่าง ๆ

(๔.๒) สร้างเสริมความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของรัฐและเอกชน ระหว่างรัฐกับรัฐ และระหว่างเอกชนด้วยกันเอง

(๔.๓) กำหนดการเพิ่มและยกระดับบริการพื้นฐานต่าง ๆ ในพื้นที่ให้เหมาะสม

๔.๑.๒ นโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยรวม

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หลักและรอง ของการพัฒนาการท่องเที่ยว จึงกำหนดนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่วางแผน ดังนี้

(๑) พัฒนาให้จังหวัด เพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์ มีความสำคัญในการท่องเที่ยวในระดับชาติ รองรับนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ ทั้งประเภทพักผ่อนและไปเข้า-เย็นกลับ และให้เชื่อมโยงเป็นโครงข่ายเกี่ยวเนื่องกับกรุงเทพมหานคร แหล่งท่องเที่ยวในภาคตะวันตก และเมืองพัทยา

(๒) พัฒนาให้กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวหลัก และเป็นฐานที่พักของนักท่องเที่ยว เป็นแหล่งท่องเที่ยวชายทะเลเพื่อการพักผ่อนตากอากาศ โดยหัวหินมีความสำคัญในด้านการเป็นศูนย์กลางบริการการท่องเที่ยว และชะอำมีความสำคัญเป็นแหล่งบริการ

และบัน เติ้งฮีกโสดหนึ่งด้วย

(๓) พัฒนากลุ่มแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ให้มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ซึ่งจะเกิดความหลากหลายในการท่องเที่ยว และเป็นแหล่งท่องเที่ยวเสริมการท่องเที่ยวหลัก โดยมีโครงข่ายการท่องเที่ยวกระจายออกจากศูนย์กลางหลัก ในรูปของการทัศนจรมากขึ้น

(๔) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้ เน้นตอบสนองนักท่องเที่ยวชาวไทยเป็นหลัก แต่การพัฒนาจะยังมุ่งเน้นการขยายการรองรับชาวต่างประเทศมากขึ้นเป็นลำดับ โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับชาวต่างประเทศ

(๕) วางแผนการใช้ที่ดิน มาตรการควบคุมการใช้ที่ดิน ควบคุมการปลูกสร้างอาคาร และการใช้ประโยชน์ที่สาธารณะ โดยการกำหนดขอบเขต ประเภท และระดับของกิจกรรมที่มีอยู่ในแต่ละพื้นที่ ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงการจัดการผลกระทบสิ่งแวดล้อมด้วย

(๖) ส่งเสริมและสนับสนุนภาคเอกชนในการลงทุน การผลิตสินค้า และบริการอย่างจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ควรให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการขนาดเล็กมากขึ้น ทั้งนี้ ควรดูแลให้การพัฒนาของภาคเอกชนอยู่ในกรอบที่เหมาะสม สอดคล้องกับการพัฒนาด้านอื่นๆ และมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทั้งทางธรรมชาติและทางสังคมน้อยที่สุด

(๗) พัฒนาระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการให้เพียงพอต่อการให้บริการแก่นักท่องเที่ยวและประชากรที่จะเพิ่มขึ้น ตลอดจนพัฒนาระบบการสื่อสารและคมนาคม เพื่อรองรับและขยายการท่องเที่ยวให้สะดวกรวดเร็วขึ้น

(๘) ในการพัฒนาต้องคำนึงถึงการสงวนรักษาไว้ซึ่งทรัพยากรธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีของท้องถิ่นไว้ให้มากที่สุด

(๙) ส่งเสริมอาชีพด้านอื่น ๆ แก่ประชาชนในท้องถิ่น การกสิกรรม ปศุสัตว์ ประมง และหัตถกรรม เป็นการผลิตที่ให้บริการทางอ้อมต่อการท่องเที่ยว ดังนั้น การส่งเสริมประชาชนในท้องถิ่น (ทั้งในเขตพื้นที่ศึกษาและใกล้เคียง) ให้ขยายการผลิตทางด้านอาหาร และวัตถุดิบ เพื่อรองรับการขยายตัวของการท่องเที่ยวในอนาคต ซึ่งจะเป็นการสร้างงาน เพิ่มรายได้ และลดการนำเข้าสินค้าจากต่างถิ่นอีกด้วย

(๑๐) ส่งเสริมการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียนแก่ประชาชนท้องถิ่น

ด้านความเข้าใจต่อการท่องเที่ยว ชนบทธรรมนิยม ประเพณี วัฒนธรรม ด้านการผลิต และให้บริการการท่องเที่ยว

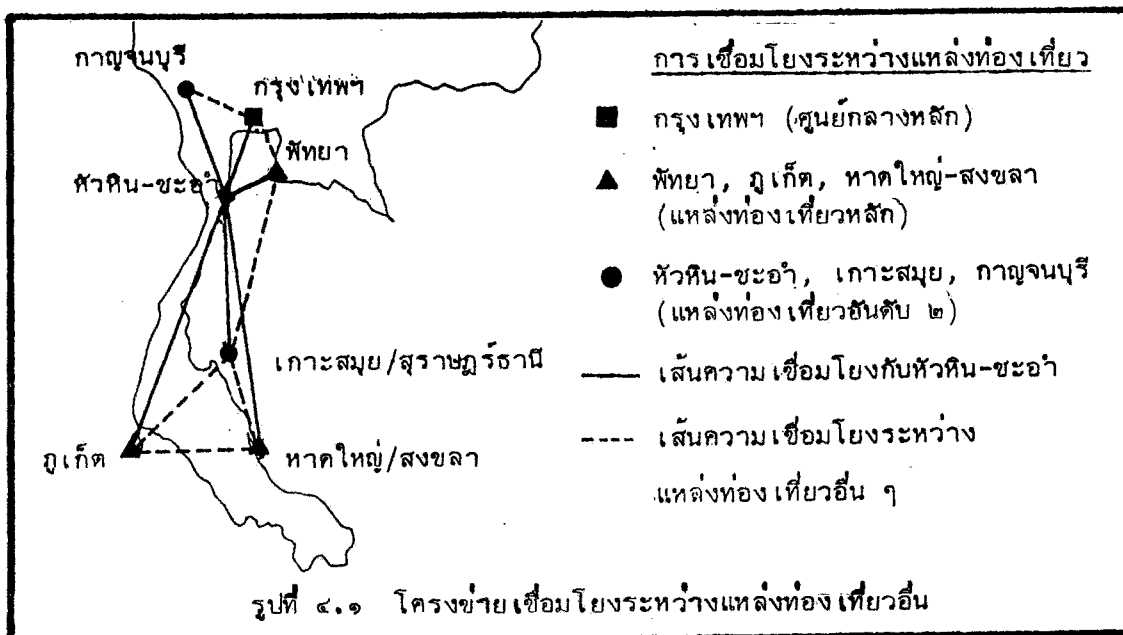
(๑๑) ปรับปรุงและพัฒนา กฎหมาย องค์กร และการจัดการด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวในปัจจุบันให้มีประสิทธิภาพ เกิดการประสานงานและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนท้องถิ่น เสริมสร้างระบบการมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่น ทั้งนี้ ให้มีการประสานงานและร่วมมือกันระหว่าง ๒ จังหวัดมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างอำเภห้วยหินกับอำเภอชะอำ

(๑๒) ส่งเสริมและสนับสนุนการโฆษณาประชาสัมพันธ์ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

๔.๑.๓ บทบาทและทิศทางการพัฒนา

ระดับชาติและภาค

กำหนดให้จังหวัด เพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในระดับชาติ เพื่อให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ และพัฒนาโครงข่ายการท่องเที่ยวให้เชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พัทยา กาญจนบุรี และสุราษฎร์ธานี ดังนั้น บทบาทของพื้นที่วางแผนจะเป็นแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนตากอากาศกับการทัศนศึกษา (ประวัติ-ศาสตร์ และธรรมชาติ) สนองนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ (ดังรูปที่ ๔.๑)

ระดับจังหวัด

แหล่งท่องเที่ยวทั้งหมด ๘๐ แห่ง สามารถจัดกลุ่มเพื่อการพัฒนาได้ ๖ กลุ่ม ในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวรายกลุ่มและเฉพาะแห่งต่าง ๆ เหล่านี้ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้อง กำหนดบทบาทและทิศทางในการพัฒนาไว้ เพื่อให้การพัฒนาประสานสอดคล้องซึ่งกันและกัน อันจะ ส่งผลให้การพัฒนารรดูเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ (รูปที่ ๔.๒)

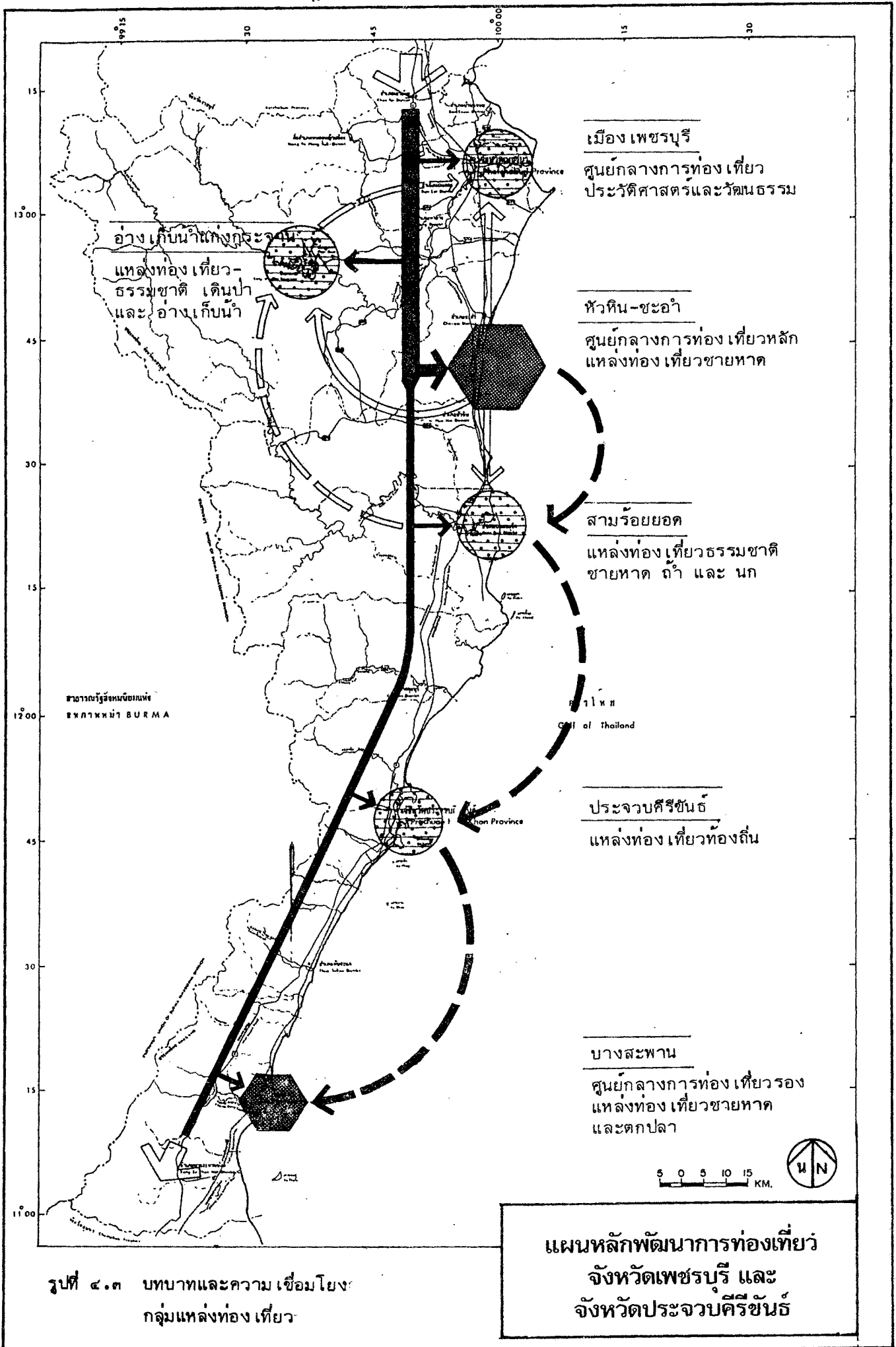
(๑) กำหนดให้หัวหิน-ชะอำ เป็นศูนย์กลางหลักของการท่องเที่ยวของพื้นที่ ๒ จังหวัด (Main Center) ที่ให้บริการทั้งด้านที่พัก การสื่อสาร คมนาคม การบริการ และ แหล่งท่องเที่ยว โดยมีบทบาทด้านการท่องเที่ยวชายหาด (Beach Resort) รองรับนักท่องเที่ยวทั้งประเภทมาเช้า-เย็นกลับ และพักแรม และกำหนดให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ

อย่างไรก็ตาม ภายในกลุ่มหัวหิน-ชะอำนี้ พื้นที่หัวหินและพื้นที่ชะอำมีความ สำคัญทัดเทียมกัน และตั้งอยู่ไม่ห่างไกลกันมากนัก จึงได้กำหนดบทบาทที่ชัดเจนของพื้นที่ย่อยทั้งสองนี้ เพื่อไม่ให้เกิดการแข่งขันซึ่งกันและกัน อีกทั้งจะเป็นการเสริมซึ่งกันและกันได้อีกด้วยคือ

(๑.๑) ให้หาดหัวหินเป็นแหล่งท่องเที่ยวชายหาดมาตรฐานแบบสงบ (Passive International Beach Resort) รองรับการท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ แบบสงบ ที่ไม่ต้องการกิจกรรมมากมายนัก แต่เนื่องจากสภาพความ เจริญของพื้นที่ และแนวโน้ม ในปัจจุบัน จึงควรกำหนดให้รับนักท่องเที่ยวในระดับกลางและสูง ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ เป็นหลัก

(๑.๒) ให้หาดชะอำเป็นแหล่งท่องเที่ยวชายหาดมาตรฐานแบบสนุกสันทนาการ และการบันเทิง (Active Beach Resort and Entertainment Area) ที่มีกิจกรรม หลากหลาย ทั้งบนบกและในทะเล รวมทั้งอาจมีแหล่งบันเทิงต่าง ๆ จากศักยภาพของพื้นที่ จึงกำหนดให้รองรับนักท่องเที่ยวในระดับกลางทั้งประเภทมาเช้า-เย็นกลับและพักแรม เป็นหลัก

(๒) กำหนดให้กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวบางสะพานเป็นศูนย์กลางรองของการท่องเที่ยว ในพื้นที่ ๒ จังหวัด (Sub-center) โดยมีการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นแบบชายหาดพัฒนาธรรมชาติ (Natural Beach Development) เน้นด้านกีฬา ตกปลา และสถานที่พักผ่อนตากอากาศชายทะเล อีกแห่งหนึ่ง โดยรองรับนักท่องเที่ยวชาวไทยเป็นหลัก ทั้งกลุ่มมาเช้า-เย็นกลับ และพักแรม

รูปที่ ๔.๓ บทบาทและความเชื่อมโยง
กลุ่มแหล่งท่องเที่ยว

อนึ่ง จากศักยภาพของแหล่งและแนวโน้มการพัฒนาในปัจจุบันนี้เชื่อว่าความเป็นศูนย์กลางรองของกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวบางสะพานนี้จะเกิดขึ้นในช่วงการพัฒนาระยะปานกลาง

(๓) กำหนดให้เมือง เพชรบุรี เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม (Historical and Cultural Tourist Center) รองรับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ในรูปแบบของการทัศนศึกษาเป็นสำคัญ ทั้งนี้ โดยมีบริเวณเขารังเป็นศูนย์กลางของการท่องเที่ยวในกลุ่ม กลุ่มวัดในเมืองเป็นแหล่งท่องเที่ยวหลัก และแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ภายในกลุ่มเป็นแหล่งท่องเที่ยวเสริม

(๔) กำหนดให้กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวแก่งกระจานเป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติเพื่อการศึกษาและพักผ่อน รองรับนักท่องเที่ยวชาวไทยเป็นหลัก ทั้งประเภทมาเช้า-เย็นกลับและพักแรม โดยมีแหล่งที่พัก การเดินป่า การล่องแก่ง และสวนสัตว์เปิดเป็นจุดสนใจหลัก

(๕) กำหนดให้กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวสามร้อยยอดเป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติเพื่อการศึกษาและพักผ่อนอีกแห่งหนึ่ง รองรับนักท่องเที่ยวระดับกลาง ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ประเภทมาเช้า-เย็นกลับและพักแรม โดยมีกิจกรรมการดูนก ที่พักผ่อนชายหาดและถ้ำ เป็นจุดสนใจหลัก

(๖) กำหนดให้กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวประจวบคีรีขันธ์เป็นแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนของคนท้องถิ่น และรองรับนักท่องเที่ยวประเภทมาเช้า-เย็นกลับ โดยเฉพาะชาวไทยด้วย

๔.๑.๔ กลวิธีการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว

(๑) กลวิธีการพัฒนาพื้นที่วางแผน

จากบทบาทและทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวจะเห็นได้ว่า รูปแบบของการท่องเที่ยวได้เปลี่ยนแปลงจากการท่องเที่ยวในปัจจุบันบ้าง โดยความเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวไว้เน้นที่หัวหิน-ชะอำ ชัดเจนขึ้น ให้กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวโดยรอบเป็นแหล่งรองรับการท่องเที่ยวในลักษณะของการกระจายตัวออกจากหัวหิน-ชะอำ และในอนาคต บางสะพานจะเป็นฐานที่พักแห่งใหม่ ขยายการท่องเที่ยวออกไปได้กว้างมากขึ้น

ดังนั้น กลวิธีในการพัฒนาจึงมีดังนี้

(๑.๑) ขยายฐานที่พักและบริการของหัวหิน-ชะอำให้มากขึ้น

(๑.๒) ขยายการท่องเที่ยวจากหัวหิน-ชะอำไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ โดยรอบ โดยเฉพาะกลุ่มฯ เพชรบุรี, กลุ่มฯ แก่งกระจาน และกลุ่มฯ สามร้อยยอด เพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวกระจายตัวออกไปในรูปการท่องเที่ยวแบบมาทัศนศึกษา

(๑.๓) พัฒนาและยกระดับการเป็นฐานที่พักของกลุ่มท่องเที่ยวบางสะพาน โดยเน้นการท่องเที่ยวภายในกลุ่ม เป็นสำคัญ

(๑.๔) พัฒนาสถานที่พักในกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ นอกจากหัวหิน-ชะอำ และบางสะพาน เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวในส่วนที่มีความสนใจเป็นพิเศษ ในการท่องเที่ยวภายในกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวแก่งกระจาน และสามร้อยยอด

(๑.๕) พัฒนาเส้นทางคมนาคม เชื่อมโยงระหว่างกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ทั้งทางถนน ทางเรือ ตามความจำเป็น

(๑.๖) ประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวรู้จักและเกิดความสนใจในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ มากขึ้น

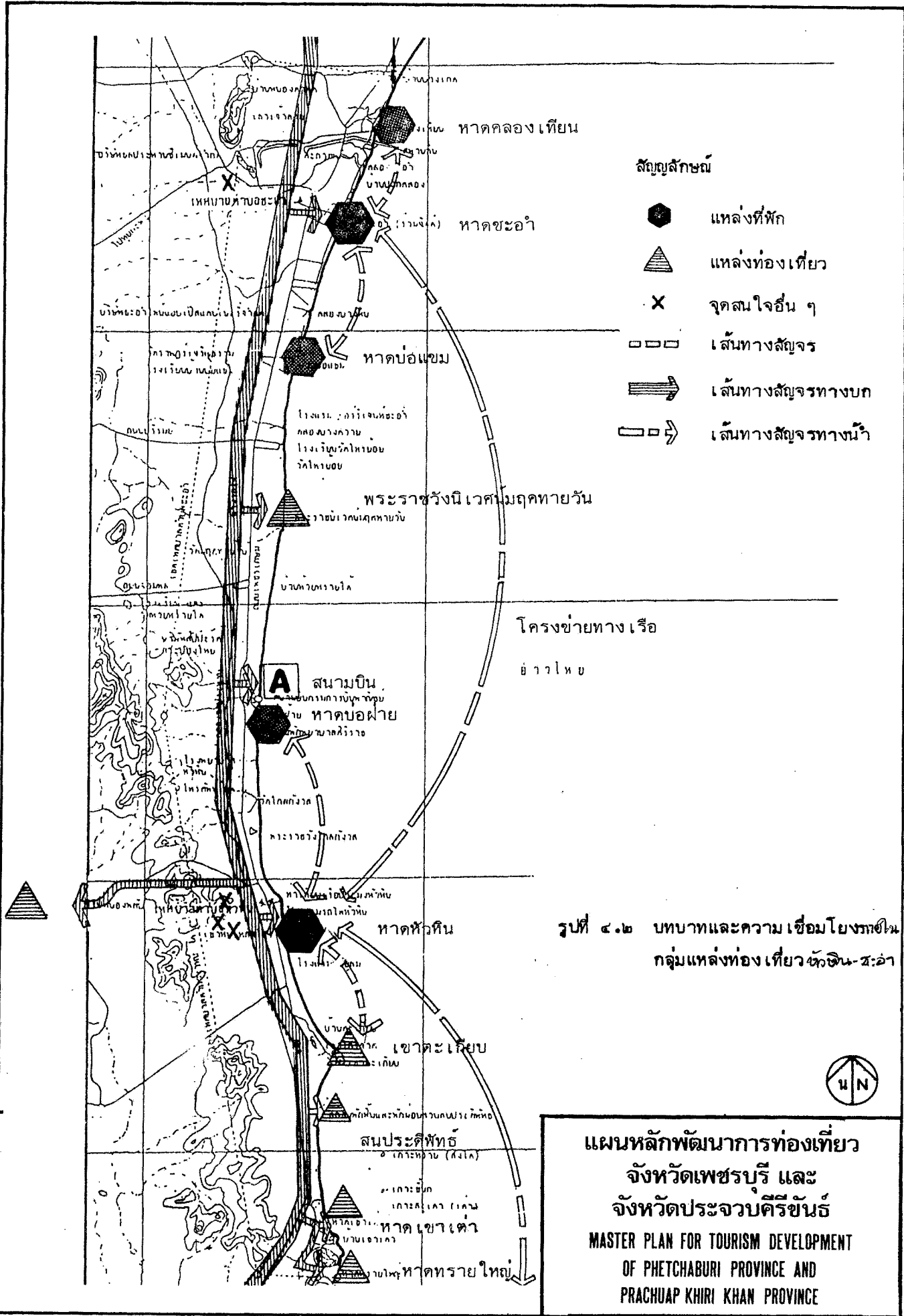
(๒) กลวิธีการพัฒนากลุ่มแหล่งท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ

เนื่องจากกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ เป็นศูนย์กลางหลักของพื้นที่ ๒ จังหวัด อีกทั้งเป็นบริเวณที่มีนักท่องเที่ยวมามากถึงร้อยละ ๗๕.๐๓ ของพื้นที่ ดังนั้น การกำหนดกลวิธีการพัฒนา เฉพาะกลุ่มจึงเป็นสิ่งสำคัญ

ภายในกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ มีจุดสนใจจำนวนมาก โดยเป็นแหล่งท่องเที่ยว ๑๗ แห่ง มีเมือง ๒ เมือง ย่านการค้า-ร้านอาหารหลายแห่ง และยังมีจุดที่น่าสนใจอีกพอสมควร อีกทั้งชายหาดที่ยาวกว่า ๔๕ กม. ยังมีความไม่ต่อเนื่องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทั้งหมด จึงอาจแบ่งออกเป็นส่วน ๆ เพื่อการพัฒนาได้ถึง ๖-๘ ช่วง ดังแสดงในรูปที่ ๔.๓ ดังนั้น เฉพาะภายในกลุ่มฯ สามารถที่จะกำหนดกลวิธีการพัฒนาได้อย่างน่าสนใจ คือ

(๒.๑) ให้หาดชะอำ (ช่วงถนนร่วมจิตต์) และหาดหัวหิน เป็นฐานที่พัก และแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญที่สุดของพื้นที่

(๒.๒) ให้หาดตะเกียบ, หาดสวนสน และเขาเต่า เป็นชายหาดรองรับนักท่องเที่ยวประเภทมาเช้า-เย็นกลับเป็นสำคัญ โดยมีแหล่งที่พักอยู่บ้าง

รูปที่ ๔.๒ บทบาทและความเชื่อมโยงภายใน
กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ

**แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
จังหวัดเพชรบุรี และ
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT
OF PHETCHABURI PROVINCE AND
PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE**

(๒.๓) ให้หาดชะอำช่วงหาดคลองเทียน หาดบ่อแถม และหาดบ่อฝ้าย เป็นชายหาดสำรองสำหรับการท่องเที่ยวชายหาดบริเวณชะอำ, หัวหิน ซึ่งอาจใช้เป็นแหล่งแวะเที่ยวในปัจจุบัน และเป็นฐานที่พักในอนาคต เมื่อเกิดความพลุกพล่านบริเวณหาดชะอำ (ร่วมจิตต์) และหาดหัวหินมากขึ้น

(๒.๔) ให้เขาคินเหล็กไฟเป็นจุดท่องเที่ยวพักผ่อนและชมทัศนียภาพของเมือง

(๒.๕) บริเวณท่าเทียบเรือประมงให้เป็นจุดท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวต่างประเทศ ร้านอาหารทะเล และสร้างความเชื่อมโยงให้ถึงชายหาดหัวหิน โดยการสัญจรทางเท้า

(๒.๖) จัดแหล่งท่องเที่ยวเขาเจ้าลาย พระราชนิเวศน์มฤคทายวัน วัดเขาพิทักษ์ศักดิ์สิทธิ์ วัดเขาไกรลาศ สำนักวิปัสสนาเขาตะเกียบ และจุดสนใจสะพานหิน ตะกาดพลี วัดชะอำคีรี พระราชวังไกลกังวล โรงงานทอผ้าไหมพัลลภ สนามกอล์ฟรถไฟหัวหิน สถานีรถไฟหัวหิน เป็นต้น ให้เป็นจุดเป้าหมายของนักท่องเที่ยวสำหรับท่องเที่ยวในระยะใกล้

(๒.๗) วัดถ้ำไก่หล่น ถ้ำดาว รวมทั้งหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติแก่งประจัน (ป่าละอู) และชุมชนบริเวณหัวหิน-หนองพลับ เป็นเส้นทางท่องเที่ยวพื้นที่ป่าเขาด้านตะวันตก สำหรับนักท่องเที่ยวที่มีเวลาและความสนใจเป็นพิเศษ

(๒.๘) จัดระบบการขนส่ง การนำเที่ยว และข้อมูลข่าวสารสำหรับนักท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบและทั่วถึง

๔.๑.๕ เป้าหมายเชิงปริมาณการพัฒนา

จากการพิจารณาแนวโน้มการขยายตัวของการท่องเที่ยว ประกอบศักยภาพและแนวทางการพัฒนา ที่ต้องการให้จังหวัด เพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์ มีความสำคัญด้านการท่องเที่ยวในระดับชาติ ด้วยการใช้นวัตกรรมที่ก่อให้เกิดการพัฒนาขนาดกลาง (Moderately Induced Development) นั้น ในการพัฒนาจึงสามารถกำหนดเป้าหมายเชิงปริมาณในประเด็นที่สำคัญได้ ดังแสดงในตารางที่ ๔.๑ กล่าวคือ

(๑) เป้าหมายจำนวนนักท่องเที่ยว ให้มีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเป็น ๒,๗๐๐,๒๒๐ คน ในปี ๒๕๔๔ โดยเป็นนักท่องเที่ยวจังหวัด เพชรบุรีร้อยละ ๗๐ และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ร้อยละ ๔๗

ตารางที่ ๔.๑ เป้าหมายเชิงปริมาณของการพัฒนาการท่องเที่ยว
จังหวัด เพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปี ๒๕๓๔,
๒๕๓๕, ๒๕๔๔

เป้าหมาย	ปี			หมายเหตุ
	๒๕๓๔	๒๕๓๕	๒๕๔๔	
จำนวนนักท่องเที่ยว				อัตราเพิ่ม
พื้นที่วางแผน	๑,๕๑๙,๗๒๑	๒,๐๗๓,๘๘๙	๒,๗๐๐,๒๒๐	ขนาดกลาง
จ. เพชรบุรี	๑,๐๖๒,๘๓๑	๑,๕๕๐,๕๔๖	๑,๘๘๘,๕๖๔	"
จ. ประจวบคีรีขันธ์	๘๖๖,๕๘๕	๑,๑๘๓,๐๙๕	๑,๕๕๑,๑๑๐	"
เมือง เพชรบุรี	๒๗๕,๙๖๑	๓๗๗,๗๑๐	๔๙๓,๓๕๙	"
แก่งกระจาน	๑๙๙,๒๓๑	๓๔๐,๖๕๒	๕๘๒,๔๙๓	ขนาดสูง
หัวหิน	๖๕๘,๐๕๒	๘๙๘,๖๙๙	๑,๑๗๑,๐๗๕	ขนาดกลาง
ชะอำ	๙๒๐,๖๘๔	๑,๒๕๕,๕๐๐	๑,๖๓๓,๑๒๒	"
ปราณบุรี-สามร้อยยอด	๑๖๒,๒๓๑	๒๗๘,๐๙๐	๔๗๖,๘๓๘	ขนาดสูง
เมืองประจวบคีรีขันธ์	๒๐๐,๑๙๓	๒๕๘,๑๙๘	๓๒๑,๕๒๑	ขนาดต่ำ
บางสะพาน	๑๗,๙๕๐	๒๔,๕๒๗	๓๑,๗๒๗	ขนาดกลาง
วันพักนักท่องเที่ยว				
ชาวไทย	๒	๒	๒	
ชาวต่างประเทศ	๙.๗๔	๑๐.๕๘	๑๑.๒๕	
ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว (บาท/คน/วัน)				เฉลี่ยทั้งผู้พักแรม และมา เข้า-เย็น กลับ
เพชรบุรี				
ชาวไทย	๖๗๗.๑๓	๘๑๒.๙๕	๙๔๘.๗๖	
ชาวต่างประเทศ	๑,๗๕๕.๖๓	๒,๒๘๑.๕๗	๒,๘๔๓.๑๓	
ประจวบคีรีขันธ์				
ชาวไทย	๗๖๐.๕๔	๙๑๓.๐๙	๑,๐๖๕.๖๓	
ชาวต่างประเทศ	๑,๕๖๙.๐๑	๑,๙๑๙.๙๓	๒,๓๙๒.๕๘	
จำนวนห้องพักเพิ่ม				คิด เพิ่มจากห้องพัก ปี ๒๕๒๙
เมือง เพชรบุรี	๘๘	๓๕๕	๕๖๗	
แก่งกระจาน	-	๖๐	-	
หัวหิน-ชะอำ	๕๘๑	๑,๕๗๕	๒,๙๔๘	ไม่นับรวม เต็นท์
ปราณบุรี-สามร้อยยอด	๕๐	๑๐๐	๑๕๐	
เมืองประจวบคีรีขันธ์	๑๓๐	๒๖๗	๔๑๗	ไม่นับรวม เต็นท์
บางสะพาน	๓๒	๕๗	๒๗๒	

และในกลุ่มแหล่งท่องเที่ยว จะมีนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ในกลุ่มหัวหิน-ชะอำ เมืองเพชรบุรี
แก่่งกระงาน และสามารถขยายอด ตามลำดับ

(๒) เป้าหมายวันพักนักท่องเที่ยว ชาวไทยให้มีวันพักเฉลี่ยเพิ่ม เป็น ๒ วัน/คน
คงที่ ทรายบโคที่โครงสร้างวันหยุดยังเป็นเช่นปัจจุบันนี้ ส่วนชาวต่างประเทศเพิ่มขึ้นร้อยละ
๑.๕ ต่อปี ซึ่งในปี ๒๕๔๔ จะมีวันพักเฉลี่ย ๑๑.๒๔ วัน/คน

(๓) ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ให้ชาวไทยทุกประเภทจ่ายเงิน (ราคาตลาด)
เฉลี่ยคนละ ๔๔๘.๗๖ บาท/วัน และ ๑,๐๖๕.๖๓ บาท/วัน ในจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัด
ประจวบคีรีขันธ์ ตามลำดับ ส่วนชาวต่างประเทศให้ใช้จ่ายเฉลี่ยคนละ ๒,๔๔๓.๑๓ บาท/วัน
และ ๒,๓๙๒.๕๘ บาท/วัน ในจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ตามลำดับ

(๔) เป้าหมายห้องพักในแต่ละกลุ่มแหล่งท่องเที่ยว เพื่อให้สอดคล้องกับรูปแบบ
การท่องเที่ยว ซึ่งส่วนใหญ่ผู้พักเที่ยวนิยมเดินทางในวันหยุด ดังนั้น จึงกำหนดให้ในวันหยุด
เฉลี่ยควรมีอัตราการใช้พักร้อยละ ๔๐ เป็นอย่างต่ำ ดังนั้น หัวหิน-ชะอำ เมืองเพชรบุรี
เมืองประจวบคีรีขันธ์ และบางสะพานควรมีห้องพักเพิ่มจากปี ๒๕๒๔ เป็น ๒,๔๔๘, ๕๖๗, ๔๑๗
และ ๒๗๒ ห้องตามลำดับ

การกำหนดเป้าหมายเชิงปริมาณของการพัฒนานี้ ได้กำหนดจากสมมุติฐาน
ที่มีการพัฒนาอย่างเหมาะสม ดังนั้น เมื่อมีการพัฒนาตามแผนแล้ว เป้าหมายเหล่านี้จะสามารถ
ใช้เป็นตัวบ่งชี้ความสำเร็จของการพัฒนา (เช่น จำนวนนักท่องเที่ยว) หรือเป็นตัวควบคุมการ
พัฒนา (เช่น บริการที่พัก) ได้ อนึ่ง การกำหนดเป้าหมายนี้ในทางปฏิบัติจะใช้สำหรับการเปรียบเทียบ
เทียบเท่านั้น การวัดความสำเร็จยอมให้มีการเบี่ยงเบนได้ในระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๕๕ เช่น
เป้าหมายรวมนักท่องเที่ยวพื้นที่วางแผนยอมได้ที่ค่า $\pm ๗๘,๐๐๐$ คน เป็นต้น

๔.๒ แผนพัฒนารายสาขา

จากกรอบการพัฒนาได้กำหนดวัตถุประสงค์รวม แนวนโยบาย และกลวิธีการพัฒนา โดยรวมไว้แล้ว ซึ่งแผนการพัฒนาที่จะรองรับหรือปฏิบัติให้ได้ผลตามกรอบการพัฒนาที่กำหนดไว้นั้น ประกอบด้วย การพัฒนาในหลายสาขา ได้แก่ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาการบริการการท่องเที่ยว การพัฒนาสิ่งแวดล้อม การพัฒนาตลาดและส่งเสริมการตลาด การพัฒนาศิลปและวัฒนธรรม และการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

ในหัวข้อนี้ จะได้เสนอแผนการพัฒนาแต่ละสาขาโดยชี้ถึงความสำคัญ วัตถุประสงค์ และกลวิธีการพัฒนา (หรือแนวทางการพัฒนา) ซึ่งรายละเอียดของแผนงานและโครงการ จะสรุปไว้ในหัวข้อ ๔.๓ ส่วนร่างข้อเสนอมงานและโครงการ (Term of reference) ของแต่ละโครงการหรือชุดโครงการ และรายละเอียดการออกแบบพื้นที่เฉพาะบางแห่ง จะได้เสนอไว้ในเล่มที่ ๒

แผนพัฒนารายสาขา มีดังนี้

๔.๒.๑ แผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

(๑) ความสำคัญ แหล่งท่องเที่ยวเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทดึงดูดการท่องเที่ยวที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่วางแผนซึ่งมีแหล่งท่องเที่ยวถึง ๔๐ แห่ง มีความดึงดูดใจสูง แต่ยังคงขาดการพัฒนาที่เป็นระบบและอย่างมีระเบียบแบบแผน ทั้งนี้เป็นเพราะในระยะที่ผ่านมาการพัฒนายังอยู่ในลักษณะไม่ประสานกันระหว่างพื้นที่ และระหว่างองค์กรที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้การพัฒนายังมีลักษณะเป็นการพัฒนาระยะสั้น แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น การพัฒนาอย่างมีแบบแผนเพื่ออนาคตที่ดีกว่าจึงเป็นสิ่งจำเป็น

(๒) วัตถุประสงค์

(๒.๑) เพื่อให้เกิดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ

(๒.๒) เพื่อให้เกิดเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่ดึงดูดใจตามศักยภาพของพื้นที่ ซึ่งจะไม่ก่อให้เกิดการแข่งขันกันระหว่างแหล่งท่องเที่ยวภายในพื้นที่ และแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ แต่จะทำให้เกิดผลดีในแง่ของการหมุนเสริมซึ่งกันและกัน

(๒.๓) เพื่อให้เกิดการอนุรักษ์และรักษาสภาพแวดล้อมที่ดีของแหล่งท่องเที่ยว

(๒.๔) เพื่อให้การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ เป็นไปอย่างมีระบบและมี

มีการประสานกันระหว่างองค์กรอย่างต่อเนื่อง

(๓) กลวิธีในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

ในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวได้กำหนดกลวิธีในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวออกไปตามประเภทของแหล่งท่องเที่ยวดังต่อไปนี้

(๓.๑) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ

(ก) แหล่งท่องเที่ยวชายหาด ได้แก่ หาดชะอำ (หาดชะอำร่วมจิตต์, หาดคลองเทียน, หาดบ่อแหม) หาดปึกเทียน-ทิวสุข หาดหัวหิน-เขาตะเกียบ (รวมหาดบ่อฝ้าย, หาดเขาเต่า) หาดเจ้าสำราญ หาดประจวบคีรีขันธ์ หาดแม่รำพึง และหาดบ่อทองกลาง เป็นต้น ชายหาดเหล่านี้จะต้องพัฒนาโดยการกำหนดแผนการใช้ที่ดิน การกำหนดมาตรการควบคุมอาคารและสิ่งแวดล้อม (ความหนาแน่น รูปแบบ การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม) และการสร้างเสริมสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างเหมาะสมกับพื้นที่ภายใต้บทบาทที่กำหนดไว้ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายหาดจะต้องได้รับความร่วมมือจากทั้งภาครัฐและเอกชน โดยมีการประสานงานอย่างต่อเนื่อง จึงจะสามารถรักษาสภาพของทรัพยากร และความดึงดูดใจได้ดีที่สุด

ส่วนชายหาดภายในเขตอุทยานแห่งชาติ เขาสามารถย่อยอด

(หาดแหลมศาลา หาดสามพระยา เกาะนมสาว) ชายหาดและเกาะแก่งอื่น ๆ จะต้องมีมาตรการอนุรักษ์และพัฒนาระดับต่ำ เพื่อคงความเป็นธรรมชาติบริสุทธิ์ไว้ให้มากที่สุด

(ข) แหล่งท่องเที่ยวถ้ำ ได้แก่ ถ้ำแก้ว ถ้ำไทร ถ้ำพระยานคร ถ้ำเตาหม้อ ถ้ำไก่หล่น และถ้ำดาว เป็นธรรมชาติที่ค่อนข้างบริสุทธิ์ มีสิ่งแปลกปลอมจากภายนอกน้อย การพัฒนาจึงต้องอนุรักษ์สภาพไว้ให้สมบูรณ์ที่สุด อย่างไรก็ตาม การสร้างสิ่งดึงดูดใจอาจเสริมได้ โดยการปรับปรุงด้านความสะดวกและเป็นเครื่องมือในการอนุรักษ์ทางอ้อมด้วย ได้แก่ การจัดและกำหนดทางเดิน การสร้างรั้วเตี้ยกันเขตหวงห้าม การเสริมไฟฟ้าเพื่อความสว่างและสวยงาม การติดตั้งป้ายแนะนำและให้การศึกษา เช่น บริเวณถ้ำพระยานครสามารถจัดเป็นโรงธรรมชาติศึกษาได้เป็นอย่างดี เป็นต้น

(ค) แหล่งท่องเที่ยววน้ำตกและป่าเขา ความเป็นธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้ควรจัดให้นักท่องเที่ยวสามารถสัมผัสได้ภายใต้การควบคุม อนุรักษ์ และให้การศึกษา ดังนั้น สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ จึงควรมีจำกัด และอยู่ในขอบเขตที่เหมาะสม เช่น เขาพะเนินทุ่ง ไม่ควรมีทางรถยนต์เข้าถึง น้ำตกต่าง ๆ ควรมีเขตกลางระหว่างน้ำตกกับจุดพักแรมหรือร้านค้า ส่วนเขาคินเหล็กไฟนั้น สามารถจัดเป็นจุดชมวิวและมีบริการเสริมได้มากกว่าแหล่งอื่น ๆ

(๓.๒) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์และศาสนสถาน พัฒนาได้หลายรูปแบบตามสภาพของแหล่ง คือ อนุรักษ์โดยการบูรณะและรักษาให้คงสภาพเดิม ปรับปรุงสิ่งแวดล้อมให้สวยงาม เช่น เขาวัง วัดกำแพงแลง วัดใหญ่สุวรรณาราม วัดกุฎี เป็นต้น แหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งต้องการการจัดตั้งที่ดี ควรเสริมสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มขึ้น และที่สำคัญที่สุดเพื่อการท่องเที่ยว คือ การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องต่อนักท่องเที่ยว ดังนั้น เอกสารสิ่งพิมพ์แนะนำแหล่ง และป้ายข้อมูลควรถูกต้อง มีรูปแบบและที่ตั้งเหมาะสมกับสภาพแวดล้อม สำหรับวัดที่เน้นทางศาสนกิจควรแนะนำด้านการจัดกิจกรรม และรูปแบบการพัฒนาให้อยู่ในกรอบที่ถูกต้อง

อนึ่ง บริเวณห้วยกอ มีโครงการพัฒนาให้เป็นอุทยานวิทยาศาสตร์ ซึ่งเสนอโดยสมาคมวิทยาศาสตร์แห่งประเทศไทย ร่วมกับจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นโครงการที่น่าสนใจ และจะเป็นประโยชน์ต่อการท่องเที่ยว น่าจะได้รับการพิจารณาและดำเนินการอย่างเหมาะสม

(๓.๓) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรมและหัตถกรรม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องของกิจกรรมพื้นบ้าน ควรได้รับการดูแลด้านรูปแบบ และเนื้อหาของแหล่ง โดยให้คงรักษาเอกลักษณ์ของตนไว้ ส่งเสริมการตลาดของสินค้าพื้นเมือง นอกจากนี้อาจมีการจัดตั้งแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ เสริม เช่น ศูนย์วัฒนธรรม ตลาดเกษตร หมู่บ้านวัฒนธรรมเกษตร การจัดเทศกาลเฉพาะแห่ง เป็นต้น

การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ เหล่านี้ไม่เพียงพัฒนาแต่ละแห่งเท่านั้น แต่การพัฒนาจะสร้างความเชื่อมโยงระหว่างแหล่ง และการส่งเสริมการตลาดเป็นกลุ่มอีกด้วย รายละเอียดของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ ๆ มีศักยภาพสูง ที่ต้องการออกแบบทางกายภาพอย่างได้มาตรฐานนั้น ได้เสนอในรายงานฉบับที่ ๒

๔.๒.๒ แผนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

(๑) ความสำคัญ โครงสร้างพื้นฐานเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทบริการประเภทหนึ่ง ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการพัฒนาทุกประเภท การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานส่วนใหญ่เป็นบริการของรัฐที่จัดขึ้นเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นโดยบางโครงการอาจเกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวหรือไม่ก็ได้ ในปัจจุบันอาจกล่าวได้ว่า ในพื้นที่วางแผนมีโครงสร้างพื้นฐานที่ดี และเพียงพอต่อความต้องการของประชาชน ธุรกิจอุตสาหกรรม และการท่องเที่ยว แต่ในอนาคตเมื่อมีการพัฒนาการท่องเที่ยว ความต้องการการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานจะมีสูงขึ้น เพราะโครงสร้างพื้นฐานเป็นปัจจัยที่สำคัญในการอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว และมีส่วนสำคัญในการตัดสินใจลงทุนของธุรกิจภาคเอกชน

โครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญ ได้แก่ การคมนาคมขนส่ง น้ำประปา ไฟฟ้า การสื่อสาร และโทรคมนาคม เป็นต้น

(๒) วัตถุประสงค์

(๒.๑) เพื่อแก้ไขปัญหาความไม่เพียงพอของการบริการ

(๒.๒) เพื่อจัดเตรียมโครงสร้างพื้นฐานสำหรับรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยว

ในอนาคต

(๒.๓) เพื่อเพิ่มความสะดวกสบายแก่นักท่องเที่ยว

(๒.๔) เพื่อเป็นพื้นฐานในการสนับสนุนการลงทุนภาคเอกชน

(๓) กลวิธีการพัฒนา ได้จำแนกตามประเภทโครงสร้างพื้นฐาน ดังนี้

(๓.๑) การพัฒนาระบบถนน (รูปที่ ๔.๔)

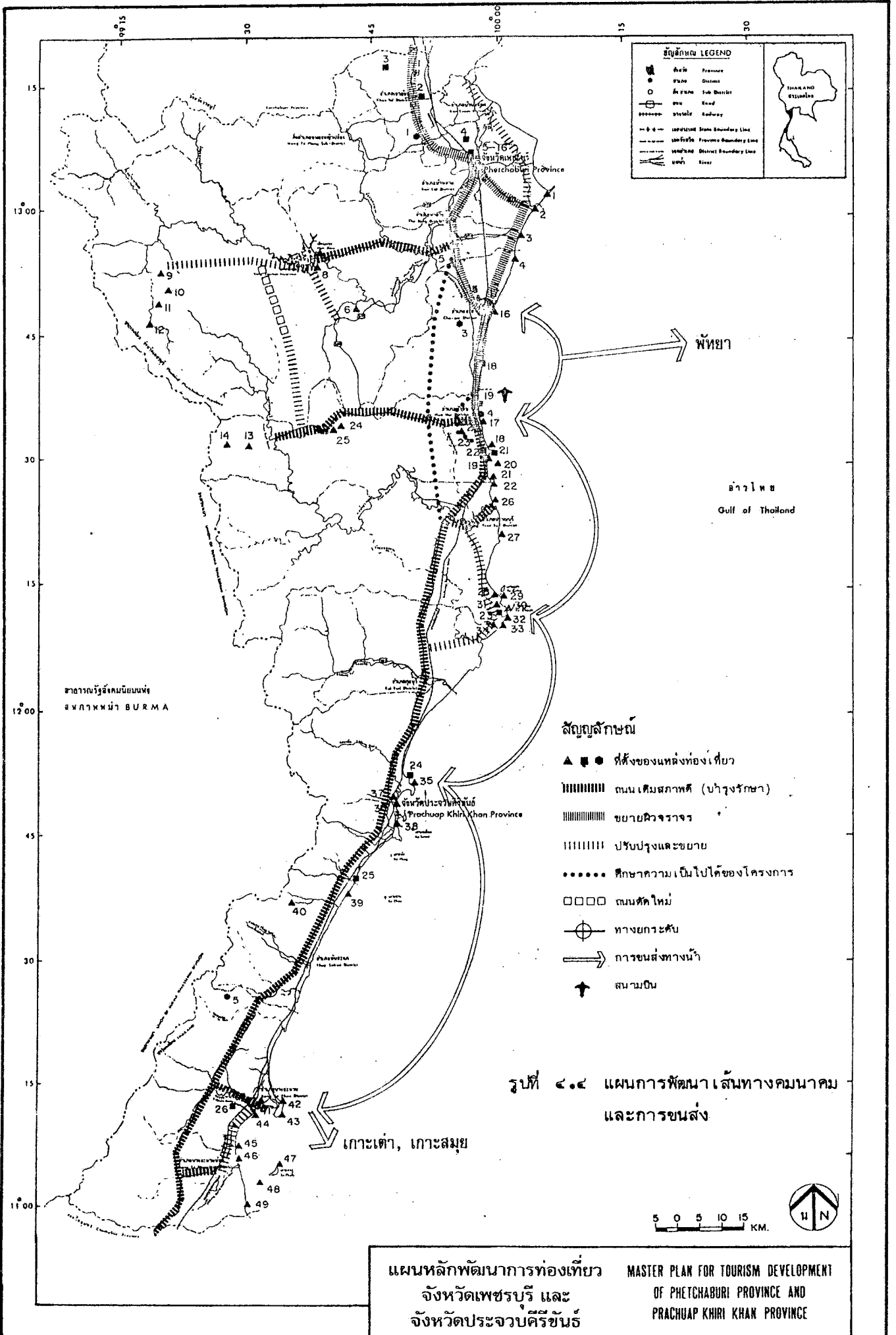
(ก) ขยายทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๔ จากราษฎร์ถึงหัวหิน

(ข) ศึกษาความเป็นไปได้การสร้างถนน ขนานทางสาย ๔

จากเพชรบุรีถึงปราณบุรี (สำหรับอนาคต)

(ค) ศึกษาความเป็นไปได้ในการสร้างถนน เลี่ยงเมืองหรือ

ทางด่วนผ่านเมืองหัวหิน

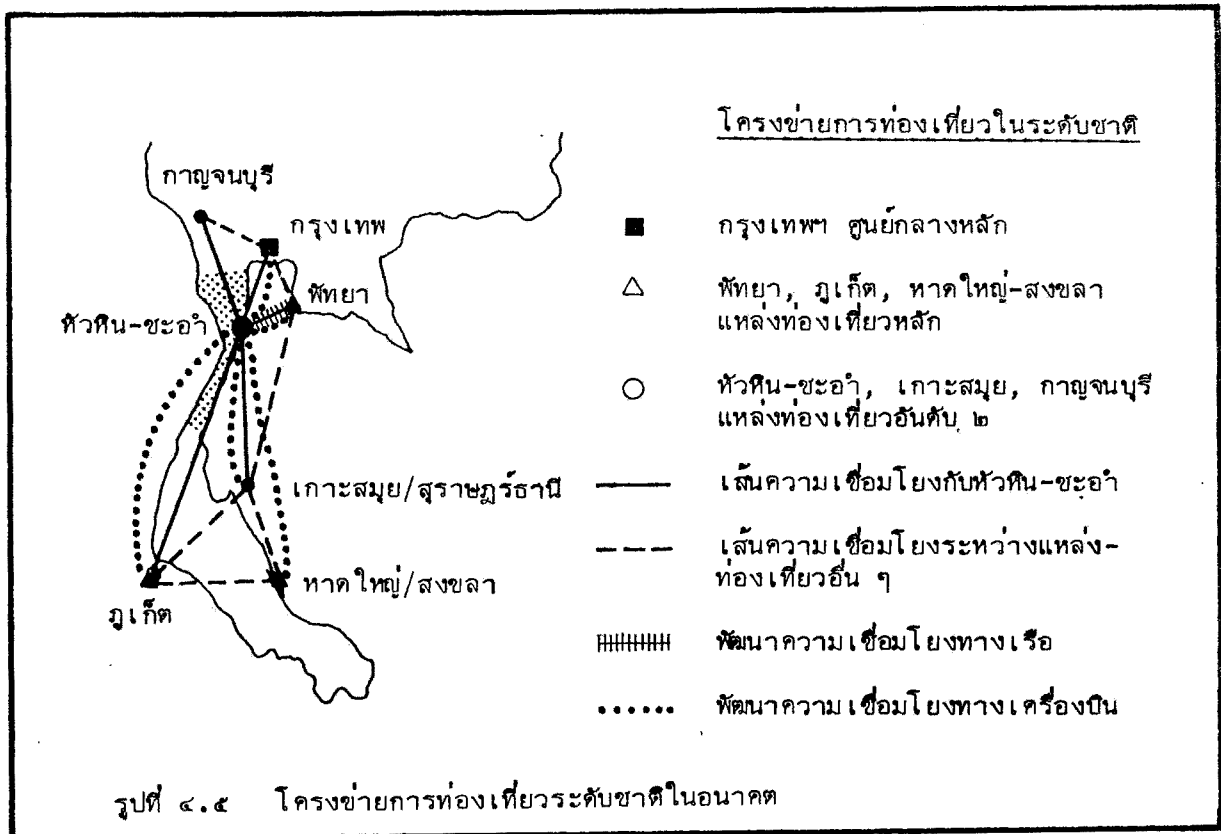
แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว จังหวัดเพชรบุรี และ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT OF PETCHABURI PROVINCE AND PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

- (ง) ศึกษาความเหมาะสมของการสร้างทางยกระดับบริเวณ
สี่แยกชะอำ
- (จ) ขยายผิวจราจร ถนนสายเพชรบุรี-หาดเจ้าสำราญ
(๓๑๗๗) และถนนคันกั้นน้ำเดิมหาดเจ้าสำราญ-ชะอำ
- (ฉ) ปรับปรุงและขยายถนน หาดเจ้าสำราญ-บางตะบูน
(ไปออกถนนธนบุรี-ปากท่อ) ถนนบึงเตียน-ท่ายาง (๓๑๘๗) ถนนภายในอุทยานแห่งชาติ
แก่งกระจาน ถนนสายปราณบุรี-อุทยานแห่งชาติเขาสามร้อยยอด-กุยบุรี และถนนบางสะพาน-
บางสะพานน้อย
- (ช) ตัดถนนใหม่เชื่อมอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน-หมู่บ้านสหกรณ์
ท้ายสัตว์ใหญ่ และปรับปรุงถนนต่อไปจนถึงหนองพลับ (๓๒๑๘)
- (๓.๒) การพัฒนาระบบการขนส่ง
- (ก) จัดสร้างสถานีขนส่งมาตรฐานถาวรในขนาดที่เหมาะสม
ที่เมืองเพชรบุรี ชะอำ หัวหิน และเมืองประจวบคีรีขันธ์
- (ข) ปรับปรุงและขยายการบริการรถโดยสารประจำทาง
โดยเฉพาะช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวจากหัวหินและชะอำ ถึงกรุงเทพมหานคร
- (ค) จัดรถโดยสารประจำทางสาย หัวหิน-หาดชะอำ ชะอำ-หัวหิน
-อุทยานแห่งชาติเขาสามร้อยยอด เพชรบุรี-หาดเจ้าสำราญ-บึงเตียน-ชะอำ
- (ง) ขยายการให้บริการทางรถไฟสำหรับหัวหิน-ชะอำ โดยเพิ่ม
ขบวนหรือที่นั่งสำหรับนักท่องเที่ยว เพิ่มขบวนรถจอดสถานีชะอำ และขยายบทบาทของสถานีรถไฟ
ชะอำให้มากขึ้น
- (จ) เลื่อนเวลาเดินรถดีเซลรางขบวนที่ ๒๓๓ (กรุงเทพฯ-หัวหิน)
ให้ออกจากกรุงเทพฯ เร็วขึ้น จะทำให้นักท่องเที่ยวมีเวลาท่องเที่ยวยาวนานขึ้น
- (ฉ) สนับสนุนการขนส่งทางเรือจากหัวหิน - ชะอำไปพืทยา และ
จากชะอำ-หัวหิน-สามร้อยยอด-ประจวบคีรีขันธ์-บางสะพาน- เกาะสมุย

(ข) พัฒนาสนามบินบ่อฝ้ายให้เป็นสนามบินพาณิชย์ สำหรับ เครื่องบินโดยสารขนาดเล็ก (Shorts or Avro)

(ข) สนับสนุนการจัดบริการทัศนอาจรภายในกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ได้แก่ เมืองเพชรบุรี อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน หัวหิน-ชะอำ อุทยานแห่งชาติ-เขาสามร้อยยอด และบางสะพาน

ผลของการพัฒนาโครงข่ายการท่องเที่ยว นอกจากจะทำให้เกิดความสะดวกภายในพื้นที่วางแผนแล้ว จะต้องสร้างความเชื่อมโยงใหม่ให้ได้ในระดับภาค ดังแสดงในรูปที่ ๔.๕

(๓.๓) การพัฒนาไฟฟ้า

(ก) ตั้งสถานีไฟฟ้าย่อย (Substation) ที่หัวหิน และ อ.บางสะพาน

(ข) แผนระยะสั้น เพิ่ม feeder จ่ายไฟที่สถานีย่อยชะอำ

ปราณบุรีและประจวบคีรีขันธ์ เพื่อจ่ายไฟให้แก่หัวหิน และบางสะพานตามลำดับ

(ค) เพิ่มกำลังการจ่ายไฟฟ้าเมืองเพชรบุรี โดยติดตั้งหม้อแปลงขนาด ๒๕ MVA ที่สถานีไฟฟ้าย่อยเพชรบุรี

(ง) สำหรับโครงการอื่น ๆ เกี่ยวกับไฟฟ้า ซึ่งเป็นโครงการของ กฟผ. และ กฟภ. นั้น ควรจะได้รับการสนับสนุนและดำเนินงานโดยด่วน ได้แก่

- โครงการก่อสร้างและขยายระบบสายส่งกำลังไฟฟ้าระหว่างภาคกลางและภาคใต้ (กฟผ.)

- โครงการปรับปรุงเสถียรภาพของระบบผลิตพลังงานไฟฟ้าและเสถียรภาพของสายส่งกำลังไฟฟ้าในภาคใต้ (กฟผ.)

- โครงการก่อสร้างและปรับปรุง เสริมระบบจำหน่ายระยะที่ ๓ ส่วนที่ ๓ (กฟภ.)

- โครงการขยายเขตไฟฟ้าหมู่บ้านแผนพัฒนาการระยะที่ ๔ (กฟภ.)

- โครงการขยายเขตไฟฟ้าหมู่บ้านแผนพัฒนาการระยะที่ ๒ (กฟภ.)

(๓.๔) การพัฒนาการสื่อสารและโทรคมนาคม

(ก) ขยายการบริการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ บริการ Express mail service และบริการวิทยุโทรศัพท์ ที่ชะอำ

(ข) ขยายการบริการโทรศัพท์ทางไกลระหว่างจังหวัดและระหว่างประเทศเพิ่มมากขึ้น ทั้งที่หัวหิน ชะอำ เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์

(ค) ดำเนินการตามแผนงานและโครงการติดตั้งชุมสายโทรศัพท์ขององค์การโทรศัพท์ ทั้งเพิ่มจำนวนคู่สายในแต่ละชุมสายและการติดตั้งใหม่ ในเขตจังหวัดเพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ หัวหิน ชะอำ บางสะพาน และสามร้อยยอด

(๓.๕) การพัฒนาการประปา

(ก) เพิ่มการผลิตน้ำประปา และขยายการบริการของประปาหัวหิน ชะอำ และเมืองเพชรบุรี

- (ข) ปรับปรุงระบบการผลิตน้ำประปาของเทศบาลเมืองประจวบ-คีรีขันธ์ สุขาภิบาลกำเนิดนพคุณ และสุขาภิบาลเขาย้อย ให้น้ำมีคุณภาพได้มาตรฐาน
- (ค) จัดหาแหล่งน้ำดิบเพิ่มเติมสำหรับน้ำประปาของสุขาภิบาลเขาย้อย สุขาภิบาลทับสะแก สุขาภิบาลกำเนิดนพคุณ และสุขาภิบาลบางสะพานน้อย
- (ง) จัดหาน้ำประปาเพื่อบริการบริเวณชายหาดบึกเตียนและสามร้อยยอด

๔.๒.๓ แผนพัฒนาบริการการท่องเที่ยว

(๑) ความสำคัญ การบริการการท่องเที่ยวมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว เนื่องจากเป็นปัจจัยที่ช่วยเสริมให้เกิดความสะดวกสบายต่อการท่องเที่ยว เป็นสิ่งดึงดูดใจ และจะสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยวได้ การบริการการท่องเที่ยว เป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างหนึ่ง ที่ในปัจจุบันมีบริการอย่างเพียงพอ และกำลังมีการขยายตัวอย่างสูง แต่ขาดการควบคุมร่วมมือและประสานงานกันอย่างจริงจัง ฉะนั้นการพัฒนาสำหรับความต้องการในอนาคตจะต้องคำนึงถึงความต้องการที่แท้จริงของตลาด เป็นสำคัญ โดยจัดให้มีปริมาณที่เพียงพอ ได้มาตรฐานทั้งคุณภาพและราคา และมีการกระจายอย่างเหมาะสมแก่การใช้ประโยชน์ ซึ่งการดำเนินการให้ได้ความต้องการต้องอาศัยการลงทุนจากภาคเอกชน เป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้ต้องได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนจากภาครัฐบาลเป็นอย่างดี

(๒) วัตถุประสงค์

- (๒.๑) เพื่อจัดให้มีการบริการการท่องเที่ยว ในปริมาณและมาตรฐานด้วยคุณภาพและราคา ตามความต้องการของตลาด
- (๒.๒) เพื่อให้การบริการการท่องเที่ยว เป็นสิ่งช่วยสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว
- (๒.๓) เพื่อให้การบริการการท่องเที่ยว กระจายตามพื้นที่ต่าง ๆ สอดคล้องกับการพัฒนาโดยรวม
- (๒.๔) เพื่อส่งเสริมให้เกิดการลงทุนทางด้านบริการอย่างกว้างขวาง

(๓) กลวิธีการพัฒนา

(๓.๑) สถานที่พัก สถานบริการที่พักโดยเฉลี่ยมีเพียงพอไปจนถึงปี ๒๕๔๔ เพราะปัจจุบันอัตราการเข้าพักของนักท่องเที่ยวยังต่ำ และการขยายตัวของสถานที่พักยังมีอยู่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โรงแรมบนหาดชะอำ และธุรกิจบ้านจัดสรรขายและจัดให้เช่าในพื้นที่หัวหิน ชะอำและปึกเตียน ดังนั้น ในการพัฒนาบริการที่พักต้องดำเนินการ ดังนี้

(ก) ให้มีการขยายตัวโรงแรมชั้นหนึ่ง (กลุ่มระดับ ๑, ๒) ในพื้นที่ หัวหิน-ชะอำ ให้มีเพิ่มอีกไม่เกิน ๑,๕๗๕ ห้อง ก่อนสิ้นปี ๒๕๓๔

(ข) ควบคุมและปรับปรุงด้านคุณภาพของสถานที่พัก ระดับ ๓-๔ ในเขตหัวหิน-ชะอำ ให้ได้มาตรฐานและเหมาะสมกับราคาห้องพัก

(ค) วางมาตรการจำกัด และควบคุมการพัฒนาสถานที่พักแบบ บ้านจัดสรร ให้เช่า โดยคำนึงถึงด้านสิ่งแวดล้อม ลักษณะอาคาร การให้บริการ และการให้ผลตอบแทนแก่รัฐในระดับที่เหมาะสม และไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสถานที่พักที่ขึ้นทะเบียนโรงแรม

(ง) สนับสนุนการจัดตั้งสถานบริการที่พักอย่างน้อยในระดับ ๓,๔ ขึ้นในเมืองเพชรบุรี เมืองประจวบคีรีขันธ์ และบางสะพาน ให้เพิ่มอีกประมาณร้อยละ ๕๐ ของที่มีอยู่เดิมในปี ๒๕๓๔

(จ) ปรับปรุงด้านการบริการที่พักในอุทยานแห่งชาติทั้ง ๒ แห่ง โดยเน้นการขยายจุดที่พักผ่อน การตั้งค่ายพักและเต็นท์ และเพิ่มห้องพักมาตรฐานสำหรับนักท่องเที่ยวที่มาเอกเทศและคู่ นอกจากนี้ให้สนับสนุนการบริการสถานที่พักเอกชนบริเวณรอบอ่างเก็บน้ำ แก่งกระจาน (ในหรือนอกเขตอุทยานฯ) โดยห้องพักไม่ควรเพิ่มขึ้นเกิน ๖๐ ห้อง ในช่วงก่อนปี ๒๕๓๔

(ฉ) จัดอบรมด้านการให้บริการแก่ผู้ประกอบการและลูกจ้าง โดยเฉพาะสถานประกอบการขนาดเล็ก

(๓.๒) ภัตตาคารและร้านอาหาร

(ก) ควบคุมดูแลและกระตุ้นให้มีการปรับปรุงด้านสุขลักษณะ ราคา และคุณภาพของการให้บริการ

- (ข) ส่งเสริมการให้บริการอาหารหลากหลายมากขึ้น เช่น อาหารมังสวิรัต อาหารญี่ปุ่น อาหารยุโรป เป็นต้น
- (ค) วางมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนผู้ประกอบการที่ดี โดยการจัดทำเครื่องหมาย หรือประกาศนียบัตรรับรอง
- (ง) จัดอบรมด้านการให้บริการอย่างถูกต้องแก่พนักงานและผู้ประกอบการ
- (จ) จัดระเบียบหาบเร่แผงลอยในแหล่งท่องเที่ยวทุกแห่ง ให้เหมาะสมถูกสุขลักษณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณหัวหินและชะอำ
- (ฉ) ส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรในท้องถิ่น เพื่อป้องกันตลาดและร้านอาหาร เพื่อให้ร้านอาหารมีต้นทุนต่ำ และยังเป็นการกระจายผลจากการท่องเที่ยวสู่เกษตรกรด้วย

(๓.๓) สถานบันเทิง

- (ก) ประกาศให้บางท้องที่ของจังหวัด เพชรบุรี และจังหวัดประจวบ-คีรีขันธ์ เป็นเมืองท่องเที่ยวหลัก สามารถจัดตั้งสถานบันเทิงบางประเภทได้ตามกฎหมาย โดยเฉพาะบริเวณชะอำ ควรได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ
- (ข) ควบคุมด้านบริการสถานบันเทิง เรียงรมย์ที่จัดตั้งขึ้น
- (ค) สนับสนุนแหล่งบันเทิงอื่น ๆ เช่น สวนสนุก สนามกีฬา โรงมหรสพ หรือโรงละคร เป็นต้น

(๓.๔) ร้านขายของที่ระลึกและสินค้าพื้นเมือง

- (ก) ส่งเสริมให้มีการผลิตสินค้าที่ระลึกในท้องถิ่นและพัฒนาสินค้าที่เป็นเอกลักษณ์ให้มากขึ้น เช่น งานจักสาน ทอผ้า งานผลิตสินค้าจากวัสดุเหลือใช้ ฯลฯ
- (ข) จัดตั้งศูนย์จำหน่ายสินค้าพื้นเมืองในจุดรวมการท่องเที่ยวต่าง ๆ
- (ค) จัดสถานสาธิตหรือทัศนศึกษาด้านการผลิตสินค้าพื้นเมือง ตลอดจนความเป็นอยู่แบบพื้นบ้านให้เป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยว และจำหน่ายผลผลิตท้องถิ่น
- (ง) ควบคุมด้านคุณภาพและราคาให้เหมาะสม

(๓.๕) บริการทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

(ก) จัดตั้งหน่วยตำรวจท่องเที่ยว และอบรมด้านภาษาและการสื่อความกับนักท่องเที่ยว

(ข) จัดตั้งหน่วยป้องกันอุบัติเหตุทางทะเล หน่วยช่วยชีวิตถาวร และหน่วยปฐมพยาบาลประจำ โดยเฉพาะบริเวณหัวหิน-ชะอำ และจัดหน่วยพยาบาลฉุกเฉินในแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ ๆ ที่ห่างไกลจากสถานพยาบาลของรัฐ

(ค) ตรวจสอบและสร้างความมั่นใจในด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวในทุก ๆ กลุ่มแหล่งท่องเที่ยว

(ง) เผยแพร่ให้นักท่องเที่ยวสามารถประกอบศาสนกิจทุกศาสนา ใกล้แหล่งท่องเที่ยวหลัก

(จ) ขยายการศึกษาในสาขาที่สนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว เช่น ด้านภาษา ทัศนศึกษา ธุรกิจโรงแรม ในวิทยาลัยของรัฐและเอกชน ในพื้นที่วางแผน

(ฉ) จัดการฝึกอบรมด้านการผลิตและการให้บริการต่าง ๆ แก่ผู้ประกอบการในพื้นที่

(ช) จัดตั้งศูนย์ข้อมูลเพื่อการท่องเที่ยว ในแหล่งท่องเที่ยวหลัก เช่น หัวหิน ชะอำ เมืองเพชรบุรี เป็นต้น

๔.๒.๔ แผนพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

(๑) ความสำคัญ คุณภาพสิ่งแวดล้อมเป็นทรัพยากรที่สำคัญของพื้นที่ คุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีของแหล่งท่องเที่ยว นอกจากเป็นที่ประทับใจของนักท่องเที่ยวแล้ว ยังอาจเป็นสิ่งดึงดูดใจที่ดียิ่งด้วย แต่ในขณะที่เดียวกับการท่องเที่ยวอาจก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมและเสียหายแก่สิ่งแวดล้อมได้ ถ้าหากไม่มีมาตรการที่เหมาะสม ซึ่งจะเกิดผลกระทบต่อพื้นที่และลดความดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวลง

ในปัจจุบันคุณภาพสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่โครงการส่วนใหญ่อยู่ในสภาพที่ดี มีเพียงบางแห่งที่ได้รับผลกระทบจากกิจกรรมอื่น ๆ โดยรอบ หรือขาดการเอาใจใส่

ดูแลจากผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยว ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ ได้แก่ การขาดการระบายน้ำ และบำบัดน้ำทิ้งชุมชน น้ำทิ้งจากโรงงาน อุตสาหกรรม และแหล่งท่องเที่ยวเอง ปัญหาขยะมูลฝอย การพังทลายของชายหาด เป็นต้น ดังนั้น การพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อม นอกจากจะแก้ไขปัญหาที่มีอยู่แล้ว ยังต้องวางแนวทางสำหรับการสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีสำหรับอนาคตด้วย

(๒) วัตถุประสงค์

(๒.๑) เพื่อแก้ไขปัญหาสีเขียวสิ่งแวดล้อมและความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาด

(๒.๒) เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเสื่อมโทรม และผลกระทบต่อชุมชนโดยรอบ อันเนื่องมาจากการพัฒนาการท่องเที่ยว

(๒.๓) เพื่อเสริมสร้างความประทับใจและความพึงพอใจของแหล่งท่องเที่ยว อันเนื่องมาจากแหล่งท่องเที่ยวมีคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดี

(๓) กลวิธีการพัฒนา

(๓.๑) ระบบระบายน้ำทิ้ง

(ก) ปรับปรุงระบบท่อระบายน้ำบริเวณหน้าตลาดฉัตรไชย ถนนแบบเทศบาล ในเขตเทศบาลตำบลหัวหิน ให้มีขนาดใหญ่ขึ้น เพื่อการระบายน้ำได้รวดเร็ว และแก้ไขปัญหาน้ำท่วม

(ข) ทำการขุดลอกคูและทางระบายน้ำธรรมชาติ ในเขตเทศบาลตำบลชะอำ รวมทั้งการฝังท่อระบายน้ำ บนถนนเจ้าลาย เพื่อระบายน้ำฝนและน้ำทิ้งลงคลองบางหินและคลองชะอำ

(ค) ขุดคลองรับน้ำด้านตะวันตก และปรับปรุงทางระบายน้ำริมทางรถไฟ ของเมืองประจวบคีรีขันธ์ ระบายลงคลองบางนางรม และคลองวาท นอกจากนี้ต้องควบคุมดูแลการถมที่ดินไม่ให้ปิดกั้นทางระบายน้ำตามธรรมชาติ

(ง) จัดสร้างประตูน้ำ ปิด-เปิด บริเวณปลายท่อระบายน้ำของตลาดสดในเมืองเพชรบุรี

(จ) จัดวางระบบและเตรียมแผนการขยายระบบระบายน้ำหลักในพื้นที่ชุมชน ได้แก่ ค้านเหนือและใต้ของเทศบาลตำบลหัวหิน ตลอดทั้งเทศบาลตำบลชะอำ เทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ และเมืองเพชรบุรี โดยการขอความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักผังเมือง กรมโยธาธิการ ทั้งนี้ต้องป้องกันการระบายน้ำลงสู่ชายหาดโดยตรง

(๓.๒) ระบบน้ำทิ้ง

(ก) ปรับปรุงระบบบำบัดและท่อน้ำเสียในทะเลของเทศบาลตำบลหัวหิน และวางท่อน้ำเสียจากสะพานปลา ร้านอาหารชายหาด ไม่ให้ระบายน้ำลงสู่ทะเล ในระยะยาวต้องศึกษาทางเลือกการจัดสร้างระบบน้ำเสียแห่งใหม่ของเทศบาล

(ข) ศึกษาและวางแผนระบบระบายน้ำทิ้งและบำบัดน้ำเสียเทศบาลตำบลชะอำ โดยการวางท่อน้ำเสียจากชุมชนเมืองและชายหาด ไปสู่ระบบบำบัดน้ำเสียที่จะสร้างขึ้น บริเวณหลังโรงพยาบาลอำเภอชะอำ ริมคลองชะอำ

(ค) ควบคุมป้องกันไม่ให้โรงงานลับประดกระป๋อง ทั้ง ๒ แห่ง ในเทศบาลตำบลชะอำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงงานชะอำไพน์แอบ เป็ลแคน เนอร์รี่ ทิ้งน้ำเสียจากโรงงานลงสู่คลองหรือทะเลโดยเด็ดขาด

(ง) ศึกษาและวางแผนระบบระบายน้ำและบำบัดน้ำเสีย เมืองเพชรบุรีและเมืองประจวบคีรีขันธ์

(จ) ควรย้ายสะพานปลาอ่าวประจวบไปรวมกันยังบริเวณอ่าวน้อย แล้วปรับปรุงสะพานปลาเทศบาล ให้เป็นท่าเทียบเรือเพื่อการท่องเที่ยว

(ฉ) ควบคุมดูแลโรงงานปลาป่นไม่ให้ระบายน้ำทิ้งลงทะเล โดยไม่ผ่านการบำบัด ได้แก่ บริเวณอ่าวประจวบคีรีขันธ์ บางสะพาน หัวหิน

(ช) เพิ่มอัตราค่าสังคนดูแลรักษาที่ระบายน้ำในเขตเทศบาลต่างๆ

(ซ) กำหนดให้สถานบริการต่าง ๆ จัดทำระบบบำบัดตามมาตรฐานของกองวิศวกรรมสุขาภิบาล กรมโยธาธิการ

(๓.๓) ระบบขยะ

(ก) เพิ่มอัตรากำลังคน เก็บกวาดขยะให้เพียงพอและรวดเร็ว ในเขตเทศบาล โดยเฉพาะการจัดการบริเวณหาดหัวหินและหาดชะอำ

(ข) เพิ่มปริมาณภาชนะและพาหนะ เก็บขยะในทุกเขตเทศบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่บริเวณชายหาดหัวหิน และชะอำ ควรมีภาชนะให้เพียงพอ

(ค) จัดระเบียบหาบเร่แผงลอย เก้าอี้ผ้าใบ และร้านขายอาหารชายหาด ในบริเวณที่ยังคงให้มีกิจการเหล่านี้ จะต้องมีการควบคุมดูแลการรักษาความสะอาด อย่างเข้มงวด

(ง) ปรับปรุงกำจัดขยะ โดยเพิ่มการเผาขยะแห้ง ฉีดฆ่าฆ่าแมลง และวางยาฆ่าหนูอย่างสม่ำเสมอ สำหรับการขุดบ่อและกลบฝัง ต้องกระทำอย่างถูกหลักวิชา ส่วนเทศบาลตำบลชะอำและเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์นั้น ควรหาสถานที่แห่งใหม่ที่ห่างไกล ชุมชน เพื่อการกำจัดขยะ

(จ) ปลุกฝังประชาชนและประชาสัมพันธิ์ให้นักท่องเที่ยวช่วยกัน รักษาความสะอาด ไม่ทิ้งขยะในชุมชน และแหล่งท่องเที่ยว

(ฉ) ปรับปรุงด้านการบริการการจัดเก็บขยะ เทศบาล เพื่อให้สอดคล้องกับการขยายตัวของชุมชนและการท่องเที่ยว

(๓.๔) คุณภาพสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ

(ก) วางมาตรฐานคุณภาพน้ำทะเล ชายฝั่ง และมีการตรวจสอบ อย่างสม่ำเสมอ

(ข) ควบคุมระดับเสียงของยานพาหนะ ผ่านเมืองหัวหิน ชายทะเล ชะอำ หรืออาจวางแผนสร้างถนนเสียง เมืองหัวหินและลดปริมาณจราจรบนชายหาดชะอำ

(ค) ป้องกันแก้ไขเพื่อลดปัญหาปริมาณฝุ่นละอองจากโรงงาน ชลประทานซีเมนต์

(ง) ศึกษาเพื่อกำหนดโครงการแก้ไขปัญหาการพังทลายของ ชายหาดชะอำ โดยเน้นการค้นหาสาเหตุ วิธีการแก้ไข และศึกษาความเหมาะสมของโครงการ อย่างละเอียดรอบคอบ

๔.๒.๕ แผนส่งเสริมการตลาด

(๑) ความสำคัญ การตลาดเป็นองค์ประกอบด้านอุปสงค์ของการท่องเที่ยว โดยมีสาระที่เกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยว รูปแบบการท่องเที่ยว และความต้องการด้านต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยว การพัฒนาและส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยว เป็นส่วนสำคัญที่ใช้วัดการบรรลุเป้าหมายของแผน วัดความเหมาะสมของแผนงานและโครงการพัฒนาอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยวในระดับชาติได้กำหนดให้มีการพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มเงินตราต่างประเทศ เพื่อก่อให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของท้องถิ่นในด้านการผลิตและจ้างงาน ซึ่งการขยายตัวของตลาดเท่านั้น ที่จะทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้

ปัจจุบันสภาวะตลาดการท่องเที่ยวในพื้นที่วางแผนได้ขยายตัวอย่างมาก แต่เป็นการขยายตัวที่ยังขาดทิศทาง และไม่เป็นระบบ ทำให้การขยายตัวของอุปทาน ยังขาดทิศทางที่แน่นอนได้ ดังนั้น การพัฒนาและส่งเสริมการตลาดจึงมีความจำเป็น ไม่เพียงแต่เพื่อให้มีการขยายตัวของตลาดมากขึ้นเท่านั้น หากยังเพื่อเสริมให้การท่องเที่ยวของพื้นที่วางแผนมีทิศทางที่เหมาะสมด้วย

(๒) วัตถุประสงค์

(๒.๑) เพื่อให้พื้นที่วางแผนและแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง ทั้งภายในและต่างประเทศ

(๒.๒) เพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาในพื้นที่มากขึ้น

(๒.๓) เพื่อชักจูงแนะนำให้นักท่องเที่ยวได้มีที่พัก และมีค่าใช้จ่ายเงินมากขึ้น

(๒.๔) เพื่อให้การพัฒนาสามารถสนองตอบกลุ่มนักท่องเที่ยวเป้าหมายอย่างถูกต้อง และมีทิศทางที่ชัดเจนมากขึ้น

(๓) กลวิธีการพัฒนา

แผนส่งเสริมการตลาดมีสาระสำคัญอยู่ ๓ ประการ คือ หนึ่ง กำหนดสสารูป (Image) ของพื้นที่ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจแบบรวมในบรรยากาศแบบไทย ๆ โดย

ได้รับโอกาสในการบริการอย่างดี มีสถานศึกษา และมีศิลปวัฒนธรรมที่ต่างออกไป สอง บังชีกลุ่มเป้าหมายที่ชัดเจน เน้นนักท่องเที่ยวจากกรุงเทพฯ และภาคกลาง ส่วนชาวต่างประเทศเน้นยุโรป อเมริกา และญี่ปุ่น และ สาม กำหนดกลยุทธ์การส่งเสริมการตลาดในด้านการจัดทำเอกสารการเน้นความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวหลักและเสริม การให้ข้อมูลสนเทศ ที่ถูกต้องเพียงพอแก่นักท่องเที่ยว จากสาระสำคัญทั้งสามประการนี้สามารถกำหนดแนวทางการส่งเสริมการตลาดได้ดังนี้

(ก) การโฆษณาประชาสัมพันธ์พื้นที่วางแผนให้หัวหิน-ชะอำ เป็นแหล่งท่องเที่ยวหลักที่เน้นความสำคัญของหัวหิน-ชะอำ เสมือนเป็นแหล่งท่องเที่ยวเดียวกัน ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวหลักอื่น ๆ เป็นแหล่งท่องเที่ยวเสริม ดังนั้น การดำเนินงานควรร่วมมือกันระหว่างจังหวัดทั้งสอง

(ข) เสนอสารูป (Image) ของหัวหิน-ชะอำ โดยเน้นในความสงบแบบไทย เพื่อสร้างบรรยากาศที่เหมาะสมต่อการพักผ่อนตากอากาศ (แบบ Relaxation) บริเวณชายทะเล เป็นต้น นอกจากนี้ ให้ความสะดวกต่อการทัศนศึกษาสู่ศูนย์กลางประวัติศาสตร์ เพชรบุรี และสู่อุทยานแห่งชาติ ๒ แห่ง และเน้นให้เห็นถึงความใกล้ชิดกับกรุงเทพมหานครด้วย

(ค) กำหนดกลุ่มนักท่องเที่ยวเป้าหมายเพื่อการโฆษณาไปที่ เยอรมัน อังกฤษ สหรัฐ ญี่ปุ่น สวีต และฝรั่งเศส สำหรับชาวต่างประเทศ และนักท่องเที่ยวกลุ่มรายได้ปานกลาง และสูงในกรุงเทพฯ กับภาคกลาง สำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทย

(ง) ททท. ควรรวมหัวหิน-ชะอำ เป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับ ๒ (secondary destination) ในการโฆษณาการขายแหล่งท่องเที่ยวของไทยโดยรวม

(จ) เนื้อหาการโฆษณาไม่ควรมีเฉพาะภาษาอังกฤษเท่านั้น ททท. ควรจัดพิมพ์เป็นภาษาอื่น ๆ หลาย ๆ ภาษา เช่น ภาษาเยอรมัน ฝรั่งเศส และญี่ปุ่น เป็นต้น และการโฆษณาควรกระจายสู่ศูนย์กลางหลักระดับภาคของประเทศกลุ่มเป้าหมายด้วย

(ฉ) ททท. ควรให้ความสนใจสนับสนุน และช่วยเหลือด้านการผลิตเอกสารโฆษณาประชาสัมพันธ์ ที่จัดขึ้นโดยท้องถิ่นหรือเอกชน ทั้งนี้เพื่อให้ได้มาตรฐานน่าสนใจ และไม่มี ความผิดพลาดเกิดขึ้น เช่น ด้านรูปแบบ การใช้ภาษา ภาพประกอบและคำบรรยาย เป็นต้น

(ช) กรมศิลปากรควรรับผิดชอบและช่วยเหลือในการบรรยายแหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์ ทั้งในเอกสารเผยแพร่และแผ่นป้ายแนะนำแหล่ง ส่วนกรมป่าไม้ควรรับผิดชอบและ

ช่วยเหลือในส่วนของอุทยานแห่งชาติ และแหล่งธรรมชาติอื่น ๆ นอกจากนี้ทั้งสองหน่วยงานควร
 ชี้นำด้านข้อมูลข่าวสาร การศึกษาด้านอื่น ๆ ด้วย

(ข) จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเมืองเพชรบุรี โดยเน้น
 วงจรการท่องเที่ยวประวัติศาสตร์และวัด ในรูปของการเน้นวัฒนธรรมมากกว่าการค้า ดังนั้น
 คณะกรรมการชุดนี้ควรประกอบด้วย จังหวัด เทศบาลเมืองเพชรบุรี เจ้าอาวาส หรือผู้แทนของวัด
 กรมศิลปากร และ ททท.

(ฅ) จัดทำป้ายบอกทางและป้ายแนะนำ (Interpretive material)
 แหล่งท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วงจรท่องเที่ยวเมืองเพชรบุรี
 อาคารประวัติศาสตร์ และวัดพระนครคีรี เขาหลวง ถ้ำแก้ว ถ้ำพระยานคร เป็นต้น

(ญ) จัดสัมมนาหรืออบรมเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเกี่ยวกับการโฆษณาและประชาสัมพันธ์

รายละเอียดและข้อเสนอแนะด้านวิธีการ ดูในเล่ม ๒ บทที่ ๔

๔.๒.๖ แผนพัฒนาประเพณี ศิลป และวัฒนธรรม

(๑) ความสำคัญ จังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีประเพณี ศิลป
 และวัฒนธรรมที่สำคัญสืบทอดมาช้านาน ซึ่งแบ่งได้เป็นงานเทศกาลประเพณี การละเล่นพื้นบ้าน
 วัฒนธรรมเกี่ยวกับอาชีพและความเป็นอยู่ และวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อย สิ่งเหล่านี้มีคุณค่าต่อ
 ท้องถิ่นสูง ควรแก่การอนุรักษ์ไว้เพื่อเป็นมรดกวัฒนธรรม ปัจจุบันการให้ความสนใจต่อมรดก
 วัฒนธรรมเหล่านี้ยังมีน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะประชาชนยังให้ความสำคัญในการอนุรักษ์ต่ำ และ
 มองไม่เห็นประโยชน์ที่ชัดเจนของการอนุรักษ์ อย่างไรก็ตามหากพิจารณาอย่างรอบคอบแล้ว
 มรดกวัฒนธรรมเหล่านี้สามารถพัฒนาให้ส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวได้ เช่นการจัดให้เป็นแหล่ง
 ท่องเที่ยวแห่งใหม่ หรือจำหน่ายก็ได้ ดังนั้น ในแผนทศกั จึงได้กำหนดแผนพัฒนาศิลปวัฒนธรรม
 และประเพณีไว้ด้วย

(๒) วัตถุประสงค์

(๒.๑) เพื่ออนุรักษ์ศิลปประเพณีและวัฒนธรรมที่มีคุณค่าให้คงอยู่สืบไป

(๒.๒) เพื่อนำมรดกวัฒนธรรมมาเผยแพร่สู่ประชาชนและชาวต่างประเทศ อันจะก่อให้เกิดความประทับใจและความดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเข้ามามากขึ้น

(๒.๓) เพื่อให้มีการปรับปรุงหรือประยุกต์ศิลปวัฒนธรรมบางชนิด เช่น หัตถกรรม การละเล่นต่าง ๆ มาใช้ประโยชน์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวและพัฒนาเชิงพาณิชย์

(๓) กลยุทธ์การพัฒนา

(๓.๑) ให้มีการกำหนดขนาดระดับความสำคัญหรือความเด่น ระยะเวลาของงานประเพณีต่าง ๆ ภายในจังหวัดและพื้นที่อย่างสอดคล้องและเหมาะสม ทั้งงานประเพณีระดับชาติ ระดับจังหวัด และงานท้องถิ่น เช่นงานพระนครคีรี เป็นงานระดับภูมิภาค, งานสงกรานต์หัวหิน เป็นงานระดับจังหวัด, งานเขาช่องกระเจกเป็นงานระดับเมือง เป็นต้น

(๓.๒) ส่งเสริมให้ประชาชน (ส่วนบุคคลและกลุ่ม) มีส่วนร่วมงานประเพณีอย่างจริงจัง โดยฝ่ายราชการควรมีบทบาทในด้านการส่งเสริมกระตุ้นและประสานงาน และพยายามลดรูปแบบการจัดงานที่สั่งการภายในหน่วยราชการลง

(๓.๓) ส่งเสริมการละเล่นพื้นบ้านอย่างต่อเนื่อง โดยจัดตั้งศูนย์วัฒนธรรมเป็นแกนกลางผ่านไปยังสถานศึกษาระดับต่าง ๆ และกลุ่มสืบทอดที่จัดตั้งขึ้นมารองรับ (เช่นกลุ่มหนุ่มสาว นักเรียน) นอกจากนี้ควรให้กิจกรรมเหล่านี้มีโอกาสแสดงต่อนักท่องเที่ยวและสร้างรายได้ในเทศบาลต่าง ๆ มากขึ้น

(๓.๔) ส่งเสริมให้มีการปรับปรุงการละเล่นให้ร่วมสมัยมากขึ้น ปรับปรุงสินค้าพื้นเมือง และของที่ระลึกให้มีรูปแบบสากลอยู่ในความสนใจของนักท่องเที่ยว ตลอดจนคิดประดิษฐ์กิจกรรมการละเล่น ผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ เพิ่มมากขึ้นด้วย

(๓.๕) จัดตั้งหรือส่งเสริมวัฒนธรรมพื้นบ้านเพื่อการท่องเที่ยวในรูปแบบของชุมชนชนบทตามกลุ่มอาชีพหรือเชื้อชาติ เช่น หมู่บ้านทำน้ำตาลโตนด หมู่บ้านลาวโซ่ง พร้อมเสริมศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นเข้าในการเสนอต่อนักท่องเที่ยวด้วย

(๓.๖) จัดเส้นทางการท่องเที่ยว เสริมการท่องเที่ยวหลัก หรือจัดขึ้นใหม่ เช่น บ้านทรงไทย อำเภอบ้านลาด ชุมชนกระเหรี่ยงห้วยสัตว์ใหญ่ เป็นต้น

(๓.๗) เผยแพร่และประชาสัมพันธ์ ตลอดจนสนับสนุนให้การศึกษาด้านศิลปวัฒนธรรมแก่นักท่องเที่ยวและคนท้องถิ่นให้มากขึ้น

การฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมเพื่อการท่องเที่ยวนี้ จะเป็นไปได้ยากหากหน่วยราชการ และประชาชนยังไม่เห็นความสำคัญของมรดกวัฒนธรรมที่มีอยู่ ดังนั้น ในระยะแรก ๆ การประชาสัมพันธ์ และให้การศึกษาตลอดจนการวางรากฐานความรู้ความเข้าใจในด้านนี้จึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อผลของการพัฒนาในระยะยาว

๔.๓ แผนงานและโครงการ

๔.๓.๑ ประเภทและจำนวน

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวโดยรวมและการพัฒนารายสาขาที่ได้เสนอเป็นกลวิธีในบทที่ ๔ นั้น สามารถจัดเป็นแผนงานและโครงการพัฒนาได้ทั้งสิ้น ๒๖ แผนงาน ๗๘ โครงการ และ ๑๗๒ กิจกรรม/โครงการย่อย/มาตรการ ซึ่งในการพัฒนานั้น สามารถจัดแบ่งแผนงานและโครงการเหล่านี้ไว้ใน ๘ พื้นที่ กับอีก ๑ แผนงานร่วม ดังแสดงในตารางที่ ๔.๒

การจัดประเภทแผนงานได้พิจารณาจากกิจกรรมที่จะต้องดำเนินการร่วมกัน โดยหน่วยงานต่าง ๆ ในพื้นที่เดียวกัน หรือกิจกรรมแบบเดียวกับที่หน่วยงานเดียวหรือหลายหน่วยงานดำเนินการได้ในหลาย ๆ พื้นที่ ทั้งนี้เพื่อให้การพัฒนาในแต่ละด้านดำเนินงานอย่างมีแบบแผน ประสานสอดคล้องกันอย่างต่อเนื่อง ประเภทแผนงานในแต่ละพื้นที่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน คือ ประกอบด้วยแผนงานพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหลักในพื้นที่ แผนงานพัฒนาโครงข่ายถนน แผนงานพัฒนาการขนส่ง แผนงานพัฒนา-ด้านการบริการ แผนงานพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อม เป็นต้น ส่วนแผนงานที่ไม่จำกัดพื้นที่ซึ่งเรียกว่าแผนงานการพัฒนาร่วมนั้น เป็นแผนงานพัฒนาซึ่งรวมเอาโครงการพัฒนาเฉพาะด้าน โดยองค์กรเดียวหรือหลายองค์กร ร่วมกันดำเนินงานในพื้นที่วางแผน ซึ่งมีกิจกรรมที่แตกต่างจากกิจกรรมที่กล่าวมาแล้ว เช่น โครงการส่งเสริมการตลาด โครงการพัฒนาการท่องเที่ยวด้านศิลปวัฒนธรรมและประเพณี โครงการส่งเสริมการผลิตสินค้าการเกษตรเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว เป็นต้น

ในแต่ละแผนงานมีโครงการหรือกิจกรรมหลาย ๆ กิจกรรม ซึ่งในบางพื้นที่อาจมีชุดโครงการ (packaged project) ที่เป็นการจัดกลุ่มโครงการที่สอดคล้องกันและต้องดำเนินงานพร้อม ๆ กันในลักษณะของโครงการสมบูรณ์แบบ โครงการย่อยหรือกิจกรรมเหล่านี้ ต้องมีหน่วยงานรับผิดชอบ ซึ่งสามารถดำเนินการทันทีได้โดยอิสระ หรือต้องมีการร่วมมือเพื่อการพัฒนาาร่วมกัน

๔.๓.๒ ความสำคัญและระยะเวลาของโครงการ

(๑) ระดับความสำคัญ

การจัดระดับความสำคัญของโครงการหรือชุดโครงการ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสำคัญระหว่างโครงการต่าง ๆ ในพื้นที่วางแผน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการประสานงานการจัดสรรงบประมาณ หรือการคัดเลือกโครงการเพื่อดำเนินงานในกรณีมีข้อจำกัดในทางปฏิบัติ เช่น งบประมาณไม่เพียงพอ เป็นต้น ทั้งนี้โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา ๔ ประการคือ

ตารางที่ ๔.๒ จำนวนแผนงานและโครงการจำแนกตามพื้นที่พัฒนา

พื้นที่พัฒนา	แผนงาน	โครงการ/ ชุดโครงการ	กิจกรรม/ โครงการย่อย
๑. กลุ่มแหล่งท่องเที่ยว เมืองเพชรบุรี	๕	๑๔	๒๙
๒. กลุ่มแหล่งท่องเที่ยว แก่งกระจาน	๒	๗	๑๔
๓. กลุ่มย่อยแหล่งท่องเที่ยว หาดชะอำ	๔	๑๓	๒๙
๔. กลุ่มย่อยแหล่งท่องเที่ยว หาดหัวหิน	๕	๑๕	๒๙
๕. กลุ่มแหล่งท่องเที่ยว ปราณบุรี-สามร้อยยอด	๒	๗	๑๔
๖. กลุ่มแหล่งท่องเที่ยว เมืองประจวบคีรีขันธ์	๔	๗	๑๕
๗. กลุ่มแหล่งท่องเที่ยว บางสะพาน	๔	๘	๑๖
๘. พัฒนาร่วมพื้นที่	๑	๗	๒๑
รวม	๒๗	๗๘	๑๗๒

(๑.๑) ความเร่งด่วนของโครงการ คือ พิจารณาว่าโครงการนั้นมีความเร่งด่วนมากน้อยเพียงใดต่อการท่องเที่ยว ซึ่งโครงการดังกล่าวนี้เป็นทั้งโครงการที่แก้ไขปัญหาที่มีอยู่หรือโครงการที่จำเป็นต้องมี ถ้าไม่ดำเนินการแล้วจะก่อให้เกิดปัญหาหรือเกิดผลเสียต่อการท่องเที่ยวอย่างมาก เช่น โครงการแก้ปัญหาการพังทลายของชายหาดชะอำ โครงการแก้ปัญหาหน้าน้ำเสียบริเวณชายหาดหัวหิน และอ่าวประจวบคีรีขันธ์ เป็นต้น

(๑.๒) ผลต่อแหล่งท่องเที่ยว โดยพิจารณาว่าโครงการนั้นมีส่วนส่งเสริมหรือสนับสนุนให้แหล่งท่องเที่ยวดีขึ้นหรือไม่ รวมทั้งการปรับปรุงการบริการต่าง ๆ ที่มีในแต่ละแหล่งที่จะช่วยให้แหล่งท่องเที่ยวเหล่านั้นมีความพร้อมมากยิ่งขึ้น เช่น โครงการแก้ไขปัญหาหาบเร่บริเวณชายหาด เป็นต้น

(๑.๓) การปฏิบัติเป็นไปได้ง่าย เป็นโครงการที่สามารถจะดำเนินการได้สะดวก และรวดเร็ว ไม่มีความซับซ้อนที่อาจจะก่อให้เกิดอุปสรรคในการดำเนินงานได้ เช่น โครงการสร้างถนน เป็นต้น

(๑.๔) สมองวัตถุประสงค์ของการพัฒนา โดยพิจารณาว่าโครงการนั้น ๆ สมองวัตถุประสงค์ของการพัฒนาหรือไม่ ซึ่งจากแผนได้กำหนดวัตถุประสงค์ได้ ๔ ประการ ได้แก่ หนึ่ง เพื่อขยายบทบาทการท่องเที่ยวในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัด สอง เพื่อดึงดูดเงินตราต่างประเทศให้เข้ามาในท้องถิ่น สาม เพื่อสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว และ สี่ เพื่อกระตุ้นการลงทุนและลดภาวะการลงทุนของผู้ประกอบการ ซึ่งถ้าโครงการใดสนองวัตถุประสงค์ได้ชัดเจนที่สุด ย่อมเป็นโครงการที่น่าจะสำคัญที่สุด

จากการพิจารณาแผนงานและโครงการพัฒนา พบว่า โครงการ/ชุดโครงการที่มีความสำคัญสูง (xxx) มีทั้งสิ้น ๑๖ โครงการ/ชุดโครงการ เช่น โครงการปรับปรุงเชิงเขาวัง โครงการจัดสร้างศูนย์บริการนักท่องเที่ยวในแหล่งต่าง ๆ โครงการพัฒนาถนนและทางสัญจรแก่กระเจาน ชุดโครงการปรับปรุงชายหาดชะอำ, หัวหิน โครงการแก้ไขปัญหาการพังทลายของชายหาดชะอำ โครงการพัฒนาเขาคินเหล็กไฟ ชุดโครงการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวสามร้อยยอด โครงการส่งเสริมการผลิตและจำหน่ายสินค้าที่ระลึก และสินค้าพื้นเมือง เป็นต้น ซึ่งโครงการสำคัญต่าง ๆ เหล่านี้มีกระจายอยู่ในทุกพื้นที่พัฒนา

ตารางที่ ๔.๓ สรุปจำนวนโครงการ/ชุดโครงการที่มีความสำคัญต่าง ๆ จำแนกตามพื้นที่พัฒนา รายละเอียดเพิ่มเติมดูตารางที่ ๔.๔ ในหัวข้อ ๔.๓.๓

(๒) ระยะเวลาของโครงการ

โดยปกติแล้ว โครงการที่มีความสำคัญสูงสุดน่าจะมีการดำเนินการเร็วที่สุด อย่างไรก็ตาม โครงการที่สำคัญบางโครงการอาจมีระยะเวลาการดำเนินงานยาวติดต่อกันหลายปี หรืออาจแบ่งการดำเนินงานเป็นหลายขั้นตอน ดังนั้น การกำหนดระยะเวลาของโครงการจึงต้องพิจารณาความเร่งด่วนของโครงการ ประกอบกับความเหมาะสมของระยะเวลา และช่วงเวลาเตรียมการ นอกจากนี้ เนื่องจากแต่ละโครงการ/ชุดโครงการมีกิจกรรมหรือโครงการย่อยอีกส่วนหนึ่ง (ซึ่งมีทั้งสิ้น ๑๗๒ โครงการย่อย) ระยะเวลาโครงการจึงได้จัดตามแต่ละกิจกรรมหรือโครงการย่อย

ตารางที่ ๔.๓ ระดับความสำคัญโครงการ/ชุดโครงการ และระยะเวลา
ของโครงการย่อย จำแนกตามกลุ่มพื้นที่พัฒนา

พื้นที่พัฒนา	ลำดับความสำคัญโครงการ/ชุดโครงการ			ระยะเวลาพัฒนาโครงการย่อย*		
	สูง (xxx)	ปานกลาง (xx)	ต่ำ (x)	สั้น (แผนฯ ๖)	ปานกลาง (แผนฯ ๗)	ยาว (แผนฯ ๘)
๑. กลุ่มแหล่งท่องเที่ยว เมือง เพชรบุรี	๒	๔	๔	๑๔	๑๔	๓
๒. กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวแก่งกระจาน	๒	๓	๒	๔	๗	๑
๓. กลุ่มย่อยแหล่งท่องเที่ยวชะอำ	๓	๖	๔	๑๔	๒๐	๖
๔. กลุ่มย่อยแหล่งท่องเที่ยวหัวหิน	๔	๔	๑	๑๔	๑๔	๒
๕. กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวปราณบุรี-สามร้อยยอด	๒	๔	-	๗	๑๒	-
๖. กลุ่มแหล่งท่องเที่ยว เมืองประจวบคีรีขันธ์**	-	๔	๒	๔	๑๒	๒
๗. กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวบางสะพาน	-	๔	๓	๑	๑๖	๒
๘. พัฒนารวมพื้นที่	๒	๔	-	๑๔	๖	-
รวม	๑๖	๔๖	๑๖	๘๖	๑๐๖	๑๖

หมายเหตุ : * มีโครงการต่อเนื่องผลรวมของโครงการย่อย จึงมีมากกว่าจำนวนโครงการทั้งหมด

** ไม่รวมโครงการอุทยานวิทยาศาสตร์พระจอมเกล้าหัวทาก

จากการพิจารณากิจกรรมและโครงการย่อยต่าง ๆ สามารถจำแนกเป็นโครงการเร่งด่วนหรือระยะสั้น (ในช่วงแผนพัฒนา ฉบับที่ ๖) ได้ ๘๖ โครงการย่อย ส่วนที่เหลือเป็นโครงการย่อยระยะปานกลางและระยะยาว (ในช่วงแผนพัฒนา ฉบับที่ ๗ และ ๘) ได้ ๑๐๖ และ ๑๖ โครงการย่อย* ตามลำดับ ทั้งนี้ ได้ตั้งเป้าหมายโดยรวมไว้ว่า ในช่วงปลายแผนพัฒนา ฉบับที่ ๘ (ก่อนสิ้นปี ๒๕๔๔) จะเป็นช่วงที่ได้รับผลโดยสมบูรณ์ ถ้าหากมีการดำเนินงานได้สำเร็จตามแผนหลักฯ (ดูตารางที่ ๔.๓)

๔.๓.๓ ตารางแผนงานและโครงการ

ในหัวข้อ ๔.๓.๓ นี้ จะได้เสนอแผนงานและโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวของพื้นที่วางแผนโดยสรุป ซึ่งประกอบด้วยชื่อโครงการหรือชุดโครงการ ลักษณะกิจกรรม ระยะเวลา-ดำเนินการ งบประมาณ และหน่วยงานรับผิดชอบ ตลอดจนการจัดลำดับความสำคัญโดยจำแนกตามแผนงานการพัฒนาทั้ง ๘ พื้นที่ รายละเอียดของโครงการบางประเภท ซึ่งต้องการการออกแบบทางกายภาพ ได้เสนอไว้ในเล่ม ๒ เพื่อเป็นกรอบแนวทางดำเนินงาน และการศึกษาความเหมาะสมของโครงการของพื้นที่นั้น สำหรับข้อกำหนดโครงการ (Term of reference) ที่สำคัญบางโครงการ ได้เสนอไว้ในเล่ม ๒ เช่นกัน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานรับผิดชอบที่จะนำไปจัดทำแผนงานหรือโครงการเพื่อของบประมาณและปฏิบัติงานต่อไป

การเสนอแผนงานและโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวได้จำแนกเป็น ๗ กลุ่มพื้นที่กับ ๑ แผนงานร่วมพื้นที่ ซึ่งแสดงไว้ในตารางที่ ๔.๔

* มีโครงการต่อเนื่อง ๒-๓ ช่วงเวลา

ตารางที่ ๔.๔ แผนงานและโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

สัญลักษณ์

- (๑) ระยะเวลาของโครงการ ระยะเวลา = ช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๖ (ก่อนสิ้นปี ๒๕๓๔)
ระยะปานกลาง = ช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๗ (ก่อนสิ้นปี ๒๕๓๕)
ระยะยาว = ช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๘ (ก่อนสิ้นปี ๒๕๔๔)
● = ช่วงเวลาดำเนินงาน
— = ช่วงเวลาต่อเนื่องหรือคาบเกี่ยวระหว่างระยะเวลาโครงการ

- (๒) ระดับความสำคัญ xxx = สูง
 xx = ปานกลาง
 x = ต่ำ

หมายเหตุ : (๑) งบประมาณ โครงการของรัฐอาจจ้างเอกชนดำเนินงาน หรืออาจให้เอกชน

ลงทุนแทนรัฐได้เมื่อเห็นสมควร

(๒) รายละเอียดของโครงการ อยู่ในข้อกำหนดโครงการในบทที่ ๒ เล่ม ๒

และแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเฉพาะพื้นที่ บทที่ ๓ เล่ม ๒

๑. แผนงานและโครงการพัฒนากลุ่มแหล่งท่องเที่ยว เมืองเพชรบุรี

ชุดโครงการ / โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ (ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
๑. แผนงานปรับปรุงเชิง- เขาวัง								
๑.๑ ชุดโครงการปรับปรุงเชิงเขาวัง	<ul style="list-style-type: none"> - จัดระเบียบและปรับปรุงร้านค้าขนมหวานเชิงเขาวัง - ปรับปรุงสวนสาธารณะ ศาลหลักเมืองและลานอเนกประสงค์เชิงเขาวัง - ตัดถนนเพชรเกษมผ่านมายังสวนสาธารณะ มีจุดถนนหน้าเขาวังทำทางเดินเท้า - จัดสร้างลานอเนกประสงค์ - จัดสร้างที่จอดรถ 	●				๔.๔๕		
		●				๑.๕๐	เทศบาลฯ ททท.	xxx
๑.๒ ชุดโครงการพัฒนาจุดสนใจพระนครคีรี	<ul style="list-style-type: none"> - จัดสร้างสถานที่แสดงนิทรรศการพระราชประวัติและพระราชนิพนธ์ ร.๕ - จัดนิทรรศการอุปกรณ์การแสดง - จัดเส้นทางเดินชมพระนครคีรี 		●			๒.๗๐		
			●			๕.๐๐		
			●			๕.๕๐		
๑.๓ โครงการจัดตั้งศูนย์บริการการท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> - จัดสร้างศูนย์บริการนักท่องเที่ยว 	●				๓.๕๐	จังหวัด เทศบาลฯ กรมศิลปากร ททท.	xx
						๐.๕	เทศบาลฯ ททท.	xxx

๑. แผนงานและโครงการพัฒนากลุ่มแหล่งท่องเที่ยว เมืองเพชรบุรี (ต่อ)

ชุดโครงการ/โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ (ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
๒. แผนงานพัฒนาเส้นทางและแหล่งท่องเที่ยวในเมือง		●						
๒.๑ ชุดโครงการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> - กำหนดเส้นทางท่องเที่ยว - ปรับปรุงสภาพบรรยากาศบนเส้นทางและป้ายบอกเส้นทาง - จัดให้มีบริการนำเที่ยวในเมือง 	●	●			๑๑.๘๐	เทศบาลฯ เทศบาลฯ	xx
๒.๒ โครงการพัฒนาวัดและพระราชวังรามราชนิเวศน์	<ul style="list-style-type: none"> - ซ่อมบำรุงศิลปะและโบราณสถานของวัดมหาสมณาราม วัดใหญ่สุวรรณาราม วัดกำแพงแลง วัดมหาธาตุ วัดพระพุทธไสยาสน์ 	●	●			๑๔.๕	กรมศิลปากร, ททท. จังหวัด	xx
๒.๓ โครงการจัดตั้งศูนย์วัฒนธรรม	<ul style="list-style-type: none"> - จัดตั้งศูนย์วัฒนธรรม 	●	●			๕.๐	กรมศิลปากร จังหวัด, ททท. วิทยาลัยครู	xx
๓. แผนงานพัฒนาตามคมนาคมขนส่ง								
๓.๑ ชุดโครงการปรับปรุงถนน	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับปรุงถนนสายเพชรบุรี-หาดเจ้าฟ้า - ปรับปรุงถนนสายหาดเจ้าฟ้า-บึงเตียน-ชะอำ - ปรับปรุงถนนสายบึงเตียน-ทวาย - ก่อสร้างถนนสายหาดเจ้าฟ้า-บางตะนูน 	●	●	●		๒๓.๐ ๔๒.๐ ๒๑.๐ ๑๑๕.๐	กรมทางหลวง องค์การฯ, ททท. กรมทางหลวง กรมชลประทาน องค์การฯ, ททท. กรมทางหลวง องค์การ กรมทางหลวง องค์การฯ	x

๑. แผนงานและโครงการพัฒนากลุ่มแหล่งท่องเที่ยว เมืองเพชรบุรี (ต่อ)

ชุดโครงการ/โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ (ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
๓.๒ ชุดโครงการจัดให้ให้มีรถประจำทาง	<ul style="list-style-type: none"> - จัดให้มีรถประจำทางวิ่งระหว่างเพชรบุรี-หาดเจ้า-ปิ๊ดเตียน-ชะอำ - จัดรถวิ่งตามเส้นทางท่องเที่ยวในเมือง 	●	●		๑๐.๐		เอกชน	x
๔. แผนงานพัฒนาด้านการบริการการท่องเที่ยว		●			๑๑๓.๔๐		เอกชน	
๔.๑ โครงการขยายที่พัก	- ขยายที่พักกลุ่ม ๓-๔ (ราคา ๒๐๐-๓๐๐ บาทต่อห้อง)	●	●	●	(ระยะสั้น ๑๓.๖๐, ระยะปานกลาง ๔๑.๔ และระยะยาว ๔๔.๔ ล้านบาท)		เอกชน	xx
๔.๒ โครงการก่อสร้างสถานีขนส่งเพชรบุรี	- ก่อสร้างสถานีขนส่งระดับจังหวัด	●			๑๑.๐		บขส., กรมการขนส่งทางบก	x
๔.๓ โครงการขยายการบริการโทรศัพท์ในเมืองเพชรบุรี	- ขยายการให้บริการโทรศัพท์		●		๔๐.๐		องค์การโทรศัพท์	x
๔.๔ ชุดโครงการปรับปรุงการบริการนำประปา	<ul style="list-style-type: none"> - จัดให้มีน้ำประปาบริเวณปิ๊ดเตียน - เพิ่มกำลังการผลิตและการบริการนำประปาในเขตเมืองเพชรบุรี 	●	●	●	๗.๔		การประปาภูมิภาค องค์การฯ	xx

๑. แผนงานและโครงการพัฒนาภาคชุมแหล่งท่องเที่ยว เมืองเพชรบุรี (ต่อ)

ชุดโครงการ/โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ (ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
๕. แผนงานพัฒนาด้านสิ่ง- แวดล้อม								
๕.๑ ชุดโครงการแก้ไข ปัญหาน้ำเสีย	<ul style="list-style-type: none"> - ศึกษาและออกแบบระบบบำบัดน้ำเสีย - ก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสีย 	●	●			๐.๕ ๖๐.๕	เทศบาลฯ, (เอกชน) เทศบาลฯ, กรมโยธา ธิการ, (เอกชน)	xx
๕.๒ โครงการแก้ไขปัญหาค ขยะมูลฝอยและ สิ่งปฏิกูล	<ul style="list-style-type: none"> - ศึกษาและปรับปรุงระบบการเก็บขยะและสิ่งปฏิกูล - จัดให้มีระบบการเก็บขยะในแหล่งท่องเที่ยว 	●				๑.๐ ๑๓.๘	เทศบาลฯ, (เอกชน) เทศบาลฯ	xx

๒. แผนงานและโครงการพัฒนากลุ่มแหล่งท่องเที่ยวแก่กระเจาน

ชุดโครงการ/โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ (ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
<p>๑. แผนงานพัฒนาการ- คมนาคมขนส่ง</p> <p>๑.๑ ชุดโครงการพัฒนา โครงข่ายถนน และ ทางสัญจร</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับปรุงทางเดินเท้ารอบเกาะ หน้าท่าทำการ - ก่อสร้างถนนเข้าน้ำตกตอฮิป และทางเดินไปเขาพระเนินพุง - ก่อสร้างถนนจากหัวป่าเลา ไปจรดเส้นทางเขาไมรวก- น้ำตกตอฮิป 	●				๓๕.๐	อุทยานฯ จังหวัด,	xxx
<p>๑.๒ โครงการสร้าง ท่าเทียบเรือหน้าเที่ยว</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ก่อสร้างท่าเทียบเรือหน้าเที่ยว บริเวณพื้นที่ทำการอุทยานฯ (เขาไมรวก) 	●	●			๑๕.๐	อุทยานฯ จังหวัด	x
<p>๒. แผนงานพัฒนาท่าคนการ บริการ</p> <p>๒.๑ ชุดโครงการบริการ นักท่องเที่ยว</p>	<ul style="list-style-type: none"> - กำหนดเส้นทางและเครื่อง หมายการเดินป่า - จัดบริการนำเที่ยว - จัดตั้งหน่วยวิทยทางน้ำ 	●				๐.๓	ททท. อุทยานฯ	xx

๒๐. แผนงานและโครงการพัฒนากลุ่มแหล่งท่องเที่ยวแก่กระเจาน (ต่อ)

ชุดโครงการ/โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ (ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
๒.๒ ชุดโครงการจัดตั้งศูนย์บริการท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> - จัดตั้งศูนย์บริการนักท่องเที่ยวเขาไมรวก - จัดตั้งศูนย์บริการนักท่องเที่ยวห้วยป่าเฒ่า 	●	●				อุทยานฯ	xxx
๒.๓ ชุดโครงการปรับปรุงและขยายที่พัก	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับปรุงและขยายที่พักที่เขาไมรวก - ปรับปรุงและขยายที่พักที่ห้วยป่าเฒ่า 	●	●	●			อุทยานฯ	xxx
๒.๔ ชุดโครงการปรับปรุงการจัดนำประปา	<ul style="list-style-type: none"> - จัดทำระบบประปาที่ห้วยป่าเฒ่า - ปรับปรุงระบบน้ำประปาที่ทำการเขาไมรวก 	●					อุทยานฯ	x
๒.๕ โครงการปรับปรุงระบบสื่อสาร	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับปรุงระบบสื่อสารระหว่างอุทยานฯ-พื้นที่ภายนอก 	●	●				อุทยานฯ	xx

๓. แผนงานและโครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชะอำ

ชุดโครงการ/โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ (ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
๑. แผนงานปรับปรุงชายหาดชะอำ	๑.๑ ชุดโครงการปรับปรุงบริเวณชายหาด	●—●			๕๕.๑		เทศบาลฯ ตำรวจ ททท. สำนักส่งเสริมเมือง	xxx
		●—●						
		●—●						
		●—●						
๑.๒ ชุดโครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	พัฒนาศูนย์กีฬาทางน้ำ พัฒนาศูนย์การขึ้นเตียงทางน้ำ พัฒนาสวนสน (ป่าสงวน)	●—●		●	๑๕.๐	๕๐.๐ ๑๐.๐	เอกชน, เทศบาลฯ กรมป่าไม้, ททท.	xx
		●—●		●	๕๐.๐			
		●		●	๑๐.๐			
๒. แผนงานปรับปรุงโครงการขยายถนน	๒.๑ ชุดโครงการพัฒนาถนน	●—●		●	๕๕.๐		เทศบาลฯ ททท.	xx
		●—●		●				
๒.๒ โครงการศึกษาทางยกระดับ	ศึกษาความเป็นไปได้ของทางยกระดับบริเวณสี่แยกชะอำ	●—●		●	๐.๕		เทศบาลฯ, กรมทางหลวง, (เอกชน)	x
		●		●				

๓. แผนงานและโครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชะอำ (ต่อ)

ชุดโครงการ/โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ (ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		ต้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
๒.๓ โครงการสร้างสถานีขนส่งชะอำ	- สร้างสถานีขนส่งระดับอำเภอ	●	●		๑๐.๐		บขส.	x
๒.๔ โครงการเดินเรือระหว่างชะอำ-หัวหิน-สัตยา	- จัดเดินเรือระหว่างชะอำ-หัวหิน-สัตยา			●		เอกชน	เอกชน	xx
๓. แผนงานพัฒนาด้านการบริการ								
๓.๑ โครงการขยายที่พักจตุรม ๒-๓	- ขยายที่พักระดับ ๒-๓ (ราคา ๕๐๐-๑,๐๐๐ บาท/ห้อง)	●	●	●	๘.๖	(ระยะต้น ๑๖๐ ล้านบาท ระยะปานกลาง ๓๑๕ ล้านบาท ระยะยาว ๓๘๑ ล้านบาท)	เอกชน	xxx
๓.๒ ชุดโครงการบริการนักท่องเที่ยว	- เพิ่มอัตราค่าส่งตัวรถท่องเที่ยว - จัดตั้งหน่วยป้องกันอุบัติเหตุทางน้ำ - ก่อตั้งศูนย์บริการนักท่องเที่ยว - เพิ่มบริการรถไฟระหว่าง กทม-ชะอำ	●	●	●			ตำรวจ, เทศบาลฯ	xxx
๓.๓ ชุดโครงการขยายการสื่อสารและโทรคมนาคม	- ขยายการบริการโทรศัพท์ - เพิ่มการบริการเทเล็กซ์, วิทยุโทรศัพท์ - ปรับปรุงระบบจ่ายน้ำประปา - เพิ่มกำลังการผลิตน้ำประปา	●	●	●			ททท., เทศบาลฯ การรถไฟ, ททท. องค์การโทรศัพท์ การสื่อสารฯ	x
๓.๔ โครงการปรับปรุงน้ำประปา		●	●	●	๔.๑ ๒๑.๖		กปภ., เทศบาลฯ	xx

๓. แผนงานและโครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชะอำ (ต่อ)

ชุดโครงการ/โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ (ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
๔. แผนงานพัฒนาด้านสิ่ง- แวดล้อม								
๔.๑ ชุดโครงการแก้ไข ปัญหาน้ำเสีย	<ul style="list-style-type: none"> - ศึกษาและออกแบบระบบบำบัดน้ำเสีย - ก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสีย - ก่อสร้างระบบระบายน้ำในเขตเทศบาล 	●	●			๔๐.๖	เทศบาล กรมโยธาธิการ (เอกชน)	x
๔.๒ โครงการแก้ไข ปัญหาขยะและ สิ่งปฏิกูล	<ul style="list-style-type: none"> - ศึกษาและออกแบบระบบเก็บขนและกำจัดขยะ - ดำเนินการเก็บและกำจัดขยะ 	●		●		๐.๕ ๑๖.๓๒	เทศบาล กรมโยธาธิการ	xxx
๔.๓ โครงการแก้ไขปัญหา การพังทลาย ชายหาดชะอำ	<ul style="list-style-type: none"> - ศึกษาและวางแผนแก้ไขปัญหาการพังทลายของชายหาด 	●				๒.๐	เทศบาล, สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (เอกชน)	xxxx

๔. แผนงานและโครงการพัฒนากลุ่มแหล่งท่องเที่ยวหัวหิน

ชุดโครงการ/โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ(ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
๑. แผนงานปรับปรุงชายหาดหัวหิน								
๑.๑ ชุดโครงการปรับปรุงชายหาด	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับปรุงทางลงหาด - ก่อสร้างทางเดินเท้า - จัดที่จอดรถสาธารณะ - ปรับปรุงและย้ายร้านค้าย่อยชายหาด - ปรับปรุงและสร้างศูนย์การค้าบริเวณสะพานปลา 	●	●			๔.๖	เทศบาล, (เอกชน) ททท, อำเภอฯ	xxxx
๑.๒ โครงการสร้างศูนย์การค้าบริเวณสะพานปลา		●	●	●		๒๐.๗	เทศบาล, (เอกชน) อำเภอฯ	x
๒. แผนงานพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว								
๒.๑ โครงการพัฒนาเขาคินเหล็กไฟ	<ul style="list-style-type: none"> - พัฒนาเขาคินเหล็กไฟให้เป็นสวนสาธารณะและจุดชมวิว 	●				๑๕.๐	อำเภอฯ, ททท. เทศบาล, สำนักส่งเสริมเมือง อำเภอฯ, ททท.	xxx
๒.๒ ชุดโครงการพัฒนาหาดตะเกียบ	<ul style="list-style-type: none"> - ก่อสร้างศูนย์กลางการบริการ - ปรับปรุงเขาคะเกียบและเขาไกรลาส 		●	●		๓.๕	เทศบาล, ททท. อำเภอฯ	xx

๔. แผนงานและโครงการพัฒนากลุ่มแหล่งท่องเที่ยวหัวหิน (ต่อ)

ชุดโครงการ/โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ(ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
๓. แผนงานพัฒนาด้านคมนาคมขนส่ง								
๓.๑ ชุดโครงการปรับปรุงถนน	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับปรุงและขยายถนนหัวหิน-เขาตะเกียบ - ปรับปรุงถนนนเรศวรคีรี 	●	●			๑๔.๐	เทศบาล, องค์การกรมทางหลวง	XX
๓.๒ โครงการศึกษาความเป็นไปได้ของการสร้างทางเลี่ยงเมือง	- ศึกษาความเป็นไปได้ของการก่อสร้างทางเลี่ยงเมืองหัวหิน	●				๐.๕	กรมทางหลวงเทศบาล, (เอกชน)	XXX
๓.๓ โครงการก่อสร้างสถานีขนส่งหัวหิน	- สร้างสถานีขนส่งระดับอำเภอ	●				๑๐.๐	บขส.	XX
๓.๔ ชุดโครงการบริการขนส่ง	<ul style="list-style-type: none"> - จัดรถประจำทางระหว่างชะอำ-หัวหิน-สามร้อยยอด - ปรับปรุงการบริการรถไฟ - พัฒนาสนามบินบ่อฝ้าย 	●	●		๓.๐	๒.๐	เอกชน การรถไฟ, ททท. กรมการบินพาณิชย์ ททท.	XXX
๔. แผนงานพัฒนาการบริการ								
๔.๑ ชุดโครงการปรับปรุงที่พัก	<ul style="list-style-type: none"> - ขยายที่พัก กลุ่ม ๒ และ ๓ (ราคา ๕๐๐-๑,๐๐๐ บาท/ห้อง) - ความคุมและปรับปรุงที่พักกลุ่ม ๔, ๕ และบ้านเขา (ราคาต่ำกว่า ๕๐๐ บาท/ห้อง) 	●	●	●	๕๑๕.๕	๑๓๐.๕	เอกชน, ททท. ตำรวจ, อำเภอ เทศบาล และระยะยาว	XX
๔.๒ ชุดโครงการด้านความปลอดภัย	<ul style="list-style-type: none"> - จัดตั้งหน่วยป้องกันอุบัติเหตุทางน้ำ - เพิ่มกำลังตำรวจท่องเที่ยว 	●	●			๕.๐	กรมตำรวจ, ททท.	XX

๔. แผนงานและโครงการที่นำมาจัดมหัศจรรย์ท้องถิ่น (ต่อ)

ชุดโครงการ / โครงการ	รายละเอียดของงาน / โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ (ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
๔.๓ ชุดโครงการพัฒนาการบริการไฟฟ้า	<ul style="list-style-type: none"> - เพิ่ม feeder ที่สถานีจ่ายไฟฟ้าย่อยปรางบุรี - ก่อสร้างสถานีไฟฟ้าย่อยหัวหิน - ขยายการบริการโทรศัพท์ - ขยายการบริการโทรศัพท์ทางไกลระหว่างจังหวัดและประเทศ 	●				๕.๐	กฟผ.	xx
		●	●			๓๐.๐		
		●				๒๕.๐		
		●				๑๐.๐		
๔.๔ โครงการขยายการบริการน้ำประปา	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับปรุงระบบการจ่ายน้ำประปา - เพิ่มกำลังการผลิตน้ำประปา 	●				๒.๐๕	กปภ.	xx
		●	●			๑๐.๘		
๕. แผนงานพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อม	<ul style="list-style-type: none"> - ศึกษาและออกแบบระบบบำบัดน้ำเสีย - ก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสีย 	●				๑.๐	เทศบาล, กรมโยธาธิการ (เอกชน)	xxx
		●	●	●		๖๓.๓		
๕.๑ ชุดโครงการแก้ไขปัญหาน้ำเสีย	<ul style="list-style-type: none"> - ศึกษาและปรับปรุงระบบการเก็บขน กำจัดขยะและสิ่งปฏิกูล - จัดให้มีระบบการเก็บขยะในแหล่งท่องเที่ยว 	●				๐.๕	เทศบาล, กรมโยธาธิการ (เอกชน)	xx
		●	●	●		๑๔.๗๗		

๔. แผนงานและโครงการพัฒนากลุ่มแหล่งท่องเที่ยวสามารถย่อย

ชุดโครงการ/โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ (ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
๑. แผนงานพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว								
๑.๑ ชุดโครงการพัฒนาโครงการขยายการท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> - จัดทำเส้นทางการท่องเที่ยว - จัดทำป้ายบอกเส้นทาง - ปรับปรุงถนนเข้าบ้านบางปูและถนนเข้าอุทยานฯ 	●				๑๔.๕	อุทยานฯ, กรมทางหลวง องค์การฯ	xxx
๑.๒ ชุดโครงการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับปรุงทางขึ้นและภายในถ้ำพระยานคร - ตกแต่งบ่อน้ำพระยานคร - ปรับปรุงองค์ประกอบและสถาปัตยกรรมหาดแหลมศาลา - ปรับปรุงถ้ำแก้ว - ปรับปรุงถ้ำไทร - ศึกษาความเหมาะสมสร้างหอดูนก 	●	●	●		๗.๑๗	อุทยานฯ, กรมศิลปากร ททท.	xxx
๑.๓ ชุดโครงการสร้างกิจกรรม	<ul style="list-style-type: none"> - สร้างกิจกรรมริเวณบ้านบางปู - ปรับปรุงกิจกรรมริเวณถ้ำแก้ว - ปรับปรุงกิจกรรมริเวณถ้ำไทร 	●	●	●		๒.๒	อุทยานฯ, ททท.	xx

๔. แผนงานและโครงการพัฒนากลุ่มแหล่งท่องเที่ยวสามร้อยยอด (ต่อ)

ชุดโครงการ/โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ (ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
๒. แผนงานพัฒนาการบริการ								
๒.๑ ชุดโครงการบริการที่พัก	<ul style="list-style-type: none"> - เพิ่มที่พักสำหรับนักท่องเที่ยวบริเวณแหลมศาลา - เพิ่มที่พักสำหรับนักท่องเที่ยวบริเวณเขาแดง - ก่อสร้างศูนย์บริการนักท่องเที่ยวที่บ้านบางปู 	●	●	●		๓.๒	อุทยานฯ, ททท. (เอกชน)	xx
๒.๒ ชุดโครงการสร้างศูนย์บริการนักท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> - จัดตั้งศูนย์บริการนักท่องเที่ยวที่บ้านบางปู 	●	●	●		๓.๕	อุทยานฯ, ททท.	xx
๒.๓ ชุดโครงการบริการนำประปา	<ul style="list-style-type: none"> - ผลิตน้ำประปาบริการบริเวณแหลมศาลา - ก่อสร้างระบบประปาในเขตอุทยานฯ 	●				๖.๑๘	อุทยานฯ, ททท.	xx
๒.๔ โครงการบริการการสื่อสาร	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับปรุงระบบสื่อสารในอุทยาน 	●				๒.๐	อุทยานฯ, การสื่อสาร, ททท.	xx

๖. แผนงานและโครงการพัฒนากลุ่มแหล่งท่องเที่ยวประจวบคีรีขันธ์

ชุดโครงการ / โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ (ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
๑. แผนงานปรับปรุงชายหาด								
๑.๑ ชุดโครงการปรับปรุงบริเวณชายหาด	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับปรุงถนนเลียยหาด - ปรับปรุงสวนสาธารณะ - ปรับปรุงภูมิสถาปัตย์ของสถานที่ราชการ - ปรับปรุงทางขึ้นเขาของกระเจก - จัดสร้างที่จอดรถ 	●	●	●		๓๕.๓	เทศบาล, องค์การ ททท.	XX
๒. แผนงานพัฒนาการคมนาคมขนส่ง								
๒.๑ ชุดโครงการปรับปรุงการบริการขนส่ง	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับปรุงสถานีขนส่ง - จัดให้มีรถโดยสารขนาดเล็ก 	●			๒.๐	๑๐.๐	บขส. เอกชน	XX
๓. แผนงานพัฒนาการบริการ								
๓.๑ ชุดโครงการปรับปรุงที่พัก	<ul style="list-style-type: none"> - ขยายที่พักกลุ่ม ๓, ๔ (ราคา ๒๐๐-๓๐๐ บาท/ห้อง) - ควบคุมและปรับปรุงที่พักเดิม - ออกแบบและก่อสร้างศูนย์จำหน่ายสินค้าพื้นเมือง 	●	●	●	๘๓.๕ (ระยะสั้น ๒๖.๐ ล้าน ปานกลาง ๒๗.๕ ล้าน ระยะยาว ๓๐ ล้าน)	๑๐.๐	เทศบาล เอกชน ททท.	XX
๓.๒ โครงการก่อสร้างศูนย์จำหน่ายสินค้าพื้นเมือง		●				๗.๐	เอกชน, เทศบาล	X

๖. แผนงานและโครงการพัฒนากลุ่มแหล่งท่องเที่ยวประจวบคีรีขันธ์ (ต่อ)

ชุดโครงการ/โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ		งบประมาณ(ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง ยาว	เอกชน	รัฐ		
๔. แผนพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อม							
๔.๑ ชุดโครงการแก้ปัญหาคุณภาพน้ำท่วม	<ul style="list-style-type: none"> - ศึกษาและออกแบบระบบระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วม - ปรับปรุงและก่อสร้างระบบระบายน้ำและป้องกันน้ำท่วม - ศึกษาและออกแบบระบบบำบัดน้ำเสีย - ก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสีย - ปรับปรุงระบบเก็บขยะ การกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล 	●	●	●	●	●	xx
๔.๒ ชุดโครงการแก้ไขปัญหาน้ำเสีย		●			๑๐.๐	เทศบาล, (เอกชน)	xx
๔.๓ โครงการแก้ไขปัญหายะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล		●			๑๔.๔	เทศบาล, (เอกชน)	x
หมายเหตุ : ไม่รวมโครงการอุทยานวิทยาศาสตร์พระจอมเกล้า หัวกอ					๒๕.๓	เทศบาลฯ, (เอกชน)	

๗. แผนงานและโครงการพัฒนากลุ่มแหล่งท่องเที่ยวบางสะพาน

ชุดโครงการ/โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ (ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
๑. แผนงานพัฒนาชายหาดบางสะพาน								
๑.๑ ชุดโครงการปรับปรุงชายหาดบางสะพาน	<ul style="list-style-type: none"> - ปรับปรุงถนนเลียยหาด - ปรับปรุงทางเดินเท้า - สร้างสะพานข้ามคลองแม่รำพึง - สร้างที่จอดรถ 	●	●	●	●	๖.๐	สุชาภิมาลา ททท. เอกชน	xx
๒. แผนงานพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว								
๒.๑ ชุดโครงการพัฒนาอุทยานกลางอ่าว	<ul style="list-style-type: none"> - จัดสถานที่พักผ่อน ปิกนิก - จัดเส้นทางท่องเที่ยว - จัดทำป้ายบอกเส้นทางท่องเที่ยว 	●	●	●		๔.๗	สุชาภิมาลา ททท. กรมป่าไม้	x
๓. แผนงานพัฒนาจุดชมวิว								
๓.๑ ชุดโครงการบริการขนส่ง	<ul style="list-style-type: none"> - จัดรถโดยสารขนาดเล็กบริการระหว่างถนนเพชรเกษม-อ่าวบางสะพาน - จัดเรือนำเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวโดยรอบ - สร้างท่าเทียบเรือนำเที่ยว 	●			●	๒.๐	เอกชน	xx
					●	๓.๐	สุชาภิมาลา เอกชน	

๗. แผนงานและโครงการพัฒนากลุ่มแหล่งท่องเที่ยวบางสะพาน

ชุดโครงการ/โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ (ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
๓.๒ โครงการปรับปรุงถนนสายเพชรเกษม - อ่าวบางสะพาน	- ขยายและปรับปรุงผิวจราจร	●				๒๓.๐	กรมทางหลวง, สุขาภิบาลา	x
๔. แผนงานพัฒนาด้านการบริการ								
๔.๑ โครงการขยายที่พัก	- ขยายที่พักกลุ่ม ๓, ๔ (ราคา ๒๐๐-๓๐๐ บาท/ห้อง)	●	●	●		๕๕.๕ (ระยะสั้น ๖.๕ ล้าน ระยะปานกลาง ๓๐.๐ ล้าน ระยะยาว ๔๕ ล้าน)	เอกชน, ททท.	xxx
๔.๒ โครงการจัดตั้งศูนย์บริการนักท่องเที่ยว	- จัดตั้งศูนย์บริการนักท่องเที่ยว	●				๐.๑๕	สุขาภิบาลา, ททท.	x
๔.๓ ชุดโครงการปรับปรุงงานบริการไฟฟ้า	- เพิ่มสายส่ง (feeder) จากสถานีจ่ายไฟฟ้าย่อยประจำบึงศรีขันธุ์ - ก่อสร้างสถานีจ่ายไฟฟ้าย่อยบางสะพาน - เพิ่มสายโทรศัพท์จากเขตชุมชนอ่าวบางสะพานไปยังอ่าวบางสะพาน	●	●	●		๑๐.๐	กฟผ.	xxx
๔.๔ โครงการปรับปรุงบริการโทรศัพท์		●				๓๐.๐	กฟผ.	
		●				๑๐.๐	องค์การโทรศัพท์	xxx

๕. แผนงานและโครงการอื่น ๆ ในพื้นที่วางแผน

ชุดโครงการ/โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ (ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
๑. โครงการจัดฝึกอบรมแก่ผู้ประกอบการและผู้ประกอบการและพนักงานให้บริการท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> - จัดทำหลักสูตรการฝึกอบรม - จัดทำเอกสารเผยแพร่ความรู้ - จัดให้เข้าสู่ระบบการศึกษา นอกโรงเรียน 	●				๗.๕	ททท., เทศบาลฯ จังหวัด, ศึกษานิเทศก์ เอกชน	xx
๒. โครงการส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> - จัดฝึกอบรมเกษตรกรการเพาะปลูกและเพาะเลี้ยง - จัดสรรเงินเชื่อเพื่อการเกษตร - จัดหาตลาดสินค้าเกษตร 	●		●		๕.๐	ททท., องค์การศึกษานิเทศก์ กรมส่งเสริมการเกษตร กรมประมง, พาณิชย์, เอกชน	xxx
๓. โครงการส่งเสริมการผลิตและจำหน่ายสินค้าที่ระลึกและสินค้าพื้นเมือง	<ul style="list-style-type: none"> - จัดฝึกอบรมการผลิตสินค้าที่ระลึกและสินค้าพื้นเมือง - ส่งเสริมงานทางวิชาการ อยุ่อย่างต่อเนื่อง - ส่งเสริมด้านการตลาด 	●		●	●	๕.๐	ททท., อุสาหกรรมจังหวัด, พาณิชย์, เอกชน	xxx
๔. โครงการขยายการศึกษาในสาขาที่สนับสนุนการท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> - การรับสมัครคนท้องถิ่นเข้าศึกษาเป็นกรณีพิเศษ - จัดการศึกษาออกโรงเรียน แก่ผู้ขาดโอกาสทางการศึกษา 	●				๑.๕	ททท., จังหวัด, ศึกษานิเทศก์, เอกชน	xx

๔. แผนงานและโครงการอื่น ๆ ในพื้นที่วางแผน (ต่อ)

ชุดโครงการ/โครงการ	รายละเอียดของงาน/โครงการย่อย	ระยะเวลาโครงการ			งบประมาณ(ล้านบาท)		หน่วยงานรับผิดชอบ	ระดับความสำคัญ
		สิ้น	ปานกลาง	ยาว	เอกชน	รัฐ		
๕. โครงการพัฒนาการท่องเที่ยวและประเพณี	<ul style="list-style-type: none"> - การปรับปรุงการจัดงานประเพณี - ส่งเสริมและปรับปรุงการละเล่นพื้นบ้าน - ส่งเสริมวัฒนธรรมพื้นบ้านเพื่อการท่องเที่ยว - จัดเส้นทางการท่องเที่ยว 	●					ททท., จังหวัดศิลปากร, เอกชน	xx
๖. โครงการส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> - จัดทำแผนบลิว แผนที่และป้ายโฆษณา - เผยแพรทางสื่อมวลชน - จัดงานประชาสัมพันธ์ - จัดทำป้ายสื่อสาร ขอมูลและสื่อความ 	●	●				ททท., จังหวัดเอกชน	xx
๗. โครงการศึกษาคิดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำทะเลชายฝั่ง	<ul style="list-style-type: none"> - สสำรวจคุณภาพน้ำชายฝั่ง - วิเคราะห์และจัดทำขอเสนอแนะ 	●		●			เทศบาล, สنج.สิ่งแวดล้อมเอกชน	xx

บทที่ ๕

การประเมินผลการพัฒนาการท่องเที่ยว

บทที่ ๕

การประเมินผลการพัฒนาการท่องเที่ยว

จากแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบุรี และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่ได้เสนอไว้ในบทที่ ๔ ซึ่งเป็นแผนพัฒนาโดยรวม และแผนพัฒนาเฉพาะพื้นที่ในบทที่ ๓ เล่ม ๒ บทที่ ๕ นี้ เป็นการวิเคราะห์เพื่อประเมินผลที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาตามแผนที่ได้เสนอว่ามีผลดีและผลเสียอย่างไร และจะสามารถบรรลุวัตถุประสงค์การพัฒนาที่ได้กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด ซึ่งการประเมินผลการพัฒนาได้พิจารณาในประเด็นสำคัญ ๔ ประเด็น คือ ผลต่อการท่องเที่ยว ผลต่อสภาพเศรษฐกิจและสังคม ผลต่อสภาพแวดล้อมและนิเวศวิทยาของพื้นที่วางแผน และการประเมินผลทางด้านเศรษฐศาสตร์ เพื่อบ่งชี้เปรียบเทียบการพัฒนาแบบมีแผนและไม่มีแผน

๕.๑ ผลต่อการท่องเที่ยว

✓ การพัฒนาการท่องเที่ยวจะมีผลต่อการท่องเที่ยวมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับแผนพัฒนาที่จะสามารถกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวสนใจและเดินทางมาเที่ยวมากน้อยแค่ไหน การประเมินผลการพัฒนาต่อการท่องเที่ยว หรือต่อการพัฒนาตลาดการท่องเที่ยวพิจารณาได้จากการพัฒนาที่จะดึงดูดให้นักท่องเที่ยว เดินทางมาเที่ยวเพิ่มขึ้น ขณะเดียวกันจะพักนานวันและใช้จ่ายเงินเพิ่มขึ้นด้วย ผลการประเมินพบว่า

(๑) จำนวนนักท่องเที่ยว

จากการที่จังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยเฉพาะหัวหินและชะอำ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญและเป็นที่รู้จักของประชาชนทั่วไปทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ทำให้นักท่องเที่ยว เดินทางมาท่องเที่ยวมีละมาก ๆ เฉพาะปี ๒๕๒๔ มีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวทั้งหมดจำนวน ๑,๐๖๑,๘๑๓ คน เป็นชาวไทย ๑,๐๒๐,๕๓๑ คน และชาวต่างประเทศ ๔๑,๒๘๒ คน แต่ในการพัฒนายังจะต้องดึงดูดให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ เดินทางมาเที่ยวในพื้นที่วางแผนเพิ่มมากขึ้น โดยใช้แผนส่งเสริมการตลาด (Marketing promotion plan) เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเที่ยวในพื้นที่วางแผน ทั้งนักท่องเที่ยวกลุ่มเดิมและกลุ่มขยายตัวใหม่ เครื่องมือที่สำคัญใช้ในการประชาสัมพันธ์ ได้แก่ Information & Interpretation

sign, แผ่นพับและโปสเตอร์, สื่อสารมวลชน เช่น วิทยุและโทรทัศน์ และ Public relation ส่วนกลุ่มเป้าหมายของนักท่องเที่ยวที่จะเน้นการประชาสัมพันธ์ สำหรับชาวต่างประเทศนั้นใน ๕ อันดับแรก ได้แก่ เยอรมัน อังกฤษ สหรัฐ ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย และสวีเดน สำหรับชาวไทยนั้นจะมุ่งผู้มีรายได้ปานกลางจากกรุงเทพมหานคร และภาคกลาง เป็นสำคัญ

นอกจากแผนประชาสัมพันธ์จะดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเที่ยวในพื้นที่วางแผนมากขึ้นแล้ว ในการพัฒนาด้านอื่น ๆ ทั้งทางด้านแหล่งท่องเที่ยว สภาพสิ่งแวดล้อม การบริการ การท่องเที่ยวและโครงสร้างพื้นฐานให้ดีและมีความสะดวก จะมีผลสำคัญต่อการกระตุ้นและชักจูงให้นักท่องเที่ยวที่เคยมาเที่ยวแล้ว จะกลับมาเที่ยวอีก ขณะเดียวกันนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ก็จะบอกกล่าวและชักนำให้ผู้ใกล้ชิดมาเที่ยวด้วย ซึ่งเป็นการประชาสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพอีกทางหนึ่ง ด้วย หากการพัฒนาสามารถดำเนินการได้เป็นส่วนใหญ่คาดว่าจะมีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวพื้นที่วางแผนถึง ๑,๕๑๔,๗๒๑ คน ในปี ๒๕๓๔ และเพิ่มขึ้นเป็น ๒,๐๗๓,๘๘๔ คน และ ๒,๗๐๐,๒๒๑ คน ในปี ๒๕๓๕ และ ๒๕๔๔ ตามลำดับ

(๒) วันพักของนักท่องเที่ยว

ปัจจุบัน (ปี ๒๕๒๔) จำนวนวันพักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวชาวไทย ๑.๘๑ วัน และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ๔.๐๓ วัน สำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทยมีวันพักเฉลี่ยน้อยกว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศนั้น เนื่องจากเดินทางไปเที่ยวเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ ซึ่งมีเวลาจำกัด แต่สำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศนั้น มีเวลาพักผ่อนนานและนิยมอยู่อย่างสงบ โดยเฉพาะการพักผ่อนตากอากาศบริเวณชายหาดหัวหินและชะอำ

จากสภาพดังกล่าว แผนหลักได้กำหนดแนวทางสร้างสิ่งดึงดูดใจเพิ่มมากขึ้น อันจะทำให้นักท่องเที่ยวพักนานวันขึ้น โดยการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเสริมของแหล่งท่องเที่ยวหลัก หัวหินและชะอำ ได้แก่ เมืองเพชรบุรี อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน และอุทยานแห่งชาติ-สามร้อยยอด แหล่งท่องเที่ยวดังกล่าวนี้ นักท่องเที่ยวสามารถพักที่หัวหินและชะอำ ซึ่งเป็นศูนย์บริการการท่องเที่ยวและสามารถเดินทางไปเที่ยวได้ภายในหนึ่งวัน หรือสามารถที่จะไปพักในแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งได้ เพราะแหล่งท่องเที่ยวดังกล่าวสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้อย่างพอเพียง และมีลักษณะที่แตกต่างออกไปโดยได้พัฒนาเมืองเพชรบุรีที่เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ในขณะที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจานและอุทยาน

แห่งชาติสามร้อยยอด เป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ ป่าเขา และถ้ำ จากรูปแบบการพัฒนาดังกล่าวนี้จะทำให้นักท่องเที่ยวมีความสนใจและพักนานวันขึ้น ซึ่งคาดว่าวันพักของนักท่องเที่ยวจะเป็น ๒.๐ วัน สำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทย และ ๔.๗๔ วัน สำหรับนักท่องเที่ยวต่างประเทศ ในปี ๒๕๓๔, ๒๕๓๕ และ ๒๕๔๔ คาดว่านักท่องเที่ยวไทยกำหนดวันพักเฉลี่ย ๒ วัน คงที่ ในขณะที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีวันพักเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็น ๑๐.๔๘ และ ๑๑.๒๙ วัน ตามลำดับ

(๓) ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว

จากเป้าหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ต้องการให้นักท่องเที่ยวใช้จ่ายเงินเพิ่มมากขึ้น สำหรับสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน นักท่องเที่ยวชาวไทยประเภทมาเช้า-เย็นกลับ ใช้จ่าย ๓๓๘.๗๒ บาทต่อคนต่อวัน พักแรม ๗๓๘.๘๕ บาทต่อคนต่อวัน และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ๑,๑๗๓.๑๕ บาทต่อคนต่อวัน โดยเป็นค่าใช้จ่ายด้านอาหาร เครื่องดื่ม บันเทิง และค่าที่พัก เป็นส่วนใหญ่

การที่จะให้นักท่องเที่ยวจ่ายเงินมากขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ จะต้องสร้างความต้องการสำหรับนักท่องเที่ยวให้สามารถใช้จ่ายเงินมากขึ้น ได้แก่ ค่าใช้จ่ายในด้านซื้อของที่ระลึก และสินค้าพื้นเมือง ค่าใช้จ่ายเพื่อการบันเทิง และค่าพาหนะ เพื่อเดินทางไปท่องเที่ยวภายในพื้นที่ สำหรับโครงการพัฒนาที่เสนอในแผนและรองรับการใช้จ่ายเงินเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยว ได้แก่ โครงการปรับปรุงสินค้าพื้นเมือง (เช่น ผ้าไหมพัสดร์ และผลิตภัณฑ์จากหอยให้มีคุณภาพและรูปแบบให้ได้มาตรฐานและเป็นที่สนใจของนักท่องเที่ยว) และโครงการจัดตั้งศูนย์จำหน่ายสินค้าพื้นเมือง การยกระดับมาตรฐานราคาของสินค้าบริการต่าง ๆ เป็นต้น

ส่วนทางด้านบันเทิงนั้น แผนได้เสนอให้มีสวนสนุกและศูนย์กีฬาทางน้ำที่หาดชะอำ เพิ่มการบริการต่าง ๆ ทางด้านการบริการนำเที่ยวระหว่างแหล่งท่องเที่ยว เป็นอีกแนวทางหนึ่งที่จะทำให้นักท่องเที่ยวใช้จ่ายเงินเพิ่มขึ้น โดยมีการนำเที่ยวระหว่างหัวหินหรือชะอำ ไปยังเมืองเพชรบุรี แก่งกระจาน และสามร้อยยอด ขณะเดียวกันก็จัดให้มีรถประจำทางระหว่างแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่นักท่องเที่ยวสามารถจะเดินทางไปได้ด้วยตนเอง

ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่จะเพิ่มขึ้น คาดว่าชาวไทยจะใช้จ่ายเงินเพิ่มขึ้นเป็น ๖๐๓.๘๐ บาท/คน/วัน สำหรับนักท่องเที่ยวมาเช้า-เย็นกลับ และ ๑,๒๔๗.๕๔ บาท/คน/วัน สำหรับผู้พักแรม ส่วนชาวต่างประเทศจะใช้จ่ายเป็น ๒,๕๖๕.๕๐ บาท/คน/วัน ในปี ๒๕๔๔ .

การเพิ่มขึ้นของค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวนี้จะทำให้ตลาดการท่องเที่ยวคึกคักขึ้น ผู้ประกอบการ และท้องถิ่นจะได้ประโยชน์จากการพัฒนามากขึ้น

จากผลการพัฒนาเมื่อนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น พักนานวันขึ้น และมีค่าใช้จ่ายต่อวันเพิ่มขึ้น คาดว่าจะทำให้เกิดเงินหมุนเวียนขึ้นในจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในปี ๒๕๓๔, ๒๕๓๕ และ ๒๕๔๔ ซึ่งเป็นปีสุดท้ายของแผนฯ ๖, ๗ และ ๘ จำนวน ๓,๑๒๐.๕๙ ๕,๕๑๔.๕๗ และ ๙,๐๗๕.๙๒ ล้านบาท ตามลำดับ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๕.๑

ตารางที่ ๕.๑ การคาดประมาณจำนวนเงินหมุนเวียนในพื้นที่วางแผน
ในปี ๒๕๒๙, ๒๕๓๔, ๒๕๓๕ และ ๒๕๔๔

ปี	นักท่องเที่ยวชาวไทย			นักท่องเที่ยวต่างประเทศ	รวมเงินทั้งหมด		
	มาเข้า-เย็นกลับ	พักแรม	รวม		รวม	จังหวัดเพชรบุรี	จังหวัดประจวบฯ
๒๕๒๙	๙๖.๖๔	๙๙๕.๓๖	๑,๐๙๒.๐๐	๔๒๘.๓๖	๑,๕๒๐.๓๖	๗๑๖.๕๖	๘๙๗.๖๐
๒๕๓๔	๑๗๒.๓๓	๑,๙๕๔.๐๑	๑,๘๒๖.๓๔	๙๙๔.๒๕	๒,๘๒๐.๕๙	๑,๕๗๔.๙๕	๑,๒๔๖.๒๒
๒๕๓๕	๒๘๑.๔๗	๓,๑๙๑.๕๒	๓,๔๗๒.๙๙	๒,๐๔๑.๕๘	๕,๕๑๔.๕๗	๒,๗๔๙.๗๐	๓,๐๓๖.๙๔
๒๕๔๔	๔๒๖.๒๙	๔,๘๓๓.๕๑	๕,๒๕๙.๗๐	๓,๘๑๖.๒๒	๙,๐๗๕.๙๒	๔,๘๗๒.๒๘	๔,๒๐๓.๖๘

จะเห็นได้ว่า การพัฒนาถ้าหากดำเนินไปภายใต้แผนหลักแล้ว การท่องเที่ยวจะขยายตัวทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ เงินตราต่างประเทศจะหลั่งไหลเข้ามา เสริมวัตถุดิบ ประสงค์หลักของประเทศได้ด้วย และจะทำให้เกิดการขยายตัวด้านการลงทุนในภาคเอกชน ติดตามมาอีกมาก

๕.๒ ผลทางด้านเศรษฐกิจและสังคม

๕.๒.๑ ผลทางเศรษฐกิจ

ผลทางเศรษฐกิจที่จะเกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นเป้าหมายสำคัญที่ได้กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์ของการพัฒนาของแผนฯ นี้ ที่จะให้การท่องเที่ยวนี้เป็นตัวกระตุ้นการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมของจังหวัด เพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยให้เกิดการขยายตัวของการผลิตสาขาที่เชื่อมโยงให้เกิดการขยายงาน รวมทั้งการเพิ่มรายได้ของรัฐในรูปแบบภาษีและค่าธรรมเนียมของจังหวัดด้วย

จากเป้าหมายของแผนฯ นี้ให้เพิ่มจำนวน เพิ่มวันพัก และเพิ่มค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจะทำให้มีเงินไหลเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจของพื้นที่วางแผนเพิ่มขึ้น และส่งผลต่อ เศรษฐกิจของจังหวัดทั้งสองในด้านต่าง ๆ อย่างแน่นอน

ปริมาณเงินหมุนเวียนที่เข้าสู่ระบบ เศรษฐกิจ เพิ่มขึ้นจากการ เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยว และจากการกระตุ้นให้เกิดการใช้จ่ายเพิ่มขึ้นตามแผนฯ (ดังตารางที่ ๕.๒) คาดว่าในปี พ.ศ. ๒๕๓๔ หลังจากได้ดำเนินการตามแผนฯ จะมีรายได้เพิ่มจากการท่องเที่ยวจำนวน ๔๔๖.๔๔ ล้านบาท จากนั้นจะมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๔ คาดว่าจะมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการพัฒนาการท่องเที่ยวประมาณ ๔,๖๗๐ ล้านบาท หรือเพิ่มขึ้นประมาณ ๑ เท่าของรายได้จากการท่องเที่ยวที่ไม่มีการวางแผน

รายได้เพิ่มจากการพัฒนาการท่องเที่ยวได้มาจากการ เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยว เพิ่มวันพักและการเพิ่มรายจ่ายของนักท่องเที่ยว ซึ่งคาดว่าจะสามารถกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวใช้จ่ายเงินเพื่อซื้อสินค้าของที่ระลึก ค่าน้ำมันเติงและค่าพาหนะการเดินทางในพื้นที่ได้มากขึ้น ดังนั้น ผลทางเศรษฐกิจที่เพิ่มขึ้นนอกจากจะเป็นไปตามรูปแบบที่ผ่านมาแล้ว จะเป็นการทำให้อุตสาหกรรม การท่องเที่ยวส่งผลดีต่อเศรษฐกิจของจังหวัดมากขึ้น ดังนี้

(๑) ผลต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจ

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวจะช่วยสร้างความเจริญเติบโตต่อระบบ เศรษฐกิจของจังหวัด โดยผลิตภัณฑ์สาขาการท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นจะ เพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด (GPP) เนื่องจากการเพิ่มการขยายตัวในสาขาการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ให้รายได้จากการท่องเที่ยว

เพิ่มจากสัดส่วนร้อยละ ๑.๕๘ ในปี พ.ศ.๒๕๓๔ เป็นร้อยละ ๑๒.๘๖ ในปี พ.ศ.๒๕๔๔ ของมูลค่าผลิตภัณฑ์ ซึ่งคาดว่าในช่วงแผนพัฒนา ฉบับที่ ๖ หลังจากได้ดำเนินการตามแผนที่วางไว้ จะสามารถช่วยให้เศรษฐกิจของจังหวัดทั้งสองมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้น (ตารางที่ ๕.๓) จากอัตราร้อยละ ๒.๗๗ ต่อปี เป็นร้อยละ ๔.๔ ต่อปี และเพิ่มขึ้นในช่วงแผนพัฒนา ที่ ๗ และ ๘ ด้วย

การขยายตัวทางเศรษฐกิจที่เพิ่มขึ้นดังกล่าวนี้ จะช่วยแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจของจังหวัดโดยจะเพิ่มการพัฒนาเศรษฐกิจของจังหวัดให้ทัดเทียมกับประเทศ ในขณะเดียวกัน ผลจากการเพิ่มการขยายตัวทางเศรษฐกิจจะก่อให้เกิดผลดีต่อการเพิ่มรายได้และการมีงานทำของประชากรอีกด้วย

(๒) ผลต่อการขยายฐานการผลิต

รายได้เพิ่มจากนักท่องเที่ยวที่เข้าสู่ระบบเศรษฐกิจของจังหวัด ซึ่งก่อให้เกิดอุปสงค์ในสินค้าและบริการในสาขาการผลิตต่าง ๆ หลังจากที่เกิดการทำงานของระบบเศรษฐกิจในรอบแรกแล้ว จะยังมีผลต่อการผลิตและบริการสาขาต่าง ๆ ในรอบต่อ ๆ ไป ทำให้การผลิตและบริการเกิดขึ้นมากกว่าอุปสงค์ที่เกิดขึ้นในครั้งแรกและเกิดขึ้นในสาขาการผลิตและบริการต่าง ๆ ซึ่งมีความสัมพันธ์กันตามผลของตัวทวี จากผลการวิเคราะห์ผลกระทบจากการใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยว (ตารางที่ ๕.๔) ปรากฏว่าจะทำให้เกิดการขยายตัวในสาขาการผลิต ๑๖ สาขา สาขาการผลิตที่มีการขยายตัวสูง ได้แก่ สาขาคมนาคมขนส่ง อาหารและเครื่องดื่ม บริการและสาขาเกษตรกรรม ซึ่งผลดีต่อเศรษฐกิจจากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ จะมีมากกว่านักท่องเที่ยวชาวไทย

จากการที่การพัฒนาการท่องเที่ยวกระตุ้นให้เกิดการขยายตัวในสาขาการผลิตต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งทำให้การผลิตในระบบเศรษฐกิจของจังหวัดกระจายไปสู่สาขาต่าง ๆ นั้น ทำให้ฐานการผลิตของจังหวัดกว้างขึ้นอันจะช่วยสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจให้เกิดขึ้นแก่จังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และช่วยลดสัดส่วนการพึ่งพาการผลิตจากสาขาเกษตรกรรมลงในอนาคต

(๓) ผลต่อการจ้างงาน

ผลจากการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อการจ้างงาน เกิดจากอุปสงค์สินค้าและบริการของนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น ทำให้มีการจ้างงานเพิ่มขึ้นในระบบเศรษฐกิจ การจ้างงาน

ตารางที่ ๕.๒ ปริมาณเงินทุนหมุนเวียนที่เพิ่มขึ้นจากการพัฒนาการท่องเที่ยว

พ.ศ. ๒๕๓๓-๒๕๔๔

หน่วย : (ล้านบาท)

พ.ศ.	ไม่มีแผน	มีแผน	ส่วนเพิ่ม
๒๕๒๔	๑,๕๒๐.๗๖	๑,๕๒๐.๗๖	-
๒๕๓๔	๒,๖๗๔.๑๕	๓,๑๒๐.๕๔	๔๔๖.๔๔
๒๕๓๙	๓,๔๙๖.๕๗	๕,๕๑๔.๕๗	๒,๐๑๘.๐๐
๒๕๔๔	๔,๔๐๕.๙๒	๙,๐๗๕.๙๒	๔,๖๗๐.๐๐

ที่มา : จากการคำนวณ

ตารางที่ ๕.๓ เปรียบเทียบรายได้เพิ่มจากการพัฒนาการท่องเที่ยว

กับมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด ๒ จังหวัด (ราคาคงที่ ปี ๒๕๑๕)

หน่วย : (ล้านบาท)

พ.ศ.	ผลิตภัณฑ์จังหวัด (เมื่อไม่มีแผนหลัก)		รายได้คาด จะเพิ่มจาก การท่องเที่ยว	ผลิตภัณฑ์จังหวัด		
	มูลค่า	อัตราเพิ่ม		ผลิตภัณฑ์ จังหวัด	อัตราเพิ่ม	
๒๕๓๔	๗,๗๐๔.๑๓	๒.๗๗	๑๒๑.๘๘	๑.๕๘	๗,๘๒๖.๐๑	๔.๔๐
๒๕๓๙	๘,๗๔๕.๑๓	๒.๗๐	๕๕๐.๙๑	๖.๓๐	๙,๒๙๖.๐๔	๓.๗๖
๒๕๔๔	๙,๙๑๒.๓๒	๒.๖๗	๑,๒๗๔.๘๙	๑๒.๘๖	๑๑,๑๘๗.๒๑	๔.๐๗

ที่มา : จากการคำนวณ

ตารางที่ ๕.๕ ผลของตัวหรือผลจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในสาขาการผลิต

สาขาการผลิต	๒๕๓๕			๒๕๓๕			๒๕๔๔		
	นักท่องเที่ยว ชาวไทย	นักท่องเที่ยว ต่างประเทศ	รวม	นักท่องเที่ยว ชาวไทย	นักท่องเที่ยว ต่างประเทศ	รวม	นักท่องเที่ยว ชาวไทย	นักท่องเที่ยว ต่างประเทศ	รวม
เกษตรกรรม เหมืองแร่และขุดหิน อาหาร เครื่องดื่ม และยาสูบ ผ้าและผลิตภัณฑ์จากผ้า หัตถกรรมจากไม้ และสินค้าไม้อื่น กระดาษ สินค้ากระดาษ สิ่งพิมพ์	๕,๓๐๖,๕๕๓ ๑๑๗,๑๕๖ ๗,๔๒๕,๖๖๖ ๔๕๕,๗๒๑ ๑๓๓,๔๕๑ ๒๔๓,๑๕๕	๒๕,๕๕๕,๒๗๕ ๕๖๒,๑๐๓ ๒๕,๙๑๗,๑๖๖ ๗,๕๕๕,๖๐๕ ๑๕๑,๓๕๕ ๑,๐๑๓,๕๓๐	๓๐,๘๖๑,๗๒๘ ๕๗๕,๒๕๙ ๓๓,๔๑๔,๙๘๕ ๗,๙๑๑,๓๒๖ ๒๘๔,๘๐๖ ๑,๒๕๖,๖๘๕	๓๕,๕๕๖,๐๑๔ ๕๕๕,๕๐๓ ๖๓,๖๖๖,๗๐๕ ๓,๖๐๓,๑๕๕ ๑,๐๕๕,๕๖๕ ๒,๓๗๕,๑๕๓	๖๕,๐๑๒,๕๒๘ ๒,๐๒๗,๖๐๖ ๑๑๗,๐๕๖,๓๖๕ ๓๓,๕๐๗,๑๕๐ ๖๕๕,๕๖๐ ๕,๓๗๑,๕๖๕	๑๐๐,๖๖๘,๓๐๗ ๓,๐๘๓,๕๖๙ ๑๒๐,๖๗๓,๐๓๕ ๓๗,๕๑๔,๓๐๐ ๑,๗๑๐,๕๖๕ ๖,๕๕๕,๖๖๘	๔๕,๗๕๖,๕๕๕ ๕,๗๕๖,๕๕๕ ๑๑๕,๖๗๓,๕๕๕ ๔,๗๕๖,๕๕๕ ๑,๕๕๖,๕๕๕ ๕,๗๕๖,๕๕๕	๕๗,๕๑๓,๕๕๕ ๑๐,๕๑๓,๕๕๕ ๑๒๖,๖๔๖,๕๕๕ ๙,๕๑๓,๕๕๕ ๓,๑๑๓,๕๕๕ ๑๑,๕๑๓,๕๕๕	๒๖๖,๕๕๖,๐๗๑ ๕,๐๕๖,๕๕๕ ๕๗๕,๕๑๓,๕๕๕ ๑๐๗,๕๑๓,๕๕๕ ๕,๕๑๓,๕๕๕ ๑๕,๕๑๓,๕๕๕
เคมี ยาง และ สินค้าปิโตรเคมี สินค้าโลหะ โลหะและสินค้าโลหะ เครื่องจักร สินค้าอุตสาหกรรม หัตถกรรมอื่น ๆ บริการสาธารณะ ก่อสร้าง การค้า บริการ ขนส่งและคมนาคม ไม่จำแนก	๓๗๕,๐๐๑ ๒๕๕,๖๕๗ ๖๗,๒๕๕ ๕,๗๕๖,๕๕๕ ๓๐,๕๕๕	๑,๐๑๓,๕๓๐ ๕,๐๑๓,๕๓๐ ๕,๐๑๓,๕๓๐ ๕,๐๑๓,๕๓๐ ๕,๐๑๓,๕๓๐	๑,๓๘๘,๕๓๗ ๕,๒๗๑,๕๕๕ ๕,๖๘๘,๕๕๕ ๑๐,๗๖๐,๕๕๕ ๑๐,๗๖๐,๕๕๕	๒,๓๘๘,๕๓๗ ๕,๒๗๑,๕๕๕ ๕,๖๘๘,๕๕๕ ๑๐,๗๖๐,๕๕๕ ๑๐,๗๖๐,๕๕๕	๕,๐๑๓,๕๓๐ ๕,๐๑๓,๕๓๐ ๕,๐๑๓,๕๓๐ ๕,๐๑๓,๕๓๐ ๕,๐๑๓,๕๓๐	๖,๔๐๒,๐๖๗ ๑๐,๒๘๕,๐๘๕ ๑๐,๒๘๕,๐๘๕ ๑๖,๗๖๐,๐๘๕ ๑๖,๗๖๐,๐๘๕	๕,๐๑๓,๕๓๐ ๕,๐๑๓,๕๓๐ ๕,๐๑๓,๕๓๐ ๕,๐๑๓,๕๓๐ ๕,๐๑๓,๕๓๐	๑๑,๔๑๖,๐๘๕ ๑๐,๒๘๕,๐๘๕ ๑๐,๒๘๕,๐๘๕ ๑๖,๗๖๐,๐๘๕ ๑๖,๗๖๐,๐๘๕	
รวม	๓๑,๕๕๖,๐๐๕	๑๑๖,๒๕๖,๓๓๐	๑๔๗,๘๑๒,๓๓๕	๒๕๗,๗๖๖,๕๕๕	๕๖๕,๗๖๖,๕๕๕	๘๒๓,๕๓๓,๑๑๐	๕๖๖,๕๖๖,๕๕๕	๑,๐๓๓,๕๓๓,๑๑๐	

ดังกล่าวนี้ รวมทั้งการจ้างงานทางตรงในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การจ้างงานทางอ้อม และ การจ้างงานจากผลของตัวทวีในการทำงานของระบบ เศรษฐกิจ

การจ้างงานโดยรวมในระบบ เศรษฐกิจจากการพัฒนาการท่องเที่ยว สามารถ คำนวณได้ดังแสดงในตารางที่ ๕.๕ จะเห็นว่าปริมาณการจ้างงานที่เกิดจากนักท่องเที่ยวชาวไทย และชาวต่างประเทศ ในปี พ.ศ.๒๕๓๔ หลังจากได้ดำเนินการตามแผนจะเพิ่มขึ้นจากแนวโน้ม เดิม อีกประมาณ ๓,๓๘๘ คน และจะมีปริมาณเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในช่วงแผนพัฒนาต่อไป นอกจากนี้จะ เห็นว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศก่อให้เกิดการจ้างงานสูงกว่านักท่องเที่ยวชาวไทย สำหรับ สาขาการผลิตที่เกิดการจ้างงาน จะเห็นว่ากระจายในทุกสาขา สาขาที่เกิดการจ้างงานสูง ได้แก่ สาขาคมนาคมขนส่ง อาหารและเครื่องดื่ม เกษตรกรรม และสาขาบริการ

การเพิ่มการจ้างงานดังกล่าวนี้ จึงเป็นความต้องการแรงงานที่เพิ่มขึ้น ถ้าหาก แรงงานในจังหวัดที่มีอยู่ตรงกับความต้องการที่เพิ่มขึ้นแล้ว จะช่วยลดปัญหาการจ้างงานที่มีอยู่ใน ขณะนี้และรองรับการเพิ่มแรงงานที่จะ เข้าสู่ตลาดแรงงานในอนาคต

นอกจากผลดีทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นดังกล่าวมาแล้ว การพัฒนาการท่องเที่ยวอาจจะ เกิดผลกระทบทางลบทางเศรษฐกิจอยู่บ้าง ซึ่งมีความจำเป็นจะต้องให้ความระมัดระวังและควบคุม อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่

(๑) ผลต่อระดับราคา

จากการเพิ่มจำนวนและค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว เป็นการเพิ่มอุปสงค์ใน สินค้าและบริการ อาจจะไม่สอดคล้องกับข้อจำกัดการขยายตัวด้านอุปทานในระยะสั้น สภาพดังกล่าว นี้จะทำให้ระดับราคาสินค้าและบริการมีแนวโน้มสูงขึ้นกว่าปกติ ปัญหาดังกล่าวนี้อาจจะเกิดขึ้นในแหล่ง ศูนย์กลางการท่องเที่ยว ซึ่งมักจะพบว่าเกิดขึ้นโดยทั่วไปในแหล่งท่องเที่ยวที่มีการขยายตัวอย่าง รวดเร็ว จากข้อมูลผลการสำรวจทัศนคติของนักท่องเที่ยวและประชาชนในท้องถิ่นในพื้นที่วางแผน ปรากฏว่า มีปัญหาราคาสินค้าและบริการสูง ซึ่งเป็นปัญหาค่าครองชีพต่อประชาชนในท้องถิ่นและ นักท่องเที่ยว การแก้ปัญหาได้ดำเนินการเสนอไว้แล้วในการพัฒนาเศรษฐกิจของจังหวัด โดยมีมาตรการ และโครงการเพื่อรักษาระดับราคาให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าการลงทุน ไม่เป็นผลกระทบย้อนกลับต่อ การท่องเที่ยวและประชาชนในท้องถิ่น

ตารางที่ ๕.๕ ผลของตัวทวีคูณจากภาษีจ่ายของนักท่องเที่ยวต่อการทำงาน

สาขาการผลิต	๒๕๓๔			๒๕๓๕			๒๕๔๔		
	นักท่องเที่ยว ชาวไทย	นักท่องเที่ยว ต่างประเทศ	รวม	นักท่องเที่ยว ชาวไทย	นักท่องเที่ยว ต่างประเทศ	รวม	นักท่องเที่ยว ชาวไทย	นักท่องเที่ยว ต่างประเทศ	รวม
เกษตรกรรม เหมืองแร่และย่อยหิน อาหาร เครื่องดื่ม และยาสูบ ผ้าและผลิตภัณฑ์จากผ้า หัตถกรรมจากไม้และสินค้าไม้ กระดาษ สินค้ากระดาษ สิ่งพิมพ์ เคมี ยาง และสินค้าปิโตรเคมี สินค้าอโลหะ โลหะ และสินค้าโลหะ เครื่องจักร สินค้าอุตสาหกรรม หัตถกรรมอื่น ๆ บริการสาธารณะ ก่อสร้าง การค้า บริการ ขนส่งและคมนาคม ไม่จำแนก	๙๙ ๓ ๑๙๐ ๑๐ ๓ ๗ ๕๑ ๑ ๒๕ ๙ ๖ ๒ ๓๗ ๑๐๘ ๑๙๘ ๑ ๑	๓๓๓ ๑๑ ๕๙๓ ๑๗๑ ๓ ๒๓ ๒๐๘ ๕ ๙๗ ๒ ๒๔ ๕ ๑๔๐ ๒๓๘ ๗๗๕ ๓๑ ๓๑	๔๓๒ ๑๕ ๗๗๓ ๑๘๑ ๖ ๓๐ ๒๕๙ ๕ ๑๒๒ ๑๑ ๓๐ ๗ ๑๗๗ ๓๔๖ ๙๖๓ ๓๒	๗๙๙ ๒๒ ๑,๕๙๗ ๘๓ ๒๕ ๕๕ ๕๑๖ ๑๑ ๑๙๘ ๗๐ ๔๗ ๑๒ ๒๙๙ ๘๗๖ ๑,๕๒๖ ๖	๑,๕๐๗ ๕๘ ๒,๖๘๒ ๗๗๕ ๑๖ ๑๐๕ ๙๕๐ ๒๐ ๔๔๐ ๑๐ ๑๑๐ ๒๑ ๖๓๔ ๑,๐๗๗ ๓,๕๐๕ ๑๕๒	๒,๓๐๖ ๗๐ ๔,๑๗๙ ๘๕๘ ๔๑ ๑๕๙ ๑,๓๕๖ ๓๑ ๖๓๘ ๘๐ ๑๕๗ ๓๓ ๙๓๓ ๑,๙๕๓ ๕,๐๓๑ ๑๕๘	๑,๙๕๑ ๕๓ ๓,๕๕๑ ๒๐๑ ๖๐ ๑๓๒ ๑,๐๑๑ ๒๖ ๔๘๒ ๑๗๐ ๑๑๕ ๓๐ ๗๒๗ ๒,๙๓๐ ๓,๗๐๕ ๑๕	๔,๑๗๒ ๑๓๒ ๗,๕๒๔ ๒,๑๕๕ ๕๓ ๒๙๑ ๒,๖๐๒ ๕๖ ๑,๒๑๘ ๒๗ ๓๐๕ ๕๘ ๑,๗๕๕ ๒,๙๘๒ ๙,๗๐๕ ๓๙๕	๖,๑๑๓ ๑๘๕ ๑๐,๙๖๕ ๒,๓๕๖ ๑๐๓ ๕๒๓ ๓,๖๑๓ ๘๒ ๑,๗๐๐ ๑๙๗ ๕๒๐ ๘๘ ๒,๕๘๒ ๕,๑๑๒ ๑๓,๔๑๓ ๔๐๘
รวม	๗๓๐	๒,๖๕๘	๓,๓๘๘	๕,๙๐๑	๑๒,๐๓๒	๑๗,๙๓๓	๑๕,๓๕๒	๓๓,๓๐๘	๕๗,๖๕๐

(๒) ผลต่อการกระจายรายได้

การพัฒนาการท่องเที่ยวจะทำให้ประชากรที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและให้บริการนักท่องเที่ยวมีรายได้สูงขึ้นในอัตราที่เร็วกว่าประชาชนทั่วไป โดยเฉพาะประชากรที่อยู่ในภาคเกษตรกรรม แม้ว่าจะได้รับผลทางอ้อมจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในสัดส่วนค่อนข้างสูง แต่เนื่องจากมีประชากรอยู่เป็นจำนวนมาก รายได้ที่เพิ่มขึ้นจากการพัฒนาการท่องเที่ยวจึงคิดเป็นจำนวนน้อย ผลดังกล่าวนี้อาจจะเพิ่มความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ระหว่างประชากรในเขตเมืองและชนบทของพื้นที่ ซึ่งเป็นปัญหาในขณะนี้เพิ่มขึ้นไปอีก ดังนั้น ในการพัฒนาการท่องเที่ยวจึงต้องเพิ่มการกระจายการพัฒนาในสาขาอื่น ๆ ไปยังชนบทมากขึ้นด้วย

๕.๒.๒ ผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรม

ผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรมก็เป็นผลกระทบอีกทางหนึ่งที่จะเกิดขึ้นจากการพัฒนาการท่องเที่ยว และผลกระทบด้านนี้จะไม่เห็นชัดสำหรับบุคคลทั่วไป นอกจากประชาชนในท้องถิ่นหรือที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงแหล่งท่องเที่ยว ด้วยเหตุดังกล่าว ในการศึกษาผลกระทบทางด้านสังคมและวัฒนธรรมในปัจจุบัน ได้ทำการสำรวจทัศนคติของประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ เพื่อประกอบการคาดการณ์ ผลกระทบจากการพัฒนาต่อสังคมและวัฒนธรรม ดังนั้น ในการพัฒนาตามแผนหลักคาดว่าจะมีผลกระทบที่เกิดขึ้นดังนี้

(๑) ผลกระทบทางบวก

(๑.๑) ทำให้มีงานทำและมีรายได้ เนื่องจากการพัฒนาการท่องเที่ยวจะทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาในพื้นที่จำนวนมากขึ้น การบริการต่าง ๆ เช่น ที่พัก ร้านอาหาร และภัตตาคาร ร้านจำหน่ายสินค้าพื้นเมือง การขนส่งและนำเที่ยว จะมีการขยายตัวมากขึ้น ดังนั้น จึงเกิดการจ้างแรงงานในสถานบริการเหล่านั้นในทางตรงและมีการจ้างงานและอาชีพทางอ้อมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น ด้านเกษตรกรรม ด้านการก่อสร้าง เป็นต้น ซึ่งจะทำให้ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น มีการกระจายรายได้มากขึ้น แก้ไขปัญหาการว่างงาน และรองรับแรงงานที่จะเพิ่มขึ้นในอนาคต อันจะเกิดผลต่อความมั่นคงทางสังคมมากขึ้นด้วย

(๑.๒) ชุมชนได้รับการพัฒนา เนื่องจากแผนฯ ได้เสนอการพัฒนาในหลายด้านโดยเฉพาะโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนน ไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ ฯลฯ เพื่อสนองความ

ความต้องการของนักท่องเที่ยว การพัฒนาดังกล่าวนี้ไม่เพียงแต่นักท่องเที่ยวได้รับผลประโยชน์เท่านั้น จะทำให้ชุมชนมีความเจริญขึ้นและประชาชนในท้องถิ่นได้รับผลประโยชน์ด้วยเช่นกัน

(๑.๓) ประชาชนวางแผนและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม แผนการพัฒนาศิลปวัฒนธรรม และประเพณีของท้องถิ่น เพื่อเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทหนึ่ง นอกจากจะดึงดูดนักท่องเที่ยวได้แล้วยังจะทำให้ประชาชนท้องถิ่นมีความรู้สึกหวงแหนและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม และประเพณีของท้องถิ่นให้คงอยู่ต่อไป

(๑.๔) เกิดการแลกเปลี่ยนทางสังคมและวัฒนธรรมระหว่างประชาชนท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ซึ่งจะก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างกันด้วย

(๒) ผลกระทบทางลบ

ผลกระทบทางลบที่อาจเกิดขึ้นต่อประชาชนจากการพัฒนาการท่องเที่ยว ได้แก่

(๒.๑) ทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้น จากการที่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศ เดินทางเข้ามาในพื้นที่จำนวนมาก ทำให้พ่อค้าและนักธุรกิจถือโอกาสขึ้นราคาสินค้า โดยเฉพาะประเภทอาหารและสินค้าที่จำเป็นต่อการครองชีพ ตลอดจนการบริการการท่องเที่ยว และการบริการภายใน ซึ่งทำให้ประชาชนในท้องถิ่นที่อาศัยสินค้าและบริการประเภทเดียวกับนักท่องเที่ยวพลอยได้รับความกระทบกระเทือนด้วย

(๒.๒) การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต การที่นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาจำนวนมาก ก่อให้เกิดความพลุกพล่านและจอแจ ทำให้ประชาชนในท้องถิ่นที่เคยอยู่กันอย่างสงบเยียบ อาจเกิดความรำคาญ หรือมีความรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมไปบ้าง

(๒.๓) อาจเกิดปัญหาอาชญากรรม เนื่องจากนักท่องเที่ยวต่างถิ่นได้เดินทางมาจำนวนมาก ผู้ที่เดินทางมาอาจมีผู้ไม่ประสงค์ดี มาสร้างปัญหาให้แก่นักท่องเที่ยวและประชาชนในท้องถิ่นได้

อย่างไรก็ตาม ผลกระทบทางลบจากการพัฒนาการท่องเที่ยวนั้น คาดว่าจะเกิดขึ้นเพียงส่วนน้อยเท่านั้น และประเด็นปัญหาเหล่านี้ แผนพัฒนาได้เสนอมาตรการที่จะป้องกันปัญหาดังกล่าวหรือการเสนอแนวทางชดเชยผลกระทบในบางกรณีไว้แล้ว จึงเชื่อว่าถ้าได้ดำเนินการ

ตามแผนที่ได้เสนอผลกระทบทางลบจะมีน้อยหรือไม่เกิดขึ้น อีกทั้งจะได้รับการชดเชยในผลดีด้านอื่น ๆ เช่น การเพิ่มกำลังตำรวจ การจัดพื้นที่ท่องเที่ยว (zoning) ให้เป็นสัดส่วน การควบคุมราคาสินค้า การกระจายรายได้ และการเก็บผลประโยชน์ให้รัฐนำกลับมาพัฒนาท้องถิ่น เป็นต้น

๕.๑ ผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อมและนิเวศวิทยา

การพัฒนานั้นย่อมก่อให้เกิดผลกระทบทั้งทางบวกและทางลบ หรือทั้งผลดีและผลเสีย แต่โดยหลักการแล้ว การพัฒนาคือการทำให้ดีขึ้น ซึ่งการพัฒนาการท่องเที่ยวก็เช่นเดียวกัน นอกจากนี้จะปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความสวยงาม และเป็นที่ดึงดูดใจของนักท่องเที่ยวแล้ว ยังต้องจัดเตรียมการบริการที่พร้อมจะสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวอีกด้วย

สำหรับผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการพัฒนาตามแผนฯ มีอยู่ ๒ บริเวณ ได้แก่ ศูนย์กลางการบริการการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นเมืองต่าง ๆ เช่น หัวหิน ชะอำ เมืองเพชรบุรี และเมืองประจวบคีรีขันธ์ และแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่ได้รับการพัฒนา เพื่อให้เกิดความสะดวก และเป็นความต้องการของนักท่องเที่ยวที่จะไปเที่ยว อย่างไรก็ตาม การจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวนี้ ได้จัดให้มีหน่วยการควบคุม (Control unit) ผลกระทบย้อนกลับ (Feed back) จากการท่องเที่ยวไว้ด้วยแล้ว ฉะนั้นการจัดทำโครงการต่าง ๆ ที่เสนอ จึงเป็นแผนควบคุมปัญหาไปด้วยในขณะเดียวกัน ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

(๑) แก่ปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เนื่องจากหัวหิน-ชะอำ เมืองเพชรบุรี และเมืองประจวบคีรีขันธ์ เป็นชุมชนที่สำคัญและศูนย์กลางการบริการการท่องเที่ยว ขณะเดียวกันก็เป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาดที่ได้รับผลกระทบจากสภาพความเป็นเมืองดังกล่าวด้วย แผนพัฒนาจึงได้

(๑.๑) ปรับปรุงและแก้ไขปัญหาการระบายน้ำ ในชุมชน เมืองทั้ง ๔ ซึ่งจะลดการเกิดน้ำท่วมขัง และเกิดน้ำเน่าเสียในบางพื้นที่ได้

(๑.๒) ปัญหาน้ำทิ้งจากชุมชนและโรงงานอุตสาหกรรมที่ได้รับระบายลงคู คลอง แม่น้ำ และชายฝั่งทะเลที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวและเล่นน้ำของนักท่องเที่ยว โดยมีโครงการบำบัดน้ำทิ้งชุมชน และมาตรการควบคุมการบำบัดน้ำเสียของโรงงานอุตสาหกรรมและสถานบริการ โครงการย้ายท่าเทียบเรือประมง เป็นต้น

(๑.๓) แก้ไขปัญหาขยะมูลฝอย โดยเพิ่มขีดความสามารถในการเก็บขน และกำจัดขยะมูลฝอยของชุมชน การประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนและนักท่องเที่ยว ช่วยกันรักษาความสะอาด เป็นต้น ซึ่งจะทำให้แหล่งท่องเที่ยวมีความสะอาด งามตา และไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนและนักท่องเที่ยวได้

(๑.๔) แก้ไขหาด้านเสียงและปัญหาจราจรที่เกิดขึ้นในพื้นที่วางแผน (โดยเฉพาะที่หัวหิน) โดยการปรับปรุงระบบการจราจรภายในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ การเสนอโครงการตัดถนนเลี่ยงเมืองหัวหิน เพื่อลดอันตรายจากรถยนต์พลุกพล่านและเสียงดังจากการจราจร เป็นต้น

(๒) ผลจากการใช้ทรัพยากรและปัญหาที่อาจเกิดขึ้น

สำหรับผลกระทบทางลบต่อสิ่งแวดล้อมและนิเวศวิทยาที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นลักษณะผลกระทบที่หลีกเลี่ยงไม่ได้บางประการ เช่น การก่อสร้างถนน ซึ่งย่อมสูญเสียป่าไม้ตามแนวถนนตัดผ่าน เป็นต้น หรือผลกระทบที่ยอมให้มีได้ เช่น คุณภาพสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวจะถูกกระทบกระเทือนจากการใช้ประโยชน์บ้าง เพียงแต่จะได้รับการรักษาสภาพความสมดุลทางธรรมชาติไว้ ดังนั้น ในการพัฒนาการท่องเที่ยวจึงต้องดำเนินการตามโครงการต่าง ๆ ที่ วท. วางไว้ให้สอดคล้องกัน โดยเฉพาะโครงการพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อม มิเช่นนั้นแล้วผลกระทบทางลบอาจจะปรากฏขึ้นเป็นความเสียหายต่อการท่องเที่ยว

(๓) รูปแบบการใช้ที่ดินที่เหมาะสม

แผนหลักฯ ได้เสนอรูปแบบและผังบริเวณ (Site plan) ทั้งในหัวหิน-ชะอำ และแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ เช่น เมืองเพชรบุรี แก่งกระจาน สามร้อยยอด เมืองประจวบ-คีรีขันธ์ และบางสะพาน ซึ่งได้กำหนดขอบเขตการใช้ที่ดิน ประเภทการใช้ที่ดิน ประเภทและขนาดของอาคารที่เหมาะสมกับสภาพและการใช้ประโยชน์ให้เอื้ออำนวยต่อการท่องเที่ยว ซึ่งการกำหนดรูปแบบดังกล่าวนี้ เป็นการสร้างสิ่งแวดล้อมใหม่ที่ดีกว่า ทำให้เกิดความสวยงามและได้สัดส่วนของพื้นที่ท่องเที่ยว เป็นการวางแนวทางการพัฒนาอันจะเป็นผลต่อการขยายตัวที่ดีของการท่องเที่ยวอีกด้วย

๕.๕ ผลตอบแทนของโครงการทางด้านเศรษฐศาสตร์

ผลจากการดำเนินการตามแผนฯ ต่อสังคม ซึ่งวัดได้โดยพิจารณาจากหลักทางด้านสวัสดิการหรือความพึงพอใจที่สังคมได้รับ เปรียบเทียบกับสภาพที่จะเกิดขึ้น กล่าวคือ ถ้าหากมิได้ดำเนินการใด ๆ แล้ว ในอนาคตสังคมจะสูญเสียประโยชน์ในส่วนที่เคยได้รับนี้ไป อันเนื่องมาจากความเสื่อมโทรมของทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวและสภาพแวดล้อมที่เป็นองค์ประกอบ จากแนวคิดดังกล่าวนี้ การวิเคราะห์ผลตอบแทนของโครงการเบื้องต้นทางด้านเศรษฐศาสตร์ จะอาศัยหลักการวิเคราะห์ประโยชน์และต้นทุน (Benefit-Cost Analysis) โดยมีหลักการตีค่าประโยชน์และต้นทุนของโครงการดังนี้

(๑) ประโยชน์ของโครงการ หมายถึง สวัสดิการหรือความพึงพอใจที่สังคมได้รับจากการไปใช้บริการแหล่งท่องเที่ยว ในกรณีที่ยังคงรักษาแหล่งท่องเที่ยวเป็นสินค้าสาธารณะต่อไป ซึ่งสามารถวัดได้จากความพอใจที่จะจ่าย (Willingness to pay) ของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยว วิธีการวัดประโยชน์วัดด้วยวิธีค่าใช้จ่ายในการเดินทาง (The Travel Cost Method) โดยสร้างสมการและเส้นอุปสงค์ของนักท่องเที่ยวจากข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม แล้วนำมาคำนวณค่าประโยชน์

จากการทดสอบสมการอุปสงค์ปรากฏว่า สมการที่เหมาะสมในการคำนวณเป็นแบบ Power Model โดยที่ Y คืออัตราการเดินทางไปพักผ่อน X คือค่าใช้จ่ายในการไปพักผ่อน รูปแบบของสมการคือ

$$Y = 1.67018E + 09 x^{-2.861937}$$

(๒) ต้นทุนของโครงการ หมายถึง ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการรักษาและปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวและสภาพแวดล้อมที่เป็นองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว ทั้งนี้เพื่อรักษาแหล่งท่องเที่ยวตามสภาพแวดล้อมที่เป็นองค์ประกอบของการใช้ประโยชน์ด้านการท่องเที่ยวสืบไป ต้นทุนของโครงการจึงเกิดจากค่าใช้จ่ายของโครงการย่อยต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว (ดังรายละเอียดในตารางที่ ๕.๔) โดยไม่รวมค่าใช้จ่ายของโครงการที่เป็นการลงทุนสินค้าเอกชนที่สามารถเก็บค่าบริการได้โดยตรง ไม่ว่าโครงการนั้นจะเป็นของรัฐหรือเอกชน นอกจากนี้ ในการวิเคราะห์กำหนดให้ค่าใช้จ่ายของโครงการเกิดขึ้นในปีแรกของแต่ละช่วงการพัฒนา

เกณฑ์การประเมินผลทางด้านเศรษฐศาสตร์มี ๒ ประการ คือ

(๑) อัตราผลประโยชน์ต่อทุน (B/C Ratio)

เป็นการเปรียบเทียบมูลค่าปัจจุบันของประโยชน์ต่อต้นทุนตลอดอายุของโครงการ
เกณฑ์การยอมรับ เมื่อโครงการให้ค่า (B/C Ratio) มากกว่า ๑

สูตรที่ใช้ในการคำนวณ คือ

$$B/C = \frac{\sum_{t=1}^n \frac{B_t}{(1+i)^t}}{\sum_{t=1}^n \frac{C_t}{(1+i)^t}}$$

ในที่นี้ B_t = ผลประโยชน์ในปีที่ t t = ปีของโครงการ

C_t = ค่าใช้จ่ายในปีที่ t i = อัตราส่วนลด

(๒) อัตราผลตอบแทนของโครงการ (Internal Rate of Return หรือ IRR)

เป็นอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนที่จะเกิดขึ้นในแต่ละปี ซึ่งเป็นอัตราส่วนลดที่ทำให้
มูลค่าปัจจุบันของประโยชน์เท่ากับมูลค่าปัจจุบันของต้นทุน คือ

$$\sum_{t=1}^n \frac{B_t}{(1+i)^t} / \sum_{t=1}^n \frac{C_t}{(1+i)^t} = 1$$

การวิเคราะห์ผลตอบแทนของโครงการแบ่งออกเป็น ๒ กรณี คือ กรณีปกติ
โดยกำหนดให้ประโยชน์ของโครงการที่จะเกิดขึ้นในอนาคตเท่ากันทุกปี กับการกำหนดให้ประโยชน์
ของโครงการที่จะเกิดขึ้นในอนาคตเปลี่ยนแปลง ซึ่งกำหนดให้เพิ่มสูงขึ้นตามอัตราการเพิ่มของนักท่องเที่ยว
ผลจากการวิเคราะห์สรุปได้ดังนี้

กรณีปกติดังแสดงในตารางที่ ๔.๖ และ ๔.๗ ประโยชน์ของโครงการเท่ากันปีละ
๒๑๑.๒๗ ล้านบาทต่อปี การดำเนินโครงการมีความเหมาะสม และเป็นไปได้ทางเศรษฐศาสตร์
เนื่องจากผลประโยชน์ของโครงการสูงกว่าต้นทุน โดย B/C Ratio มีค่าเท่ากับ ๑.๒๒ และอัตรา
ผลตอบแทนการลงทุนมีค่ามากกว่าค่าเสียโอกาสของทุน กล่าวคือ IRR เท่ากับ ๒๒.๗๙% ซึ่งมากกว่า
อัตราดอกเบี้ยในตลาด สำหรับในกรณีการกำหนดให้ประโยชน์ของโครงการเพิ่มขึ้นตามตารางที่ ๔.๘
และ ๔.๙ ผลเป็นเช่นเดียวกัน คือ การดำเนินโครงการมีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้
ทางเศรษฐศาสตร์ โดย B/C Ratio เท่ากับ ๑.๕๔ และ IRR เท่ากับ ๓๒.๕๒%

ตารางที่ ๕.๖ การวิเคราะห์ความเหมาะสมเบื้องต้นของโครงการ
เพื่อหา B/C Ratio โดยกำหนดให้ประโยชน์ของ
โครงการคงที่

ปีที่	ประโยชน์	ต้นทุน	
๑	๒๑๑.๒๗	๓๓๗.๔	
๒	๒๑๑.๒๗		
๓	๒๑๑.๒๗		
๔	๒๑๑.๒๗	๗๖๙.๒๔	B/C = ๑.๒๑๖๓๔๖๘
๕	๒๑๑.๒๗		
๖	๒๑๑.๒๗		NPV = ๒๐๙.๘๐๒๑๔
๗	๒๑๑.๒๗		
๘	๒๑๑.๒๗		IRR = ๐.๑๕
๙	๒๑๑.๒๗	๑๔๔.๐๓	
๑๐	๒๑๑.๒๗		
๑๑	๒๑๑.๒๗		
๑๒	๒๑๑.๒๗		
๑๓	๒๑๑.๒๗		
ค่าปัจจุบัน	๑,๑๓๙.๕๕๑๕	๙๖๙.๗๔๙๓๒	

ตารางที่ ๕.๗ การวิเคราะห์ความเหมาะสมเบื้องต้นของโครงการ
 เพื่อหา IRR โดยกำหนดให้ประโยชน์ของ
 โครงการคงที่

ปีที่	ประโยชน์	ต้นทุน	
๑	๒๑๑.๒๗	๓๓๗.๔	
๒	๒๑๑.๒๗		
๓	๒๑๑.๒๗		
๔	๒๑๑.๒๗	๗๖๙.๒๔	B/C = ๑.๐๐๐๐๑๕๒
๕	๒๑๑.๒๗		
๖	๒๑๑.๒๗		NPV = ๐.๐๑๓๑๒๔๙
๗	๒๑๑.๒๗		
๘	๒๑๑.๒๗		IRR = ๐.๒๒๗๘๙
๙	๒๑๑.๒๗	๑๔๔.๐๓	
๑๐	๒๑๑.๒๗		
๑๑	๒๑๑.๒๗		
๑๒	๒๑๑.๒๗		
๑๓	๒๑๑.๒๗		
ค่าปัจจุบัน	๘๖๒.๗๙๔๔๔	๘๖๒.๗๘๒๓๓	

ตารางที่ ๕.๘ การวิเคราะห์ความเหมาะสมเบื้องต้นของโครงการ
เพื่อหา B/C Ratio โดยกำหนดให้ประโยชน์ของ
โครงการเพิ่มขึ้นในอนาคต

ปีที่	ประโยชน์	ต้นทุน	
๑	๒๑๑.๒๗	๓๓๗.๕	
๒	๒๒๕.๕๐๓๖		
๓	๒๓๙.๘๕๒๓๖		
๔	๒๕๔.๖๒๗๒๖	๗๖๙.๒๕	B/C = ๑.๕๗/๑๖๒๔
๕	๒๖๙.๗๒๖๖๖		
๖	๒๘๔.๘๕๘๓๒		NPV = ๕๕๘.๗๓๓๑๑
๗	๓๐๐.๕๑๑๕๙		
๘	๓๑๖.๓๖๓๕๕		IRR = ๐.๑๕
๙	๓๓๒.๖๘๗๘๐	๑๕๕.๐๓	
๑๐	๓๔๙.๕๒๑๙๙		
๑๑	๓๖๗.๕๕๒๑๗		
๑๒	๓๘๕.๘๓๒๖๖		
๑๓	๔๐๓.๕๙๗๐๕		
ค่าปัจจุบัน	๑,๕๒๘.๕๘๒๔	๙๖๙.๗๕๙๓๒	

ตารางที่ ๕.๕ การวิเคราะห์ความเหมาะสมเบื้องต้นของโครงการ
 เพื่อหา IRR โดยกำหนดให้ประโยชน์ของ
 โครงการเพิ่มขึ้นในอนาคต

ปีที่	ประโยชน์	ต้นทุน	
๑	๒๑๑.๒๗	๓๓๗.๔	
๒	๒๒๕.๔๐๓๖		
๓	๒๓๙.๘๕๒๖		
๔	๒๕๔.๖๒๗๒๖	๗๖๙.๒๔	B/C = ๑.๐๐๐๐๐๐๔
๕	๒๖๙.๗๒๖๖๖		
๖	๒๘๔.๘๕๘๓๒		NPV = ๐.๐๐๐๖๙๖๘
๗	๓๐๐.๔๑๑๕๙		
๘	๓๑๖.๓๖๓๔๔		IRR = ๐.๓๒๕๒
๙	๓๓๒.๖๘๗๘๐	๑๔๕.๐๓	
๑๐	๓๔๙.๕๒๑๙๙		
๑๑	๓๖๗.๕๕๒๑๗		
๑๒	๓๘๕.๘๓๒๖๖		
๑๓	๔๐๓.๔๙๗๐๔		
ค่าปัจจุบัน	๗๕๔.๕๑๗๒	๗๕๔.๕๑๖๕	

บทที่ ๖

แนวทางการปฏิบัติตามแผน

บทที่ ๖

แนวทางการปฏิบัติตามแผน

๖.๑ บทนำ

ในการพัฒนาการท่องเที่ยว การพัฒนาจะดำเนินไปได้ด้วยดีหรือมีข้อจำกัด มักเกี่ยวข้องกับนโยบายองค์กรและกฎหมายทั้งสิ้น การพัฒนาการท่องเที่ยวปัจจุบันมีบทบาทสูงขึ้น ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ความตื่นตัวของผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคเกิดขึ้นในอัตราเร่งที่แตกต่างกัน ภายใต้บทบาทและหน้าที่ของแต่ละส่วน ทำให้พบว่ามีปัญหาและข้อจำกัดหลายประการ ดังนั้น การพัฒนาจำเป็นต้องมีการจัดการแผนพัฒนาอย่างมีระบบและมีการประสานอย่างเหมาะสมสอดคล้องกัน โดยมีแนวทางการลงทุนที่มีประสิทธิภาพสูงที่สุด นอกจากนี้ยังต้องมีการติดตามตรวจสอบและประเมินผล การพัฒนาเป็นระยะ รายละเอียดของแนวทางการปฏิบัติตามแผนได้ เสนอรวมไว้ในบทนี้

ในการดำเนินการพัฒนา อาจสรุปองค์ประกอบหลักของการพัฒนาได้ ๔ ส่วน คือ เนื้อหาแผนพัฒนา ระยะเวลาการพัฒนา เครื่องมือการพัฒนา และการติดตามตรวจสอบและประเมินผล

(๑) เนื้อหาของแผนพัฒนา แผนหลักๆ ฉบับนี้ อาจแบ่งแผนงานและโครงการพัฒนาเป็น ๓ ส่วนคือ แผนพัฒนาเร่งด่วน สำหรับโครงการหรือพื้นที่ที่มีปัญหาต้องการการดำเนินงานในทันที แผนพัฒนาเบื้องต้นเป็นการพัฒนาที่จำเป็นต้องดำเนินการก่อนเพื่อรองรับการพัฒนาขนาดใหญ่ ซึ่งส่วนใหญ่มักเป็นการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานและบริการของรัฐ อันจะเป็นตัวกระตุ้นและสร้างความมั่นใจในการลงทุนภาคเอกชนต่อไป ส่วนสุดท้ายคือแผนพัฒนาหลัก ซึ่งเป็นโครงการหรือชุดโครงการ เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยตรงที่ต้องการการดำเนินงานเป็นการเฉพาะ

ในส่วนเนื้อหาของแผนพัฒนานี้ ควรได้มีการปรับปรุงแผนให้เหมาะสมสอดคล้องกับเวลา และการเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในทุก ๕ ปี

(๒) ระยะเวลาการพัฒนา แบ่งได้เป็น ๔ ระยะ คือ ระยะเตรียมการ คือ ในขณะดำเนินการวางแผนและอนุมัติแผน ระยะเวลาการพัฒนาระยะสั้น ประมาณ ๕ ปีแรก

ระยะปานกลาง ๖-๑๐ ปี และระยะยาว ประมาณ ๑๕ ปี ระยะเวลาการพัฒนานี้โดยทั่วไปจะสอดคล้องกับเนื้อหาการพัฒนา กล่าวคือ แผนพัฒนาเร่งด่วนและพัฒนาเบื้องต้น มักดำเนินการภายใน ๕ ปีแรก ส่วนโครงการหลักหรือชุดโครงการที่ต้องการการเตรียมการอย่างรอบคอบรัดกุม มักเป็นโครงการระยะปานกลางและระยะยาว

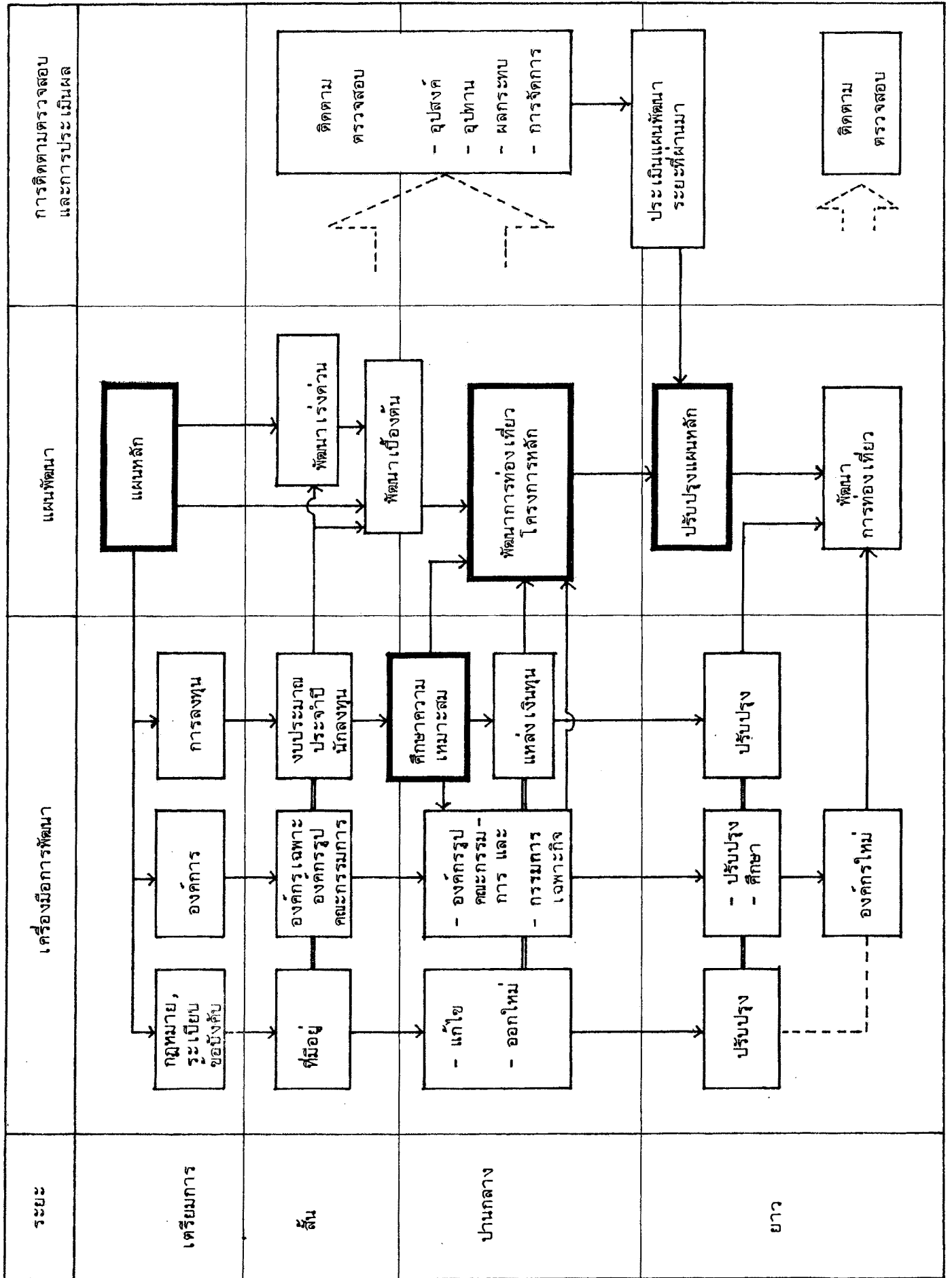
(๓) เครื่องมือในการพัฒนา เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการปฏิบัติตามแผนประกอบด้วย

- กฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา
- องค์กรในการพัฒนา ซึ่งหมายถึงองค์กรของรัฐและ เอกชนหรือองค์กรรวม ทั้งส่วนกลางและท้องถิ่น
- การลงทุน หมายถึง งบประมาณ แหล่งเงินทุน และแผนการลงทุนซึ่งรวมถึงการศึกษาความเหมาะสมของโครงการต่าง ๆ แล้ว

รายละเอียดของเครื่องมือการพัฒนา คือ สารระสำคัญ ๆ ที่จะเสนอไว้ในบทนี้

(๔) การติดตามตรวจสอบและประเมินผล หลังจากมีการพัฒนาแล้วการประเมินผลหลังการพัฒนา เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะแผนพัฒนาเป็นการคาดหมายสำหรับอนาคต แต่ในความเป็นจริงนั้นสถานการณ์ต่าง ๆ มีโอกาสที่จะเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา แผนการพัฒนาอาจได้รับการปฏิบัติหรือไม่ได้รับการปฏิบัติ หรือมีการปฏิบัติไม่ครบถ้วนได้ การติดตามตรวจสอบเป็นความจำเป็นเบื้องต้นสำหรับการประเมินผลหลังการพัฒนา ประเด็นในการติดตามตรวจสอบที่สำคัญได้แก่ อุปสงค์การท่องเที่ยว อุปทานการท่องเที่ยว ผลกระทบที่เกิดขึ้น และการจัดการตามแผนพัฒนา

รูปที่ ๖.๑ แสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทั้ง ๔ ส่วน ทั้งในแนวตั้งตามขั้นตอนการดำเนินงาน และในแนวนอนในขอบเขตและช่วงเวลาเดียวกัน

รูปที่ ๖.๑ ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบในการดำเนินการพัฒนา

๖.๒ นโยบายการพัฒนา

๖.๒.๑ แนวนโยบายปัจจุบัน

รัฐได้ให้ความสนใจการพัฒนาการท่องเที่ยวมาอย่างเป็นทางการตั้งแต่ปี ๒๕๗๔ โดยมีกิจกรรมด้านงานโฆษณาชักชวนนักท่องเที่ยว งานรับรองนักท่องเที่ยวและงานบำรุงสถานท่องเที่ยวและที่พัก พัฒนามาเป็นลำดับจนได้จัดตั้งองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (อ.ส.ท.) ในปี ๒๕๐๖ และเปลี่ยนมาเป็นการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ในปี ๒๕๒๒ เป็นองค์กรหลักในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว

ด้านนโยบาย นับแต่มีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑-๕ มีนโยบายที่จะชักจูงนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศให้มากขึ้น เพื่อเพิ่มรายได้ในรูปเงินตราต่างประเทศ ต่อมาได้มีนโยบายชลอการเดินทางออกไปท่องเที่ยวของคนไทย ส่งเสริมให้คนไทยท่องเที่ยวในประเทศมากขึ้น และส่งเสริมการลงทุนทั้งภาครัฐและเอกชน เป็นต้น

นโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวปรากฏชัดเจนในปี ๒๕๒๒-๒๓ ซึ่งรัฐได้กำหนดให้ปี ๒๕๒๓ เป็นปีท่องเที่ยวไทยครั้งแรก และในปี ๒๕๓๐ เป็นปีท่องเที่ยวไทยอีกครั้งหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี ๒๕๓๐ นี้ รัฐได้มีนโยบายที่ชัดเจนมากขึ้น เพราะตรงกับวาระที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเจริญพระชนมายุครบ ๖๐ พรรษา และการพัฒนาการท่องเที่ยวได้มีนโยบายที่สำคัญ ๆ ในระดับท้องถิ่นด้วย

อย่างไรก็ตาม ในระยะที่ผ่านมายังคงมีปัญหาด้านนโยบายและแผนอยู่บางประการ ได้แก่ ปัญหาการต่อเนื่องด้านนโยบาย การขาดการให้ความสำคัญอย่างแท้จริงของการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยเฉพาะนโยบายระดับท้องถิ่น และการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ทั้งนี้เพราะการพัฒนาการท่องเที่ยวนั้น แม้ว่าได้มี ททท. รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวโดยตรง แต่การพัฒนาทั้งระบบของการท่องเที่ยวยังอยู่ในความรับผิดชอบของหลายองค์กรในหลายระดับ ซึ่งรัฐยังขาดนโยบายที่ชัดเจนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการพัฒนาการท่องเที่ยว การให้ความสำคัญของแผนการจัดสรรงบประมาณ และการกำหนดความรับผิดชอบของแผนงานและโครงการ เป็นต้น

๖.๒.๒ ข้อเสนอการกำหนดนโยบาย

รัฐพึงให้ความสำคัญในระดับนโยบายของการพัฒนาการท่องเที่ยวทั้งระดับชาติและพื้นที่ โดยดำเนินการดังนี้

(๑) ยังคงให้ความสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยว ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติในฉบับต่อ ๆ ไป

(๒) ให้คณะรัฐมนตรีรับแผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบุรี และ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อกำหนดเป็นนโยบายระดับชาติ และสั่งการให้หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมีการประสานงานกัน บรรจุโครงการไว้ในแผนพัฒนาของหน่วยงาน และให้การ ส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาภาคเอกชนด้วย

(๓) สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พึงใช้แผน หลักฯในการชี้แนะและประกอบการพิจารณาการพัฒนาการท่องเที่ยว และสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในพื้นที่วางแผน

(๔) ให้ท้องถิ่นโดยเฉพาะจังหวัดทั้งสอง กำหนดให้การพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นนโยบายสำคัญของจังหวัด และบรรจุแผนงานโครงการไว้ในแผนพัฒนาจังหวัดประจำปีอย่างต่อเนื่อง

(๕) ททท. เป็นผู้รับผิดชอบและประสานงานให้การพัฒนาอยู่ในระบบนโยบาย (ระดับพื้นที่วางแผนและพื้นที่เฉพาะ) ที่เสนอไว้ในแผนหลัก

๖.๑ องค์กรพัฒนาการท่องเที่ยว

๖.๑.๑ องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

(๑) องค์กรของรัฐ

จากโครงสร้างการบริหารของรัฐบาลไทย มีหน่วยงานในระดับกระทรวง ทบวง กรม ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวกว่า ๕๐ หน่วยงาน ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

(๑.๑) คณะรัฐมนตรี และสำนักนายกรัฐมนตรี โดย ๔ หน่วยงานหลัก คือ สำนักงานข้าราชการพลเรือน สำนักงานงบประมาณ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย มีหน้าที่รับผิดชอบทางการ กำหนดนโยบายในการพัฒนาและการวางแผนด้านการเงิน

(๑.๒) กระทรวงมหาดไทย รับผิดชอบ เกี่ยวกับการประสานงานระหว่าง รัฐบาลส่วนกลางกับส่วนท้องถิ่น ตลอดจน เป็นหน่วยงานหลักในการพัฒนาท้องถิ่นทางด้านต่าง ๆ นับเป็นหน่วยงานที่มีขอบข่ายงานกว้างที่สุด และมีระบบปกครองที่สำคัญมากที่สุดด้วย

(๑.๓) กระทรวงอื่น ๆ รับผิดชอบ เฉพาะส่วนงานในหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงการคลัง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงคมนาคม กระทรวงพาณิชย์ เป็นต้น

(๑.๔) หน่วยงานที่รับผิดชอบของรัฐบาลด้านการวางแผน

- การวางแผนด้านการท่องเที่ยว โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และกระทรวงมหาดไทย

- การวางแผนระดับชาติทางด้านการเงินและทรัพยากรมนุษย์ โดยสำนักงานประมาณ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานข้าราชการพลเรือน

- การวางแผนสิ่งแวดล้อม สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

- การวางแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและผังเมือง สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานผังเมือง และสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องทางด้านการวางแผน นอกเหนือจากสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แต่จะมีกระทรวงหลักคือ สำนักงานรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและการพลังงาน ซึ่งหน่วยงานดังกล่าวล้วนมีการติดต่อประสานงานตามสายบังคับบัญชาที่ซับซ้อนมาก

(๑.๕) หน่วยงานหลักระดับท้องถิ่น (ตั้งแต่จังหวัดลงไป) ได้แก่ จังหวัด สำนักงานจังหวัด อำเภอ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล สุขาภิบาล สภาตำบล ซึ่งแต่ละหน่วยงานมีอำนาจหน้าที่เฉพาะซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยตรง แต่มักใช้อำนาจ

หน้าที่ซึ่งอ้างอิงเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว เช่น การบำรุงทาง การรักษาความสะอาด การส่งเสริมการทำมาหากินของราษฎร เป็นต้น สำหรับสำนักงานจังหวัดนั้น มีหน้าที่ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวอยู่พอสมควร แต่ในอดีตที่ผ่านมาสำนักงานมีความรู้สึกว่าเป็นงานที่รับฝากมาจากหน่วยงานอื่น จึงมักไม่ได้ให้ความสนใจเท่าที่ควร

(๑.๖) หน่วยราชการอื่น ๆ ในท้องถิ่น ได้แก่ หน่วยงานส่วนภูมิภาค ประจำจังหวัด (เช่น ที่ดินจังหวัด ป่าไม้จังหวัด) หน่วยราชการส่วนกลางประจำจังหวัด (เช่น แขวงการทางลำน้ำชลประทาน) และรัฐวิสาหกิจ ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับสาธารณสุขภาค (เช่น การประปาส่วนภูมิภาค องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย การไฟฟ้าภูมิภาค) สำหรับพื้นที่วางแผนยังไม่มีการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยประจำจังหวัด

หน่วยงานต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาข้างต้น มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายนโยบาย และวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน แม้ว่าอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการบางหน่วยงานจะเอื้ออำนวยหรือส่งเสริมให้เกิดประโยชน์แก่การท่องเที่ยว เช่น การจัดตั้งวนอุทยานของกรมป่าไม้ การสร้างอ่างเก็บน้ำของกรมชลประทาน การสร้างถนนของแขวงการทาง เป็นต้น หรือการติดตั้งไฟฟ้าของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค การดำเนินการดังกล่าว เป็นไปตามวัตถุประสงค์หลัก และตามนโยบายของหน่วยงานในส่วนกลางที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ดังนั้น การดำเนินงานเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวจึงเป็นงานเสริม อาจจะได้รับการจัดสรรงบประมาณค่อนข้างยาก

บทบาทและหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว แสดงไว้ในตารางที่ ๖.๑

(๒) องค์การการท่องเที่ยวภาคเอกชน

ภาคเอกชนนับว่ามีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวและการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก การลงทุนก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวต่าง ๆ เช่น ที่พัก ร้านอาหาร พาหนะนำเที่ยว และสถานบันเทิงต่าง ๆ รวมถึงการลงทุนในอุตสาหกรรมสาขาอื่นที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ล้วนแต่เป็นบทบาทที่ต้องดำเนินการผ่านภาคเอกชนทั้งสิ้น

ธุรกิจการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับภาคเอกชนโดยตรงนั้น ในกฎหมายได้มีนิยามคำว่า ธุรกิจเกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไว้ว่า "อุตสาหกรรมท่องเที่ยว" คือ

ตารางที่ ๖.๑ โครงการและหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการ
ส่งเสริมการท่องเที่ยว

ประเภทของงานส่งเสริม การท่องเที่ยว หวหิน-ชะอำ	กระทรวง; เจ้าสังกัด	หน่วยงานรับผิดชอบ		ลักษณะงบประมาณ
		ส่วนกลาง	ส่วนภูมิภาค/ท้องถิ่น	
<u>แหล่งท่องเที่ยวประเภท โบราณสถานและศาสนสถาน</u> ๑. โบราณสถาน ๒. ศาสนสถาน ๓. พระราชวัง	กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ -	กรมศิลปากร กรมศิลปากร สำนักพระราชวัง	ศึกษาธิการจังหวัด ศึกษาธิการจังหวัด -	ส่วนกลาง ส่วนกลาง ส่วนกลาง
<u>แหล่งท่องเที่ยวประเภท สวยงามตามธรรมชาติ</u> ๑. อุทยาน น้ำตก ถ้ำ ๒. ชายหาด ๓. อ่างเก็บน้ำ	กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและการพลังงาน กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและการพลังงาน กระทรวงมหาดไทย กระทรวงเกษตรและสหกรณ์	กรมป่าไม้ สำนักงานคณะกรรมการ สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการ สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ สำนักผังเมือง กรมชลประทาน สำนักงานชลประทานเขต	ที่ทำการอุทยานในพื้นที่ - - องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล -	ส่วนกลาง ท้องถิ่น ท้องถิ่น
<u>หัตถกรรมและสินค้าที่ระลึก</u>	กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงพาณิชย์ สำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย	สำนักงานปลัดกระทรวง กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม สำนักงานปลัดกระทรวง กรมการค้าภายใน สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานปลัดกระทรวง กรมประชาสัมพันธ์ กรมพัฒนาชุมชน	อุตสาหกรรมจังหวัด - - พัฒนาการจังหวัด	ส่วนกลาง
<u>การจัดงานเทศบาลประเพณี</u>	กระทรวงมหาดไทย สำนักนายกรัฐมนตรี	สำนักงานปลัดกระทรวง การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล สุขาภิบาล	ท้องถิ่น
<u>บริการการท่องเที่ยว</u> ๑. ความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน ๒. สาธารณสุข	กระทรวงมหาดไทย กระทรวงสาธารณสุข	กรมตำรวจ สำนักงานปลัดกระทรวง	กองกำกับการตำรวจภูธร สาธารณสุขจังหวัด	ส่วนกลาง ส่วนกลาง

ตารางที่ ๖.๑ (ต่อ)

ประเภทของงานส่งเสริม การท่องเที่ยว หัวหิน-ชะอำ	กระทรวงเจ้าสังกัด	หน่วยงานรับผิดชอบ		ลักษณะงบประมาณ
		ส่วนกลาง	ส่วนภูมิภาค/ท้องถิ่น	
<u>บริการการท่องเที่ยว (ต่อ)</u>				
๓. การศาสนา	กระทรวงศึกษาธิการ	ศึกษาธิการจังหวัด	-	ส่วนกลาง
๔. โรงแรม ชิงกาโลว์	กระทรวงมหาดไทย	กรมตำรวจ	กองกำกับการตำรวจภูธร	ส่วนกลาง
๕. รถโดยสาร	กระทรวงพาณิชย์	สำนักงานปลัดกระทรวง	กรมทะเบียนการค้า	รัฐวิสาหกิจ
	กระทรวงคมนาคม	กรมขนส่งทางบก	-	
		บริษัท ขนส่ง จำกัด		
๖. รถไฟ	กระทรวงคมนาคม	การรถไฟแห่งประเทศไทย	-	รัฐวิสาหกิจ
๗. ระบบการจราจร	กระทรวงมหาดไทย	กรมตำรวจ	กองกำกับการตำรวจภูธร	ส่วนกลาง
๘. บริการและความปลอดภัยบนทางหลวง	กระทรวงมหาดไทย	กรมตำรวจ	กองกำกับการตำรวจ- ทางหลวง	ส่วนกลาง
๙. ข่าวสารการท่องเที่ยว	สำนักนายกรัฐมนตรี	การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	-	ท้องถิ่น
	กระทรวงมหาดไทย		เทศบาล สภ.อ.ชะอำ	ท้องถิ่น
การสื่อสารไปรษณีย์	กระทรวงคมนาคม	การสื่อสารแห่งประเทศไทย	สำนักงานไปรษณีย์จังหวัด	รัฐวิสาหกิจ
โทรศัพท์	กระทรวงคมนาคม	องค์การโทรศัพท์ฯ	ชุมสายโทรศัพท์จังหวัด	รัฐวิสาหกิจ
๑๐. การกำจัดขยะมูลฝอย	กระทรวงมหาดไทย	-	สำนักงานปลัดกระทรวง เทศบาล สุขาภิบาล	ท้องถิ่น
<u>โครงสร้างพื้นฐานและ</u> <u>สาธารณูปโภค</u>				
๑. ทางหลวงแผ่นดิน	กระทรวงคมนาคม	กรมทางหลวง	แขวงทางหลวง	ส่วนกลาง
๒. ทางชนบท				
- ทางมาตรฐาน	กระทรวงมหาดไทย	สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท	สำนักงานเร่งรัดพัฒนา- ชนบทจังหวัด	ส่วนกลาง
- ทางทั่วไป	กระทรวงมหาดไทย	-	องค์การบริหารส่วนจังหวัด	ท้องถิ่น
- ทางเข้าหมู่บ้าน	กระทรวงมหาดไทย	-	เทศบาล สุขาภิบาล	ท้องถิ่น
- ถนน ตรอก ซอย ในเขตเทศบาล	กระทรวงมหาดไทย	-	องค์การบริหารส่วนจังหวัด พัฒนาการจังหวัด	ท้องถิ่น
๓. ไฟฟ้า				
- การขยายเขตตาม โครงการ	กระทรวงมหาดไทย	การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค		รัฐวิสาหกิจ
	สำนักนายกรัฐมนตรี	การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย		
๔. ประปา	กระทรวงมหาดไทย	การประปาส่วนภูมิภาค		รัฐวิสาหกิจ
		เทศบาล		ท้องถิ่น
๕. การผังเมือง	กระทรวงมหาดไทย	สำนักผังเมือง		ส่วนกลาง
<u>การส่งเสริมการท่องเที่ยวและการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว</u>				
การส่งเสริมการท่องเที่ยว	กระทรวงมหาดไทย	สำนักงานปลัดกระทรวง	สำนักงานจังหวัด เทศบาล องค์การบริหาร ส่วนกลาง	ส่วนกลาง ท้องถิ่น
การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	สำนักนายกรัฐมนตรี	การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	สำนักงานจังหวัด	ท้องถิ่น
	กระทรวงมหาดไทย	-	องค์การบริหารส่วนกลาง เทศบาล	

อุตสาหกรรมที่จัดหรือให้มีการบริการกับการท่องเที่ยวทั้งภายในและภายนอกราชอาณาจักร โดยมีค่าตอบแทนและหมายความรวมถึง

- ธุรกิจนำเที่ยว
- ธุรกิจโรงแรมนักท่องเที่ยว
- ธุรกิจภัตตาคาร สถานบริการ และสถานที่ตากอากาศสำหรับนักท่องเที่ยว
- ธุรกิจการขายของที่ระลึก หรือสินค้าสำหรับนักท่องเที่ยว
- ธุรกิจการกีฬาสำหรับนักท่องเที่ยว
- การดำเนินการนิทรรศการ การแสดงออกกร้าน การโฆษณาเผยแพร่

หรือการดำเนินงานอื่นใดโดยมีความมุ่งหมายเพื่อจะชักนำหรือส่งเสริมให้มีการเดินทางท่องเที่ยว

บทบาทของเอกชนในปัจจุบัน อาจสรุปได้ดังนี้

- การพัฒนานวัตกรรมในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
- การพัฒนาบริการและธุรกิจการท่องเที่ยว
- การคุ้มครองรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว
- การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี
- การส่งเสริมการประชุมนานาชาติในประเทศ
- การรวมตัวของหน่วยธุรกิจการท่องเที่ยวภาคเอกชน
- การร่วมมือแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวระหว่างภาครัฐบาลและเอกชน

การรวมตัวขององค์กรภาคเอกชน มีอยู่ ๔ รูปแบบ คือ การรวมกลุ่มในหน่วยธุรกิจเดียวกัน สมาคมการท่องเที่ยวในพื้นที่ สมาชิกสมาคมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ และการรวมกลุ่มระหว่างหน่วยธุรกิจ ซึ่งในส่วนกลางมีทั้งที่เป็นกลุ่มสมาคมและกลุ่มชมรม เช่น สมาคมโรงแรม สมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว สมาคมมัคคุเทศก์อาชีพแห่งประเทศไทย PATA Thailand Chapter ชมรมผู้ประกอบการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ชมรมสื่อมวลชนส่งเสริมการท่องเที่ยว เป็นต้น

ส่วนองค์กรในท้องถิ่นนั้น ปัจจุบันแม้ว่าในพื้นที่วางแผนมีเอกชนผู้ประกอบการจดทะเบียนถึง ๒๖๖ ราย โดยในจังหวัดเพชรบุรีมี ๑๔๓ ราย และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ๑๒๓ ราย (ทั้งนี้ ไม่รวมร้านค้าประเภทแผงลอย บริการนำเที่ยว มัคคุเทศก์ และการขนส่ง)

การบริการการท่องเที่ยวภาคเอกชนในท้องถิ่นยังขาดการรวมตัวเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว ดังนั้น จึงยังไม่มีองค์กรกลางในการป้องกันปัญหาในการดำเนินธุรกิจ เช่น การแข่งขันในเชิงธุรกิจ ในลักษณะที่เป็นผลเสียแก่การท่องเที่ยว การกำหนดคุณภาพ และการฉ้อโกงนักท่องเที่ยว ตลอดจนการพัฒนาาร่วมกันในการบริการและการประสานงานกับภาครัฐบาล

(๓) องค์กรท่องเที่ยว เฉพาะกิจ

องค์กรท่องเที่ยว เฉพาะกิจ เป็นองค์กรการท่องเที่ยวอีกรูปแบบหนึ่ง หรือ เป็นองค์กรที่สามารถจัดตั้งขึ้น เพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า หรือปัญหาพิเศษ หรือโครงการท่องเที่ยวใหม่ ๆ ในพื้นที่ หรือเพื่อเชื่อมประสานระหว่างภาครัฐและ เอกชน เพื่อนำไปสู่จุดมุ่งหมายร่วมกัน ในการพัฒนาการท่องเที่ยวของพื้นที่นั้น ๆ

องค์กรส่วนกลางที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบันนี้ คือ คณะกรรมการร่วมภาครัฐและ เอกชน เพื่อแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจ (กรอ.) ซึ่งมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน-กรรมการ และมีรัฐมนตรีฝ่ายเศรษฐกิจ ผู้แทนภาครัฐฝ่ายเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง ผู้แทนภาคเอกชน จาก ๓ สถาบัน คือ หอการค้าไทย สมาคมอุตสาหกรรมไทย และสมาคมธนาคารไทย เป็นกรรมการ และ เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ รับผิดชอบ เป็นเลขานุการของคณะกรรมการชุดนี้ บทบาทและหน้าที่หลักของ กรอ. ได้แก่ การร่วมมือกันพิจารณา ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานระหว่างภาครัฐและ เอกชน วางแผนส่งเสริมบทบาททั้งสอง ฝ่ายเพื่อสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจและติดตามผลการดำเนินงานให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องรับไป ปฏิบัติ นอกจากนี้ กรอ. ยังสามารถแต่งตั้งคณะอนุกรรมการและหรือคณะทำงานเพื่อปฏิบัติงาน ต่าง ๆ ได้อีก

ในด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว นั้น กรอ. ยังได้มีการแต่งตั้ง คณะอนุกรรมการร่วมภาครัฐและ เอกชน เพื่อแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยว เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ทำหน้าที่ ศึกษาแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

สำหรับในพื้นที่วางแผนนั้น มีองค์กรเฉพาะกิจดังนี้

(๓.๑) คณะทำงานด้าน กรอ. จังหวัดเพชรบุรี จัดตั้งโดยคำสั่งผู้ว่าราชการ จังหวัดเพชรบุรี เมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๓๐ ได้แต่งตั้งคณะทำงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว

จังหวัดเพชรบุรี โดยมีผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดเพชรบุรีเป็นประธานคณะทำงาน ประกอบด้วย หัวหน้าส่วนราชการ นายกเทศมนตรี และภาคเอกชน โดยมีผู้ตรวจการส่วนท้องถิ่น เป็นกรรมการ และเลขานุการ ทำหน้าที่หลักคือ ศึกษา วิเคราะห์ วิจัย และเสนอแนะแนวทางการพัฒนาและ ส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบุรีแก่ กรอ. จังหวัดเพชรบุรี

(๓.๒) คณะทำงานเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบุรี แต่งตั้ง โดยผู้ว่าราชการจังหวัด มีผู้แทนภาครัฐและเอกชนเป็นกรรมการ ปัจจุบันมีโครงการที่สำคัญ ๆ คือ

- โครงการท่องเที่ยวเพชรบุรี เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล
- โครงการพลิกจังหวัดเพชรบุรีให้เป็น เมืองท่องเที่ยว

(๓.๓) คณะกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้แต่งตั้งขึ้น เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๓๐ เป็นการร่วมมือ ร่วมงานระหว่างภาครัฐบาลและ เอกชน โดยมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยว รวบรวมความคิดเห็น ส่งเสริม สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือกันและเป็นองค์กรร่วมในการประสานงานการพัฒนาการท่องเที่ยว ในจังหวัด และให้การสนับสนุนด้านการเงิน วัสดุอุปกรณ์ วิชาการ และ เทคโนโลยีแก่หน่วยงาน ต่าง ๆ คณะทำงานนี้ได้มีการจัดตั้งคณะทำงานย่อยเฉพาะ เรื่องอีก คือ

- คณะทำงานด้านประชาสัมพันธ์
- คณะทำงานด้านพัฒนาและบริการ
- คณะทำงานด้านความปลอดภัย
- คณะทำงานด้านส่งเสริมผลิตภัณฑ์และสินค้าพื้น เมือง
- ศูนย์ข่าวสารและบริการท่องเที่ยว (อำเภอ เมืองและอำเภอ

หัวหิน)

๖.๓.๒ ปัญหาองค์กรในการพัฒนา

(๑) ขาดหน่วยงานในการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยตรงในพื้นที่วางแผน ซึ่งปัจจุบัน ททท. ยังไม่มีสำนักงานสาขาในพื้นที่ จึงทำให้การประสานงานนโยบาย การให้ ข้อมูลที่จำเป็น ตลอดจนมิได้มีส่วนร่วมในการวางแผนหรือโครงการของจังหวัด ทำให้การ

ส่งเสริมการท่องเที่ยวขาดประสิทธิภาพเท่าที่ควร แม้ในปัจจุบัน ททท. สำนักงานใหญ่อาจประสานได้เป็นบางกรณีเท่านั้น เช่น การจัดงานเทศกาลประเพณี การช่วยเหลือในการจัดทำเอกสารส่งเสริมการท่องเที่ยวก็ตาม

(๒) การส่งเสริมการท่องเที่ยวมิได้ถูกกำหนดไว้โดยชัดเจนตามกฎหมายขององค์กรในจังหวัด หรือท้องถิ่น หรือส่วนราชการอื่น ๆ จึงทำให้ความสำคัญของการส่งเสริมการท่องเที่ยวค่อยลงไป โดยทั่วไปหน่วยงานต่าง ๆ จะเน้นที่งานหลักที่ตนรับผิดชอบอยู่ พร้อมกับทำงานด้านการท่องเที่ยวไปด้วย

(๓) มีความหลากหลายขององค์กรบริหารที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและต่างมีหน้าที่รับผิดชอบที่ซ้ำซ้อนกัน ก่อให้เกิดความยากลำบากในการประสานงานกันระหว่างหน่วยราชการส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ ที่มีอยู่จำนวนมาก

(๔) องค์กรที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว ยังขาดบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นสาขาวิทยาการ เฉพาะและต้องมีความรอบรู้หลายด้าน เช่น ข้อมูลต่าง ๆ ทางด้านการตลาด

(๕) ขาดงบประมาณในการดำเนินงานด้านโครงการการส่งเสริมการท่องเที่ยวของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แม้จังหวัดจะได้จัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวแล้วก็ตาม แต่เมื่อมีข้อจำกัดด้านงบประมาณเพื่อปฏิบัติการ ทำให้การดำเนินงานของโครงการที่ผ่านมาทำได้ในลักษณะงานย่อย หรืออาศัยกฎหมายเทียบเคียงอ้างอิงเพื่อของงบประมาณด้านอื่นมาดำเนินการ ส่วนกรณีที่โครงการใหญ่และใช้งบประมาณมาก เช่น โครงการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวบางแห่งที่ต้องใช้เงินจำนวนมาก จังหวัดหรือท้องถิ่นจะวางเป้าหมายระยะยาวเพื่อขออนุมัติโครงการและงบประมาณซึ่งอาจไม่ทันกับเหตุการณ์

(๖) ขาดความร่วมมือในองค์กรภาคเอกชน องค์กรเอกชนยังมีการรวมตัวกันน้อยมาก จึงไม่สามารถใช้ประโยชน์จากองค์กรเพื่อต่อรองกับภาครัฐบาลได้ โดยเฉพาะในด้านการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ข้อมูล ข่าวสาร และแหล่งเงินทุนเพื่อพัฒนาธุรกิจการท่องเที่ยว (แม้ว่าได้มี กรอ. ด้านการท่องเที่ยวแล้ว แต่เนื่องจากเพิ่งมีการจัดตั้งขึ้น บทบาทของการปฏิบัติงานขององค์กรในทางปฏิบัติ จึงยังไม่ชัดเจนในความร่วมมือ ระหว่างภาครัฐและเอกชนเท่าที่ควร)

๖.๓.๓ ข้อเสนอการพัฒนากองคกร

(๑) จัดตั้งสำนักงาน ททท. จังหวัดขึ้นในพื้นที่วางแผน เพื่อให้เป็นศูนย์กลาง การประสานการพัฒนา ส่งเสริมเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ และให้บริการนักท่องเที่ยวในพื้นที่ โดยควรจัดตั้งเพียงแห่งเดียวที่หัวหิน หรือชะอำ มีหน้าที่ดำเนินการครอบคลุมทั้ง ๒ จังหวัด

(๒) จัดตั้งคณะกรรมการร่วม ๒ จังหวัด เพื่อการประสานแผนและควบคุม การดำเนินการตามแผนหลัก โดยมีเจ้าหน้าที่ ททท. เป็นหัวหน้าคณะ ผู้แทนจากสำนักงาน จังหวัด ๒ จังหวัด เป็นเลขานุการ และผู้แทนจากองค์กรภาครัฐและเอกชนในพื้นที่เป็นกรรมการ

(๓) จัดตั้งคณะทำงานส่วนเฉพาะกิจ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวพื้นที่เฉพาะ (ชุดโครงการ) เพื่อร่วมมือปฏิบัติการพัฒนาตามแผนงานและชุดโครงการนั้น ๆ

(๔) เพิ่มอำนาจและหน้าที่ในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างแท้จริงแก่องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น (องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และสุขาภิบาล) เช่น กำหนดหน้าที่ เพิ่มบุคลากร สนับสนุนทางด้านวิชาการ เป็นต้น พร้อมทั้งกระตุ้นให้องค์การเหล่านี้ดำเนินการ ด้านการประชาสัมพันธ์ การจัดบ้ายคำขวัญ การประชุมสัมมนาบุคคลที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการร่วมมือพัฒนาการท่องเที่ยว

(๕) จัดตั้งชมรมหรือสมาคมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวภาค เอกชนตามกลุ่ม การบริการหรือตามพื้นที่ เพื่อเป็นแกนกลางประสานความเข้าใจ ลดการแข่งขันที่ไม่จำเป็น ป้องกันและแก้ไขปัญหาการให้บริการ และประสานงานกับหน่วยงานของรัฐด้านการลงทุน

(๖) ในชั้นศึกษาความเหมาะสมของโครงการ จำเป็นต้องมีการศึกษาและระบุ อำนาจหน้าที่ขององค์กรที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอย่างชัดเจน หากจำเป็นต้องมีองค์กรใหม่ ที่สามารถพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ควรได้ดำเนินการอย่างจริงจัง

(๗) ในระยะยาวเชื่อว่าพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่วางแผนโดยเฉพาะ อย่างยิ่งบริเวณหัวหิน-ชะอำ จะมีการขยายตัวอย่างมาก จำเป็นต้องมีองค์กรพิเศษรองรับการ พัฒนาบริเวณหัวหิน-ชะอำ ดังนั้น ภายในระยะ ๕ ปีนี้ ควรมีการศึกษารูปแบบขององค์กรพิเศษ ดังกล่าว

๖.๔ กฎหมาย ระเบียบและข้อบังคับ

๖.๔.๑ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีอยู่หลายฉบับ บางฉบับได้ตราออกมาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมท่องเที่ยวโดยตรง ได้แก่ พระราชบัญญัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๒๒ ทั้งนี้ โดยได้ยกเลิกกฎหมายที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวฉบับก่อน ๆ คือ ตั้งแต่พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยว พ.ศ.๒๕๐๒ จนถึงฉบับสุดท้ายคือ พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยว (ฉบับที่ ๘) พ.ศ.๒๕๑๔ รวม ๘ ฉบับด้วยกัน

นอกจากกฎหมายฉบับดังกล่าวแล้ว ยังมีกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวทั้งโดยทางตรงและโดยทางอ้อม และมีองค์กรที่รักษากฎหมายนั้น ๆ โดยเฉพาะ อย่างไรก็ตามเจตนารมณ์ในการตรากฎหมายอื่น ๆ นั้น มักมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งในบางกรณีกลับเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวในสถานการณ์ปัจจุบัน กฎหมายเหล่านั้นจำแนกเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดนโยบาย กำกับนโยบายและองค์กร กฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากร การบริการการท่องเที่ยว การส่งเสริมการลงทุน การสาธารณสุข สถานที่เที่ยว การบูรณะพิฒนาสถานที่ท่องเที่ยว สาธารณูปโภค การคุ้มครองและการดำเนินคดี และการสงวนอาชีพสำหรับคนไทย (ดูตารางที่ ๖.๒)

นอกจากกฎหมายต่าง ๆ เหล่านี้แล้ว ยังมีกฎหมายย่อยอื่น ๆ ในรูปของ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศกระทรวง ที่ออกตาม พรบ.แม่บทต่าง ๆ เช่น ข้อบังคับสุขภาพีบาล ประกาศกระทรวงมหาดไทย ห้ามปลูกสร้างอาคารในบางพื้นที่ เป็นต้น กฎหมายเหล่านี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับองค์กร หน่วยงานรัฐบาลหลายหน่วยงาน จึงมักมีปัญหาของตัวกฎหมาย ความหลายหลากของกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์เดียวกัน หรือคล้ายคลึงกัน และปัญหาในการควบคุม รักษา ดูแลกฎหมาย

๖.๔.๒ ปัญหาตัวกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

(๑) ปัญหาอำนาจหน้าที่ของ ททท. จาก พรบ.การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๒๒ ซึ่งกำหนดวัตถุประสงค์ อำนาจและหน้าที่ไว้ พบว่า ขอบข่ายอำนาจของ ททท. เป็นไปอย่างกว้างขวาง แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า อำนาจนั้นได้ครอบคลุมกิจการอื่น ๆ หลายประเภท เช่น การควบคุมการก่อสร้างอาคาร การใช้ที่ดิน โรงแรม และบริการอื่น ๆ แต่ พรบ.นี้

ตารางที่ ๖.๒ กฎหมายและองค์กรที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ชื่อกฎหมาย	ส่วนราชการที่มีหน้าที่ตามกฎหมาย	การเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว
<p><u>การกำหนดนโยบายและการกำกับนโยบาย</u> พ.ร.บ. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๑๘ เรื่อง ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ร.บ. เทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ พ.ร.บ. ระเบียบบริหารราชการ ส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๘ พ.ร.บ. สุขาภิบาล พ.ศ. ๒๕๔๕ ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๖ เรื่อง บริหารราชการส่วนตำบล</p> <p><u>เกี่ยวกับภาษีอากร</u> พ.ร.บ. ให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวล รัษฎากร พ.ศ. ๒๕๔๑ พ.ร.บ. ภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. ๒๕๐๘ พ.ร.บ. โรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. ๒๕๓๕ พ.ร.บ. ภาษีป้าย</p>	<p>การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, สำนักนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย กระทรวงมหาดไทย กระทรวงมหาดไทย กระทรวงมหาดไทย กระทรวงการคลัง/จังหวัด เทศบาล/สุขาภิบาล/องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล/สุขาภิบาล/องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล/สุขาภิบาล/องค์การบริหารส่วนจังหวัด</p>	<p>ส่งเสริมการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว การกำกับนโยบาย การดำเนินกิจการทั่ว ๆ ไป ตามกฎหมายกำหนด การดำเนินกิจการทั่ว ๆ ไป ตามกฎหมายกำหนด การดำเนินกิจการทั่ว ๆ ไป ตามกฎหมายกำหนด การดำเนินกิจการทั่ว ๆ ไป ตามกฎหมายกำหนด การกำหนดอัตราภาษีอากร การจัดเก็บภาษีที่ดิน การจัดเก็บภาษีโรงเรือนและอาคารที่อาจให้เข้าได้ การจัดเก็บภาษีป้าย</p>

ตารางที่ ๖.๒ (ต่อ)

ชื่อกฎหมาย	ส่วนราชการที่มีหน้าที่ตามกฎหมาย	การเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว
<p><u>เกี่ยวกับการบริการท่องเที่ยว</u></p> <p>พ.ร.บ.สถานบริการ พ.ศ.๒๕๐๔</p> <p>พ.ร.บ.ควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน พ.ศ.๒๕๔๔</p> <p>พ.ร.บ.โรงแรม พ.ศ.๒๕๓๘</p> <p>พ.ร.บ.คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.๒๕๒๒</p> <p>ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๔๕, ๓๖, ๒๕๒</p> <p>พ.ร.บ.การส่งออกไปนอกและการนำเข้า มาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ.๒๕๒๒</p> <p>พ.ร.บ.ป้องกันอันตรายอันเกิดแต่การเล่นทรสพ พ.ศ.๒๕๖๕</p> <p>พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒</p>	<p>กรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย</p> <p>-</p> <p>กระทรวงมหาดไทย</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค, สำนักงานกฤษฎีกา</p> <p>กระทรวงมหาดไทย</p> <p>กรมการค้าต่างประเทศ, กระทรวงพาณิชย์</p> <p>กระทรวงมหาดไทย</p> <p>กระทรวงมหาดไทย</p> <p>สำนักงานกฤษฎีกา</p>	<p>ความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมของประชาชน และการแสดงเพื่อความบันเทิงในสถานบริการ ควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินซึ่งนำเข้าออกนอก ราชอาณาจักร</p> <p>การเปิดโรงแรมและจัดระเบียบเกี่ยวกับโรงแรม ป้องกันการละเมิดแก่ผู้บริโภค</p> <p>การควบคุมการเล่นโบว์ลิ่ง, สเก็ต และมทรสพ</p> <p>ควบคุมการจำหน่ายและรับประทานอาหารหรือ เครื่องดื่มในสถานที่ขายอาหารหรือ เครื่องดื่ม จัดระเบียบการส่งออกซึ่งสินค้าบางอย่างเพื่อเป็น ผลดีต่อ เศรษฐกิจของประเทศ</p> <p>การป้องกันอันตรายจากการเล่นทรสพ</p> <p>การเดินทางเข้าประเทศไทย</p> <p>การส่งเสริมการลงทุน</p>
<p><u>เกี่ยวกับการส่งเสริมการลงทุน</u></p> <p>พ.ร.บ.ส่งเสริมการลงทุน พ.ศ.๒๕๒๐</p>	<p>สำนักงานกฤษฎีกา</p>	<p>การส่งเสริมการลงทุน</p>

ตารางที่ ๖.๒ (ต่อ)

ชื่อกฎหมาย	ส่วนราชการที่มีหน้าที่ตามกฎหมาย	การเกี่ยวข้องกับภารกิจที่เกี่ยวข้อง
<p><u>เกี่ยวกับการสาธารณสุข</u></p> <p>พ.ร.บ.สาธารณสุข พ.ศ.๒๕๔๔</p> <p>พ.ร.บ.รักษาความสะอาดและความเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๐๓</p> <p>พ.ร.บ.โรงงาน พ.ศ.๒๕๑๒</p> <p><u>เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว</u></p> <p>พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ.๒๕๔๔</p> <p>พ.ร.บ.สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ.๒๕๐๓</p> <p>พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔</p> <p>พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๗</p> <p>พ.ร.บ.โบราณสถาน, โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุและพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔</p> <p><u>การบูรณะพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยว</u></p> <p>พ.ร.บ.การผังเมือง พ.ศ.๒๕๑๔</p> <p>พ.ร.บ.ที่ราชพัสดุ พ.ศ.๒๕๑๔</p>	<p>เทศบาล/สุขาภิบาล/องค์การบริหารส่วนจังหวัด</p> <p>เทศบาล/สุขาภิบาล/องค์การบริหารส่วนจังหวัด</p> <p>กรมโรงงาน กระทรวงอุตสาหกรรม</p> <p>กรมป่าไม้ กระทรวงเกษตร</p> <p>กรมป่าไม้ กระทรวงเกษตร</p> <p>กรมป่าไม้ กระทรวงเกษตร</p> <p>กรมป่าไม้ กระทรวงเกษตร</p> <p>กรมศิลปากร กระทรวงศึกษาธิการ</p> <p>สำนักผังเมือง กระทรวงมหาดไทย</p> <p>กรมธนารักษ์ กระทรวงการคลังหรือส่วนราชการที่ได้รับมอบหมาย</p>	<p>การควบคุมรักษาความสะอาด, สิ่งปฏิกูลและเหตุรำคาญ</p> <p>การรักษาความสะอาดและความเรียบร้อย</p> <p>การควบคุมโรงงานอุตสาหกรรม</p> <p>แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ</p> <p>แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติเกี่ยวกับสัตว์ป่า</p> <p>แหล่งท่องเที่ยวประเภทอุทยานแห่งชาติ</p> <p>แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ</p> <p>แหล่งท่องเที่ยววัดานโบราณสถาน และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง</p> <p>การจัดทำผังเมือง การควบคุมอาคาร</p> <p>การถนนสถานที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน การให้เช่าที่ดินราชพัสดุ</p>

ตารางที่ ๖.๒ (ต่อ)

ชื่อกฎหมาย	ส่วนราชการที่มีหน้าที่ตามกฎหมาย	การเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว
พ.ร.บ. การเวดคืนสิ่งหากริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๗	ส่วนราชการที่ได้รับมอบอำนาจ	การเวดคืนสิ่งหากริมทรัพย์เพื่อการสาธารณูปโภค หรือประโยชน์ของประเทศ
พ.ร.บ. ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๑๔	สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ กระทรวงวิทยาศาสตร์	การควบคุมและประเมินผลการวิเคราะห์การก่อสร้างโรงงานที่มีขนาดห้องพักตั้งแต่ ๔๐ ห้องขึ้นไป
ประมวลกฎหมายที่ดิน	กรมที่ดิน กระทรวงมหาดไทย	การออกเอกสารสิทธิในที่ดินและอื่นๆ ที่กฎหมายกำหนด
พ.ร.บ. ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒	กระทรวงมหาดไทย	การควบคุมการก่อสร้างอาคาร
การสื่อสารและขนส่ง	กระทรวงคมนาคม	การสื่อสารและไปรษณีย์ภัณฑ์
พ.ร.บ. ไปรษณีย์ พ.ศ. ๒๕๓๗	องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย, กระทรวงคมนาคม	กิจการโทรศัพท์
พ.ร.บ. องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๗	การสื่อสารแห่งประเทศไทย	ธุรกิจเกี่ยวกับกิจการไปรษณีย์และโทรคมนาคม
พ.ศ. ๒๕๑๔	กระทรวงคมนาคม	การสื่อสารมวลชน
พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๐	องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย	การสื่อสารมวลชน
พ.ร.บ. การทำอากาศยานแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒	การทำอากาศยานแห่งประเทศไทย	การดำเนินงานกิจการทำอากาศยาน, การให้ความสะดวกและปลอดภัยบริเวณท่าอากาศยาน
พ.ร.บ. การเดินอากาศ พ.ศ. ๒๕๔๗	การทำอากาศยานแห่งประเทศไทย	การให้ความสะดวกปลอดภัยในการเดินอากาศ และการบินพลเรือน
พ.ร.บ. การจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒	กรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย	การควบคุมการใช้รถและการจราจร
พ.ร.บ. รถยนต์	กรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย	การควบคุมการใช้รถ การจดทะเบียนรถ

ตารางที่ ๖.๒ (ต่อ)

ชื่อกฎหมาย	ส่วนราชการที่มีหน้าที่ตามกฎหมาย	การเกี่ยวข้องกับภารกิจที่เกี่ยวข้อง
<p>พ.ร.บ.จัดระเบียบการจอยคยานยนต์ในเขตเทศบาลและสุขาภิบาล พ.ศ.๒๕๐๓</p> <p>พ.ร.บ.การทำเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๔๔</p> <p>พ.ร.บ.การรถไฟแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๔๔</p> <p>พ.ร.บ.การชลประทานหลวง พ.ศ.๒๕๔๕</p> <p>พ.ร.บ.เรือไทย พ.ศ.๒๕๔๑</p> <p>พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย</p>	<p>เทศบาล/สุขาภิบาล/กระทรวงมหาดไทย</p> <p>การทำเรือแห่งประเทศไทย</p> <p>การรถไฟแห่งประเทศไทย</p> <p>กรมชลประทาน กระทรวงเกษตร</p> <p>กระทรวงคมนาคม</p> <p>กระทรวงคมนาคม</p>	<p>เพื่อความเรียบร้อยและเพิ่มรายได้แก่ท้องถิ่น</p> <p>ดำเนินการทำเรือ, การขุดลอกและบำรุงร่องน้ำเพื่อการเดินเรือขนาดใหญ่</p> <p>การขนส่งโดยรถไฟ</p>
<p>พ.ร.บ.การเดินเรือในน่านน้ำไทย</p> <p>บริการพื้นฐานและสาธารณูปโภค</p>	<p>กรมทางหลวง กระทรวงมหาดไทย</p>	<p>การเดินเรือในทางน้ำชลประทาน</p> <p>การควบคุมเรือ</p> <p>การควบคุมการเดินเรือในน่านน้ำ</p>
<p>ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๕๕ เรื่อง</p> <p>ทางหลวง</p> <p>พ.ร.บ.การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค พ.ศ.๒๕๐๓</p> <p>พ.ร.บ.การประปาส่วนภูมิภาค พ.ศ.๒๕๒๒</p> <p>การคุ้มครองและการค้าเป็นคดี</p> <p>ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.๒๕๔๔</p> <p>ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา</p>	<p>การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค กระทรวงมหาดไทย</p> <p>การประปาส่วนภูมิภาค กระทรวงมหาดไทย</p> <p>กระทรวงมหาดไทย</p> <p>กระทรวงมหาดไทย</p> <p>กระทรวงมหาดไทย</p>	<p>การสร้างทางและการควบคุม</p> <p>การผลิต จัดส่ง และจำหน่ายพลังงานไฟฟ้า</p> <p>การผลิต จัดส่ง และจำหน่ายประปา</p> <p>การโจรกรรม ประทุษร้ายนักท่องเที่ยว</p> <p>การค้าเป็นคดีที่เกิดกับนักท่องเที่ยว</p>
<p>การสงวนอาชีพสำหรับคนไทย</p> <p>พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.๒๕๒๑</p> <p>ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๑ เรื่องกำหนดหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว</p>	<p>กระทรวงมหาดไทย</p> <p>กระทรวงมหาดไทย</p>	<p>เพื่อสงวนอาชีพสำหรับคนไทย</p> <p>เพื่อสงวนอาชีพสำหรับคนไทย</p>

มิได้มีอำนาจหน้าที่ที่จะดำเนินการกับกิจการดังกล่าวให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของ ททท. ได้ เนื่องจากกิจการเหล่านั้นมีองค์กรที่รับผิดชอบและมีกฎหมายซึ่งมีวัตถุประสงค์ต่างกันบังคับอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้น การดำเนินการต่าง ๆ จึงต้องอาศัยหลักการประสานงานระหว่างองค์กรที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมักมีปัญหาหรือบางกรณีอาจไม่ทันเหตุการณ์

(๒) ปัญหาการขาดกฎหมายในการพัฒนาเฉพาะพื้นที่ ถึงแม้จะมีการกำหนดแผนหลัก การพัฒนาการท่องเที่ยวขึ้นแล้วก็ตาม สภาพทางกฎหมาย ยังคงต้องใช้กฎหมายแม่บทที่มีอยู่ เช่น การใช้ที่ดิน สิ่งก่อสร้าง เนื่องจากกฎข้อบังคับเฉพาะพื้นที่ยังไม่มีมีการประกาศใช้อย่างทั่วถึง จึงยังไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการเวนคืนที่ดินเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว และยังไม่มีการขยายความรู้ความเข้าใจที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของการออกกฎหมายพัฒนา เฉพาะพื้นที่แก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง

(๓) ปัญหาระเบียบกฎหมายที่มีจำนวนมาก ซึ่งแม่บทของกฎหมายในแหล่งท่องเที่ยวเฉพาะแหล่ง จะมีกฎหมายเฉพาะและจะมีหน่วยงานรับผิดชอบต่างกันไป เช่น บริเวณโบราณสถานจะอยู่ในความรับผิดชอบของกรมศิลปากร มีกฎหมายว่าด้วยโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติคุ้มครอง บริเวณแหล่งท่องเที่ยวของกรมชลประทานก็มีกฎหมายว่าด้วยการชลประทานคุ้มครอง บริเวณแหล่งท่องเที่ยวที่มีความงามธรรมชาติ ซึ่งมีลักษณะเป็นสาธารณะสมบัติของแผ่นดิน ก็มีกฎหมายว่าด้วยลักษณะปกครองพื้นที่ ประมวลกฎหมายที่ดิน และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๔ คุ้มครอง และกำหนดผู้รับผิดชอบตามลักษณะของสภาพแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งทำให้มีหน่วยงานมากมายเข้ามาเกี่ยวข้อง จึงมักเกิดปัญหาในการประสานงานระหว่างหน่วยงานในที่สุด

(๔) ปัญหาด้านผู้รักษากฎหมาย กฎหมายหลายประเภท เช่น วนอุทยาน อุทยานแห่งชาติ การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม หรือสาธารณสุข ส่วนมากจะถูกละเลยจากผู้มีอำนาจหรือขาดความเข้าใจที่ดีพอ ทำให้เกิดผลลบต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว หรือทำให้มีผู้ประกอบการใช้โอกาสในทางที่ผิดกฎหมาย

(๕) ยังไม่มีมาตรการหรือกรอบของกฎหมายเฉพาะมาบังคับใช้ในการบริการท่องเที่ยวบางประเภทหรือบางเรื่อง เช่น การกำหนดมาตรฐานและราคาของโรงแรม ร้านอาหาร การควบคุมสถานที่พักบางประเภท ปัญหาความรู้ความเข้าใจของมัคคุเทศก์ ปัญหาการแข่งขันด้านธุรกิจเกินขอบเขต และปัญหามาตรฐานสินค้า เป็นต้น

จึงเห็นได้ว่ากฎหมายและการรักษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว
ควรได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับสถานการณ์และความจำเป็นในปัจจุบัน ทั้งในระดับ
รวมและ เฉพาะพื้นที่

๖.๔.๓. ข้อเสนอการแก้ไขค่านกฎหมาย

เนื่องจากการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวมีกิจกรรมหลายสาขา ซึ่งมีผลกระทบ
ต่อองค์กรที่รักษากฎหมาย ซึ่งมีจำนวนไม่ต่ำกว่า ๕๐ องค์กร ดังนั้น ขอบข่ายของการปรับปรุง
แก้ไขกฎหมาย จึงต้องพิจารณาให้เหมาะสม เป็นกรณีไป

(๑) จัดประชุมสัมมนา เกี่ยวกับอุปสรรคและปัญหาด้านกฎหมายระหว่างหน่วยงาน
ที่เกี่ยวข้อง เพื่อหาแนวทางการลดการซ้ำซ้อนและไม่เข้าใจในกฎหมายต่าง ๆ ตลอดจนการ
อนุโลมแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ร่วมกัน

(๒) รัฐควรเร่งรัดกฎหมายเกี่ยวกับการจัดระเบียบธุรกิจท่องเที่ยวให้สามารถ
ประกาศใช้และดำเนินการโดยเร็ว โดยสาระสำคัญของกฎหมายฉบับนี้ ควรมีกรอบของวัตถุประสงค์
และมาตรการที่ชัดเจน แยกจากการดำเนินกิจการโดยทั่วไป โดยยึดหลักการว่า
เจตนารมณ์ในการใช้กฎหมายนี้เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว นอกเหนือจากการดำเนินการโดยทั่วไป
ซึ่งมีกฎหมายเฉพาะควบคุมอยู่แล้ว

(๓) การกำหนดพื้นที่และสถานที่ท่องเที่ยว ตลอดจนทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ต้อง
สงวนไว้ เป็นของรัฐและให้อยู่ในความควบคุมดูแลของ ททท. ซึ่งให้จัดทำเป็นพระราชกฤษฎีกา
ตามมาตรา ๔(๔) ของ พรบ. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย โดยต้องชี้ถึงเจตนารมณ์ของ
กฎหมายในการสงวนพื้นที่และทรัพยากรบริเวณนั้น เพื่อประโยชน์แห่งการท่องเที่ยวของรัฐ ดังนั้น
การพัฒนาทางด้านอื่น ๆ เช่น การก่อสร้างอาคาร โรงงาน และระบบสาธารณูปโภค ในพื้นที่
จึงควรเน้นประโยชน์เพื่อการท่องเที่ยวเป็นหลัก

นอกจากนี้ ควรแก้ไขกฎหมายดังกล่าว เพื่อให้อำนาจกับ ททท. โดยการ
พัฒนาใด ๆ บนพื้นที่ดังกล่าว จะต้องได้รับความเห็นชอบจาก ททท. หรือกำหนดให้มีการประสานงาน
ระหว่าง ททท. กับ องค์กรที่เกี่ยวข้อง

อนึ่ง แนวทางในข้อนี้อาจพิจารณาร่วมกับกระทรวงมหาดไทย (กรมโยธาธิการ) ในการออกประกาศกระทรวงมหาดไทยเกี่ยวกับการอนุญาตหรือห้ามปลูกสร้างอาคารบางประเภท ในพื้นที่เฉพาะต่าง ๆ เช่น หาดหัวหิน หาดชะอำ หาดปึกเตียน หาดแม่รำพึง และรอบเขต โบราณสถานต่าง ๆ ในจังหวัดเพชรบุรีหรือตลอดแนวชายหาดในจังหวัดเพชรบุรี-ประจวบคีรีขันธ์

(๔) ในระยะสั้น ต้องให้มีกฎหมายเฉพาะสำหรับการควบคุมการใช้ประโยชน์ ที่ดินและการปลูกสร้างอาคารในพื้นที่ท่องเที่ยว คือให้มีประกาศกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการ ควบคุมการใช้ที่ดินและปลูกสร้างอาคารในพื้นที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ตามข้อ (๓) โดยเร่งด่วน

๖.๕ การลงทุน

การลงทุนเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตและบริการ เนื่องจากการเพิ่มปริมาณสินค้าประเภททุนที่แท้จริงของระบบเศรษฐกิจ การลงทุนจะมีผลอย่างสำคัญต่อรายได้และการว่าจ้างทำงานซึ่งเป็นส่วนสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัด ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุน จะมีความแตกต่างกันระหว่างการลงทุนของภาครัฐบาลและเอกชน ดังนั้น การศึกษาการลงทุนตามแผนหลักนี้จึงจะพิจารณาการลงทุนอย่างเป็นระบบ เพื่อให้สามารถจัดทำข้อเสนอแนะสำหรับนำไปประกอบการจัดทำนโยบายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไป

๖.๕.๑ สภาพการลงทุนในปัจจุบัน

(๑) การลงทุนภาครัฐบาล คือ การลงทุนที่เกี่ยวข้องกับการใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวนำไปซื้อสินค้าและบริการขั้นสุดท้าย (Final Demand) ที่เป็นสินค้าสาธารณะ (Public goods) จากการลงทุนของภาครัฐบาล นอกจากนี้ ยังหมายรวมถึงการลงทุนในภาครัฐบาลอื่น ๆ ที่ลงทุนเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแก่ภาคเอกชน ซึ่งประกอบด้วย

- การลงทุนในด้านคมนาคมและสาธารณูปโภค
- การลงทุนในด้านการพัฒนาการบริการการท่องเที่ยว
- การลงทุนในด้านการบำรุงรักษาและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
- การลงทุนเพื่อส่งเสริมการตลาด
- การปรับปรุงองค์กรของรัฐที่เกี่ยวข้อง

การลงทุนภาครัฐบาลมีทั้งที่มาจากรัฐบาลกลางและท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม ในระยะที่ผ่านมา การลงทุนของรัฐบาลเพื่อการท่องเที่ยว มีสัดส่วนน้อยมาก แต่การท่องเที่ยวมักได้ประโยชน์จากการลงทุนด้านอื่น ๆ เป็นผลพลอยได้ เช่น ถนน ประปา เป็นต้น

(๒) การลงทุนภาคเอกชน คือ การลงทุนที่เกี่ยวข้องกับการใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวนำไปซื้อสินค้าและบริการขั้นสุดท้าย จากการลงทุนภาคเอกชน (ไม่นับผลของตัวทวี) ซึ่งสามารถแบ่งประเภทอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวภาคเอกชนได้ดังนี้

- ที่พัก (โรงแรม บังกาโลว์ เกสต์เฮาส์ หอพัก ฯลฯ)
- อาหาร ร้านอาหาร ภัตตาคาร ตลอดจนภัตตาคาร ฯลฯ
- บ้านเช่าและบริการการท่องเที่ยว

- พาหนะทางบก (ทางน้ำ, ทางอากาศ)
- อุตสาหกรรมของที่ระลึก
- อื่น ๆ

จากการศึกษาสภาพการลงทุนโดยเฉพาะ เอกชนนั้นพบว่า การลงทุนขนาดใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น โรงแรมชั้น ๑ (โรงแรมเดอะรีเจนท์ชะอำ, โรงแรมรอยัลการ์เดนท์รีสอร์ท, โรงแรมโซฟิเทลเซ็นทรัลหัวหิน) นั้น เป็นการลงทุนของนักลงทุนจากส่วนกลาง ที่เป็นเช่นนี้เพราะ นักลงทุนกลุ่มนี้มีความสามารถในการจัดหาทุนขนาดใหญ่ได้ ขณะเดียวกันยังสามารถจัดการธุรกิจของตนเองได้เบ็ดเสร็จในตัว สำหรับแนวโน้มการลงทุนในระยะสั้นของนักลงทุนขนาดใหญ่เกี่ยวกับที่พักนั้น คาดว่าจะไม่มี เพราะเท่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ โรงแรมชั้น ๑ ทั้ง ๓ แห่งดังกล่าว อยู่ในภาวะขาดทุน

ส่วนการลงทุนของนักลงทุนในท้องถิ่นนั้น เป็นนักลงทุนขนาดกลางและขนาดเล็ก ซึ่งลงทุนเกี่ยวกับที่พัก ตั้งแต่โรงแรมชั้น ๒ ลงไป บังกาโลว์ บ้านจัดสรร และคอนโดมิเนียม รวมทั้งร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก จนถึงทาบเร่แผงลอย การลงทุนของนักลงทุนกลุ่มนี้ ใช้ข้อมูลทางการตลาดน้อยมาก ส่วนใหญ่ในการตัดสินใจลงทุนนั้น ขึ้นอยู่กับการจัดหาทุนมาได้หรือไม่ สำหรับแนวโน้มของการลงทุนมีค่อนข้างสูง ถ้ามีแหล่งเงินทุนสนับสนุน

(๓) ปัญหาและแนวโน้มด้านการลงทุน

การลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐและเอกชนในปัจจุบัน ยังมีอยู่ค่อนข้างต่ำ และยังไม่กระจายอย่างกว้างขวางในพื้นที่วางแผน แม้ว่าปัจจุบันการลงทุนด้านการท่องเที่ยวมีส่วนขยายภาวะการผลิตที่ตกต่ำของภาคเกษตรกรรมอยู่มากก็ตาม การประเมินมูลค่าการลงทุนที่แท้จริงของภาคการท่องเที่ยวในพื้นที่วางแผน เป็นสิ่งที่กระทำได้ยาก อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาจากมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวแล้วพบว่า ในปี ๒๕๒๗ มีมูลค่าถึง ๓๑๔.๘ ล้านบาท หรือร้อยละ ๔.๗๕ ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมดของพื้นที่วางแผน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการลงทุนด้านการท่องเที่ยวยังเป็นสิ่งที่ต้องการอยู่มากในพื้นที่วางแผน

ปัจจุบัน ปัญหาด้านการลงทุนอาจสรุปได้ดังนี้

- (๓.๑) งบประมาณของรัฐที่จัดสรรให้พื้นที่เพื่อการพัฒนาส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านต่าง ๆ ยังไม่เพียงพอ
- (๓.๒) รัฐบาลแคลนเงินทุนสำหรับการลงทุนพัฒนาขนาดใหญ่ และยังไม่มีความพร้อมในการลงทุนเชิงธุรกิจ

(๓.๓) โครงการพัฒนาส่วนใหญ่ยังมุ่งเน้นเพื่อกิจกรรมและสาขาการผลิตอื่น ๆ เป็นสำคัญ เช่น ด้านการพัฒนาชนบท ด้านส่งเสริมการเกษตร เป็นต้น

(๓.๔) โครงการพัฒนาส่วนใหญ่เป็นโครงการขนาดเล็ก ใช้งบประมาณรายปี เฉพาะหน้า และเป็นการลงทุนเชิงรับเท่านั้น การลงทุนในเชิงรุกยังมีน้อย

(๓.๕) เอกชนยังไม่มีความมั่นใจในการลงทุนขนาดใหญ่ โดยเฉพาะในระยะ ๕ ปีข้างหน้า

(๓.๖) การลงทุนส่วนใหญ่ยังคงกระจุกตัวอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ ทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวไม่กระจายตัวตามแหล่งทรัพยากร

(๓.๗) ขาดการสนับสนุนการลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยวโดยตรง

๖.๕.๒ สภาพการลงทุนตามแผนหลัก

จากแผนงานและโครงการพัฒนาโดยรวมที่ได้เสนอในแผนหลัก ซึ่งมีทั้งหมด ๒๔ แผนงาน ๗๘ โครงการ โครงการพัฒนากระจายอยู่ในกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวทั้ง ๖ แห่ง กับแผนงานการพัฒนา โดยรวมตั้งรายละเอียดในหัวข้อ ๔.๓ บทที่ ๔ การลงทุนตามแผนหลักคิดเป็นเงินทั้งสิ้นประมาณ ๓,๐๑๒.๖๔ ล้านบาท โดยมีประเด็นที่สำคัญเกี่ยวกับการลงทุนดังนี้

(๑) การลงทุน ตามแผนหลักเป็นการลงทุนของภาครัฐบาลและภาคเอกชน โดยเงินลงทุนประมาณ ๑,๒๗๗.๙๔ ล้านบาท หรือร้อยละ ๔๒.๕๒ มาจากภาครัฐบาล และประมาณ ๑,๗๓๔.๗ ล้านบาท หรือร้อยละ ๕๗.๔๘ มาจากภาคเอกชน จากลักษณะโครงสร้างการลงทุนดังกล่าวนี้จะเห็นว่าภาวะการลงทุนอยู่กับภาคเอกชนในสัดส่วนที่สูงกว่า และเมื่อพิจารณาจำนวนเงินลงทุนของภาครัฐบาลนั้นจะมีจำนวนค่อนข้างสูงเช่นเดียวกัน รายละเอียดแสดงในตารางที่ ๖.๓

(๒) การกระจายการลงทุนตามกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวตามแผนหลัก มีการกระจายออกจากศูนย์กลางการท่องเที่ยวเดิม คือ หัวหิน-ชะอำมากขึ้น ดังจะเห็นว่าสัดส่วนงบประมาณการลงทุนในกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ คิดเป็นประมาณร้อยละ ๖๕.๙๑ ของงบการลงทุนทั้งหมด และประมาณร้อยละ ๑๗.๙๕ อยู่ในกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวเมืองเพชรบุรี รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ ๖.๓

(๓) การกระจายการลงทุนตามช่วงระยะการพัฒนาตามแผนหลัก ปรากฏว่า งบประมาณส่วนใหญ่อยู่ในช่วงการพัฒนาระยะสั้นและระยะปานกลาง โดยงบประมาณร้อยละ ๒๓.๐๙ จัดอยู่ในระยะสั้น

ตารางที่ ๖.๓ ขงบประมาณการลงทุนตามแผนหลัก จำแนกตามการลงทุนภาครัฐและ เอกชน, ระยะ เวลาการลงทุน และจำแนกตามพื้นที่พัฒนาการท่องเที่ยว (หน่วย: ล้านบาท)

พื้นที่พัฒนาการท่องเที่ยว	หน่วยลงทุน		ระยะเวลาการลงทุน			รวมงบประมาณ	
	ภาครัฐ	เอกชน	ระยะสั้น	ระยะปานกลาง	ระยะยาว	จำนวน	ร้อยละ
เมืองเพชรบุรี	๔๑๖.๓	๑๒๔.๔	๗๘.๘	๓๓๘.๐	๑๒๒.๔	๔๔๐.๗	๑๗.๕๕
อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน	๕๖.๐	-	๕๔.๒	๑๑.๕๕	๐.๓๕	๕๖.๐	๑.๘๖
ชะอำ	๒๘๖.๒๗	๕๓๑.๐	๒๑๓.๕๕	๕๔๗.๓๒	๕๕๖.๐	๑,๒๑๗.๒๗	๔๐.๕๑
หัวหิน	๒๕๐.๓๒	๕๑๗.๕	๒๕๔.๖๕	๓๑๐.๘๗	๒๑๒.๗	๗๖๘.๒๒	๒๕.๕๐
อุทยานแห่งชาติเขาสมาร้อยยอด	๕๓.๗๕	-	๒๕.๐	๑๘.๗๕	-	๕๓.๗๕	๑.๕๕
เมืองประจวบคีรีขันธ์	๑๐๑.๕	๑๐๒.๕	๕๘.๐	๑๒๒.๓	๓๓.๕	๒๐๓.๘	๖.๗๖
บางสะพาน	๕๐๐.๕	๕๕.๕	๖.๕	๕๕.๕๕	๕๗.๕	๑๕๕.๕๕	๕.๕๖
การพัฒนาอื่น ๆ	๓๓.๕	-	๒๖.๕	๗.๐	-	๓๓.๕	๑.๑๑
รวม	๑,๒๗๗.๕๕	๑,๗๓๕.๗๐	๖๘๗.๑	๑,๕๕๒.๖๕	๘๗๒.๕๕	๓,๐๑๒.๖๕	๑๐๐.๐๐

หมายเหตุ: การลงทุนภาครัฐบางโครงการ อาจมอบให้เอกชนดำเนินการได้ถ้าเห็นสมควร

ที่มา: จากตารางที่ ๕.๕ บทที่ ๕

ร้อยละ ๔๕.๖๕ อยู่ในระยะปานกลาง และร้อยละ ๓๑.๒๖ อยู่ในระยะยาว รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ ๖.๓

(๔) การกระจายการลงทุนของแผนหลักตามสาขาการพัฒนา งบประมาณการลงทุนส่วนใหญ่จะตกอยู่กับการพัฒนาด้านการบริการ (ร้อยละ ๖๔.๑๑) รองลงมาได้แก่ การพัฒนาเส้นทางคมนาคม การพัฒนาสิ่งแวดล้อม การปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว และการพัฒนาโดยรวม รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ ๖.๔

(๕) ขนาดของโครงการพัฒนาตามงบประมาณ โครงการประมาณร้อยละ ๔๒.๓๑ จัดอยู่ในโครงการประเภทขนาดเล็ก เงินลงทุนไม่เกิน ๕ ล้านบาท ส่วนโครงการขนาดใหญ่มากที่มีการลงทุนเกิน ๑๐๐ ล้านบาท มีอยู่ ๔ โครงการ หรือร้อยละ ๕.๑๓ นอกจากนี้ จัดเป็นโครงการประเภทขนาดกลางและขนาดใหญ่ จากตารางที่ ๖.๕ จะเห็นว่าโครงการขนาดใหญ่มาก ๓ ใน ๔ โครงการเป็นโครงการลงทุนของภาคเอกชน

ตารางที่ ๖.๕ งบประมาณการลงทุนของแผนหลักจำแนกตามสาขาการพัฒนา

สาขาการพัฒนา	จำนวนเงิน (ล้านบาท)	ร้อยละ
การปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว	๒๔๕.๕๒	๕.๘๑
การพัฒนาเส้นทางคมนาคม	๔๓๖.๓๐	๑๕.๕๘
การพัฒนาการบริการ	๑,๙๓๑.๕๘	๖๔.๑๑
การพัฒนาสิ่งแวดล้อม	๓๑๕.๗๕	๑๐.๕๘
การพัฒนาอื่น ๆ	๓๓.๕๐	๑.๑๑
รวม	๓,๐๑๒.๖๕	๑๐๐.๐๐

ที่มา: จากตารางที่ ๕.๕ บทที่ ๕

ตารางที่ ๖.๕ โครงการพัฒนาตามแผนหลักจำแนกตามขนาดงบประมาณโครงการ

ขนาดการลงทุน (ล้านบาท)	ลงทุนโดยภาครัฐบาล		ลงทุนโดยภาคเอกชน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
< ๕	๓๐	๔๖.๑๕	๓	๒๓.๐๘	๓๓	๔๒.๓๑
๖ - ๑๐	๘	๑๒.๓๑	๑	๗.๖๙	๙	๑๑.๕๔
๑๑ - ๒๐	๑๑	๑๖.๙๒	๓	๒๓.๐๘	๑๔	๑๗.๙๕
๒๑ - ๕๐	๑๐	๑๕.๓๘	-	-	๑๐	๑๒.๘๒
๕๑ - ๗๕	๓	๔.๖๑	๒	๑๕.๓๘	๕	๖.๔๑
๗๖ - ๑๐๐	๒	๓.๐๘	๑	๗.๖๙	๓	๓.๘๕
> ๑๐๐	๑	๑.๕๔	๓	๒๓.๐๘	๔	๕.๑๓
รวม	๖๕	๑๐๐.๐๐	๑๓	๑๐๐.๐๐	๗๘	๑๐๐.๐๐
รวมเงินลงทุน	๑,๒๗๗.๙๙ ล้านบาท		๑,๗๓๔.๗๐ ล้านบาท		๓,๐๑๒.๖๙ ล้านบาท	

ที่มา: จากตารางที่ ๔.๔ บทที่ ๔

จากลักษณะการลงทุนตามแผนหลักดังกล่าว เมื่อพิจารณาเข้ากับระบบ เศรษฐกิจของจังหวัด จะเห็นว่าเงินลงทุนคิดเป็นสัดส่วนค่อนข้างสูง เมื่อเปรียบเทียบกับมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด แต่จะมีผลกระทบต่อดัชนีราคาทางเศรษฐกิจของจังหวัดไม่มากนัก เนื่องจากการลงทุนดังกล่าวนี้มีการกระจายในช่วงแผนพัฒนาต่าง ๆ ตลอดระยะ ๑๕ ปี ตามที่วางไว้

นอกจากนี้ การลงทุนโดยภาครัฐบาลเน้นการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานและการให้บริการ ซึ่งรัฐจะไม่ได้รับผลตอบแทนของการลงทุนโดยตรง อาจจะมีปัญหาการลงทุนตามแผนถ้าหากมิได้มีการเพิ่มขีดความสามารถด้านการคลังของหน่วยงานของรัฐบาล

สำหรับการลงทุนของภาคเอกชนตามโครงการพัฒนาที่ได้เสนอในแผนหลักฯ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นโครงการที่เกี่ยวกับการจัดที่พักเพิ่มเติมสำหรับนักท่องเที่ยว และโครงการทางด้านการบริการอื่น เช่น ร้านอาหาร และร้านขายของที่ระลึก เป็นต้น โดยเฉพาะการลงทุนทางด้านที่พักนั้น ตามแผนหลักฯ

ได้เสนอขยายที่พักในระดับตั้งแต่กลุ่ม ๒ ไปในช่วงต้นของแผน ซึ่งมีโอกาสที่จะให้มีการลงทุนสูง เพราะการลงทุนที่พักขนาดนี้อยู่ในมือของนักลงทุนท้องถิ่น ซึ่งจะเป็นการสอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาของแผนหลักๆ ที่ให้ประชาชนในท้องถิ่นได้รับประโยชน์ทำนองเดียวกันกับการลงทุนด้านบริการอื่น ๆ แต่การลงทุนดังกล่าวนี้ถึงแม้จะมีความเป็นไปได้สูง แต่รัฐก็ควรที่จะหาทางดำเนินการที่โน้มน้าวความสนใจของนักลงทุนด้วย

๖.๕.๓ ข้อเสนอแนะด้านการลงทุน

เพื่อให้การลงทุนเป็นไปตามที่วางไว้ในแผนหลัก ดังนั้น ควรจัดให้มีการศึกษาความเหมาะสมของโครงการที่สำคัญ ๆ โดยเฉพาะโครงการลงทุนขนาดใหญ่และใหญ่มากที่เสนอไว้ในแผนอย่างละเอียด สำหรับข้อเสนอแนะการลงทุนภาคเอกชนและรัฐบาล เป็นดังนี้

(๑) การลงทุนของภาคเอกชน

(ก) ควรให้การสนับสนุนการลงทุนภาคเอกชน โดยให้สนับสนุนด้านภาษี วิชาการ ข้าราชการ ลดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ และระยะปลอดหนี้ในโครงการขนาดใหญ่ที่ให้ผลตอบแทนการลงทุนต่ำ นอกจากนี้ มาตรการดังกล่าวนี้ ควรใช้ให้เกิดประโยชน์กับการจูงใจให้เกิดการกระจายการลงทุนในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ มากขึ้น

(ข) โครงการลงทุนของภาคเอกชน รัฐจะต้องไม่ดำเนินการเป็นการแข่งขัน และจะต้องไม่ปล่อยให้เกิดการผูกขาดโดยกลุ่ม เอกชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

(ค) ควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาขีดความสามารถในการลงทุนของนักลงทุนท้องถิ่นมากขึ้น

(ง) ควรให้ความสำคัญกับการลงทุนที่เน้นการพัฒนาทรัพยากรและแรงงานในท้องถิ่นมากขึ้น

(๒) การลงทุนของภาครัฐบาล

(ก) การเพิ่มขีดความสามารถทางการคลังขององค์กรส่วนท้องถิ่น โดยการเข้มงวดด้านการจัดเก็บรายได้ การจัดหาผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว และการกระจายอำนาจทางการค้ามากขึ้น

- (ข) ให้มีการจัดสรรงบประมาณแก่หน่วยงานและพื้นที่พัฒนาต่าง ๆ โดยพิจารณา ลำดับความสำคัญและผลประโยชน์ที่จะได้รับจากแผนหลัก และการศึกษาความเหมาะสมของโครงการ
- (ค) สนับสนุนและเปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามาร่วมลงทุนในโครงการพัฒนาของ ภาครัฐบาลมากขึ้น
- (ง) การลงทุนในโครงการของภาครัฐบาล ควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากร และแรงงานในท้องถิ่นเป็นสำคัญ

ภาคผนวก

ภาคผนวกที่ ๑

- ร่าง -

ข้อกำหนดในการศึกษาความเหมาะสมแผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว จังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

๑. บทนำ

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้จัดทำแผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๒๙-๒๕๓๐ ทั้งนี้เพราะจังหวัดทั้งสองมีศักยภาพสูงพอที่จะสามารถพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับชาติ และ/หรือ นานาชาติได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หัวหิน-ชะอำ ในแผนหลักฯ ได้กำหนดแผนงานและโครงการในการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็น ๓ ระดับ คือ การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยรวมทั้งสองจังหวัด การพัฒนาการท่องเที่ยวกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ รวม ๖ กลุ่ม และการพัฒนาการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวเฉพาะพื้นที่ แผนงานและโครงการต่าง ๆ นั้น บางส่วนสามารถดำเนินการพัฒนาได้ทันที แต่บางส่วนจำเป็นต้องมีการศึกษาและวางแผนในรายละเอียดอีกชั้นหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาความเหมาะสมในการลงทุน (Feasibility Study) ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ด้านการตลาดการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงทุกปี และเพื่อให้เกิดความมั่นใจในการลงทุน ภายใต้กลวิธีที่ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น

๒. จุดประสงค์

การศึกษาความเหมาะสมเป็นการประเมินผลทาง เศรษฐกิจและการเงินของแผนงานและโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวที่เสนอไว้ในแผนหลักฯ การศึกษาความเหมาะสมในการลงทุนจะครอบคลุมทั้งการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวก และบริการที่สำคัญต่าง ๆ โดยการวิเคราะห์ถึงแนวทางในการลงทุน การพิจารณาถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการลงทุน ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น แนวทางในการกำหนดแผนการลงทุนที่เหมาะสม ตลอดจนองค์กรหรือหน่วยงานที่เหมาะสมในการดำเนินการ

๓. ขอบเขตของการศึกษา

๓.๑ ขอบเขตด้านพื้นที่ พื้นที่โครงการได้แก่ พื้นที่แหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ในจังหวัด เพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยจำแนกออกเป็น ๖ กลุ่ม คือ

- (๑) กลุ่มแหล่งท่องเที่ยว เมือง เพชรบุรี
- (๒) กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวแก่งกระจาน
- (๓) กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ
- (๔) กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวปราณบุรี-สามร้อยยอด
- (๕) กลุ่มแหล่งท่องเที่ยว เมืองประจวบคีรีขันธ์
- (๖) กลุ่มแหล่งท่องเที่ยวบางสะพาน

ขอบเขตพื้นที่นี้เป็นขอบเขตการพัฒนาในระดับกลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มจะมีแหล่งท่องเที่ยว ย่อย ๆ ที่สำคัญที่จำเป็นต้องมีการศึกษาความเหมาะสมโดยเร่งด่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หัวหิน ชะอำ, เมืองเพชรบุรี, เมืองประจวบคีรีขันธ์ และอ่าวแม่รำพึง นอกจากนี้ พื้นที่อาจจำเป็นต้อง มีการเสนอแนะถึงแนวทางการดำเนินงานในขั้นต่อไป

๓.๒ ขอบเขตด้านเนื้อหาการศึกษา

- (๑) ศึกษาสภาพด้านตลาดการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงจากปีที่ผ่านมา
- (๒) ศึกษาโครงสร้างพื้นฐานและบริการที่จะรองรับการท่องเที่ยวในอนาคต
- (๓) ออกแบบเบื้องต้นเพื่อการพัฒนาทางกายภาพของโครงการสำคัญ ๆ
- (๔) ศึกษาความพร้อมและแนวทางการลงทุนในโครงการที่สำคัญ
- (๕) ศึกษาความเหมาะสมทาง เศรษฐกิจและการเงินของโครงการ
- (๖) ศึกษาและเสนอแนวทางการพัฒนาองค์กรทุกระดับที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา

การท่องเที่ยว

รายละเอียดของการศึกษาประกอบด้วย การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน การกำหนด มาตรฐานการพัฒนาทางกายภาพ การประมาณการลงทุน และการประเมินผลทาง เศรษฐกิจ-การเงิน และสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการ เสนอแนะการปฏิบัติตามแผนด้วย

๔. การทบทวนข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญ

การศึกษาจะต้องศึกษาทบทวนข้อมูลด้านต่าง ๆ ของพื้นที่ศึกษาที่จะเปลี่ยนแปลงไปเพื่อเปรียบเทียบ และนำไปประมาณการขยายตัวในอนาคต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อมูลด้านอุปสงค์ของการท่องเที่ยว อันเป็นพื้นฐานในการพัฒนาด้านอุทยาน ตลอดจนการสงวนรักษาสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ด้วย ข้อมูลที่ต้องทบทวนมีดังนี้

๔.๑ ข้อมูลด้านตลาดการท่องเที่ยว โดยศึกษาในระดับพื้นที่สองจังหวัด และการกระจายในแต่ละแหล่งท่องเที่ยว

- (๑) จำนวนนักท่องเที่ยว
- (๒) โครงสร้างของนักท่องเที่ยว
- (๓) ลักษณะและรูปแบบของการท่องเที่ยว
- (๔) การทบทวนการพยากรณ์และการกำหนดเป้าหมายตลาดการท่องเที่ยวใน

อนาคต

๔.๒ ข้อมูลด้านโครงสร้างพื้นฐานและการบริการ ได้แก่ สาธารณูปโภค สาธารณูปการ สถานที่พักนักท่องเที่ยว สถานบริการอื่น ๆ ตลอดจนปริมาณสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน โดยศึกษาในด้าน

- (๑) ปริมาณ
- (๒) มาตรฐานสินค้าและบริการ
- (๓) ราคา
- (๔) ความต้องการในอนาคต

๔.๓ การประเมินลำดับความสำคัญของแผนงานและโครงการ จากอุปสงค์ที่ศึกษาจะบ่งชี้สภาพการท่องเที่ยวในขณะศึกษา ซึ่งจะสามารถทบทวนลำดับความสำคัญของแผนงานและโครงการพัฒนาต่าง ๆ ที่ยังไม่ได้ดำเนินการที่กำหนดไว้ในแผนหลักๆ เพื่อกำหนดความจำเป็นในการทำการศึกษาคงความเหมาะสม (Feasibility Study) อย่างละเอียดในกลุ่มแหล่งท่องเที่ยว และแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญและความจำเป็นเร่งด่วน ส่วนกลุ่มแหล่งท่องเที่ยวหรือแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญน้อยจะต้องมีข้อเสนอแนะและแนวทางในการดำเนินการขั้นต่อไป

แผนงานและโครงการที่จำเป็นประกอบด้วย แผนงานที่เป็นพื้นฐานการพัฒนาการท่องเที่ยว โครงการที่มีส่วนส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว และโครงการพัฒนาที่หวังผลด้านกำไร ซึ่งอาจจำแนกได้เป็น

- (๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนา
 - (๒) แผนงานและโครงการด้านโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ เช่น ถนน ประปา ไฟฟ้า โทรคมนาคม ท่าเทียบเรือ การระบายน้ำ และการบำบัดน้ำเสีย เป็นต้น
 - (๓) โครงการลงทุนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและการบริการการท่องเที่ยวต่าง ๆ เช่น บริการที่พัก ส่วนบริการนักท่องเที่ยว ย่านพาณิชยกรรม แหล่งนันทนาการต่าง ๆ เป็นต้น
- โครงการที่จะต้องสนใจเป็นพิเศษ ได้แก่ โครงการต่าง ๆ ที่เสนอแนวทางไว้ในแผนหลักๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โครงการที่ต้องมีการลงทุนสูง หรือโครงการที่มีขนาดใหญ่รวมโครงการย่อย ๆ ในหลาย ๆ ด้านไว้พร้อมกัน (Package Projects)

๔.๔ ข้อมูลด้านองค์กร กฎหมาย และการลงทุน ศึกษาด้านที่จะเป็นข้อจำกัดหรือข้อสนับสนุนการลงทุน เพื่อประกอบการเสนอแนะการนำแผนไปสู่การปฏิบัติ

๔.๕ การพิจารณารูปแบบและมาตรฐานทางกายภาพ จากรูปแบบและมาตรฐานที่กำหนดไว้ในแผนหลักๆ จะต้องมีการทบทวน ตลอดจนการกำหนดมาตรการและขั้นตอนในการปฏิบัติที่จะเกิดผลดีต่อการพัฒนามากที่สุด รูปแบบและมาตรฐานที่สำคัญ ได้แก่

- (๑) การใช้ที่ดิน การกำหนดพื้นที่ใช้สอยและความหนาแน่น และลักษณะภูมิสถาปัตยกรรม

- (๒) ระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ

- (๓) ข้อกำหนดการปลูกสร้างอาคารและที่เว้นว่าง

- (๔) กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว

รายละเอียดของมาตรฐานอาจจำแนกตามประเภทของแหล่งท่องเที่ยวในการพัฒนา เช่น การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายหาด การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแม่น้ำตก การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติและสวนสาธารณะอื่น ๆ การพัฒนาแหล่งประวัติศาสตร์และโบราณคดีต่าง ๆ และการพัฒนาแหล่งศิลปะและวัฒนธรรมต่าง ๆ รูปแบบและมาตรฐานต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็นข้อกำหนดในการศึกษาความเหมาะสมในโครงการต่าง ๆ ต่อไป

๕. การกำหนดรายละเอียดของโครงการ

๕.๑ การศึกษาสภาพพื้นที่โครงการในแต่ละโครงการ จะต้องศึกษาสภาพปัจจุบัน (ในขณะศึกษา) อย่างละเอียดในด้าน

- (๑) ลักษณะพื้นที่, ธรณีวิทยา
- (๒) การใช้ที่ดิน และสิ่งปลูกสร้างอาคาร
- (๓) สภาพภูมิสถาปัตยกรรม
- (๔) โครงสร้างพื้นฐานที่มีอยู่เดิม
- (๕) สภาพแวดล้อมทางกายภาพและสังคม
- (๖) ความดึงดูดใจและความต้องการด้านตลาดของพื้นที่

๕.๒ การกำหนดความต้องการของโครงการ

- (๑) ที่พัก
- (๒) สิ่งอำนวยความสะดวก
- (๓) การนันทนาการ
- (๔) แนวโน้มการขยายตัวในอนาคต

๕.๓ การกำหนดรายละเอียดและการออกแบบทางกายภาพ

- (๑) ผังบริเวณและแผนการใช้ที่ดิน
- (๒) ลักษณะอาคารและสิ่งก่อสร้าง
- (๓) การตกแต่งภายใน
- (๔) เทคนิคและอุปกรณ์ต่าง ๆ
- (๕) ลักษณะภูมิสถาปัตยกรรม
- (๖) ข้อกำหนดทางวิศวกรรมอื่น ๆ

๕.๔ แผนการและระยะเวลาในการดำเนินโครงการ

๕.๕ การประมาณการลงทุน

๖. การจัดองค์การและความต้องการบุคลากร

ในแผนงานและโครงการแต่ละประเภท จำเป็นต้องมีบุคลากรในการดำเนินงาน และอาจจำเป็นต้องมีการปรับองค์การหรือจัดตั้งองค์กร ใหม่ขึ้นรองรับ การศึกษาจะต้องเสนอแนะการจัดองค์การและจำนวนบุคลากรในแต่ละแผนงานหรือโครงการ ทั้งนี้เพื่อให้แผนงานและโครงการสามารถปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งสามารถประมาณรายจ่ายในการดำเนินโครงการได้ด้วย

องค์กร และจำนวนบุคลากรในการดำเนินงาน อาจจำแนกเป็นหลายระดับตามขนาดของโครงการ เช่น ระดับกลุ่มแหล่งท่องเที่ยว ระดับแหล่งท่องเที่ยว ระดับโครงการย่อย เช่น ส่วนบริการนักท่องเที่ยว สถานบริการที่พัก เป็นต้น

๗. การประเมินผลทางการเงิน

๗.๑ การประมาณการรายรับและรายจ่ายของโครงการ

- (๑) การประมาณการลงทุนต่อทรัพย์สินและเงินทุนหมุนเวียน
- (๒) การประมาณค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน
- (๓) การประมาณรายรับที่จะเกิดขึ้นจากการบริการ ซึ่งได้จากการกำหนด

มาตรฐานราคา และจำนวนผู้ใช้บริการ

- (๔) การกำหนดแหล่งที่มาของเงินลงทุน เช่น รัฐบาล เอกชน แหล่งเงินกู้

(ในหรือนอกประเทศ) การบริจาค ฯลฯ

๗.๒ การประเมินความคุ้มค่าของการลงทุน

- (๑) อัตราผลกำไร (Benefit-Cost Analysis)
- (๒) ผลตอบแทนเงินทุนภายใน (Internal Rate of Return)
- (๓) ช่วงการลงทุน (Pay-off-period)
- (๔) วิเคราะห์การหมุนเวียนของเงิน (Cash-flow Analysis)
- (๕) การวิเคราะห์สภาพคล่อง (Liquidity Analysis)
- (๖) ความแปรปรวนของการลงทุน (Sensitivity Analysis)

๘. การประเมินผลทางเศรษฐกิจและสังคม

- (๑) การวิเคราะห์กำไร/ขาดทุน
- (๒) การประมาณรายได้จากการท่องเที่ยว (เงินตราต่างประเทศ และการกระจายรายได้สู่พื้นที่)
- (๓) การประเมินผลกระทบต่อการทำงาน
- (๔) การประเมินผลกระทบต่อผลิตภัณฑ์ที่เพิ่มขึ้นในภาคการผลิตอื่น ๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม
- (๕) การประเมินผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรม

๙. การประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

การศึกษาความเหมาะสมจะต้องครอบคลุมถึงการศึกษาผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (Environmental Impact Assessment) ในทุกโครงการ โดยโครงการขนาดใหญ่จะต้องศึกษาอย่างละเอียดตามข้อกำหนดของสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

๑๐. การดำเนินการด้านส่งเสริมตลาดการท่องเที่ยว

เพื่อให้การพัฒนาประสบผลสำเร็จมากที่สุด จะต้องมีกำหนดมาตรการในการส่งเสริมการตลาด ในรายละเอียดเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้ในแผนหลักๆ โดยรวมถึงการส่งเสริมการตลาดของโครงการย่อย ๆ ด้วย

๑๑. สรุป

การศึกษาความเหมาะสมนี้จะต้องบ่งชี้ถึงโครงการที่จะดำเนินงาน สถานที่ ระยะเวลา รายละเอียดของโครงการ (ที่สามารถนำไปเป็นพื้นฐานในการออกแบบจริงได้) การวิเคราะห์ถึงความคุ้มค่าในการลงทุน และการเสนอแนะแนวทางการดำเนินโครงการอย่างมีประสิทธิภาพ

หมายเหตุ ข้อกำหนดในการศึกษาความเหมาะสมฯ ฉบับนี้ เป็นการศึกษาโดยรวมทั้งพื้นที่จังหวัด เพชรบุรีและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยการจัดลำดับความสำคัญของโครงการ แล้วศึกษาความเหมาะสม (Feasibility Study) ในโครงการที่สำคัญ อย่างไรก็ตาม หากมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาความเหมาะสมของโครงการหรือชุดโครงการใดโครงการหนึ่งในโครงการที่เสนอไว้ในแผนหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โครงการพัฒนาพื้นที่เฉพาะที่สำคัญ ๆ นั้น ข้อกำหนดฉบับนี้เมื่อแก้ไขเพียงเล็กน้อยให้เหมาะสมกับโครงการนั้น ๆ แล้ว จะสามารถเป็นข้อกำหนดในการศึกษาความเหมาะสมของโครงการนั้น ๆ ได้

ภาคผนวกที่ ๒

สภาพปัญหาและแนวทางแก้ไขการพังทลายของชายหาดชะอำ

๑. สภาพปัญหา

ปัญหาการพังทลายของชายหาดชะอำ เกิดจากการที่ บริษัทชลประทานซีเมนต์ จำกัด ได้ก่อสร้างสะพานหิน ซึ่งเป็นคันหินตั้งคู่ขนานออกไปในทะเลในระยะความยาวประมาณ ๑.๒ กม. เพื่อกันเป็นทางน้ำสำหรับให้เรือบรรทุกสินค้าเข้ามา และป้องกันการทับถมของตะกอนทรายบริเวณร่องน้ำ หลังจากที่มีการก่อสร้างแล้ว ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงบริเวณชายหาดชะอำ นับตั้งแต่บริเวณบังกาโลว์แก่นจันทร์ลงไปทางใต้ จะมีการพังทลายของชายหาดเป็นช่วง ๆ แต่ตอนเหนือจากบังกาโลว์แก่นจันทร์จนถึงสะพาน จะมีการรอกของชายหาด ซึ่งเกิดจากการทับถมของตะกอนทรายตั้งแต่ปี ๒๕๑๓ จนถึงขณะนี้มีความยาวประมาณ ๓๐๐ ม. ทำนองเดียวกันกับทางตอนเหนือของสะพานหินก็มีตะกอนทรายทับถมชายหาดงอกเช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม จากการวิเคราะห์การพังทลายของชายหาด พอจะตั้งข้อสังเกตได้ดังต่อไปนี้

(๑) การที่สะพานหินยื่นออกไปในทะเล ทำให้เกิดการกีดขวางทิศทางของกระแสน้ำในทิศที่ขนานกับชายฝั่ง ทำให้พัดพาตะกอนทรายไม่เป็นไปตามธรรมชาติ กล่าวคือในช่วงลมตะวันออกเฉียงใต้ (เดือนกุมภาพันธ์ - เมษายน) จะก่อให้เกิดกระแสน้ำในทิศขนานกับชายหาดพัดพาเอาตะกอนทรายเคลื่อนขึ้นไปทางทิศเหนือ และตะกอนทรายจะถูกพากลับโดยกระแสน้ำที่เกิดในช่วงลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ (เดือน พฤศจิกายน - มกราคม) แต่เมื่อสะพานหินขวางแนวการเคลื่อนตัวของตะกอนทราย จึงทำให้เกิดการสะสมและเกิดการยื่นตัวของหาดบริเวณใกล้สะพานหิน

(๒) คลื่นจะมีผลต่อชายหาด ๒ กรณี คือ คลื่นที่มีกำลังแรงและความชันสูง (Step wave) จะพัดพาตะกอนทรายออกนอกฝั่งก่อให้เกิดการกัดเซาะของชายหาด ส่วนคลื่นที่มีความชันน้อย ซึ่งเกิดในช่วงที่ลมอ่อนตัว จะนำทรายที่อยู่ห่างฝั่งกลับเข้าสู่หาด การเปลี่ยนแปลงทั้งสองนี้ จะเกิดขึ้นเป็นลักษณะวงจรตามฤดูกาล สำหรับในกรณีของหาดชะอำ ในช่วงฤดูหนาวซึ่งคลื่นลมมีกำลังแรงอันเนื่องจากอิทธิพลของลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ชายหาดจะถูกคลื่นพัดพานำตะกอนทรายออกนอกชายฝั่ง เกิดความไม่ต่อเนื่องของความลาดชันของหาด เมื่อลมเริ่มเปลี่ยนทิศทางมาทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ในช่วงกลางเดือนกุมภาพันธ์ คลื่นลมไม่รุนแรงเหมือนช่วงฤดูหนาว

ตะกอนทรายก็จะถูกนำกลับ เข้าสู่หาด จากปัจจัยทั้ง ๒ ประการดังกล่าว ทำให้ชายหาดเพิ่มขึ้น และหดหาย การที่ชายหาดจะหดหาย หรือ เพิ่มขึ้นนั้นก็ขึ้นอยู่กับว่า อัตราการพัดพานำทราย เข้าสู่หาด กับอัตราการนำทรายออกจากหาดจะมีมากน้อย เพียงใด ถ้าการนำทรายเข้าหาดมากกว่าที่ถูกนำออกไปก็จะทำให้หาดกว้างขึ้น ถ้าทรายถูกนำออกไปมากกว่าการนำกลับ หาดก็จะแคบลง

(๓) จากการที่เทศบาลตำบลชะอำนำหินทิ้งบริ เวณชายหาด การสร้างกำแพงหิน เรียงของเอกชนบริ เวณริมหาด ดูเสมือนจะช่วยป้องกันการกัดเซาะได้ แต่ที่จริงแล้วกลับเป็นการทำให้เกิดการกัดเซาะหาดในบริ เวณข้างเคียงเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากการสะท้อนกลับของคลื่น ที่กระทบกำแพงหิน พลังงานของคลื่นจะนำเอาตะกอนทรายออกไปด้วย การกัดเซาะของหาดที่เกิดขึ้นบริ เวณตอนปลายถนนร่วมจิตต์ ใกล้กับปากคลองบางหินก็มีส่วน เป็นในลักษณะนี้

สำหรับปัญหาการพังทลายของชายหาด เกิดจากสาเหตุต่อไปนี้

ก. การเปลี่ยนแปลงในลักษณะวงจรตามฤดูกาล ทรายจะถูกพัดพา เข้ามาสู่หาดในฤดูหนึ่ง และถูกนำออกนอกฝั่งอีกฤดูหนึ่ง เมื่อปริมาณการพัดพา เข้าน้อยกว่าปริมาณที่ถูกนำออกไปก็จะเกิดในลักษณะการพังทลายของชายฝั่ง

ข. การที่การ เคลื่อนตัวของตะกอนทรายถูกกีดขวางด้วยสิ่งก่อสร้าง (เขื่อน) เมื่อกระแสน้ำที่พัดพาตะกอนทรายถูกขวาง ความเร็วของการไหลก็จะลดลง และความสามารถในการนำพาตะกอนก็ลดลง ก่อให้เกิดการตกตะกอนที่บริ เวณข้างสิ่งก่อสร้าง ในทำนองเดียวกัน กระแสน้ำในทิศทางกลับกันก็ถูกขวางมิให้น้ำตะกอนกลับ ดังนั้นก็จะเกิดการงอกของชายหาด ส่วนในบริ เวณท้ายน้ำลงไป เมื่อมีแต่การสูญเสียทรายไปไม่มีการนำกลับก็จะก่อให้เกิดการกัดเซาะ และพังทลาย

ค. การเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติอย่างรุนแรง ซึ่งทำให้สภาพของหาด เปลี่ยนไป นั้นหมายถึงสมดุลย์ของธรรมชาติสูญเสียไป ดังนั้นจึงจะมีการปรับสภาพให้ เข้าสู่สมดุลย์ใหม่อีกครั้งหนึ่ง

๒. การแก้ไขปัญหา

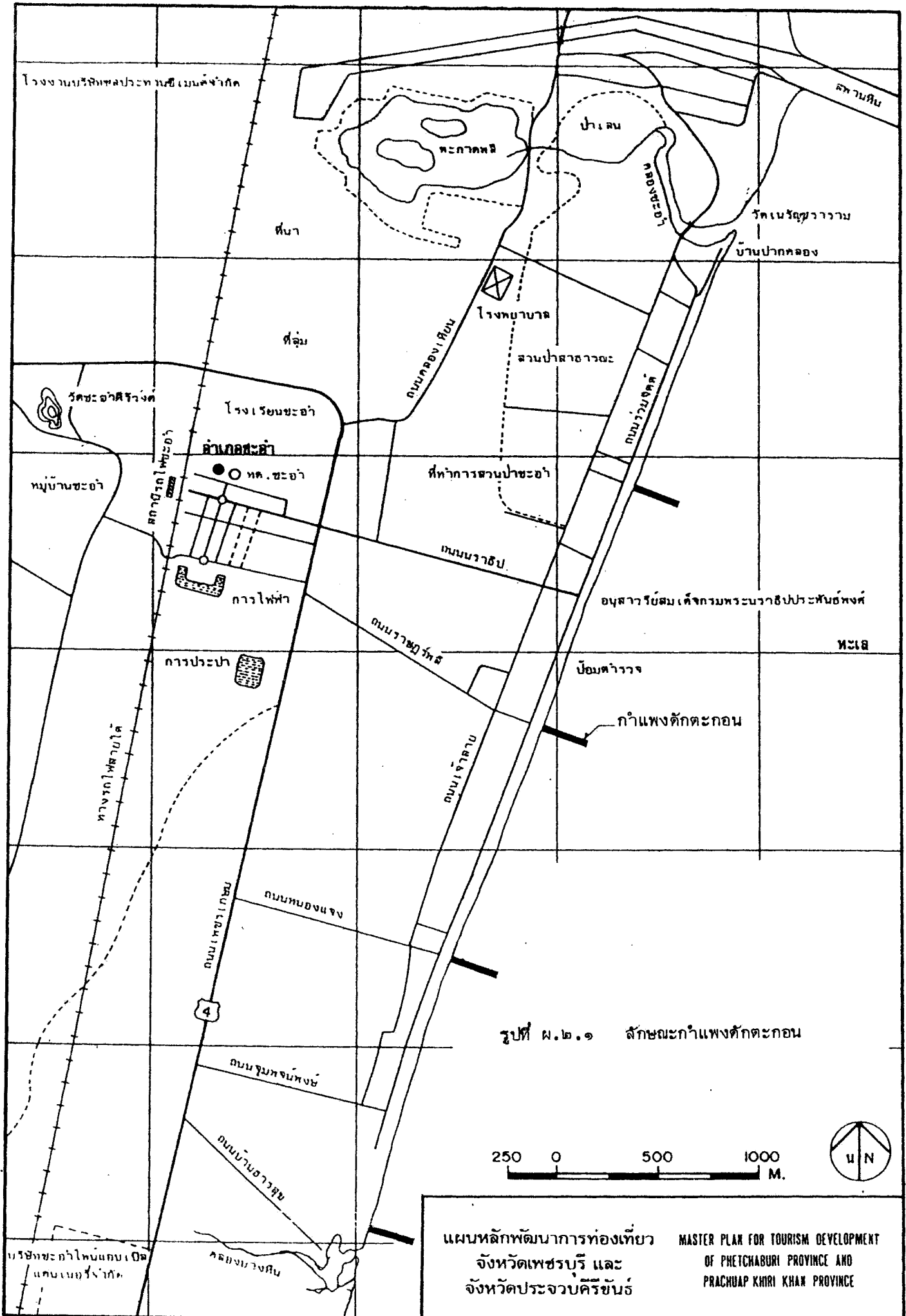
การ ป้องกันและแก้ไข ปัญหาการพังทลายของชายหาดกระทำได้หลายวิธี แต่ต้องศึกษาให้ทราบถึงสาเหตุที่แน่ชัด เพื่อช่วยให้การดำเนินงานได้ผลและมีประสิทธิภาพ ได้แก่

(๑) การก่อสร้างกำแพงดักตะกอนทราย (groins) เป็นการทำขึ้นเพื่อลดอัตราการเคลื่อนที่ของตะกอนตามแนวขนานกับฝั่ง โดยการขวางทิศทางการเคลื่อนที่ โครงสร้างนี้ทำด้วยวัสดุแข็งยื่นลงไปในทะเลตั้งฉากกับชายหาด ดังรูปที่ ผ.๒.๑ อาจสร้างจากหิน ไม้ ทรายใส่ถุงพลาสติก หรือหินแล้วคลุมด้วยลวดตาข่าย

(๒) อาคารสลายคลื่นนอกชายฝั่ง (break Water) เป็นโครงสร้างที่วางตัวขวางคลื่นที่จะเคลื่อนเข้าสู่หาด จะเป็นการลดพลังงานของคลื่นที่กระทบฝั่ง ดังรูปที่ ผ.๒.๒ อาคารสลายคลื่นอาจสร้างพ้นระดับน้ำหรืออยู่จมใต้ระดับน้ำก็ได้ เช่น การทิ้งหินหรือวางแผ่นคอนกรีตที่ท้องน้ำ

(๓) การเสริมหาด (beach restoration and nourishment) โดยธรรมชาติชายหาดที่ลาดเอียง และเนินทรายจะเป็นสิ่งที่ช่วยสลายพลังงานของคลื่น ถึงแม้ว่าเนินทรายจะถูกกัดเซาะไปในช่วงที่มีลมพายุรุนแรง แต่หลังจากนั้นสันทรายก็จะถูกสร้างขึ้นใหม่โดยขบวนการธรรมชาติ จะเห็นได้ว่าสันทรายนี้จะเปรียบเสมือนตัวป้องกันหาดตามธรรมชาติ แทนที่จะปล่อยให้ขั้นตอนการสร้างสันทรายเป็นไปโดยธรรมชาติ ก็อาจเร่งโดยการนำเอาทรายไปถมเสริม ซึ่งทรายที่นำมาถมนี้อาจจะนำมาจากบริเวณห่างฝั่งออกไป สันทรายปากแม่น้ำ แหล่งทรายบนแผ่นดิน เป็นต้น

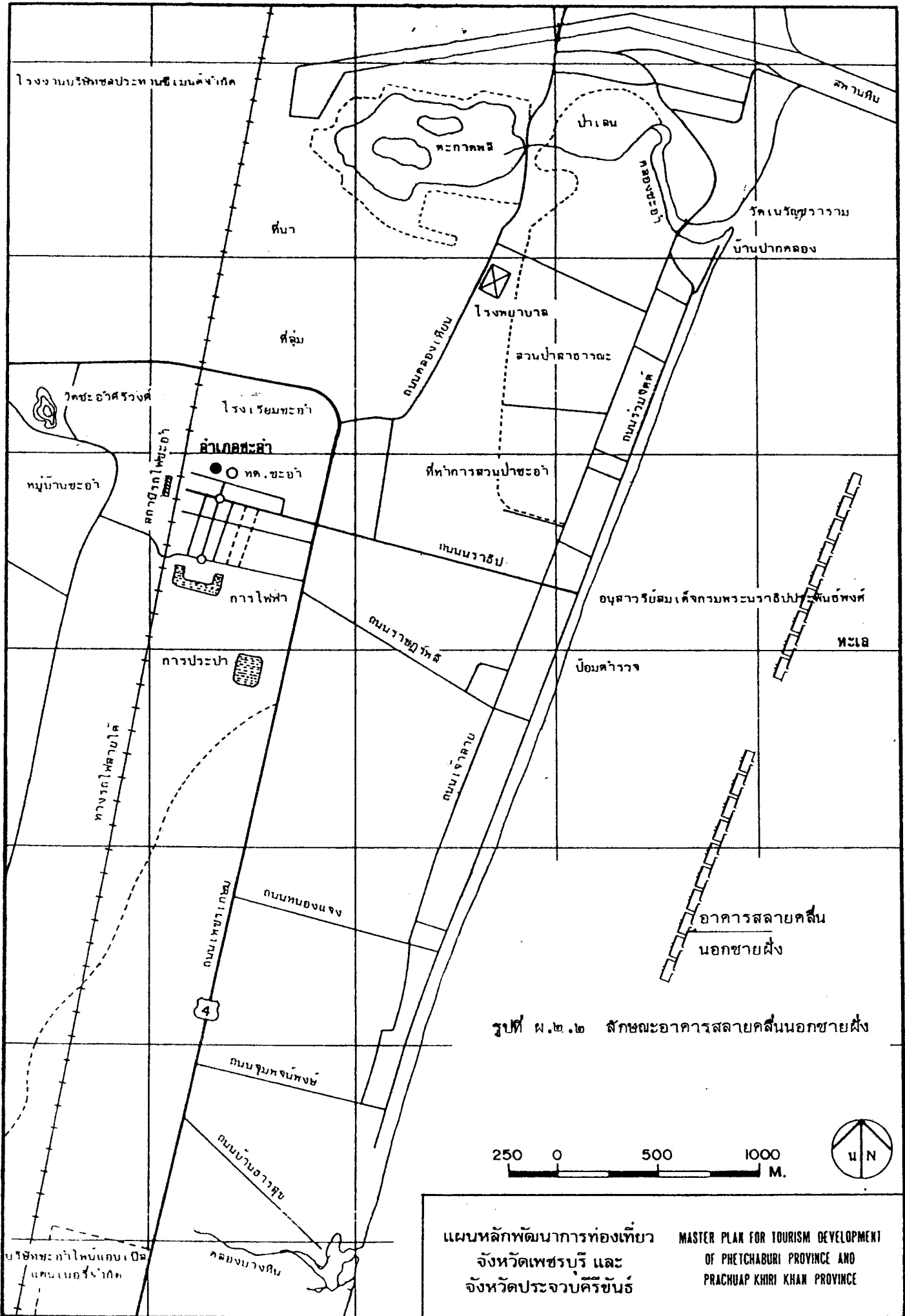
ซึ่งการเลือกใช้วิธีแก้ไขปัญหานี้ จำต้องมีการศึกษาและประเมินความเหมาะสม ตลอดจนผลกระทบของการแก้ไขปัญหานั้น เพื่อคัดเลือกวิธีที่ดีที่สุดโดยเร่งด่วนต่อไป

รูปที่ ผ.๒.๑ ลักษณะกำแพงดักตะกอน

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
 จังหวัดเพชรบุรี และ
 จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT
 OF PHETCHABURI PROVINCE AND
 PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

รูปที่ ผ.๒.๒ ลักษณะอาคารสลายคลื่นนอกชายฝั่ง

250 0 500 1000 M.

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
จังหวัดเพชรบุรี และ
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT
OF PETCHABURI PROVINCE AND
PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

ภาคผนวกที่ ๓

รายละเอียดของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่วางแผน

แหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ

ชื่อแหล่งท่องเที่ยว	ที่ตั้ง		การเดินทางเข้าถึง (กม.)				ลักษณะทั่วไป	การใช้ที่ดิน	การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก			
	อำเภอ	จังหวัด	จาก	ถนนที่	ถนน	ทางเรือ			ทางเท้า	ที่พัก	ร้านอาหาร	ร้านคาเฟ่
๑. แหลมหลวง	เมือง	เพชรบุรี	หาดเจ้าสำราญ	๕.๐	-	-	เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจที่สวยงาม มีหาดทรายละเอียดและน้ำใสสะอาด มีบริการรถจักรยานยนต์ให้เช่า และบริการอาบน้ำฟรี	มี	มี	มี	มี	-
๒. หาดเจ้าสำราญ	เมือง	เพชรบุรี	ตัวเมืองเพชรบุรี	๑๕.๐	-	-	เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจที่สวยงาม มีหาดทรายละเอียดและน้ำใสสะอาด มีบริการรถจักรยานยนต์ให้เช่า และบริการอาบน้ำฟรี	มี	มี	มี	มี	มี
๓. หาดปึกเตียน	ท่าช้าง	เพชรบุรี	หาดเจ้าสำราญ	๑๖.๐	-	-	เป็นชายหาดที่สวยงาม มีหาดทรายละเอียดและน้ำใสสะอาด มีบริการรถจักรยานยนต์ให้เช่า และบริการอาบน้ำฟรี	มี	มี	มี	มี	มี
๔. หาดหัวซ้อย	ชะอำ	เพชรบุรี	แยกชะอำ	๕.๐	-	-	เป็นชายหาดที่สวยงาม มีหาดทรายละเอียดและน้ำใสสะอาด มีบริการรถจักรยานยนต์ให้เช่า และบริการอาบน้ำฟรี	มี	มี	มี	มี	มี
๕. เขื่อนเพชรบุรี	ท่าช้าง	เพชรบุรี	อ. เพชรเกษม	๖.๐	-	-	เป็นเขื่อนที่สวยงาม มีหาดทรายละเอียดและน้ำใสสะอาด มีบริการรถจักรยานยนต์ให้เช่า และบริการอาบน้ำฟรี	-	มี	-	มี	มี
๖. ถ้ำเขาค้อ	ท่าช้าง	เพชรบุรี	อ. เพชรเกษม	๖.๐	-	๑.๐	เป็นถ้ำที่สวยงาม มีหาดทรายละเอียดและน้ำใสสะอาด มีบริการรถจักรยานยนต์ให้เช่า และบริการอาบน้ำฟรี	-	-	-	มี	-
๗. เขื่อนแก่งกระจาน	ท่าช้าง	เพชรบุรี	อ. เพชรเกษม	๖.๐	-	-	เป็นเขื่อนที่สวยงาม มีหาดทรายละเอียดและน้ำใสสะอาด มีบริการรถจักรยานยนต์ให้เช่า และบริการอาบน้ำฟรี	มี	มี	-	มี	มี
๘. หาดท่าช้าง	ท่าช้าง	เพชรบุรี	อ. เพชรเกษม	๖.๐	-	-	เป็นชายหาดที่สวยงาม มีหาดทรายละเอียดและน้ำใสสะอาด มีบริการรถจักรยานยนต์ให้เช่า และบริการอาบน้ำฟรี	มี	มี	-	มี	มี

ภาคผนวกที่ ๓ (ต่อ)

ชื่อแหล่งท่องเที่ยว	ที่ตั้ง		การเดินทางเข้าถึง (กม.)					ลักษณะทั่วไป	การใช้ที่ดิน	การบริหารและสิ่งอำนวยความสะดวก			
	อำเภอ	จังหวัด	จาก	ถนน	ถนน	ทาง	ทาง			รถ	รถ	รถ	รถ
๘. น้ำตกตลิ่ง	ห้วยยาง	เพชรบุรี	เขื่อนแก่งกระจาน	๑๒.๐	๑๐.๐	-	๕.๐	เป็นน้ำตกที่มีน้ำไหลตลอดปี อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน มีความสูงตลิ่ง ๕ ชั้น ระหว่างทางเดินมีบัวพุร้อนและสายธารไปตลอด	ป่าเขา, น้ำตก	-	-	-	-
๑๐. เขาพระเนิน	ห้วยยาง	เพชรบุรี	เขื่อนแก่งกระจาน	๑๒.๐	๑๕.๐	-	๕.๐	เป็นยอดเขาสูงที่สุดในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน สูงประมาณ ๑,๒๐๗ เมตรจากระดับทะเล บนเขาเป็นทุ่งหญ้าและป่าดงดิบ อากาศหนาวเย็นตลอดปี ที่นี่ยังหาเห็ดนางฟ้าเป็นจำนวนมาก ชาวบ้านนิยมมาเที่ยวชมและหาเห็ดกิน นอกจากนี้ยังมีหมอกปกคลุมห้วยบริเวณ ทำให้เกิดทัศนียภาพที่งดงามมาก สภาพคล้ายกับเขาใหญ่ อ.ปากช่อง	ป่าเขา	-	-	-	-
๑๑. น้ำตกหาวซัน	ห้วยยาง	เพชรบุรี	เขื่อนแก่งกระจาน	๑๒.๐	๕.๐	-	๒.๐	เป็นน้ำตกขนาดเล็กมีน้ำไหลตลอดปี มีสภาพแวดล้อมเป็นป่าธรรมชาติที่สวยงาม	ป่าเขา	-	-	-	
๑๒. สำนัหยด	ห้วยยาง	เพชรบุรี	เขื่อนแก่งกระจาน	๑๒.๐	๑๐.๐	-	๑.๐	เป็นพื้นที่ป่าอนุรักษ์ที่มีน้ำพุร้อน ซึ่งหนาวเย็นจะมีน้ำไหลตลอดปีเหมือนน้ำพุร้อนจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงหน้าฝน ประกอบกับสภาพแวดล้อมรอบข้างเป็นป่าที่สภาพธรรมชาติที่สวยงาม จึงมีสวนเสริมให้สวนน้ำหยดที่สวยงามขึ้น	ป่า, เขื่อน, แม่น้ำ	-	-	-	
๑๓. อ่างเก็บน้ำห้วยป่าเลา	ห้วยยาง	ประจวบฯ	ห้วยหิน	๕๓.๐	๑.๐	-	-	เป็นอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่มีความจุ ๒ ล้านลูกบาศก์เมตร เพื่อใช้ในการเกษตรกรรม บริเวณตอนบนของอ่างเป็นที่ตั้งของหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ซึ่งอยู่บนที่ราบริมน้ำที่ไหลลงสู่อ่างเก็บน้ำ ภายในอ่างเก็บน้ำมีสัตว์น้ำ เช่น ปลาต่าง ๆ อย่างอุดมสมบูรณ์ ในช่วงเวลาเช้าจะแลเห็นพระอาทิตย์สวยงาม บริเวณหน้าพิทักษ์เป็นป่าที่อุดมสมบูรณ์มีสภาพธรรมชาติเหมาะสมแก่การมาเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจได้เป็นอย่างดี	อ่างเก็บน้ำ, ป่าเขา, หน่วยพิทักษ์	มี	-	-	
๑๔. น้ำตกป่าเลา	ห้วยยาง	ประจวบฯ	ห้วยหิน	๕๓.๐	๑.๐	-	๑.๐	เป็นน้ำตกขนาดเล็ก หลายชั้น แต่ละชั้นมีระยะห่างทางไกลกับหล่มสนตัว ๒ ฟากฝั่งลำธารน้ำตกเป็นป่าดิบ ซึ่งอุดมสมบูรณ์มาก ในปัจจุบันยังไม่ได้รับการพัฒนาทางเขตรอง ดังนั้นจึงต้องเดินป่าเขาไปเป็นระยะทางหลายกิโลเมตร ตลอดเส้นทางเดินจะมีที่พักชั้นสูงแปลก ๆ ในทุกห้องเพ็ญใจพร้อมทั้งมีนักท่องเที่ยวจะคงจะหลงใหลเป็นจำนวนมากในฤดูฝน	น้ำตก, ป่า, เขา	-	-	-	
๑๕. เขาเจอา	ชะอำ	เพชรบุรี	เพชรเกษม	๒.๐	-	-	๒.๕	เป็นที่ลือเลื่องว่ามีอายุประมาณ ๕ กม. บริเวณตอนใต้ใกล้บ้านพักชลประทาน ๒ กิโลเมตร การขุดระเบิดเพื่อทำเขื่อนเป็นมาตั้งแต่ปี ๒๕๐๐ ใช้เป็นการผลิตปูนซีเมนต์ ส่วนบริเวณทางตอนเหนือใกล้บริเวณวัดบ้านจะมอคำ และที่ชมวิวน้ำพุร้อนเขาซึ่งสวยงาม	ภูเขา, น้ำตก	-	มี	-	

ภาคผนวกที่ ๓ (ต่อ)

ชื่อหลัง ทองเขียว	ที่ตั้ง		การเคหะข้าง (กม.)				ลักษณะทั่วไป	การใช้ที่ดิน	การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก				
	อำเภอ	จังหวัด	จาก	ถนน วัด	ทาง เรือ	ทาง เท้า			ที่พัก	ร้านอาหาร	ร้าน ค้า	ไฟฟ้า	ประปา
๑๖. หาด ชะอำ	ชะอำ	เพชรบุรี	จาก	๒.๐	-	-	เป็นชายหาดที่สวยงามหลายกิโลเมตร มีถนนเลี้ยวชายหาดยาวประมาณ ๔ กม. พื้นที่ระหว่างถนนกับชายหาดเป็นคิงส์ลูค ซึ่งนักท่องเที่ยวใช้นั่งเล่นพักผ่อน หาดทรายบริเวณชาวสะอวด น้ำทะเลใส ความลาดชันค่อนข้างน้อย แต่ในส่วนของคิงส์ บริเวณความชันมาก หันทิศแนวถนนขึ้นไปเป็นบนที่ลาดจากอากาศ, บังกาโล และร้านอาหาร มากมาย เป็นชายหาดที่มีชื่อเสียงและรุ่งเรืองเป็นอย่างมากโดยนักท่องเที่ยว	บ้านพักตากอากาศ, บังกาโล, โรงแรม	มี	มี	มี	มี	มี
๑๗. หาด หัวหิน	หัวหิน	ประจวบฯ	อ.เพชรเกษม	๐.๕	-	-	เป็นชายหาดยาวหลายกิโลเมตร หาดทรายขาวละเอียด น้ำทะเลใส บริเวณหัวหินที่เหนือของหาด มีโขดหินอันเป็นสัญลักษณ์ของหัวหินอยู่ในบริเวณนี้ ออทยานาโรงแรมเซ็นทรัล โซเทลโมเดิร์น เป็นชายหาดที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวไทย	บ้านพักตากอากาศ, โรงแรม, ชุมชนเมือง	มี	มี	มี	มี	มี
๑๘. หาด ตะเคียน	หัวหิน	ประจวบฯ	ตลาดหัวหิน	๑.๐	-	-	หาดตะเคียนเป็นหาดยาวประมาณ ๓.๕ กม. ชายหาดตามเนินจอร์จชายหาดหัวหิน ตามโคจรทะเลตะเคียน ลักษณะหาดค่อนข้างตรง หาดทรายขาวสะอาด ละเอียก ความลาดชันหาดค่อนข้างน้อย น้ำทะเลใส เชิงเขาตะเคียนเป็นโขดหิน จรดทะเลมีปลาลอยอยู่ชุกชุม	วัด, ร้านค้า, ชุมชน	มี	มี	มี	มี	-
๑๙. หาด หัวหิน	หัวหิน	ประจวบฯ	ตลาดหัวหิน	๑๐.๐	-	-	ชายหาดแห่งนี้เป็นที่ตั้งบ้านพักของข้าราชการกองทัพไทย แต่ยังมีนักท่องเที่ยวเห็นเขาไปเที่ยวและใช้บริการได้ หาดทรายแห่งนี้มีความยาวประมาณ ๓๐-๑๐๐ เมตร มีลักษณะปนเลนเล็กน้อย น้ำทะเลค่อนข้างใส บริเวณหาดจากแนวหาดขึ้นไป จะเป็นคิงส์ และบังกาโล ที่ความร่มรื่นมาก จากชายหาดสามารถมองเห็น เขาเตา เขาตะเกียบ และเกาะสิงห์โต	สถานบริการ (กองทัพบก)	มี	มี	มี	มี	มี
๒๐. เกาะ สิงห์โต	หัวหิน	ประจวบฯ	เขาตะเกียบ	-	-	๒.๐	เป็นเกาะขนาดเล็กอยู่หน้าหาดสุวสน บนเกาะมีแค้โขดหินอยู่ทั่วไป หอนั่งเรือเกาะมีปลาลอยชุกชุม เหมาะแก่การมาพักผ่อน ตกปลา และนั่งเรือชมวิวย่างเงี้ยวสง	เกาะร้าง	-	-	-	-	-
๒๑. หาด เขา เตา	หัวหิน	ประจวบฯ	ตลาดหัวหิน	๑๔.๐	-	-	เป็นชายหาดที่อยู่ติดกับเขา ซึ่งมีรูปร่างเหมือนหลังเตา ทำให้เกิดธรรมชาติที่สวยงาม หาดทรายปนเลนเล็กน้อย บรรยากาศที่เงียบสงบ ร่มรื่นมีร้านอาหารสำหรับบริการนักท่องเที่ยว หันทิศเหนือถัดจากแนวหาดขึ้นมา มีทะเลสาบเก็บกักน้ำจืด มีเนื้อที่หลายสิ่วไร่	หมู่บ้านธรรมะ, ทะเลสาบ	-	มี	มี	มี	-
๒๒. หาด ทราย ใหญ่	หัวหิน	ประจวบฯ	ตลาดหัวหิน	๑๑.๐	-	-	เป็นชายหาดที่มีเขาโอบล้อม หาดทรายขาวสะอาด น้ำทะเลใส สวยงามมาก ปัจจุบันได้ถูกกำหนดเป็นเขตพระราชฐาน	เขตพระราชฐาน	-	-	-	-	มี
๒๓. เขาคี เหล็ก ใหญ่	หัวหิน	ประจวบฯ	ตลาดหัวหิน	๓.๐	-	๐.๕	เป็นเขาคีขนาดเล็กอยู่ตามทิศตะวันตกของลำคลองลำพรัดใหญ่ บนยอดเขาคีมีหินน้อยหลายลาน และหลายระดับ ซึ่งใช้เป็นที่ชมวิวมองหัวหิน และชายหาดได้อย่างสวยงาม	เขา, ป่า	-	-	-	-	-

ภาคผนวกที่ ๓ (ต่อ)

ชื่อแหล่งท่องเที่ยว	จังหวัด		การเดินทางเข้าถึง (กม.)					ลักษณะทั่วไป	การใช้ที่ดิน	การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก				
	อำเภอ	จังหวัด	จาก	ถนน	ถนน	ทาง	ทาง			รถ	ไฟฟ้า	ประปา		
๒๔. ถ้ำควาย ห่องเหียว ไก่ทอง	พิจิตร	พิจิตร	ตลาดหัวพัน	๓๓.๐	๓.๐	-	๐.๒	๐.๒	-	-	-	-	-	-
๒๕. ถ้ำ , ไก่ทอง	พิจิตร	พิจิตร	ตลาดหัวพัน	๓๓.๐	๒.๐	-	๐.๑	๐.๑	-	-	-	-	-	-
๒๖. วังอุทยาน	พิจิตร	พิจิตร	จ.เพชรเกษม	-	๖.๐	-	-	-	-	-	-	-	-	-
๒๗. หาดทราย	พิจิตร	พิจิตร	แยกปราณบุรี	๑๒.๐	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
๒๘. หาดนมสาว	พิจิตร	พิจิตร	แยกปราณบุรี	๒๐.๐	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
๒๙. เกาะนมสาว	พิจิตร	พิจิตร	แยกปราณบุรี	๒๔.๐	๒.๕	๐.๕	๐.๕	๐.๕	-	-	-	-	-	-

ภาคผนวกที่ ๓ (ต่อ)

ชื่อแหล่งท่องเที่ยว	ที่ตั้ง		การเค้นทางเข้าถึง (กม.)				ลักษณะทั่วไป	การใช้ที่ดิน	การบริหารและสิ่งอำนวยความสะดวก				
	อำเภอ	จังหวัด	จาก	ถนน ไม่ ดี	ทาง เรือ	ทาง เท้า			ที่พัก	ร้านอาหาร	ร้าน ค้า	ห้องน้ำ	ประปา
๓๐. หาดแหลมศาลา	ประจวบคีรีขันธ์	ประจวบคีรีขันธ์	แยกปราณบุรี	๒๕.๐	๒.๕	๑.๐	-	ป่าไม้, สวมมะพร้าว, สวนส้ม, ห้อยอาศัย	มี	มี	-	มี	มี
๓๑. อ่าวแก้ว	ประจวบคีรีขันธ์	ประจวบคีรีขันธ์	แยกปราณบุรี	๒๕.๐	๑.๐	-	๑.๐	เป็นตำบลที่มีชายหาดที่สวยงาม มีต้นโกงกาง หินย้อยสวยงาม รูปรางแปลกตา มีเป็นต้นที่สวยงดงาม แต่อยู่ในระหว่างการพัฒนา และการเตรียมการของทางอุทยานฯ เพื่อการบริหารจัดการและเหมาะสมในอนาคต ตั้งอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติเขาสามร้อยยอด ห่างจากอำเภอประจวบ ๕ กม. เป็นตำบลใหญ่ ภายในมีคสสที่มีหลายโถง และโถงมีหินย้อย หินย้อยงดงาม รูปรางแปลกตาสวยงามวาววาว เมื่อกระทบแสงไฟ ทางอุทยานฯ ได้ปรับปรุงขึ้น และเปิดให้เข้าชม ซึ่งเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว เข้ามชมอุทยานแห่งชาติเขาสามร้อยยอด	-	มี	-	มี	-
๓๓. หาดสามพระยา	ประจวบคีรีขันธ์	ประจวบคีรีขันธ์	แยกปราณบุรี แยกเพชรเกษม อ.กุยบุรี	๒๕.๐	๐.๕	-	-	สวนส้ม, ป่าไม้, นาถุง	มี	มี	-	มี	-
๓๔. เขาแดง	ประจวบคีรีขันธ์	ประจวบคีรีขันธ์	แยกปราณบุรี	๓๓.๐	-	-	-	ป่าเขา, พงหญ้า, นาถุง, ห้อยอาศัย	มี	มี	-	มี	มี
๓๕. อ่าวอโยธยา	เมือง	ประจวบคีรีขันธ์	ศาลากลางจังหวัด	๕.๕	๑.๐	-	-	ห้อยอาศัย, พงหญ้า	-	มี	มี	มี	มี

ภาคผนวกที่ ๓ (ต่อ)

ชื่อแหล่งท่องเที่ยว	ที่ตั้ง		การเดินทางเข้าถึง (กม.)					ลักษณะทั่วไป	การใช้ที่ดิน	การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก			
	อำเภอ	จังหวัด	จาก	ถนน กี่	ถนน ไม่	ทาง เท้า	ทาง เรือ			ทาง อากาศ	ทาง รถ	ทาง ไฟฟ้า	อื่นๆ
๓๖. อ่าวประจวบฯ	เมือง	ประจวบฯ	ศาลากลางจังหวัด	๐.๑	-	-	-	เป็นชายหาดมีลักษณะเป็นรูปโค้ง เป็นรูปประจวบหรือเหลี่ยม สภาพเป็นหาดทรายปนเลน รอบ ๆ อ่าวประกอบด้วย เขาตองลาย เขาช่องกระจก และหมู่เกาะซึ่งมีเกาะหลัก เกาะแรด เกาะหลัก และเกาะนม เป็นชายหาดซึ่งมีพื้นที่ยาวทางตรงตาม แปรสตา และเชิงชัน	ที่อยู่อาศัย, สวนเลน	มี	มี	มี	มี
๓๗. เขาช่องกระจก	เมือง	ประจวบฯ	ศาลากลางจังหวัด	๐.๑	-	-	-	เขาคินปูน เป็นที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุและรอยพระพุทธรูปจำนวนมาก มีบันไดทางขึ้นอย่างดี บนยอดเขาสามารถชมทัศนียภาพอ่าวประจวบฯ ได้งดงามยิ่งนัก	ป่าเขา, ที่อยู่อาศัย	มี	-	-	-
๓๘. อ่าวมะนาว	เมือง	ประจวบฯ	ตัวเมืองประจวบฯ	๑.๕	-	-	-	เป็นอ่าวที่ทอดจากอ่าวประจวบฯ ตามทางทิศใต้ตั้งอยู่ระหว่างเขาตองหมวกกับเขาตองวาว มีชายหาดยาวประมาณ ๕.๕ กม. เป็นหาดทรายปนเลนและสะอาดกว่าอ่าวประจวบฯ ปัจจุบันเป็นที่ตั้งของกองบินหน่วยที่ ๕	สวนเลน, ที่อยู่อาศัย	มี	มี	-	มี
๓๙. หาดวนกร	ห้วยมะนาว	ประจวบฯ	แยก อ. เมืองประจวบฯ	๑๑.๐	๓.๕	-	-	เป็นชายหาดยาวประมาณ ๒ กม. เป็นหาดทรายน้ำใสความริ้วอ่าวประจวบฯ คดออกแนวชายหาดเป็นสวนเลนและหินก้อนน้อย ๆ ทัศนียภาพสวยงามตั้งแต่ปัจจุบันเป็นศูนย์ศึกษาค้นคว้าของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และยังได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวมากขึ้น (โดยเฉพาะกลุ่มเข้าไป-เอินกัลลี)	สวนป่า, ที่อยู่อาศัย	มี	-	-	มี
๔๐. น้ำตกห้วยยาง	ห้วยมะนาว	ประจวบฯ	อ. เมือง อ. ห้วยมะนาว	๒๖.๕	๑๓.๐	-	-	เป็นน้ำตกสูง ๑๗ ชั้น ชั้นล่างมีที่พักผ่อนและร้านอาหาร ตามทางขึ้นแต่ละชั้น จักเป็นทางเดินขึ้นน้ำตกไม่และธรรมชาติ ระยะเวลาถึงน้ำตกประมาณ ๖-๖๐ เมตร และมีการบริการทางเดินขึ้นน้ำตกมีทั้งทางขึ้นที่ประดิษฐานอยู่ตามริมปัจจุบันจัดว่าเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวที่ท่องเที่ยวทางสูง โดยเฉพาะกลุ่มเข้าไป-เอินกัลลี	ป่า, เขา, ที่อยู่อาศัย	-	-	-	มี
๔๑. วนอุทยานป่ากล้วย	บางสะพาน	ประจวบฯ	ตัวอำเภอ บางสะพาน	๒.๐	-	-	-	บริเวณนี้เป็นป่าไม้เบญจพรรณ เนื้อที่ประมาณ ๑,๐๐๐ ไร่เศษ จักเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ ซึ่งสามารถดูแลโครงการป่าไม้	ป่าไม้	-	-	-	มี
๔๒. อ่าวทองหลาง	บางสะพาน	ประจวบฯ	ตัวอำเภอ บางสะพาน	๕.๐	๕.๐	-	-	เป็นอ่าวแคบ เล็ก ๆ คัดตอหิน 2 อ่าว มีภูเขาเตี้ย ๆ ขึ้นอยู่ น้ำใสหาดทรายสะอาด เหมาะสำหรับการลงเล่นน้ำ บรรยากาศดีและทัศนียภาพที่งดงามมาก เป็นทัศนียภาพที่สวยงาม	สวนมะพร้าว, ที่อยู่อาศัย, ป่าเขา	-	-	-	มี
๔๓. อ่าวเทียน	บางสะพาน	ประจวบฯ	ตัวอำเภอ บางสะพาน	๒.๐	๕.๐	-	-	เป็นอ่าวเล็ก ๆ อยู่ระหว่างเขาเขาน้ำพุกับเขาเขาคอกกลาง ชายหาดเป็นหาดหินและกรวด แปรสตาไปจากชายหาดอื่น ๆ	สวนมะพร้าว,	-	-	-	-

ภาคผนวกที่ ๓ (ต่อ)

ชื่อแหล่งท่องเที่ยว	ที่ตั้ง		การเดินทางเข้าถึง (กม.)				ลักษณะทั่วไป	การใช้ที่ดิน	การบริหารและสิ่งอำนวยความสะดวก				
	อำเภอ	จังหวัด	จาก	ถนน คี่	ถนน คู่	ทาง เรือ			ทาง เท้า	ที่พัก	ร้านอาหาร	รถรับ ส่ง	ไฟฟ้า
๔๔. หาดทรายสีเสี้ยน (อ่าวแม่รำพึง)	บางสะพาน	ประจวบฯ	ตัวอำเภอ บางสะพาน	๔.๐	-	-	-	เป็นส่วนหนึ่งของบริเวณอ่าวมีพื้นที่ของเขามะพร้าวและเกาะพะลู่ มีจุดกางเต็นท์ ร้านอาหาร และส่วนมะพร้าวตามแนวชายหาด บรรยากาศร่มรื่นเหมาะสำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ	มี	มี	มี	มี	มี
๔๕. หาดชะมวง	บางสะพานน้อย	ประจวบฯ	ตัวอำเภอ บางสะพานน้อย	-	๔.๐	-	-	ปัจจุบันชายหาดแห่งนี้เป็นที่ตั้งของโครงการฟาร์มเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเค็มและน้ำกร่อยของเอกชนซึ่งมีผลมาก บริเวณนี้ตั้งไกลตามโครงการบางส่วน ยังถูกจัดให้เป็นแหล่งที่พัก และพักผ่อนเล่นน้ำ รวมทั้งบริการต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับนักท่องเที่ยว ซึ่งในอนาคตข้างหน้า หาดชะมวงจะเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่งของสงขลา	-	-	-	มี	-
๔๖. หาดม่วงแดง	บางสะพานน้อย	ประจวบฯ	อำเภอ บางสะพานน้อย	๔.๐	๑.๐	-	-	เป็นชายหาดที่มีฝูงเงือกน้ำหน้าหาดมีฝูงเงือกน้ำมากกว่า ๑๐ เมตร หาดทรายบริเวณนี้สะอาดมาก จะมีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวชมกันหลายสิบล้านคน	-	มี	มี	มี	-
๔๗. เกาะพะลู่	บางสะพานน้อย	ประจวบฯ	ตัวอำเภอ บางสะพานน้อย	-	๔.๐	๑.๐	-	เป็นเกาะขนาดเล็ก มีพื้นที่ประมาณ ๑๐๐ ไร่ หาดทรายเพียงแห่งเดียวที่มีอยู่บนเกาะมีต้นมะพร้าวจำนวนมาก บริเวณนี้เป็นหาดหิน ซึ่งไม่สามารถนำเรือเข้าเทียบได้ ทรายบนเกาะขาวสะอาดและละเอียด น้ำทะเลรอบเกาะใสมาก หินบนเกาะเป็นส่วนมะพร้าวเกือบทั้งหมด บริเวณนี้เคยเป็นของเรือประมงขนาดใหญ่ ซึ่งมีการตั้งบ้านพักและร้านอาหารไว้บริการนักท่องเที่ยว	-	-	-	-	-
๔๘. เกาะสิงห์	บางสะพานน้อย	ประจวบฯ	ตัวอำเภอ บางสะพานน้อย	-	๔.๐	๑.๐	-	เป็นเกาะขนาดเล็ก มีพื้นที่ประมาณ ๑๐๐ ไร่ หาดทรายเพียงแห่งเดียวที่มีอยู่บนเกาะมีต้นมะพร้าวจำนวนมาก บริเวณนี้เป็นหาดหิน ซึ่งไม่สามารถนำเรือเข้าเทียบได้ ทรายบนเกาะขาวสะอาดและละเอียด น้ำทะเลรอบเกาะใสมาก หินบนเกาะเป็นส่วนมะพร้าวเกือบทั้งหมด บริเวณนี้เคยเป็นของเรือประมงขนาดใหญ่ ซึ่งมีการตั้งบ้านพักและร้านอาหารไว้บริการนักท่องเที่ยว	-	-	-	-	-
๔๙. หาดบางเบ็ด	บางสะพานน้อย	ประจวบฯ	ตัวอำเภอ บางสะพานน้อย	๑.๐	๑.๐	-	-	เป็นหาดที่สวยงาม มีต้นมะพร้าวจำนวนมาก หาดทรายขาวสะอาด น้ำทะเลใสและเย็น บรรยากาศร่มรื่นเหมาะสำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ	-	-	-	-	มี

ภาคผนวกที่ ๓ (ต่อ)

แหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์ โบราณสถาน ศาสนสถาน

ชื่อแหล่งท่องเที่ยว	ที่ตั้ง	การเดินทางเข้าถึง (กม.)					ลักษณะทั่วไป	การใช้ดิน	การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก				
		จาก	ถนน คิ	ถนน ไม่คิ	ทาง เรือ	ทาง เท้า			ที่พัก	ร้านอาหาร	ร้าน คาเฟ่	ห้องน้ำ	ไฟฟ้า
๕๐. วัดกุฎี (บางเค็ม)	เขาย้อย	จังหวัด เพชรบุรี	จาก ตลิ่ง อ. เขาย้อย	๖.๕	-	-	-	เป็นวัดเก่าแก่อายุยาวนานกว่า ๓๐๐ ปี สันนิษฐานว่าสร้างขึ้นในสมัยสุโขทัย โดยเจ้าเมืองเขาย้อย ได้สร้างวัดนี้ขึ้นเพื่อเป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวย้อยและลูกหลาน	วัด, โรงเรียน	-	-	มี	-
๕๑. วัดน้ำเขาย้อย	เขาย้อย	จังหวัด เพชรบุรี	จาก ปากท่อ	๐.๕	-	-	-	เป็นวัดเก่าแก่อายุยาวนานกว่า ๓๐๐ ปี สันนิษฐานว่าสร้างขึ้นในสมัยสุโขทัย โดยเจ้าเมืองเขาย้อย ได้สร้างวัดนี้ขึ้นเพื่อเป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวย้อยและลูกหลาน	ป่าไม้, วัด	-	-	มี	มี
๕๒. วัดน้ำเขาย้อย	เขาย้อย	จังหวัด เพชรบุรี	จาก ตลิ่ง อ. เขาย้อย	๕.๕	๕.๐	-	-	เป็นวัดเก่าแก่อายุยาวนานกว่า ๓๐๐ ปี สันนิษฐานว่าสร้างขึ้นในสมัยสุโขทัย โดยเจ้าเมืองเขาย้อย ได้สร้างวัดนี้ขึ้นเพื่อเป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวย้อยและลูกหลาน	ศาลเจ้า, ป่าไม้, หอพระ	มี	-	มี	-
๕๓. วัดเขาตะเครา	เมือง	จังหวัด เพชรบุรี	จาก เมือง	๑๐.๐	๒.๐	-	-	เป็นวัดที่มีพระพุทธรูปปางนาคปรกขนาดใหญ่ สันนิษฐานว่าสร้างขึ้นในสมัยสุโขทัย โดยเจ้าเมืองเขาย้อย ได้สร้างวัดนี้ขึ้นเพื่อเป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวย้อยและลูกหลาน	วัด	-	มี	มี	-
๕๔. เขาหลวง	เมือง	จังหวัด เพชรบุรี	จาก เขาวัง	๓.๕	-	-	-	เป็นเขาที่มีความสวยงามและมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ สันนิษฐานว่าสร้างขึ้นในสมัยสุโขทัย โดยเจ้าเมืองเขาย้อย ได้สร้างวัดนี้ขึ้นเพื่อเป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวย้อยและลูกหลาน	ศาสนสถาน, ป่าไม้	-	มี	มี	-
๕๕. เขาวัง	เมือง	จังหวัด เพชรบุรี	จาก เขาวัง	ในเมือง	-	-	-	เป็นเขาวังที่มีความสวยงามและมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ สันนิษฐานว่าสร้างขึ้นในสมัยสุโขทัย โดยเจ้าเมืองเขาย้อย ได้สร้างวัดนี้ขึ้นเพื่อเป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวย้อยและลูกหลาน	ป่าไม้, ศาสนสถาน	มี	มี	มี	มี
๕๖. วัดมหาสมุทรราชบุรี (วัดเขาวัง)	เมือง	จังหวัด เพชรบุรี	จาก เขาวัง	-	-	-	-	เป็นวัดที่มีความสวยงามและมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ สันนิษฐานว่าสร้างขึ้นในสมัยสุโขทัย โดยเจ้าเมืองเขาย้อย ได้สร้างวัดนี้ขึ้นเพื่อเป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวย้อยและลูกหลาน	วัด, ป่าเขา	-	-	มี	มี

ภาคผนวกที่ ๓ (ต่อ)

ชื่อแหล่งท่องเที่ยว	ที่ตั้ง		การเดินทางเข้าถึง (กม.)				ลักษณะทั่วไป	การใช้ที่ดิน	การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก				
	อำเภอ	จังหวัด	จาก	ถนน กี่	ทาง เรือ	ทาง เท้า			ที่พัก	ร้านอาหาร	ร้าน ค้า	ห้องน้ำ	ประปา
๔๑. วัด สรวดี	เมืองเพชรบุรี	เพชรบุรี	ตั้งอยู่เชิงเขาบริเวณทิศตะวันออก	-	-	-	เป็นวัดเก่าแก่ที่ปรากฏในตำนานศิลปกรรม และสถาปัตยกรรมสมัยอยุธยา ใต้นถ้ำอุโบสถที่มีรูปทรงงดงามแบบอยุธยา ลายเขียนเพดานและศิลปะปูนปั้น พุทธลีลาแกะสลักลวดลายที่วิจิตรพิสดารมาก แต่ปัจจุบันเป็นพื้นที่นาเสียดายที่ปล่อยให้สาโทหรือไร่ร้าง	-	-	-	-	มี	มี
๔๔. วัดพระพุทธไสยาสน์	เมืองเพชรบุรี	เพชรบุรี	ตั้งอยู่เชิงเขาริมคลองจากวัดสรวดี	-	-	-	เป็นวัดที่มีพระพุทธรูปปางไสยาสน์ ซึ่งเป็นปฏิมากรรมขนาดใหญ่สมัยอยุธยา และพระพุทธรูปทรงเครื่องประดับงดงามมาก ภายในมีบริเวณวัดมีพื้นที่กว้างขวาง มีเส้นทางเชื่อมต่อน้ำ หรือคลองจากเขาวังได้	-	-	-	-	มี	มี
๔๕. วัดมหาธาตุวรวิหาร	เมืองเพชรบุรี	เพชรบุรี	ศาลากลางจังหวัด	๐.๕	-	-	เป็นวัดเก่าแก่ที่มีศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมที่เด่น เป็นที่สนใจของนักท่องเที่ยว พงศาวุฒิและชาวต่างประเทศ ได้แก่ พระครูพรหม ๕ ยอด ซึ่งมีลักษณะสมบูรณ์และขนาดใหญ่ วิหารและสิ่งก่อสร้างอื่น ๆ ที่ประกอบด้วยศิลปะปูนปั้นที่รวมสมัยและแปลกตา ภายในวิหารมีพระพุทธรูปเก่าแก่หลายองค์เป็นที่เคารพสักการะของชาวไทยทั่วไป วัดนี้จึงเป็นที่นิยมและนักท่องเที่ยวจำนวนมาก	-	-	-	-	มี	มี
๖๐. วัดใหญ่สุวรรณาราม	เมืองเพชรบุรี	เพชรบุรี	ศาลากลางจังหวัด	๑.๐	-	-	เป็นวัดเก่าแกสมัยอยุธยาที่มีศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมค่อนข้างเด่นและสมบูรณ์กว่าวัดอื่น ๆ ใต้นถ้ำ ภาพเขียนผนังพระอุโบสถ อายุประมาณ ๖๐๐ ปี ศิลปะปูนปั้นหน้าบันนูนโอบล้อม ศาลาการเปรียญเก่าแก่มีรูปทรงและบานประตูประดับกระจกงาม พระระเบียงหรือวิหารรอบ ๆ พระอุโบสถวัด และหอโถงสามเส้าสร้างชั้นในสรวดี เน้นเป็นสถาปัตยกรรมขนาดเล็กละเอียดสวยงาม นอกจากนั้นภายในบริเวณวัดยังมีประติมากรรมปูนปั้นที่งดงาม ตามแบบไทย เดิมมากที่สุดของจังหวัดเพชรบุรี	-	-	-	-	มี	มี
๖๑. วัด ก้านแดง	เมืองเพชรบุรี	เพชรบุรี	ศาลากลางจังหวัด	๒.๐	-	-	เป็นวัดที่ไม่มีโบราณสถานเก่าแก่ คือ ปรากฏศิลปะและ ๕ องค์ และกำแพงศิลาแลงรอบ ๆ พระอุโบสถ เดิมเป็นบริเวณของศาลาพราหมณ์สมัยชอมเมอว้านาจา มีลักษณะคล้ายปราสาทหินขอมและปรากฏ ๓ ยอด ลพบุรี ปัจจุบันมีสภาพทรุดโทรม นักท่องเที่ยวความสนใจไม่มากนัก	-	-	-	-	มี	มี
๖๒. วัด เกาะแก้วสุวรรณาราม	เมืองเพชรบุรี	เพชรบุรี	ศาลากลางจังหวัด	๑.๕	-	-	เป็นวัดสมัยอยุธยาที่มีโบสถ์กว้างขวาง ภายในโบสถ์มีภาพจิตรกรรมฝาผนังเรื่องราวของเทพเจ้าในศาสนาพุทธ และมีความวิจิตรพิสดารมาก ศาลาการเปรียญศูนย์กลางนอกเป็นลักษณะคล้ายปราสาทหินและสิ่งต่าง ๆ และภายในมีภาพจิตรกรรมฝาผนังภาพพุทธประวัติ และธรรมมาสน์เก่าแก่สวยงาม นอกจากนั้นทางวัดยังมีพิพิธภัณฑ์ในหมู่บ้านไทย มีโบราณวัตถุที่น่าสนใจศึกษาหลายประเภท	-	-	-	-	มี	มี
๖๓. วัด เพชรพิศ	เมืองเพชรบุรี	เพชรบุรี	ศาลากลางจังหวัด	๑.๕	-	-	เป็นวัดที่มีศิลปกรรมสมัย ใต้นถ้ำ และหอระฆังรูปปราสาท ที่มีรูปทรงแปลกตา และภายในวัดเป็นที่ประดิษฐาน มีโบราณวัตถุเก่าแก่ มีจำนวนมากและเป็นที่น่าสนใจของนักท่องเที่ยวที่แวะชมได้พอสมควร	-	-	-	-	มี	มี

ภาคผนวกที่ ๓ (ต่อ)

ชื่อแหล่งท่องเที่ยว	ที่ตั้ง		การเดินทางเข้าถึง (กม.)				ลักษณะทั่วไป	การใช้ที่ดิน	การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก					
	อำเภอ	จังหวัด	จาก	ถนนที่	ถนน	ทาง			ทาง	รถ	เรือ	ทาง	อากาศ	รถไฟ
๖๔. วัดเขาบันไดอิฐ	เมืองเพชรบุรี	เพชรบุรี	เขาวัง	-	-	-	เป็นวัดเก่าคู่อยู่กับเขามังกร มีสิ่งปลูกสร้างที่เก่าแก่ สันตูปูนปั้นที่งดงามอยู่เป็นร้อยปี มีประติมากรรมปูนปั้นอยู่รอบๆ บริเวณวัด กว้างขวาง มีอาคารสิ่งก่อสร้างที่สวยงามมากมาย และมีถ้ำที่มีพระพุทธรูปประดิษฐานอยู่เป็นจำนวนมาก ในอดีตเป็นวัดที่มีเจ้าอาวาสเป็นพระภิกษุในเรืองความศักดิ์สิทธิ์ สืบต่อกันมาจนเป็นที่ยอมรับของพุทธศาสนิกศรัทธา	วัด, ป่าเขา	-	-	-	-	-	-
๖๕. พระราชมังคลาภิเษก	เมืองเพชรบุรี	เพชรบุรี	เมือง	๑.๕	-	-	เป็นพระราชวังซึ่งสร้างขึ้นสมัยรัชกาลที่ ๕ เป็นแบบตะวันตก โดยได้แบบจากพระราชวังอังกษในกรุงเทพฯ ปัจจุบันพระราชวังยังเป็นพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ กรมศิลปากรที่ ๒๑ และได้รับการบูรณะเปิดให้ประชาชนทั่วไปเข้าชมได้	สถานที่ราชการ	-	-	-	-	-	-
๖๖. วัดชะอำคีรี	ชะอำ	เพชรบุรี	ที่ว่าการอ.ชะอำ	๑.๐	-	-	เป็นวัดที่อยู่เชิงเขาเขาทะเลเล็ก มีความร่มรื่นมาก และมีบรรยากาศเงียบสงบในหนึ่งพักผ่อน	วัด	-	-	-	-	-	-
๖๗. พระราชมังคลาภิเษก	ชะอำ	เพชรบุรี	ที่ว่าการอ.ชะอำ	๑๐.๐	-	-	เป็นพระราชวังประดับประดาด้วยหินอ่อนของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว สมัยพระเจ้ายศยวงศ์ไชยวงศ์แห่งสุดท้าย ประกอบด้วยพระที่นั่งใหญ่ ๓ องค์ หันด้านหน้าเรียงแถวขนานไปกับทะเล ปัจจุบันมีเสนาบดีทหารผู้ใหญ่หลายคนและอยู่ในเขตกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน กองกำกับการ "ค่ายพระรามหก"	สถานที่ราชการ	-	-	-	-	-	-
๖๘. พระราชมังคลาภิเษก	หัวหิน	ประจวบฯ	ที่ว่าการอ.หัวหิน	๓.๐	-	-	เป็นพระราชวังที่สร้างขึ้นสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๗๐ ปัจจุบันมีเนื้อที่ประมาณ ๕๐๐ ไร่เศษ ภายในพระราชวังมีสิ่งปลูกสร้างและมีการก่อสร้างต่างๆ มากมาย โดยมีอาคารที่สำคัญคือ พระตำหนักเขมาลัย เป็นที่ที่ออกและไม้สักสูง ๓ ชั้น มีหลังคาไม้สักแดง เป็นแบบตะวันตก สมัยพระยาภิรมย์ภักดี	พระราชวัง	-	-	-	-	-	-
๖๙. วัดเขาพิทักษ์ศิลาลักษณ์	หัวหิน	ประจวบฯ	ที่ว่าการอ.หัวหิน	๓.๐	-	-	เป็นวัดที่อยู่บนเขาพิทักษ์ มีพระพุทธรูปขนาดใหญ่ พระพุทธรูปจำลองอยู่บนยอดเขา (ตามทางเขาคันเคียวไฟ) ซึ่งสามารถใช้เป็นที่ชมวิวหัวหินของเมืองหัวหินได้	วัด, เขา	-	-	-	-	-	-
๗๐. วัดเขาตะเกียบ	หัวหิน	ประจวบฯ	ที่ว่าการอ.หัวหิน	๖.๐	-	-	เป็นวัดที่อยู่บนเขาตะเกียบ มีทางเดินขึ้นวัดจากทางชายหาดตะเกียบและทางเดินเขาถึงตะเกียบ บนยอดเขาสามารถชมวิวดูหัวหินของหาดตะเกียบ หัวหิน และสวนส้ม	วัด, เขา	-	-	-	-	-	-

ภาคผนวกที่ ๓ (ต่อ)

ชื่อแหล่งท่องเที่ยว	ที่ตั้ง		การเดินทางเข้าถึง (กม.)				ลักษณะทั่วไป	การใช้ที่ดิน	การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก			
	อำเภอ	จังหวัด	จาก	ถนนที่	ถนนไม่	ทาง			ทาง	ที่พัก	อาหาร	อาบน้ำ
๑๑. วัดเขาไกรลาส	หัวหิน	ประจวบฯ	หัวถาวร อ. หัวหิน	๖.๐	-	-	เป็นวัดอยู่บนเขาไกรลาส ซึ่งอยู่ห่างจากเขาตะเกียบไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือประมาณ ๐.๕ กม. บริเวณโดยรอบมีภูเขา รอยน้ำตก บึง บานพับ และมีพระพุทธรูปหลายองค์ ทางขึ้นมีบันไดมากกว่า ๒๐๐ ขั้น ขึ้นสู่ยอดเขา ซึ่งใช้สมรวิมาเมืองหัวหินและหาคณะเกียรติก่อ	วัด, เขา	-	-	-	-
๑๒. บ้ำพระยา นคร	ปราณบุรี	ประจวบฯ	แยกปราณบุรี	๒๔.๐	๖.๔	-	ตั้งอยู่บริเวณเขาเขื่อนทับทิมหินลาดหน้าเขาตะเกียบ เป็นหินขนาดใหญ่รูปเกลียวคล้ายโดนัทขนาดใหญ่ ที่แสงสว่างส่องเข้าดู ๓ โถง ภายในไม่มีกิ่งก้าน ไม้ยอด และป่าเบญจพรรณ เป็นต้นที่มีพระพุทธรูปอยู่หลายองค์ รัชกาลที่ ๕ ทรงโปรดให้สร้างที่สถูปหลายแห่งตามรอยพระบาทในถ้ำ บรรยากาศภายในงดงามมาก เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวมากตลอดมาในปัจจุบัน	ป่า, เขา	-	-	-	-
๑๓. วัดเขาถ้ำคน กระโพศ	เมือง	ประจวบฯ	ศาลากลาง จ. ประจวบฯ	๖.๐	๑.๐	-	เป็นวัดสร้างอยู่เชิงเขาถ้ำคนกระโพศ ทางวัดได้ทำทางขึ้นเขาสู่ถ้ำขนาดเล็ก ซึ่งได้ประดิษฐานพระนอนไว้ได้เป็นที่สักการะ ในระหว่างทางที่ขึ้นมา มีศาลาชมวิว ทิวทัศน์ของอ่าว มีรูปปั้นเสด็จถึงนารวมอยู่ด้วย	ภูเขา, วัด	-	-	-	-
๑๔. ห้วยกอบ	เมือง	ประจวบฯ	คูเมืองประจวบ ๑.๐ นานตลอดทาง	-	๔.๐	๔.๐	เป็นสถานที่สำคัญที่อุทยานประวัติศาสตร์ศรีเทพมาผสมผสานรวมกันเข้าด้วยกัน หวังกันว่า จะเป็นที่ตั้งซึ่งสามารถเห็นสุริยปราสาทเดิมดวงใจ จึงได้หวังมาตั้งค่ายหลวงขึ้น ในปัจจุบันเหลือเพียงฐานอิฐ ที่เป็นฐานตั้งกองแหวน นอกจากรูปสลักรวมพระพุทธรูปเป็นชายหาญที่มีพระทะเลเส หาดทรายสะอาด ซึ่งมีเป็นหินที่ใหม่แกะสลักการศกอากาศได้ดี	โรงเรียน, ที่ว่าง, บึงกาโลว	-	-	-	-
๑๕. วัดน้ำเขียว มารอง	บางสะพาน	ประจวบฯ	ตัวอำเภอ บางสะพาน	๔.๐	-	-	เป็นวัดที่มีถ้ำขนาดใหญ่ ภายในมีพระพุทธรูปประดิษฐานอยู่บริเวณยอดถ้ำ ลักษณะถ้ำค่อนข้างแคบและยาว ซึ่งถ้ำแบ่งออกเป็นถ้ำหลาย ๆ หลุมหลายแห่ง แต่ถ้ำที่หาจะมีชื่อเรียกเฉพาะ เพศชายและคนงัดมีหินงอก หินย้อย ปรากฏอยู่ให้เห็นง่าย แต่ไม่มีลักษณะเด่นมากนัก	วัด	-	-	-	-

ภาคผนวกที่ ๓ (ต่อ)

แหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรมและหัตถกรรม

ชื่อแหล่งท่องเที่ยว	ที่ตั้ง		การเดินทางเข้าถึง (กม.)				การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก	การพักผ่อน		
	อำเภอ	จังหวัด	จาก	ถนน	ถนน	ทาง			ทาง	
๑๖. หมู่บ้านโฮมโฮง	เขาย้อย	เพชรบุรี	ตลาดเขาขอม	๕.๐	-	-	-	มี	มี	-
๑๗. บ้านชายชนทวารวดีเชิงเขาวัง	เมือง	เพชรบุรี	ห้วยการอำเภอ	๑.๐	-	-	-	มี	มี	มี
๑๘. หมู่ประมง	ชะอำ	เพชรบุรี	ห้วยการอ.ชะอำ	๑๐.๐	-	-	-	-	มี	-
๑๙. หาดเรือประมงห้วยหิน	ห้วยหิน	ประจวบฯ	ห้วยการอ.ห้วยหิน	๑.๐	-	-	-	มี	มี	มี
๒๐. หมู่บ้านรอบหนอง	บาง	ประจวบฯ	ตัวอำเภอ บางสะพาน	๑๕.๐	๕.๐	-	-	-	-	-

ลักษณะทั่วไป

เป็นหมู่บ้านพัฒนาตัวอย่าง รวมกลุ่มอาชีพใหม่และหาเงิน ส่งให้กับพ่อค้าผู้สั่งทอ นอกจากนี้ยังมีบริการส้อม เล็กน้อย ปกติเปิดไปตลอดทั้งปี เขามและชายสินค้า ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของ "โซ่ง" หรือ ไทยทรงดำ

เป็นกลุ่มบ้านค้าขายชนทวารวดีมีถนนเพชรเกษม บริเวณเชิงเขาวังความที่เหนือ นอกจากชนทวารวดีแล้ว ยังมีผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรและของที่ระลึก ซึ่งได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว และผู้เดินทางผ่านสูงมาก

เป็นหมู่บ้านสหกรณ์การเกษตร ซึ่งผลิตทางการเกษตรขายเป็นจำนวนมาก ทั้งชนิดสดและแปรรูปแล้ว นอกจากนี้ยังมีผลิตภัณฑ์หัตถกรรมประเภทนารายณ์และการทอผ้าสาธิต ในนักท่องเที่ยวใคร่ชมและซื้อ

เป็นท่าเรือประมงที่อยู่ภายในเมืองห้วยหิน ในช่วงฤดูเรือมาชนตาปลา ซึ่งมัก จะไปเห็นกิจกรรมต่าง ๆ ของชาวประมงที่สนุกสนาน นอกจากนั้นยังมีนักท่องเที่ยว รวมทั้งงานขายอาหารทะเลมีชื่อเสียงอยู่หลายร้าน

การคมนาคมทางน้ำปัจจุบันมีเรือมาอุปโภคบริโภค เป็นเรือขนส่งสินค้าเล็ก และที่จุดเป็นหมู่เกาะโดยใช้เวลาเดินทางประมาณ ๑ ชั่วโมง โดยผู้มาแสวงโชค ไปรอตามเรือลำนาว หรือที่จุดที่พบเรือยักว่า ของพ่อค้าซึ่งมีความมั่งคั่งสูงบุรีรัมย์นิยมชื้อคนไคแก บริเวณที่อยู่ใกล้คลองพอง และห้วยสาขาของคลองนี้ เนื่องจากสะดวกต่อการนำสินค้าไปรอคน บริเวณ ๒ ห้างของคลองและลำพวยนั้น จะพบผู้ชื้อชื้อสินค้าโดยมักชื้อพองนมหมักนมสด ส้มเขียวหวาน บริเวณชุมชนท่าพองมาไม่ต่ำกว่า ๒๐๐ ปี

ภาคผนวกที่ ๓ (ต่อ)
แหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรมและหัตถกรรม

ชื่อแหล่งท่องเที่ยว	ที่ตั้ง	การเข้าถึง (กม.)				การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก
		จาก	ถนน	ถนน	ทาง	
๑๖. หมู่บ้านหอนางปลั่ง	อำเภอเพชรบุรี	จากตลาดเขาอ้อย	๔.๐	-	-	มีบ้านอาหาร - มีร้านค้า - มีไฟฟ้า - มีประปา
๑๗. บ้านชาวนาหวานเชิงเขาวัง	อำเภอเพชรบุรี	หัวทางอำเภอ	๑.๐	-	-	มีบ้านอาหาร - มีร้านค้าที่อยู่อาศัย - มีไฟฟ้า - มีประปา
๑๘. หอกระหวัง	อำเภอชะอำ	หัวทางอำเภอชะอำ	๑๐.๐	-	-	มีบ้านอาหาร - มีร้านค้าที่อยู่อาศัย - มีไฟฟ้า - มีประปา
๑๙. หาวเรือประมงหัวหิน	อำเภอประจวบคีรีขันธ์	หัวทางอำเภอหัวหิน	๑.๐	-	-	มีบ้านอาหาร - มีร้านค้าที่อยู่อาศัย - มีไฟฟ้า - มีประปา
๒๐. หมู่บ้านหอมเทียน	อำเภอประจวบคีรีขันธ์	ตัวอำเภอบางสะพาน	๑๔.๐	๔.๐	-	มีบ้านอาหาร - มีร้านค้าที่อยู่อาศัย - มีไฟฟ้า - มีประปา

ลักษณะทั่วไป

เป็นหมู่บ้านพัฒนาตัวอย่าง รวมกลุ่มทอผ้าไหมและผ้าอื่น ๆ ส่งให้คนทอผ้าผู้สูงอายุ นอกจากนี้มีการจักสานอย่างเลือกน้อย ปกติเปิดให้บุคคลทั่วไปเข้าชมและขายสินค้า ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของ "ไซ่ง" หรือ ไทอหรงคำ

เป็นกลุ่มบ้านชาวนาหวานอยู่ริมถนนเพชรเกษม บริเวณเชิงเขาวังด้านทิศเหนือ นอกจากนี้ชมสวนผลไม้ชื่อแล้ว ยังมีผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรและของที่ระลึก ซึ่งได้รับความนิยมสูงจากนักท่องเที่ยว และผู้เดินทางทางอากาศ

เป็นหมู่บ้านสหกรณ์การเกษตร ซึ่งผลิตผลการเกษตรขายเป็นจำนวนมาก ทั้งชนิดสดและแปรรูปแล้ว นอกจากนี้ยังมีผลิตภัณฑ์หัตถกรรมบ้านทอผ้าและมีการทอผ้าสาธิต ให้นักท่องเที่ยว และผู้เดินทางมาดู

เป็นท่าเรือประมงที่อยู่ภายในเมืองหัวหิน ในช่วงที่มีเรือมาขนถ่ายปลา ซึ่งมีก จะได้เห็นกิจกรรมต่าง ๆ ของชาวประมงที่สนใจ นอกจากนี้ยังมีหัวหินที่สวยงาม รวมทั้งร้านอาหารทะเลมีชื่อเสียงอยู่หลายราย การดูหอนางปลั่งในปัจจุบันมีเรือมาประมง มีทั้งที่ทำเป็นเมืองขนาดเล็ก และที่ซุกเป็นหลุมโดยใช้เครื่องมืออย่างง่าย ๆ โดยผู้มาแสวงโชค แล้วนำไปรอความร่ำรวย หอนางปลั่งคนบนเรือกว่า หอนางปลั่งมีความรู้สึกสูงบริเวณที่นิยมชุกโคโคตา บริเวณที่อยู่ใกล้คลองทอง และหอนางปลั่งของคลองนี้ เนื่องจากสะดวกต่อการนำสินค้าไปขาย บริเวณ ๒ ฟังของคลองและลำห้วยนั้น จะพบหลุมที่ขุดขึ้นโดยนักขุดทองที่มีหลุม สันนิษฐานว่า บริเวณนี้ขุดรอนหาทองมาไม่ต่ำกว่า ๒๐๐ ปี

การใช้ที่ดิน

หมู่บ้าน
ร้านค้าที่อยู่อาศัย
มีบ้านอาหาร
มีร้านค้าที่อยู่อาศัย
มีบ้านอาหาร
มีร้านค้าที่อยู่อาศัย
มีบ้านอาหาร
มีร้านค้าที่อยู่อาศัย

ภาคผนวกที่ ๔

รายละเอียดปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว

TOURISM RESOURCES PROBLEMS

NO.	TYPE	NAME	ROUTE	TRANS	L.USE	BUILD	DIRTY	EPROB	SAFE	SERVI	WATER	ELECT
1	N1	HAT CHAO SAM RAN	-	X	X	X	X	X	X	-	-	-
2	N2	LAEM LUANG	X	X	X	X	-	X	X	-	X	X
3	N3	HAT PUKTIAN	X	X	X	X	-	X	X	-	X	-
4	N4	HAT THAWEESUK	X	X	X	X	-	X	X	-	X	-
5	N5	KHAO MAI RUAK OFFICE	-	X	-	-	-	-	-	-	-	-
6	N6	NAM TOK THOTHIP	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
7	N7	NAM TOK HA CHAN	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
8	N8	PHA NAM YOT	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
9	N9	KHAO PHANOEN THUNG	X	X	-	-	-	-	X	X	X	-
10	N10	HUAI PA LAO RESERVOIR	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
11	N11	NAM TOK PA LAO	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
12	N12	KANG KRACHAN DAM	-	X	-	-	-	-	-	X	-	-
13	N13	PETCHABURI DAM	-	-	-	-	-	-	-	X	-	-
14	N14	THAM TAOMO	X	X	-	-	-	-	X	X	X	-
15	N15	HAT CHA-AM	-	-	X	X	X	-	-	-	X	-
16	N16	KHAO CHAO LAI	X	X	X	-	-	X	X	X	X	-
17	N17	HAT HUA HIN	-	-	X	X	X	X	-	-	-	-
18	N18	HAT TAKIAB	-	-	X	X	X	X	-	-	X	-
19	N19	HAT SUAN SON	-	X	-	-	-	-	-	-	X	-
20	N20	HAT KHAO TAO	-	-	X	X	-	-	-	X	-	-
21	N21	KHAO HIN LEK FAI	X	X	-	-	-	X	X	X	X	-
22	N22	HAT SAI YAI	-	X	-	-	-	-	-	X	-	-
23	N23	THAM KAI LON	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
24	N24	THAM DAO	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
25	N25	KO SINGTO	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
26	N26	HAT LAEM SALA	X	X	-	-	-	-	-	-	-	-
27	N27	HAT SAM PHRAYA	X	X	-	-	-	-	-	X	X	-
28	N28	THAM KAEW	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
29	N29	THAM SAI	-	X	-	-	-	-	X	X	-	-
30	N30	KHAO DAENG OFFICE	-	X	X	-	X	-	-	X	X	-
31	N31	KO NOM SAO	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
32	N32	PRANBURI RESERVE PARK	X	X	-	-	-	-	-	X	X	-
33	N33	HAT PRANBURI	-	X	X	-	-	-	-	X	X	-
34	N34	HAT NOM SAO	X	X	-	-	-	-	-	-	-	-
35	N35	KHAO CHONG KRACHOK	-	-	-	X	X	X	X	-	-	-
36	N36	AO PRACHUAB	-	-	-	X	X	X	-	-	-	-
37	N37	AO NOI	-	X	X	X	X	-	-	X	-	-
38	N38	AO MANAO	-	X	-	-	-	-	-	X	-	-
39	N39	HAT WANAKORN	-	X	-	-	-	-	X	-	-	-
40	N40	NAM TOK HUAI YANG	-	X	-	-	-	-	X	-	-	-
41	N41	AO MAE RAMPHUNG	-	-	X	X	X	X	-	-	-	-
42	N42	AO BO THONGLANG	X	X	X	X	-	X	X	X	X	-
43	N43	AO THIAN	X	X	-	-	-	-	X	X	X	-
44	N44	PA KLANG AO RESERVE PARK	-	X	-	-	-	-	X	X	-	-
45	N45	KO THALU	X	X	-	-	-	-	X	X	X	-
46	N46	KO SINGH,KO SANG	X	X	-	-	-	-	X	-	-	-
47	N47	HAT CHAMUANG	X	X	-	-	-	-	-	X	X	-
48	N48	HAT FANG DAENG	X	X	-	-	-	-	-	X	X	-
49	N49	HAT BANG BOET	X	X	-	-	-	-	-	X	X	-
50	H1	WAT KUT	-	X	-	X	-	X	-	X	-	-
51	H2	WAT THAM KHAO YOI	-	-	-	X	-	X	-	-	-	-
52	H3	WAT THAM KHAO E-KO	X	X	X	X	-	X	-	X	-	-
53	H4	WAT KHAO TA-KHRAO	X	X	-	X	-	X	-	-	-	-
54	H5	KHAO LUANG	-	X	X	X	X	X	-	X	X	-
55	H6	KHAO WANG	-	-	X	-	-	X	-	X	-	-
56	H7	WAT MAHA SAMANARAM	-	-	-	-	-	-	-	X	-	-
57	H8	WAT SRA BUA	-	-	-	X	-	-	-	X	-	-
58	H9	WAT PHRA BHUDHA SAIYAT	-	-	-	X	X	X	-	X	-	-
59	H10	WAT MAHATHAT WORAWIHAN	-	-	-	X	-	X	-	X	-	-
60	H11	WAT YAI SUWANNARAM	-	-	-	X	X	X	-	X	-	-
61	H12	WAT KAMPHAENG LAENG	-	-	-	X	X	X	-	X	-	-
62	H13	WAT KO KAEW SUTHARAM	-	-	-	X	-	-	-	X	-	-
63	H14	WAT PETCH PHLI	-	-	-	X	-	-	-	X	-	-
64	H15	WAT KHAO BANDAI IT	-	X	-	-	-	-	-	-	-	-
65	H16	RAM RATCHANIWET PALACE	-	X	X	-	-	-	-	X	-	-
66	H17	WAT CHA-AM KHIRI	-	-	X	X	-	-	-	X	-	-
67	H18	MARUEKHATHAIYAWAN PALACE	-	X	X	X	X	X	-	X	-	-
68	H19	KLAI KANGWON PALACE	-	-	-	-	-	X	-	X	-	-
69	H20	WAT KHAO PHITAK SAKSIT	-	X	-	X	-	-	-	X	-	-
70	H21	WAT KHAO TAKIAB	-	-	X	X	-	X	-	-	-	-
71	H22	WAT KHAO KLAILAT	-	-	X	X	-	X	-	-	-	-
72	H23	THAM PHRAYA NAKORN	X	X	-	-	-	-	-	X	-	-
73	H24	WAT KHAO THAM KHAN KRADAI	X	X	X	X	-	X	-	-	-	-
74	H25	WA-KO	X	X	-	-	-	X	-	X	-	-
75	H26	WAT THAM KHAO MA RONG	-	X	X	X	-	X	-	-	-	-
76	C1	BAN NONG PRONG	-	-	-	-	-	-	-	X	-	-
77	C2	KHAO WANG SWEET SHOPS	-	-	X	X	X	X	-	X	-	-
78	C3	HUB KRAPHONG	-	X	-	-	-	-	-	-	-	-
79	C4	HUA HIN FISHING PIER	-	-	-	-	X	X	-	-	-	-
80	C5	MU BAN RON THONG	X	X	X	-	-	-	X	X	-	-

ภาคผนวกที่ ๔

รายละเอียดปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว

TOURISM RESOURCES PROBLEMS

NO.	TYPE	NAME	ROUTE	TRANS	L.USE	BUILD	DIRTY	EPROB	SAFE	SERVI	WATER	ELECT
1	N1	HAT CHAO SAM RAN	-	X	X	X	X	X	X	-	-	-
2	N2	LAEM LUANG	X	X	X	X	-	X	X	-	X	X
3	N3	HAT PUKTIAN	X	X	X	X	-	X	X	-	X	-
4	N4	HAT THAWEESUK	X	X	X	X	-	X	X	-	X	-
5	N5	KHAO MAI RUAK OFFICE	-	X	-	-	-	-	-	-	-	-
6	N6	NAM TOK THOTHIP	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
7	N7	NAM TOK HA CHAN	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
8	N8	PHA NAM YOT	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
9	N9	KHAO PHANOEN THUNG	X	X	-	-	-	-	X	X	X	-
10	N10	HUAI PA LAO RESERVOIR	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
11	N11	NAM TOK PA LAO	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
12	N12	KANG KRACHAN DAM	-	X	-	-	-	-	-	X	-	-
13	N13	PETCHABURI DAM	-	-	-	-	-	-	-	X	-	-
14	N14	THAM TAONO	X	X	-	-	-	X	X	X	X	-
15	N15	HAT CHA-AM	-	-	X	X	X	X	-	-	X	-
16	N16	KHAO CHAO LAI	X	X	X	-	-	X	X	X	X	-
17	N17	HAT HUA HIN	-	-	X	X	X	-	-	-	-	-
18	N18	HAT TAKIAB	-	-	X	X	X	-	-	X	X	-
19	N19	HAT SUAN SON	-	X	-	-	-	-	-	-	X	-
20	N20	HAT KHAO TAO	-	-	X	X	-	-	-	X	-	-
21	N21	KHAO HIN LEK FAI	X	X	-	-	-	X	X	X	X	-
22	N22	HAT SAI YAI	-	X	-	-	-	-	-	X	-	-
23	N23	THAM KAI LON	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
24	N24	THAM DAO	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
25	N25	KO SINGTO	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
26	N26	HAT LAEM SALA	X	X	-	-	-	-	-	-	-	-
27	N27	HAT SAM PHRAYA	X	X	-	-	-	-	-	X	X	-
28	N28	THAM KAEW	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
29	N29	THAM SAI	-	X	-	-	-	-	X	X	-	-
30	N30	KHAO DAENG OFFICE	-	X	X	-	X	-	-	X	X	-
31	N31	KO NOM SAO	X	X	-	-	-	-	X	X	-	-
32	N32	PRANBURI RESERVE PARK	X	X	-	-	-	-	-	X	X	-
33	N33	HAT PRANBURI	-	X	X	-	-	-	-	X	X	-
34	N34	HAT NOM SAO	X	X	-	-	-	-	-	-	-	-
35	N35	KHAO CHONG KRACHOK	-	-	-	X	X	X	X	-	-	-
36	N36	AO PRACHUAB	-	-	-	X	X	X	-	-	-	-
37	N37	AO NOI	-	X	X	X	X	-	-	X	-	-
38	N38	AO MANAO	-	X	-	-	-	-	-	X	-	-
39	N39	HAT WANAKORN	-	X	-	-	-	-	X	-	-	-
40	N40	NAM TOK HUAI YANG	-	X	-	-	-	-	X	-	-	-
41	N41	AO MAE RAMPHUNG	-	-	X	X	X	X	-	-	-	-
42	N42	AO BO THONGLANG	X	X	X	X	-	X	X	X	X	-
43	N43	AO THIAN	X	X	-	-	-	-	X	X	X	-
44	N44	PA KLANG AO RESERVE PARK	-	X	-	-	-	-	X	X	X	-
45	N45	KO THALU	X	X	-	-	-	-	X	X	X	-
46	N46	KO SINGH, KO SANG	X	X	-	-	-	-	X	-	-	-
47	N47	HAT CHAMUANG	X	X	-	-	-	-	-	X	X	-
48	N48	HAT FANG DAENG	X	X	-	-	-	-	-	X	X	-
49	N49	HAT BANG BOET	X	X	-	-	-	-	-	X	X	-
50	H1	WAT KUT	-	X	-	X	-	X	-	X	-	-
51	H2	WAT THAM KHAO YOI	-	-	-	X	-	X	-	-	-	-
52	H3	WAT THAM KHAO E-KO	X	X	X	X	-	X	-	X	-	-
53	H4	WAT KHAO TA-KHRAO	X	X	-	X	-	X	-	-	-	-
54	H5	KHAO LUANG	-	X	X	X	X	X	-	X	X	-
55	H6	KHAO WANG	-	-	X	-	-	X	-	X	-	-
56	H7	WAT MAHA SAMANARAM	-	-	-	-	-	-	-	X	-	-
57	H8	WAT SRA BUA	-	-	-	X	-	-	-	X	-	-
58	H9	WAT PHRA BHUDHA SAIYAT	-	-	-	X	X	X	-	X	-	-
59	H10	WAT MAHATHAT WORAWIHAN	-	-	-	X	-	X	-	X	-	-
60	H11	WAT YAI SUWANNARAM	-	-	-	X	X	X	-	X	-	-
61	H12	WAT KAMPHAENG LAENG	-	-	-	X	X	X	-	X	-	-
62	H13	WAT KO KAEW SUTHARAM	-	-	-	X	-	-	-	X	-	-
63	H14	WAT PETCH PHLI	-	-	-	X	-	-	-	X	-	-
64	H15	WAT KHAO BANDAI IT	-	X	-	X	-	-	-	-	-	-
65	H16	RAM RATCHANIWET PALACE	-	X	X	-	-	-	-	X	-	-
66	H17	WAT CHA-AM KHIRI	-	-	X	X	-	-	-	X	-	-
67	H18	MARUEKHATHAIYAWAN PALACE	-	X	X	X	X	X	-	X	-	-
68	H19	KLAI KANGWON PALACE	-	-	-	-	-	X	-	-	-	-
69	H20	WAT KHAO PHITAK SAKSIT	-	X	-	X	-	-	-	X	-	-
70	H21	WAT KHAO TAKIAB	-	-	X	X	-	X	-	-	-	-
71	H22	WAT KHAO KLAILAT	-	-	X	X	-	X	-	-	-	-
72	H23	THAM PHRAYA NAKORN	X	X	-	-	-	-	-	X	-	-
73	H24	WAT KHAO THAM KHAN KRADAI	X	X	X	X	-	X	-	-	-	-
74	H25	WA-KO	X	X	-	-	-	X	-	-	-	-
75	H26	WAT THAM KHAO MA RONG	-	X	X	X	-	X	-	-	-	-
76	C1	BAN NONG PRONG	-	-	-	-	-	-	-	X	-	-
77	C2	KHAO WANG SWEET SHOPS	-	-	X	X	X	X	-	X	-	-
78	C3	HUB KRAPHONG	-	X	-	-	-	-	-	-	-	-
79	C4	HUA HIN FISHING PIER	-	-	-	-	X	X	-	-	-	-
80	C5	MU BAN RON THONG	X	X	X	-	-	-	X	X	-	-

ภาคผนวกที่ ๕

การประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว

๑. หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมิน ในการพัฒนาการท่องเที่ยวจำเป็นต้องมีการคัดเลือกแหล่งท่องเที่ยว เพื่อดำเนินการพัฒนาให้เหมาะสมกับความนิยมของตลาดมากขึ้น การประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวจึงเป็นการศึกษาเพื่อบ่งชี้ถึงความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยพิจารณาจากประเด็นที่สำคัญ ๓ ประเด็น คือ

๑.๑ ลักษณะเด่นดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งได้แก่ ความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยว ประเภทธรรมชาติ ความเก่าแก่อุดมค่าหายากของแหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์ โบราณสถาน ศาลนสถานและสถาปัตยกรรม เอกลักษณ์ทางศิลปวัฒนธรรม ฯลฯ

๑.๒ ความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยว ได้แบ่งแยกการพิจารณาออกเป็น ๒ ส่วนคือ

- การเข้าถึง ได้แก่เส้นทางที่เข้าถึงมีสภาพอย่างไร เป็นทางลาดยางหรือทางลูกรัง รวมทั้งมีบริการสาธารณะเข้าถึงหรือไม่ ฯลฯ

- การบริการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ การมีร้านค้า ร้านอาหาร ห้องส้วม ห้องน้ำ ที่จอดรถ ฯลฯ ที่เหมาะสมต่อแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ

๑.๓ ปริมาณของนักท่องเที่ยวที่นิยมไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ โดยแบ่งแยกประเภทของนักท่องเที่ยวออกเป็นชาวไทยและชาวต่างประเทศ

๒. การให้คะแนน ในการให้คะแนนแหล่งท่องเที่ยวตามประเด็นต่าง ๆ นั้น เป็นการให้คะแนนโดยกลุ่มผู้ดำเนินการศึกษาแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งได้ไปเห็นแหล่งท่องเที่ยวทุกแห่งดังกล่าวแล้ว จึงมาร่วมกันประเมินคะแนนของแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งโดยแบ่งการให้คะแนนออกเป็น ๔ ระดับ คือ สูงมากหรือดีมาก, สูงหรือดี, ปานกลาง, ต่ำหรือน้อย, ต่ำมากหรือน้อยมาก ได้คะแนน ๕, ๔, ๓, ๒ และ ๑ ตามลำดับ และในการให้ค่าน้ำหนักคะแนนของทั้ง ๓ ประเด็นหลักนั้น ถือว่ามีความสำคัญหักเดียวกัน โดยให้มีค่าคะแนนเต็ม ๔ คะแนนเท่ากัน แต่ในประเด็นหลักนั้น บางประเด็นแบ่งแยกเป็นประเด็นย่อยในการพิจารณา ซึ่งมีความสำคัญมากน้อยต่างกัน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๒.๑	ลักษณะความดึงดูดใจ	มีค่าน้ำหนักคะแนนเต็ม	๔
๒.๒	ความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยว แบ่งย่อยออกเป็น		
	- การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	มีค่าน้ำหนักคะแนนเต็ม	๓
	- การบริการสิ่งอำนวยความสะดวก	มีค่าน้ำหนักคะแนนเต็ม	๒

๒.๓ ปริมาณนักท่องเที่ยวได้พิจารณาให้คะแนนตามสัดส่วนปริมาณการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าสู่พื้นที่โดยใช้ผลการศึกษาเบื้องต้นเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวหัวหิน-ชะอำ โดยแบ่งออกเป็น

- นักท่องเที่ยวชาวไทย มีค่าน้ำหนักคะแนนเต็ม ๔
- นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ มีค่าน้ำหนักคะแนนเต็ม ๑

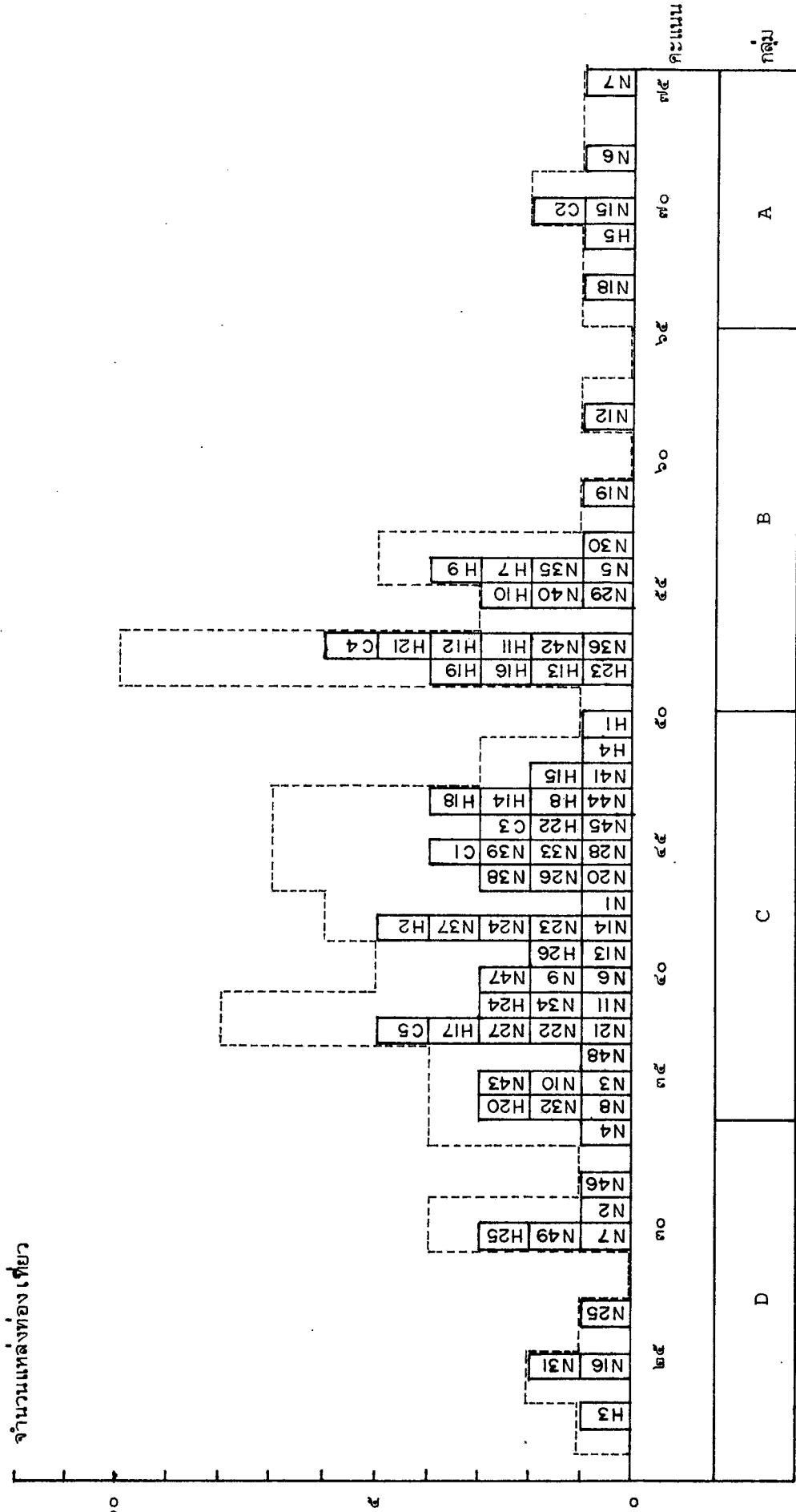
เมื่อทำการให้คะแนนแก่แหล่งท่องเที่ยวในแต่ละประเด็นเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว จึงนำค่าคะแนนที่ได้มาจัดกลุ่ม โดยพิจารณาถึงระยะความถี่ห่างของค่าคะแนนในแต่ละแหล่ง เมื่อแบ่งช่วงชั้นคะแนนต่อกันดัง (Histogram) ในรูปที่ ผ.๕.๑ ซึ่งสามารถแบ่งแหล่งท่องเที่ยวออกได้เป็น ๔ กลุ่ม คือ ความสำคัญสูงสุด A ความสำคัญสูง B ความสำคัญปานกลาง C ความสำคัญต่ำ D

๓. ผลการประเมิน รายละเอียดคะแนนแหล่งท่องเที่ยวนำเสนอไว้ในตารางที่ ผ.๕.๑ และสรุปผลในตารางที่ ผ.๕.๒, ผ.๕.๓ และรูปที่ ผ.๕.๒

ตารางที่ ผ.๕.๑ จำนวนแหล่งท่องเที่ยวแบ่งออกตามกลุ่มความสำคัญ,
ที่ตั้งและประเภทของแหล่งท่องเที่ยว

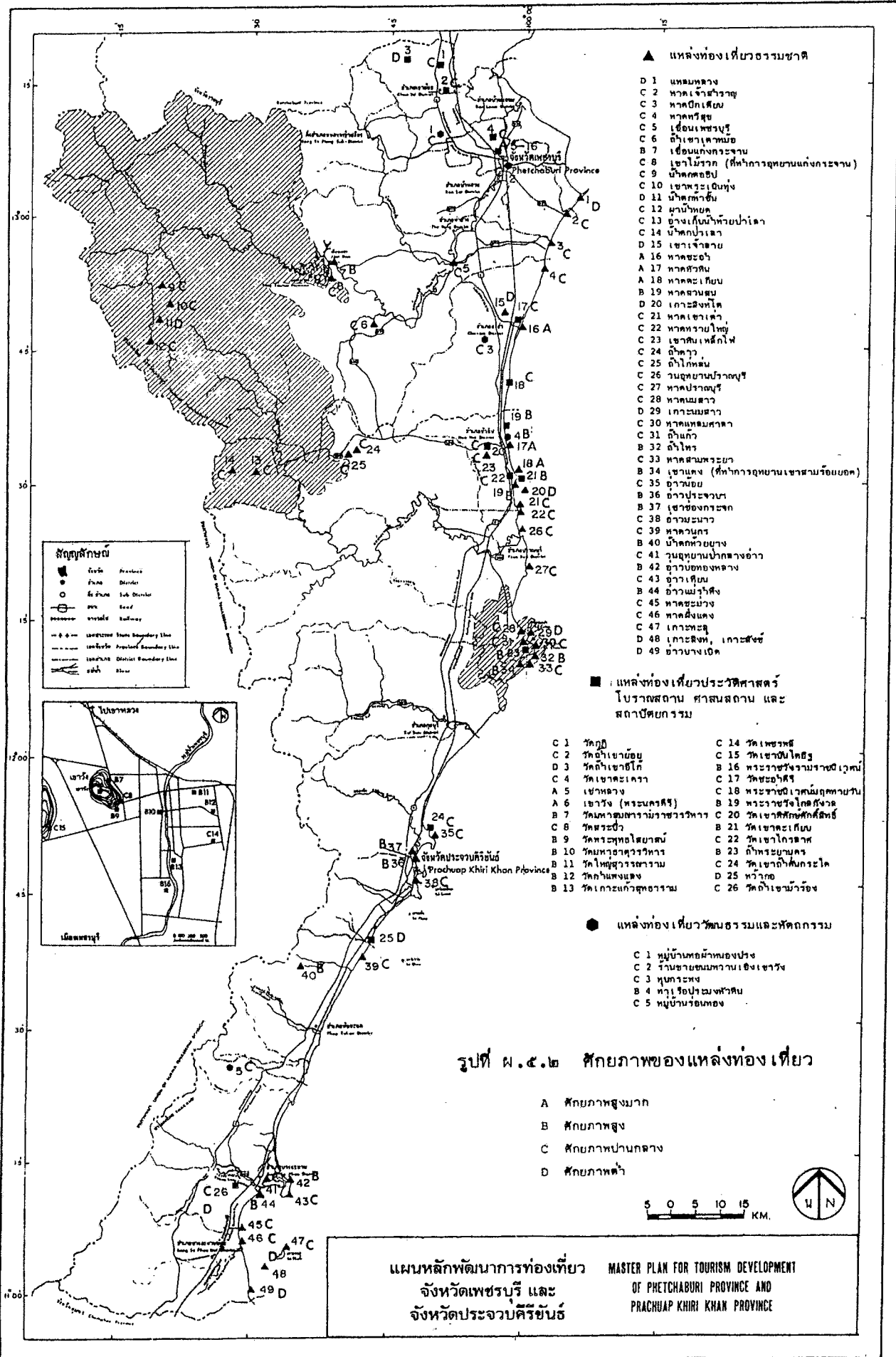
กลุ่ม	จังหวัด	แหล่งธรรมชาติ	แหล่งประวัติศาสตร์	แหล่งศิลปวัฒนธรรม	รวม
A	เพชรบุรี	๑	๒	๑	๔
		๒	-	-	๒
B	เพชรบุรี	๒	๗	-	๙
		๗	๓	๑	๑๑
C	เพชรบุรี	๑๐	๘	๒	๒๐
		๒๐	๔	๑	๒๕
D	เพชรบุรี	๓	๑	-	๔
		๔	๑	-	๕
	รวม	๔๔	๒๖	๕	๘๐

จำนวนแหล่งท่องเที่ยว

รูปที่ ๘.๕.๑ HISTOGRAM ของคะแนนแหล่งท่องเที่ยว

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
 จังหวัดเพชรบุรี และ
 จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
 MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT
 OF PETCHABURI PROVINCE AND
 PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

- ▲ แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ
- D 1 แหยมหลวง
 - C 2 หาดเจ้าสำราญ
 - C 3 หาดปากเตม
 - C 4 หาดหัวซุ
 - C 5 เขื่อนเพชรบุรี
 - C 6 ถ้ำเขาเตาหม้อ
 - B 7 เขื่อนแก่งกระจาน
 - C 8 เขาไม้รัก (ที่ทำการอุทยานแก่งกระจาน)
 - C 9 นาคคอบฮู
 - C 10 เขาคูระเบญหงษ์
 - D 11 นาคทาสัน
 - C 12 ภูน้ำทิพย์
 - C 13 อุทยานเทือกเขาป่าไผ่
 - C 14 นาคปรุเก่า
 - D 15 เขาเจ้าชาย
 - A 16 หาดชะอำ
 - A 17 หาดสวีเดน
 - A 18 หาดตะเคียน
 - B 19 หาดสวนสน
 - D 20 เกาะสิงห์โต
 - C 21 เขาเต่า
 - C 22 หาดทรายใหญ่
 - C 23 เขาคันเหล็กไฟฟ้า
 - C 24 ถ้ำทิว
 - C 25 ถ้ำโกทมน
 - C 26 วนอุทยานป่าราชบุรี
 - C 27 หาดป่าราชบุรี
 - C 28 หาดมะนาว
 - D 29 เกาะมะนาว
 - C 30 หาดแหลมศาลา
 - C 31 ถ้ำแก้ว
 - B 32 ถ้ำโหร
 - C 33 หาดสามพระยุค
 - B 34 เขาแดง (ที่ทำการอุทยานเขาสามร้อยยอด)
 - C 35 ถ้ำวอ
 - B 36 ถ้ำประจวบ
 - B 37 เขาองค์กระดาก
 - C 38 ถ้ำมะนาว
 - C 39 หาดวนกร
 - B 40 นาคทาสวน
 - C 41 วนอุทยานป่ากลางอ่าว
 - B 42 ถ้ำบ่อทองกลาง
 - C 43 ถ้ำเคียน
 - B 44 ถ้ำแม่รำพึง
 - C 45 หาดชะมวง
 - C 46 หาดสังแ่ง
 - C 47 เกาะตะรุ
 - D 48 เกาะสิงห์, เกาะสิงห์
 - D 49 ถ้ำบางเอด

■ แหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์ โบราณสถาน ศาสนสถาน และสถาปัตยกรรม

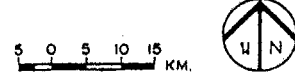
- C 1 วัดภู
- C 2 วัดเขาเขม
- D 3 วัดเจ้าชัยโต
- C 4 วัดเขาคระเกรา
- A 5 เขาหลวง
- A 6 เขาวัง (พระนครคีรี)
- B 7 วัดมหาธาตุวรารามวรวิหาร
- C 8 วัดพระธำ
- B 9 วัดพระพุทธไสยาสน์
- B 10 วัดมหาธาตุวรวิหาร
- B 11 วัดใหญ่สุวรรณาราม
- B 12 วัดกำแพงแดง
- B 13 วัดเกาะแก้วสุทธาวาราม
- C 14 วัดเพชรบุรี
- C 15 วัดเขานันโต
- B 16 พระราชวังรามราชมงคล
- C 17 วัดชะอำคีรี
- C 18 พระราชวังเวมฤตคามบ้าน
- B 19 พระราชวังโศภนวิบูล
- C 20 วัดเขาคันเคียน
- C 21 วัดเขาตะเคียน
- C 22 วัดเขาไกรลาส
- B 23 วัดเขาถ้ำ
- C 24 วัดเขาคันเคียน
- D 25 หวัง
- C 26 วัดถ้ำเขาวัง

● แหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรมและหัตถกรรม

- C 1 หมู่บ้านหอน้ำทองปราง
- C 2 บ้านชายชนบทบ้านเชิงเขาวัง
- C 3 ภูกระหนง
- B 4 หมู่บ้านช่างหัตถศิลป์
- C 5 หมู่บ้านร้อนทอง

รูปที่ ผ.๕.๒ ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว

- A ศักยภาพสูงมาก
- B ศักยภาพสูง
- C ศักยภาพปานกลาง
- D ศักยภาพต่ำ

แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว จังหวัดเพชรบุรี และ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
 MASTER PLAN FOR TOURISM DEVELOPMENT OF PETCHABURI PROVINCE AND PRACHUAP KHIRI KHAN PROVINCE

ตารางที่ ผ.๕.๓ รายชื่อแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญสูงมากและสูง จำแนกตามประเภทและที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยว

กลุ่ม	จังหวัด	แหล่งธรรมชาติ	แหล่งประวัติศาสตร์	แหล่งศิลปวัฒนธรรม
A	เพชรบุรี	๑. หาดชะอำ	๑. เขาวัง ๒. เขาหลวง	๑. ร้านขายขนมหวาน เชิงเขาวัง
	ประจวบคีรีขันธ์	๑. หาดหัวหิน ๒. หาดเขาตะเกียบ	-	-
B	เพชรบุรี	๑. เขาไม้รก (ที่ทำการอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน) ๒. เขื่อนแก่งกระจาน	๑. วัดมหาสมณาราม ๒. วัดพระพุทธไสยาสน์ ๓. วัดมหาธาตุวรวิหาร ๔. วัดใหญ่สุวรรณาราม ๕. วัดกำแพงแดง ๖. วัดเกาะแก้วสุทธาราม ๗. พระราชวังรามราชนิเวศน์	
	ประจวบคีรีขันธ์	๑. หาดสวนสน ๒. ถ้ำไทร ๓. เขาแดง ๔. เขาช่องกระจก ๕. อ่าวประจวบ ๖. น้ำตกห้วยยาง ๗. อ่าวบ่อทองหลาง	๑. พระราชวังไกลกังวล ๒. สำนักวิปัสณาเขาตะเกียบ ๓. ถ้ำพระยานคร	๑. ท่าเรือประมงหัวหิน

จากผลการประเมินพบว่า แหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญสูงมากมีจำนวนทั้งสิ้น ๖ แห่ง แหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญในระดับสูงมี ๒ แห่ง ในแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญสูงมาก ๖ แห่งนั้น อยู่ในเขตอำเภอเมืองเพชรบุรี ๓ แห่งคือ เขารัง เขาหลวง และร้านขายขนมหวานเชิงเขารัง อยู่ในเขตอำเภอชะอำ ๑ แห่งคือ หาดชะอำ และอยู่ในเขตอำเภอหัวหิน ๒ แห่งคือ หาดหัวหินและหาดเขาตะเกียบ โดยทั้ง ๖ แห่งนี้ถ้าพิจารณาถึงบทบาทที่ตอบสนองต่อนักท่องเที่ยวในปัจจุบันแล้วพบว่า หาดหัวหินและหาดชะอำเป็นแหล่งพักผ่อนตากอากาศและศูนย์กลางของที่พักและการบริการแก่นักท่องเที่ยวที่สำคัญที่สุด ส่วนแหล่งอื่นเป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทเข้าไป-เย็นกลับจากหัวหินและชะอำ รวมทั้งเป็นแหล่งแวะชมในเส้นทางเดินทางไป-กลับ ระหว่างกรุงเทพฯ กับหัวหิน-ชะอำ โดยที่เขารังเป็นที่นิยมมากของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่จะขึ้นไปชมวิวทิวทัศน์เมืองเพชรบุรี และพระราชวังที่สร้างอยู่บนยอดเขาที่สวยงาม ส่วนเขาหลวงเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ไปนมัสการพระพุทธรูปที่ประดิษฐานอยู่ภายใน ส่วนร้านขายขนมหวานเชิงเขารังก็เป็นที่นิยมมากเช่นกันสำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ตั้งใจจะซื้อของฝากให้แก่บุคคลอื่น ๆ ในช่วงเดินทางกลับ

นอกจากแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญที่สุดทั้ง ๖ แห่งนี้แล้ว สำหรับแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญในระดับสูงนั้นที่น่าสนใจมากคือ กลุ่มวัดต่าง ๆ ในเขตเมืองเพชรบุรี เชื้อนแก่งกระจานและบริเวณใกล้เคียงคือ อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน และแหล่งท่องเที่ยวภายในอุทยานแห่งชาติเขาสามร้อยยอด แหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้ล้วนอยู่ไม่ไกลจากหัวหินและชะอำมากนัก จึงสามารถที่จะจัดเป็นแหล่งท่องเที่ยวเสริมแบบเข้าไปเย็นกลับได้เป็นอย่างดี

สำหรับแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญในระดับปานกลางและต่ำนั้นมีบางแหล่งที่น่าสนใจมาก เช่น วัดกุฎี และพระราชนิเวศน์มฤคทายวัน ซึ่งอยู่ในสภาพที่ทรุดโทรมมาก จำเป็นต้องได้รับการบูรณะรักษาสภาพเอาไว้ หรือถ้าแก้วในเขตอุทยานแห่งชาติเขาสามร้อยยอดที่จะต้องพยายามสงวนรักษาสภาพธรรมชาติภายในถ้าให้เป็นอย่างดี เป็นต้น

ภาคผนวกที่ ๖

รายชื่อสถานที่พักในพื้นที่วางแผนแบ่งตามระดับและกลุ่มที่ตั้ง ปี ๒๕๒๔

ระดับกลุ่ม (๑) โรงแรม/ บังกาโลว์ และ เกสท์เฮาส์	ลำดับที่	ชื่อโรงแรม/ บังกาโลว์และ เกสท์เฮาส์	จำนวนแห่ง	จำนวนห้อง
ระดับ ๕		<u>เมือง เพชรบุรี</u>		
	๑.	เขารังโฮเต็ล		๕๖
	๒.	เพชรเกษมโฮเต็ล		๕๒
	๓.	สิริเพชร		๑๐
	๔.	เพชรเฮาทท์		๒๐
	๕.	เท็กเฮงลง		๓๓
	๖.	สงวนชัย		๒๐
	๗.	น้ำชัย		๒๒
	๘.	รัตนโกิติ		๕
	๙.	บุญสนอง		๕
	๑๐.	จอมเกล้า		๓๑
	๑๑.	อาเลียง ๑		๓
	๑๒.	อาเลียง ๒		๓
	๑๓.	เพชรบุรี ๑		๕
	๑๔.	เพชรบุรี ๒		๑๒
	๑๕.	เจริญมงคล		๑๕
	๑๖.	บังกาโลว์พื้นนี้		๓
	๑๗.	บังกาโลว์หาดเจ้าฮุ่ท		๑๐
	๑๘.	บังกาโลว์วงศ์จันทร์		๑๐
	๑๙.	สถานพักพื้นกองทัพบก		๒๔
๒๐.	บังกาโลว์ปีกเตียน		๒๕	
		รวม	๒๐	๓๕๑
ระดับ ๕		<u>แก่งกระจาน</u>		
	๑.	อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน		๒๗
	๒. ๓.	บังกาโลว์ บังกาโลว์		๑๖
		รวม	๓	๔๓
ระดับ ๑	๑.	<u>ชะอำ</u>		
	๑.	โรงแรมริเจนท์ชะอำ (๒)		๓๖๒
		รวม	๑	๓๖๒
ระดับ ๒	๑.	โรงแรมสวนบวกหาด (๓)		๔๘
		รวม	๑	๔๘

ภาคผนวกที่ ๖ (ต่อ)

ระดับกลุ่ม โรงแรม/ บังกาโลว์ และ เกสต์เฮาส์	ลำดับที่	ชื่อโรงแรม บังกาโลว์และ เกสต์เฮาส์	จำนวนแห่ง	จำนวนห้อง
ระดับ ๓	๑.	เสริมสุขรีสอร์ท		๓๔
	๒.	ชะอำคาบานา (หาดคลองเทียน)		๓๖
		รวม	๒	๗๐
ระดับ ๔	๑.	แสงทองรีสอร์ท		๒๐
	๒.	นฤมลลัคกี้เฮาส์		๓๔
	๓.	นิรันดร ๑		๒๒
	๔.	นิรันดร ๒		๒๐
	๕.	บ้านรุ่งธรรม		๖
	๖.	บ้านพักวิวัฒนา		๒๐
	๗.	รุ่งอรุณ		๑๑
	๘.	สันติสุข		๔๒
	๙.	บ้านถาวร		๑๔
	๑๐.	ชะอำเพิ่มสุข		๑๘
	๑๑.	ชะอำฮอลีเคย์ลอคด์จ		๕๘
	๑๒.	ชะอำวิลล่า		๑๗
	๑๓.	ริ้วมะขามวิลล่า		๕๘
	๑๔.	สันติคาม		๒๒
	๑๕.	แก่นจันทร์		๖๓
	๑๖.	ชมจันทร์		๑๗
	๑๗.	บริษัทชะอำการ์เดนที่		๖๓
	๑๘.	เมธาวลัย (ศาลิวิลล่า)		๓๖
	๑๙.	ชะอำชีวิพา เลช		๒๓
	๒๐.	โอมชะอำ		๕
	๒๑.	จิตรระวีรีสอร์ท		๑๖
	๒๒.	สุตาภิษ		๕
	๒๓.	ศรีธารา		๖
๒๔.	เหมือนฝัน		๖	
๒๕.	ชะอำคาบานา		๕	
๒๖.	เย็นใจ		๕	
๒๗.	ชะอำคลายทุกข์		๑๘	
๒๘.	บ้านหลวงจำนง		๖	
๒๙.	คุณต๋อย		๗	
๓๐.	สุโขทัย		๕๒	
๓๑.	ศรีชะอำ		๕	
๓๒.	อารีย์ชีพ		๑๖	
		รวม	๓๒	๖๔๘
ระดับ ๕	๑.	บ้านพักอรุณทิพย์		๒๓
	๒.	ชะอำอินม		๓๕
	๓.	ปากคลอง		๒
		รวม	๓	๖๐
		รวมทั้งสิ้น	๓๔	๑,๒๓๘

ภาคผนวกที่ ๖ (ต่อ)

ระดับกลุ่ม โรงแรม/ ปั๋งกาโลว และ เกสท์เฮาส์	ลำดับที่	ชื่อโรงแรม/ ปั๋งกาโลวและเกสท์เฮาส์	จำนวนแห่ง	จำนวนห้อง
ระดับ ๑	๑.	หัวหิน		
	๒.	โรงแรมรอยัลการ์เดนที่รีสอร์ท ^(๔)		๑๗๗
	๓.	โรงแรมโซฟีเทลเซ็นทรัลหัวหิน ^(๕)		๑๒๑
		โรงแรมสายลม		๖๖
		รวม	๓	๓๖๔
ระดับ ๓	๑.	โรงแรมกอล์ฟอินน์		๑๔
	๒.	เขาตะเกียบวิลเลจ		๑๐
		รวม	๒	๒๔
ระดับ ๔	๑.	โรงแรมศุภมิตร		๗๑
	๒.	โรงแรมธัญชัย		๔๑
	๓.	หัวหินเกสท์เฮาส์		๑๒
	๔.	หัวหินไฮแลนด์รีสอร์ท		๑๓
	๕.	จันทร์ฉายเกสท์เฮาส์		๑๗
	๖.	สตาร์เกสท์เฮาส์		๑๐
	๗.	เจริญสุขเกสท์เฮาส์		๑๒
	๘.	ชมเดือนเกสท์เฮาส์		๗
	๙.	ฟังก์ชั่นเกสท์เฮาส์		๑๐
	๑๐.	คลื่นซัดชายเขา		๕
	๑๑.	ร่มเย็นเกสท์เฮาส์		๑๖
	๑๒.	รุ่งอรุณเกสท์เฮาส์		๖
	๑๓.	เวกัสเกสท์เฮาส์		๓๗
	๑๔.	สวนสนบึงพิพิธ		๑๖
			รวม	๑๔
ระดับ ๕	๑.	โรงแรมนิตรชัย		๓๐
	๒.	โรงแรมดำรง		๓๕
	๓.	โรงแรมหัวหินระลีก		๒๑
	๔.	โรงแรมใหม่ ๑		๑๒
	๕.	โรงแรมใหม่ ๒		๑๑
	๖.	โรงแรมมิชัย		๒๒
	๗.	โรงแรมเสนอลุย		๑๔
	๘.	ศิริเพชรเกษมเกสท์เฮาส์		๑๔
	๙.	อนันตศิลาวิลลา		๑๐
			รวม	๕
		รวมทั้งสิ้น	๒๗	๘๓๑

ภาคผนวกที่ ๖ (ต่อ)

ระดับกลุ่ม โรงแรม/ ปั๋งกาโลว์ และ เกสท์เฮาส์	ลำดับที่	ชื่อโรงแรม ปั๋งกาโลว์และเกสท์เฮาส์	จำนวนแห่ง	จำนวนห้อง
ระดับ ๑	๑.	<u>ปราณบุรี</u> โรงแรมปราณบุรี บีช รีสอร์ท		๓๖
		รวม	๑	๓๖
ระดับ ๕	๑.	อุทยานแห่งชาติ เขาสามร้อยยอด		๒๐
	๒.	โรงแรมสามร้อยยอด		๑๒
	๓.	โรงแรมปราณคีรี		๘๓
	๔.	โรงแรมปราณบุรี		๕๖
	๕.	โรงแรม ช. ไพบูลย์		๓๓
		รวม	๕	๒๐๔
		รวมทั้งสิ้น	๖	๒๔๐
ระดับ ๕		<u>เมืองประจวบคีรีขันธ์</u>		
	๑.	โรงแรมยุติชัย		๑๗
	๒.	โรงแรมอินทิรา		๑๐
	๓.	โรงแรมคิงส์		๓๖
	๔.	โรงแรมประจวบสุข		๑๐
	๕.	โรงแรมวิบูลย์สันติสุข		๑๒
	๖.	โรงแรมสุขสันต์		๘๐
	๗.	โรงแรมสุขเกษม		๑๕
	๘.	โรงแรมชาลิต		๒๔
	๙.	โรงแรมทิพย์รัตน์		๑๒
	๑๐.	ปั๋งกาโลว์เขาช่องกระจก		๑๑๒
	๑๑.	ปั๋งกาโลว์ตาซาซาสี		๘
	๑๒.	ปั๋งกาโลว์خان เรือน		๑๐
		รวม	๑๒	๓๕๖
		รวมทั้งสิ้น	๑๒	๓๕๖

ภาคผนวกที่ ๖ (ต่อ)

ระดับกลุ่ม โรงแรม/ ซิงกาโลว์ และ เกสท์เฮาส์	ลำดับที่	ชื่อโรงแรม/ ซิงกาโลว์และเกสท์เฮาส์	จำนวนแห่ง	จำนวนห้อง
ระดับที่ ๕	๑. ๒.	<u>บางสะพาน</u> โรงแรมขุนเอย สาริกาวีลลา		๑๘ ๑๐
		รวม	๒	๒๘
		รวมทั้งสิ้น	๒	๒๘
		รวมทั้งพื้นที่วางแผน	๑๑๐	๓,๑๑๘

หมายเหตุ : (๑) ระดับของโรงแรม จัดตามข้อกำหนดการจัดระดับโรงแรมของ ททท. (เพื่อผลทางสถิติ ไม่ใช้มาตรฐานสากล) คือ

- ระดับที่ ๑ ราคาห้องพักตั้งแต่ ๑,๐๐๐ บาทขึ้นไป
 ระดับที่ ๒ ราคาห้องพัก ๗๐๐ - ๑,๐๐๐ บาท
 ระดับที่ ๓ ราคาห้องพัก ๔๐๑ - ๗๐๐ บาท
 ระดับที่ ๔ ราคาห้องพัก ๒๐๑ - ๔๐๐ บาท
 ระดับที่ ๕ ราคาห้องพัก ๒๐๐ บาทลงมา

- (๒) ปัจจุบันมีห้องพักเพิ่มขึ้นถึง ๔๙๒ ห้อง
- (๓) สวนบวกหาด (Beach Garden) จัดทะเบียนเป็นโรงแรมเมื่อปี ๒๕๒๙ มีจำนวน ๑๘๐ ห้อง
- (๔) ขณะนี้โรงแรมรอยัลการ์เดนรีสอร์ท มีจำนวนเพิ่มขึ้นจากเดิม เป็น ๒๒๐ ห้อง
- (๕) เอกชนรับมาดำเนินการ เมื่อปี ๒๕๒๙ ปัจจุบันมีห้องพักเพิ่มขึ้น เป็น ๑๙๘ ห้อง

ภาคผนวกที่ ๗

ตารางที่ ผ.๗.๑ ประเภทและแหล่งผลิตสินค้าพื้นเมืองของ ๒ จังหวัด

ประเภท	ชนิด	แหล่งผลิต
ขนม	ข้าวเกรียบ	<p>ผู้ผลิตรายใหญ่ ๕ ราย อยู่ในเขตเทศบาลเมืองเพชรบุรี ได้แก่</p> <ul style="list-style-type: none"> - น้ำเพชร - ส. รุ่งเรือง - เพชรรุ่งเรือง - เพชรอวยพร - เจือทิพย์ <p>นอกจากนี้เป็นผู้ผลิตรายย่อย ๆ มีอยู่ทั่วไปในเขตอำเภอเมือง</p> <p>ผู้ผลิตรายใหญ่ ๒ ราย ได้แก่ ร้านแม่กินไล้กับร้านแม่ละเมียด แหล่งผลิตอยู่ในเขตเทศบาลเมืองเพชรบุรี</p>
ผลิตผล เกษตรแปรรูป	หม้อแกง ทองหยอด ทองหยิบ อะฮั่ว วุ้นกรอบ ทอปปิ้งนม บ่าป็น ก๊วยจ๊วย ข้าวตอก ผิง	อำเภอเมืองเพชรบุรี อำเภอท่าทาง อำเภอชะอำ หัวหิน ปราณบุรี กุยบุรี
ผลิตภัณฑ์จากหอย	กล้วยตาก สับปะรดกวน กล้วยกวน น้ำตาล มะยมกวน ผลไม้แช่อิ่ม สัตว์น้ำทะเลแห้ง	ในเขตเทศบาลเมืองหัวหิน มีอยู่ประมาณ ๒๑ ราย
ผลิตภัณฑ์จากไม้	ของที่ระลึก ผลิตเป็นรูปสัตว์ เครื่องประดับ	ตำบลหนองปรัง อำเภอเขาย้อย มีอยู่ประมาณ ๒๐ ราย
ผลิตภัณฑ์จากผ้าและเครื่องจักรสาน	<p>เครื่องใช้และเครื่องประดับทำจากไม้ตาล เช่น ที่เขี่ยบุหรี่ คนโท แจกัน กระจก กำไล แก้วน้ำ</p> <p>ผ้าไหมพัทลุง</p> <ul style="list-style-type: none"> - ย้อมผ้า - พิมพ์ผ้า - เลื้อผ้าสำเร็จรูป <p>ทอผ้า และ เลื้อผ้าสำเร็จรูป และ เครื่องจักรสาน</p>	<ul style="list-style-type: none"> - เขตเทศบาลตำบลหัวหิน มีแหล่งผลิตเพียง ๑ ราย คือ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ไชยพัทลุง - ศูนย์ฝึกอบรมทอผ้าเขาเต่า หาดทรายใหญ่ อำเภอหัวหิน - ตำบลหนองปรัง อำเภอเขาย้อย - หุบกะพง อำเภอชะอำ

ตารางที่ ผ.๗.๒ ร้านอาหารและร้านขายของที่ระลึก จ.เพชรบุรี
และ จ.ประจวบคีรีขันธ์

ร้านอาหาร			
จังหวัดเพชรบุรี		จังหวัดประจวบคีรีขันธ์	
๑. ร้านบุญศิริ	อ. เมือง	๑. ภัตตาคาร เฉียวโอชา	อ. เมือง
๒. ร้านรุ่งฤดี	อ. เมือง	๒. ร้านปานโกชนา	อ. เมือง
๓. ร้านเพชรปิ่นแก้ว *	อ. เมือง	๓. ร้าน เฟลีนสมุทร	อ. เมือง
๔. ร้านกงฮิว *	อ. เมือง	๔. ห้องอาหารทรายทอง (มีดนตรี)	อ. เมือง
๕. สวนอาหารศรีสวัสดิ์	อ. เมือง	๕. ห้องอาหารสวนรื่น (มีดนตรี)	อ. เมือง
๖. เขายอยชวนชิม	อ. เมือง	๖. ร้านพนมโกชนา	อ. เมือง
๗. มาลี เขียวชม	อ. เมือง	๗. ร้านประมง	อ. เมือง
๘. เขาวัง	อ. เมือง	๘. ร้านแสงไทย	อ. หัวหิน
๙. บุญศิริ	อ. เมือง	๙. ร้าน เจริญโกชนา	อ. หัวหิน
๑๐. ศรีเพชร	อ. เมือง	๑๐. ภัตตาคาร ไฮเซียง	อ. หัวหิน
๑๑. รุ่งฤดี	อ. เมือง	๑๑. ภัตตาคารคองเซ่ง	อ. หัวหิน
๑๒. เวียงจันทร์	อ. เมือง	๑๒. ร้าน เก่งโกชนา	อ. หัวหิน
๑๓. พงษ์เพชร	อ. เมือง	๑๓. ร้านธารจันทร์	อ. หัวหิน
๑๔. กรแก้ว	อ. เมือง	๑๔. ร้านศุกรส	อ. หัวหิน
๑๕. น้ำเทียน	อ. เมือง	๑๕. ร้านลมหวาน	อ. หัวหิน
๑๖. แจกเม้ง	อ. เมือง	๑๖. ร้านกวยเตี๋ยวเปิดเจ๊ไฟ	อ. หัวหิน
๑๗. กวางฮิว	อ. เมือง	๑๗. ร้านอาหารหัวหิน	อ. หัวหิน
๑๘. โพธิ์	อ. เมือง	๑๘. ร้านกวยเตี๋ยวกวางตุ้ง	อ. หัวหิน
๑๙. ร้านขายอาหารโตรุ่ง สีแยก ไปเขายอยชวนชิม	อ. เมือง	๑๙. ห้องอาหารโรงแรมธัญชัย	อ. หัวหิน
๒๐. เจ๊ไข *	อ. เมือง	๒๐. ร้านเพชรสมุทร	อ. หัวหิน
๒๑. ร้านกุกจา	อ. เมือง	๒๑. ร้านหมูเฮา	อ. หัวหิน
๒๒. ห้องอาหารศรีเพชร (มีดนตรี)	อ. เมือง	๒๒. ร้านลม	อ. หัวหิน
๒๓. ห้องอาหารบัวตูม (มีดนตรี)	อ. เมือง	๒๓. ร้านมีแสง	อ. หัวหิน
๒๔. ห้องอาหารเพื่อนรัก (มีดนตรี)	อ. เมือง	๒๔. ร้านขาวไต้	อ. หัวหิน
๒๕. ห้องอาหารเพชรรุ่ง (มีดนตรี)	อ. เมือง	๒๕. ร้านเยาวภา	อ. หัวหิน
๒๖. ห้องอาหารซูปเปอร์สตาร์ (มีดนตรี)	อ. เมือง	๒๖. ร้านนัดพบ	อ. หัวหิน
๒๗. ห้องอาหารฮิปซี (มีดนตรี) -ตรี	อ. เมือง	๒๗. ร้านอาหารโรงแรมหัวหินรำลึก	อ. หัวหิน
๒๘. ห้องอาหารนวมร (มีดนตรี)	อ. เมือง	๒๘. ร้านเพื่อน	อ. หัวหิน
๒๙. ร้านแก่นจันทร์	อ. ชะอำ	๒๙. ร้านกวยเตี๋ยวเปิดคุณเอก	อ. หัวหิน
๓๐. ร้านชะอำทีลอปเมนท์	อ. ชะอำ	๓๐. ร้านจินดา	อ. หัวหิน
๓๑. ร้านเจ๊เล็ก	อ. ชะอำ	๓๑. ร้านบุญเรือน	อ. หัวหิน
๓๒. ร้านเจ๊จิม	อ. ชะอำ	๓๒. ร้านทัพพีแก้ว	อ. หัวหิน
๓๓. ร้านชาน้อย	อ. ชะอำ	๓๓. ร้านหนูน้อยโกชนา	อ. หัวหิน
๓๔. ร้านน้องเตย	อ. ชะอำ	๓๔. ร้านเพชรลัดดา	อ. หัวหิน
๓๕. ร้านเย็นใจ	อ. ชะอำ	๓๕. ร้านปูโกชนา	อ. หัวหิน
๓๖. ร้านสมนึก	อ. ชะอำ	๓๖. ร้านแซบฮิลล์ *	อ. หัวหิน
๓๗. ร้านรสนิรันดร์	อ. ชะอำ	๓๗. ร้านอาหารโรงแรมสายลม	อ. หัวหิน
๓๘. ร้านวิโรจน์	อ. ชะอำ	๓๘. ร้านเจริญลาภ	อ. หัวหิน
๓๙. ร้านชะอำโกชนา	อ. ชะอำ	๓๙. ร้านดาวดวงใหม่	อ. หัวหิน
๔๐. ร้านพรรณชาติ	อ. ชะอำ	๔๐. ร้านเสาวณีย์	อ. หัวหิน
		๔๑. ร้านเสวย	อ. หัวหิน

ตารางที่ ผ. ๗.๒ (ต่อ)

ร้านอาหาร			
จังหวัด เพชรบุรี		จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์	
๕๑. ร้านอาหารลมโซย	อ. ชะอำ	๕๒. เอสโซ่คอฟฟี่ชอป	อ. หัวหิน
๕๒. ร้านอาหารมย	อ. ชะอำ	๕๓. ร้านบินหลา	อ. หัวหิน
๕๓. ร้านเตี้ย	อ. ชะอำ	๕๔. ร้านพลชัย	อ. หัวหิน
๕๔. ร้านกวยเตี๋ยวน้ำใส	อ. ชะอำ	๕๕. ร้านใบเตย	อ. หัวหิน
๕๕. ร้านสว่างจิต	อ. ชะอำ	๕๖. ร้านน้ำชาย	อ. หัวหิน
๕๖. ร้านชิงตอย	อ. ชะอำ	๕๗. ร้านกวยเตี๋ยวลูกชิ้นหัวหิน	อ. หัวหิน
๕๗. ร้านขวัญหาด	อ. ชะอำ	๕๘. ร้านกวยเตี๋ยวมุไทยใหญ่	อ. หัวหิน
๕๘. ร้านอาหารปากคลอง	อ. ชะอำ	๕๙. ร้านลูลู่	อ. หัวหิน
๕๙. ร้านพรานทะเล	อ. ชะอำ	๕๐. นางพญาคอฟฟี่ชอป (มีดนตรี)	อ. หัวหิน
๕๐. ห้องอาหารลอมฟาง	อ. ชะอำ	๕๑. ห้องอาหารเหรียญทอง (มีดนตรี)	อ. หัวหิน
๕๑. ร้านเหมือนฝัน	อ. ชะอำ	๕๒. ห้องอาหารครัวไทย (มีดนตรี)	อ. หัวหิน
๕๒. ร้านเคอโบส (มีดนตรี)	อ. ชะอำ	๕๓. ภัตตาคารกันเอง (มีดนตรี)	อ. หัวหิน
๕๓. ร้านอาหารแสงทองรีสอร์ท*	อ. ชะอำ	๕๔. ร้านอาหารไผ่สีทอง (มีดนตรี)	อ. หัวหิน
๕๔. ร้านภูมิ	อ. ชะอำ	๕๕. ร้านอาหารชาวทาง (มีดนตรี)	อ. หัวหิน
๕๕. ร้านเกศินี	อ. ชะอำ	๕๖. สามอนงค์คอฟฟี่ชอป (มีดนตรี)	อ. หัวหิน
๕๖. ร้านศิริรัตน์	อ. ชะอำ	๕๗. โรงแรมรอยัล การ์เดิน (คอฟฟี่ชอป, ดิสโก้เธค)	อ. หัวหิน
๕๗. ร้านทรายทอง	อ. ชะอำ	๕๘. ร้านอาหารน้ำเงิน (มีดนตรี)	อ. หัวหิน
๕๘. ร้านเม็ดทราย	อ. ชะอำ	๕๙. ร้านอาหารโตรุ่งข้างตลาด	อ. หัวหิน
๕๙. ห้องอาหารศาลาวิลล่า		ฉัตรไชย	อ. หัวหิน
๖๐. โรงแรมริเจนทชะอำ (คอฟฟี่ชอป, ดิสโก้เธค)	อ. ชะอำ		
๖๑. ร้านชะอำคาเฟ่ (มีดนตรี)	อ. ชะอำ		
๖๒. ร้านพรานทะเล (มีดนตรี)	อ. ชะอำ		
๖๓. ร้านนัดพบ (มีดนตรี)	อ. ชะอำ		
๖๔. ห้องอาหารสวัสดิ์ (มีดนตรี)	อ. ชะอำ		
๖๕. ร้านศรีชะอำ	อ. ชะอำ		
๖๖. โรงแรมสวนบวกหาด (มีดนตรี)	อ. ชะอำ		

หมายเหตุ * เป็นร้านที่ได้รับประกาศนียบัตรได้มาตรฐาน

จ. ประจวบฯ สํารวจเฉพาะที่ อ. หัวหิน และ อ. เมือง

จ. เพชรบุรี สํารวจเฉพาะที่ อ. ชะอำ และ อ. เมือง

ตารางที่ ผ.๗.๒ (ต่อ)

ร้านขายของที่ระลึก และสินค้าพื้นเมือง			
จังหวัดเพชรบุรี		จังหวัดประจวบคีรีขันธ์	
๑. เพชรสุภาพรรณ	อ. เมือง	๑. ระลึกพานิช	อ. หัวหิน
๒. แม่กิมไล้	อ. เมือง	๒. พนมกร	อ. หัวหิน
๓. แม่ละเมียด	อ. เมือง	๓. สมบูรณ์พานิช	อ. หัวหิน
๔. สงวน โพธิ์พระ	อ. เมือง	๔. สมคิดพานิช	อ. หัวหิน
๕. เพชรปิ่นแก้ว	อ. เมือง	๕. เบนจมาศ	อ. หัวหิน
๖. แม่บุญสม	อ. เมือง	๖. เจ็ดพี่น้อง	อ. หัวหิน
๗. แม่ประทีน	อ. เมือง	๗. กนกพร	อ. หัวหิน
๘. แม่ปิ่น	อ. เมือง	๘. หัวหินบাজার	อ. หัวหิน
๙. ข้าวเกรียบน้ำเพชร	อ. เมือง	๙. โขมพัสตร์	อ. หัวหิน
๑๐. เฟื่องฟ้าอุตสาหกรรม	อ. เมือง	๑๐. หัวหินทันสมัย	อ. หัวหิน
๑๑. แม่สำลี	อ. เมือง	๑๑. บุญอ้อม	อ. หัวหิน
๑๒. อุตสาหกรรมข้าวเกรียบ เครือเพชร	อ. เมือง	๑๒. หัวหินศิริลัย	อ. หัวหิน
๑๓. อุตสาหกรรมข้าวเกรียบงา ไทยสว่าง	อ. เมือง	๑๓. รวมภัณฑ์	อ. หัวหิน
๑๔. พยุง	อ. ท่าช้าง	๑๔. มด	อ. หัวหิน
๑๕. แม่บุญล้น	อ. ท่าช้าง	๑๕. ไพบูลย์	อ. หัวหิน
๑๖. สหกรณ์การเกษตรดอนขุนห้วย	อ. ชะอำ	๑๖. นิยมพานิช	อ. หัวหิน
๑๗. สหกรณ์การเกษตรหุบกระพง	อ. ชะอำ	๑๗. วราพร	อ. หัวหิน
๑๘. ชะอำรำลึก	อ. ชะอำ		

910.4
วิจัย
ด.1

5532

วิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
แห่งประเทศไทย, สถาบัน

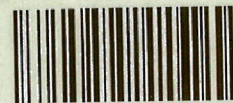
แผนหลักพัฒนาการท่องเที่ยว
จังหวัดเพชรบุรี และจังหวัดประจวบ
คีรีขันธ์.

910.4

วิจัย

ล.1

ศูนย์บริการเอกสารการวิจัยฯ

BT5532

แผนหลักพัฒนาการห้อง

สาขาวิจัยสิ่งแวดล้อมและทรัพยากร
สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย
๑๙๖ ถนนพหลโยธิน บางเขน ๑๐๙๐๐ โทร ๕๙๙๑๑๒๑-๓๐
พฤศจิกายน ๒๕๓๐